

Джейн Фийдър

The background of the cover is a romantic illustration of a man and a woman. The man is shirtless, muscular, and has dark hair. He is wearing a dark, possibly black, loincloth or skirt with intricate patterns. He is leaning towards the woman, and they appear to be about to kiss. The woman has long, dark hair and is wearing a light purple or lavender dress with a gold chain or necklace. The background is a soft, painterly style with hints of a forest or garden setting.

**ЦЕЛУВКАТА НА
ЧЕРНАТА ВДОВИЦА**

Джейн Фийдър

Целувката на черната
вдовица

ПРОЛОГ

Дербишайър, Англия, септември 1536 година

Жената бе застанала до отворения прозорец. Лекият полъх на вятъра раздвижваше надипленото синьо було, което падаше на гърба ѝ. Тя стоеше неподвижна, гордо изправена. Тъмната ѝ одежда се открояваше като сянка върху тежкото кадифе на прибраната завеса.

Когато чу тежките му стъпки по коридора, тя буквално го видя пред себе си, видя как грамадната му фигура се полюляваше при вървежа. След секунди той спря пред масивната дъбова врата. Тя чу пъшкането му и живо си представи кръвясалите очи, зачервеното лице, посинелите от пиенето устни.

Вратата се отвори с трясък. Съпругът ѝ изпълни рамката; наметката, богато обшита със скъпоценни камъни, се уви около коленете му.

– За бога, мадам! Как посмяхте да разговаряте с мен с този тон на собствената ми трапеца! Пред всички наши гости, пред слугите ни, дори пред кухненските прислужници! – Едри пръски от слюнка придружиха изломотените думи. Мъжът влезе в спалнята и затвори вратата с толкова силен ритник, че пантите изскърцаха тревожно.

Жената остана пред прозореца, скръстила ръце под гърдите си.

– А аз ви казвам, съпруже, че ще съжалявате за деня, в който отново заплашите една от дъщерите ми. – Тя говореше съвсем тихо, гласът ѝ не беше повече от шепот – но думите ѝ го удариха като гръмотевици.

Мъжът сякаш се поколеба, но гневът надделя и той се втурна срещу нея с вдигнати юмруци. Тя не се помръдна от мястото си, незабележима подигравка изви устните ѝ. Погледът на тъмните очи беше изпълнен с такова презрение към личността му, че той изрева като ранен бик в пиянската си ярост.

Когато стигна до нея – насочил юмрук към бледото лице под обсипания ѝ с бисери накит на главата, завладян единствено от мисълта да избие усмивката от устните ѝ, – тя отстъпи настрана. Стъпалото ѝ се удари в глезена му и той политна напред, повлечен от тежестта си.

За секунда грамадната фигура сякаш застина пред черната пропаст оттатък ниския прозорец, после изпълни някаква сложна фигура и изхвърча навън. Пронизителен писък придружи летежа му към каменния паваж на двора.

Жената отдръпна завесата, за да погледне навън. В началото не успя да различи нищо в тъмните дълбини под прозореца, но много скоро чу високи гласове и тичащи стъпки. Пламнаха светлини, от четирите краища на двора дотичаха факлоносци. Едва сега, на светлината на факлите, тя откри тъмната, неестествено изкривена фигура на мъжа си.

Колко дребен изглежда, помисли си тя и обхвана лактите си, за да спре треперенето на ръцете си. Толкова много злоба, толкова много насилие криеше в себе си безжизненият вече вързоп долу...

Едва сега тя сякаш се събуди за живот. Избяга бързо назад в тъмната стая, отвори малката врата и се скри в гардеробната. Облегна се на вратата и застина неподвижна. Много скоро по коридора прокълътяха бързи стъпки. Чу се шумно чукане, някой вдигна резето. Когато вратата се отвори, жената бавно излезе от гардеробната, пригласяйки полите си.

На прага стоеше възрастна жена, чиято коса беше скрита под бяло леноно боне.

– Всемогъщи боже! – извика тя и закърши ръце. – Какво стана, сърчице мое? Как се случи това нещастие? – Зад рамото ѝ вече надничаха любопитни лица.

Жената се обърна към дотичалите мъже и жени и гласът ѝ прозвуча напълно спокойно:

– Нямам представа, Тили. Лорд Стивън влезе, когато бях в гардеробната, и извика нещо. Тъкмо се преобличах... не можах да изляза веднага. Той прояви нетърпение, но... – Тя вдигна безпомощно рамене. – Сигурно във възбудата си е загубил равновесие и е паднал от прозореца. Аз не можах да видя какво точно се случи.

– Мили боже! – проплака жената, като че говореше на себе си. – Този е четвъртият! Господ да ни е на помощ! – Тя се прекръсти бързо и поклати глава.

– Лорд Стивън беше пиан – заяви все така спокойно младата жена. – Всички го видяха... в залата, на трапезата. Едва се държеше на крака. Но сега трябва да сляза. – Тя прибра полите си и мина спокойно покрай Тили и зяпналите слуги.

Когато се спусна по широкото стълбище, в голямата зала влезе тиешком управителят на имотите ѝ.

– Милейди, милейди... какъв ужас!

– Какво се случи, мастър Кроудър? Знае ли някой? – Облеченият в черно управител поклати глава и спуснатите наушници на шапката му затрепкаха като криле на гарван.

– Вие не видяхте ли, милейди? Помислихме си, че сте били там. Той падна от прозореца на вашата спалня.

– В този момент бях в гардеробната – отговори кратко тя. – Лорд Стивън беше пиян, мастър Кроудър. Сигурно е загубил опора... Знаете, че не беше наред с равновесието. Колко пъти се е случвало да пада...

– Да, права сте, мадам. Негово лордство често губеше равновесие. – Управителят я последва навън в двора, където падналият беше заобиколен от гъста тъпла зяпачи.

Всички почтително се разстъпиха, за да направят път на господарката на къщата, която коленичи на паважа до съпруга си. Вратът му беше неестествено извит, под главата му се бе образувала локва кръв. За да спази обичая, тя сложи пръст на вратната му вена. После се надигна и тъмните дипли на полата ѝ паднаха тежко на земята.

– Къде е мастър Грайс?

– Тук, милейди. – Свещеникът излезе от малката си стаичка до параклиса, пригладжайки расото си. – Чух шума, но... – Той забеляза мъртвия и рязко замлъкна. Извади броеницата си и я запремята между пръстите си, вгледа се продължително в безжизненото тяло и накрая промърмори с тежка въздишка:

– Бог да се смили над душата му...

– Точно така – кимна съпругата на лорд Стивън и грациозно се изправи. – Отнесете тленните останки на мъжа ми в параклиса, за да го измият и облекат, както подобава. На разсъмване да се отслужи служба. Тялото да остане в параклиса до погребението утре вечер. Слугите да му окажат последна почит.

Тя се обърна и закричи през множеството, сведе глава, за да мине през ниската вратичка, която бяха сложили в грамадния портал, за да пазят залата от студа и течението.

Лейди Гуинивър отново бе овдовяла.

1.

Лондон, април 1537

– Колко съпрузи казахте? – Кралят извъртя масивния си череп и погледна смаяно Томас Кромвел, новия лорд-пазител на печата. Ленивото равнодушие, с което погледът му срещна сериозното лице на министъра, не можеше да заблуди никого в залата за аудиенции на Хамптън Корт.

– Четирима, ваше величество.

– А на колко години е дамата?

– На двадесет и осем, ваше величество.

– Очевидно се е справяла бързо – проговори замислено Хенри.

– Както изглежда, съпрузите не са намерили щастието си в леглото на тази дама – отбеляза сух глас от тъмния ъгъл на стаята, облицована с дървена ламперия.

Погледът на краля се плъзна към високия, слаб и жилест мъж в черно и златно. С осанка на опитен воин, чиято стегната стойка никак не пасваше на придворната му одежда, нито на разкошните покои със скъпоценни стенни килими, още повече на шепота, шпионирането и придворните клюки.

В него се усещаше едва скрито нетърпение – той явно беше мъж на делото, не на думите, ала в очите му святкаше хумор, около устата му се очертаваше жива извивка, а гласът му звучеше сухо като есенна шума.

– Вие очевидно сте схванали същественото, Хю – отвърна кралят. – И как са намерили смъртта си четиримата нещастници?

– Лорд Хю е осведомен по-добре от мен. – Пазителят на печата посочи с отрупаната си с пръстени ръка мъжа в ъгъла.

– Аз, ваше величество, имам основателен интерес към съдбата на дамата. – Хю дьо Босер излезе на светло и се вгледа в пъстрите прозорци зад главата на краля. – Лейди Малори, както се нарича сега... овдовялата лейди Малори... е била омъжена на шестнадесет години за Роджър Нийдхем, чиято първа жена беше далечна братовчедка на баща ми. Има едно парче земя, за което аз претендирам от името на сина си. Лейди Малори оспорва правото му да го наследи. Тя задържа от всеки свой съпруг всяко пени, всеки хектар земя.

– Наистина блестящо постижение – отбеляза пазителят на печата. –

Но сигурно има баща... или брат, или чичо, който я съветва и урежда делата ѝ.

– Не, милорд! Дамата управлява имуществото си съвсем сама.

– Как е възможно? – Очите на краля засвяткаха между дебелите гънки плът, в които изглеждаха като две блестящи черни стафиди.

– Тя познава в подробности наследственото право, ваше величество – обясни лорд Хю. – Опечалената вдовица умело прилага познанията си в своя полза, преди да сключи нов брак.

– Нима тя лично изготвя брачните си договори? – Кралят не можеше да повярва. Той подръпна брадата си и грамадният рубин на показалеца му пламна в огън.

– Точно така, ваше величество.

– За бога!

– При всеки от браковете си дамата се е погрижила след смъртта на съпруга си да наследи цялото му имущество.

– И нещастните съпрузи са напуснали скоропостижно земния свят? – прошепна замислено кралят.

– Всички до един.

– Има ли наследници?

– Две малки момичета от брака с втория ѝ мъж, лорд Хадлоу.

Кралят важно поклати глава.

– Велики боже – промърмори той. – Тези договори... не може ли да се обявят за невалидни?

Лорд-пазителят на печата, бивш адвокат, вдигна от масата сноп документи.

– Накарах най-добрите ни учени да проверят в детайли всеки договор, ваше величество. Толкова добре са съставени, като че ги е писал самият председател на Върховния съд.

– Ние подкрепяме ли интереса на Хю Босер към притежанията на дамата? – попита Хенри.

– След като едно толкова голямо и богато графство като Дербишайър се намира практически в ръцете на една-единствена личност, кралят и съкровищницата му имат право да получават съответните данъци – отговори надутото пазителят на печата. – Мисля, че трябва да поискаме най-малко десетък.

Кралят замълча. А когато отново заговори, премери много добре думите си.

– Ако само един от тези... хм... преждевременни смъртни случаи е бил в разрез със закона, злодейката не бива да остане законна

притежателка на наследените имоти. В такъв случай те са незаконно придобити.

– А може да загуби и главата си – допълни тихо Томас Кромуел.

– Хм...

– Доколкото ми е известно, лорд Малори беше близък до римската църква – продължи по-високо пазителят на печата и прокара пръст по издадената си горна устна. – Може би ще успеем да извадим наяве връзките му с въстанието в Йоркшир миналата година. Какво ще кажете, лорд Хю?

– Искате да изкарате, че Малори е имал връзка с Робърт Аски и поклонническото му пътуване, така ли, лорд Кромуел? – Хю го изгледа пренебрежително отстрани.

– Има много начини да одереш кожата на една котка – отбеляза лордът. – Бихме могли да конфискуваме имуществото на дамата, като я изкараме съучастница на съпруга ѝ във въстанието на Аски. Негово величество реши да разтури всички манастири и който поставя под въпрос това решение, може да бъде обвинен в държавна измяна. Доста хора пострадаха за много по-дребни провинения. Немалко богатства влязоха по този начин в кралската съкровищница.

– Точно така – промърмори кралят. – И Аски ще бъде обесен. – Той се обърна отново към лорд Хю. – Но да се върнем на вдовицата, която раздразни любопитството ни. Подозирате ли я в престъпление, милорд?

– Ще кажа само, че случайностите ми изглеждат невероятни. Единият съпруг паднал от коня при лов на елени – за съжаление подобни събития се случват често. Вторият бил улучен от стрела на ловец – и никой от участващите ловци не признал тази стрела за своя. Третият съпруг бил отнесен от внезапна, загадъчна болест... едър, силен мъж в разцвета на годините си, който дотогава изобщо не бил боледувал. А четвъртият паднал от прозорец... от прозореца на спалнята на жена си, и си счупил врата.

Спокойният разказ на лорд Хю, който броеше на пръстите си отделните смъртни случаи, беше оцветен с леко съмнение.

– Наистина странно – съгласи се кралят. – Мисля, лорд Кромуел, че е редно да разследваме случая.

Пазителят на печата кимна.

– Ако ваше величество няма нищо против – лорд Хю Босер е склонен да поеме тази задача.

– Нямам възражения. В крайна сметка самият той има интерес към случая, но... – Кралят спря и смръщи чело. – Според мен има нещо

много странно. Как дамата е успяла да накара четирима благородници, мъже с опит и богатство, да приемат условията ѝ?

– Тя е вещица, ваше величество! – Загърнатият в червена роба епископ на Уинчестър се обади за първи път тази сутрин. – Не мога да намеря друго обяснение. По времето, когато са срещнали лейди Гуинивър, жертвите ѝ са били в пълно владение на духовните си сили. Само омагьосан може да подпише договор, продиктуван от дявола в образа на жена. Изисквам тази жена да бъде доведена тук за разпит, все едно какъв резултат ще дадат разследванията на лорд Хю.

– Знае ли се как изглежда дамата?

– Този портрет е правен две години след сватбата ѝ с Роджър Нийдхем. Естествено оттогава се е променила. – Хю подаде на господаря си рисувана миниатюра в обсипана с диаманти рамка.

Кралят разгледа внимателно майсторското произведение.

– Красавица – пошепна той. – Дори да се е променила много, пак е запазила някои от прелестите си. – Той стисна миниатюрата в лапата си и вдигна глава. – Много съм заинтересуван да се запозная с магьосница, която на всичкото отгоре е и отлична правистка. Все едно убийца или не – ние искаме да я видим!

– Това означава почти двумесечно пътуване. Тръгвам веднага. – Хю Босер се поклони и изчака няколко секунди, за да види дали кралят ще благоволи да му върне миниатюрата; но когато стана ясно, че я е загубил завинаги, той се поклони отново и излезе от стаята за аудиенции.

В гората беше горещо и тихо. Обедна леност се разстилаше над широката зелена карета за разходки под короните на огромни дъбови и букови дървета. И птиците мълчаха, неспособни да запеят в горещината. Ловната компания се бе събрала под група дървета и чакаше сигнала на ловеца, който имаше задачата да вдигне желаната плячка.

– Дали ще намерят глиган, мамо? – попита шепнешком малкото момиче, възседнало петнисто пони, сплашено от изпълнената с очакване тишина. То държеше малък лък и вече бе приготвило стрелата си.

Гуинивър погледна усмихнато голямата си дъщеря.

– Сигурна съм, че ще намерят, Пен. Много пари ми струваше да напълня гората с глигани – за да си ловуваме на воля.

– Денят е много горещ, милейди. При такъв пек глиганите почти не се показват – извини се главният ловец и по лицето му пролича, че му е много мъчно да разочарова детето.

– Но днес е рожденият ми ден, Грийни. Обещахте ми, че на

рождения си ден ще убия глиган! – извика сърдито малката.

– Даже Грийни не може да прави чудеса – успокои я майката и в тона ѝ прозвуча лек укор. Детето веднага кимна на ловеца и му се усмихна дружелюбно.

– Аз те разбирам, Грийни, но... – Тя въздъхна и извинението загуби силата си. – Виж, аз казах на сестра си, че на рождения си ден ще убия глиган, и ако не го направя, тя непременно ще убие глиган на своя.

Тъй като познаваше лейди Филипа, главният ловец изобщо не се усъмни, че тя ще има повече успех от сестра си с първия си глиган и със сигурност ще се завърне със скъпоценна плячка на десетия си рожден ден. За щастие не му се наложи да отговори, тъй като в този миг прозвуча сигналът, пронизителен и тревожен, следван от шумове в гъсталака. Кучетата се разляяха бясно и задърпаха каишките си. Конете затанцуваха неспокойно и издуха ноздри. Напрежение изпълни въздуха.

– Това не е наш рог – прошепна смаяно главният ловец.

– Обаче глиганът е наш – отвърна успокоително лейди Гуинивър. – Ела, Пен. – Тя пришпори млечнобялата си кобила и прекоси полянката на път към дърветата, между които се чуваше шумно чупене на съчки. Детето я последва на понито си, а Грийни наду рога си. Пуснаха кучетата и животните се втурнаха към пляката, следвани от ловците.

Между дърветата се виеше тясна пътека. Там беше спрял глиганът, червените му очички святкаха заплашително. Той издаде гневно ръмже и сведе глава със страшните остри зъби.

Пен вдигна лъка си. Пръстите ѝ трепереха от възбуда. Глиганът се втурна право срещу понито на детето.

Гуинивър вдигна своя лък и изпрати една стрела към нападателя. В същия миг от другата страна профуча втора стрела и улучи глигана в тила. Стрелата на Пен, изпратена с известно закъснение поради страха и вълнението на детето, падна на земята. Въпреки двете стрели в тялото си глиганът продължи нападението, тласкан от дива ярост. Пен изпищя, когато животното се приготви за скок и бивните му заплашиха да се забият в гърдите на понито ѝ.

В този миг в тила на глигана се заби още една стрела и той рухна в краката на понито. Ужасеното животно се изправи на задните си крака и детето се вкопчи в гривата му.

Непознат ездач изскочи от гъсталака встрани и сграбчи юздите на понито тъкмо преди то да се втурне в панически бяг. Кончето изцвили сърдито, изпръхтя и отново се надигна на задните си крака. Мъжът успя да хване детето точно когато то полетя към земята. Понито нервно

затропа с копита. Още няколко мъже изскочиха от храсталака и застанаха срещу ловците на Гуинивър.

Пен вдигна поглед към мъжа, който я бе настанил пред себе си на седлото. Никога не беше виждала толкова сини очи.

– Всичко наред ли е? – попита тихо той.

Тя кимна, все още твърде развълнувана, за да говори. Гуинивър насочи коня си към тях.

– Приемете благодарността ми, сър! – Тя огледа любезно, но изпитателно мъжа и придружителите му. – Кой язди в земите на Малори?

Мъжът се приведе и постави Пен на гърба на вече успокоилото се пони. Вместо да отговори, той на свой ред зададе въпрос:

– Предполагам, че вие сте лейди Гуинивър?

В погледа му имаше предизвикателство. И Гуинивър като дъщеря си помисли, че никога не е виждала толкова сини очи, ала тя прочете враждебност в неподкупния поглед. Любезната усмивка изчезна и тя инстинктивно вирна брадичка.

– Да, макар че не знам откъде ви е известно. Вие се намирате на моя земя, сър, и простреляхте мой глиган!

– Стори ми се, че имате нужда от помощ – отбеляза той.

– Стрелях точно – възрази тя и очите ѝ блеснаха недоволно. – Не се нуждаех от помощ. Ако наистина беше така, ловците ми щяха да се намесят.

Мъжът огледа групата мъже, видя кучетата, които отново бяха вързани, и вдигна рамене, като че те не заслужаваха вниманието му.

Гуинивър усети растящ гняв.

– Кой сте вие, навлязъл без разрешение в земите на Малори?

Мъжът я огледа замислено. Погледът му обхвана гордо изправената фигура на седлото. Не пропусна да отбележи елегантния костюм за езда, украсен с избродирани лози, колосаната бяла яка, вдигната на тила, за да създаде прекрасна рамка за малката глава, тъмнозеленото було, прихванато с тънка диадема, пшениченорусите къдрици, нападали по челото. Очите ѝ бяха тъмно виолетови, като зрели сливи. Миниатюрата ме е лъгала, каза си той. А може би очарованието и красотата на младото момиче от портрета бяха отстъпили място на завладяващата прелест на зрелостта.

Погледът му се плъзна към млечнобялата кобила, чиито тесни хълбоци и грациозно извита шия издаваха благороден произход. Дамата не само беше богата, но имаше и добър вкус.

– Хю Босер – представи се спокойно той.

Значи беше дошъл лично. Вече не се задоволяваше да предявява претенциите си към земята ѝ писмено, ами беше дошъл самият той. Гуинивър се задоволи да вдигне иронично едната си вежда и отговори на погледа му. Видя мъж в разцвета на силите си, със силно тяло и енергична брадичка. Гъстата посивяла коса под кадифената барета беше късо подстригана, обрулената от слънцето и вятъра кожа беше на рицар, който явно не прекарваше времето си в плетене на интриги по коридорите на палата.

– Това е синът ми Робин. – След знака му от групата се отдели едно момче и застана редом с баща си. Беше наследило сините му очи.

– От негово име предявявам претенции към земите между Грийт Лонгстоун и Уордлоу – обясни с твърд глас Хю Босер.

– А аз отхвърлям тези претенции – отговори също така твърдо Гуинивър. – Моето право върху земята е неоспоримо.

– Простете, но аз го оспорвам – отговори спокойно мъжът.

– Вие влязохте неканен в чужда земя, Хю Босер. Тъй като направихте услуга на дъщеря ми, не ми се иска да насъкам кучетата срещу вас – но ще го направя, ако не се отдалечите доброволно. – Тя се обърна и махна на ловците да изведат напред готовите за нападение кучета, които теглеха каишките си.

– Значи ми хвърляте ръкавица – обобщи бавно той.

– Не е нужно. Вие прекрочихте границата на моя имот, нали?

Пен се местеше неспокойно на седлото. По едно време срещна погледа на младия Робин и разбра, че гневната размяна на думи между възрастните караше и него да се чувства неловко.

– Грийни, пусни кучетата – заповяда хладно Гуинивър. Хю вдигна отбранително ръка.

– Ще обсъдим този въпрос в по-подходящо време и без свидетели. – Той стигна юздите и обърна коня си.

– Нямам какво да обсъждам с вас. – Младата жена изпъна рамене. – Питам се само дали мъж, изминал напразно толкова голямо разстояние, е наред с ума си. – Тя посочи пътеката с камшика. – Препускайте все на запад и ще напуснете земята на Малори след по-малко от час. Преди няколко месеца щяха да ви приемат радушно в манастира на Арбър, но през февруари той бе разрушен. Сега самите монаси си търсят подслон. – Думите ѝ преливаха от сарказъм.

– Нима поставяте под въпрос мъдрото решение на Негово величество да разтури манастирите? В такъв случай аз имам причина да се съмнявам в здравия ви разум. Общуването с Робърт Аски е опасно.

– Исках само да ви покажа на какви рискове са изложени закъсне-лите пътници – отговори надменно тя. – Сбогом, Хю Босер! Погрижете се до два часа да сте напуснали земите на Малори.

Тя обърна коня си и повика дъщеря си.

– Ела, Пен. Грийни, пригответе глигана да печене. Трябва да бъде готов за празненството по случай рождения ден на лейди Пен.

– О, не, мамо, аз не го убих сама. – Тонът на Пен издаваше, че не желае да се кичи с чужди заслуги, но погледът ѝ се стрелна към Робин. Момчето кимна приятелски.

– Ти също се прицели и стреля в него – рече окуражително то. – Нали видях стрелата ти. Глиганът препусна право към понито. Ти се държа много смело.

– Желая ви всичко най-хубаво по случай рождения ден, лейди Пенелопа! – Хю се усмихна на детето и Гуинивър се стъписа. Усмивката превърна мъжа в съвсем друг човек. Враждебността бе заменена от топлина и хумор, които никога не би предположил зад коравата войнишка стойка. Очите, които доскоро святкаха предизвикателно и враждебно, сега блестяха развеселено и необичайно меко. Този човек беше повече от объркващ.

– Казах ви сбогом – повтори студено тя. – Да вървим, Пен. – Тя погегна към юздите на понито и го поведе по пътеката.

Пен махна смутено на момчето, което яздеше красив червен жребец, и то отговори на поздрава с леко вдигане на ръката.

Хю проследи с поглед отдалечаването на Гуинивър и дъщеря ѝ. Ловците вързаха глигана между два кола и препуснаха след господарката си.

Миниатюрата не може да се мери с действителността, повтори си мъжът. Огромните тъмни очи бяха смайващи, пленителни. А косата – най-светлото сребърнорусо! Как ли щеше да изглежда, ако свалеше булото и я разпуснеше по гърба?

– Татко?

Хю се обърна и видя колебанието в очите на сина си.

– Малкото момиче май ти хареса, Робин? – попита с усмивка той.

Момчето се изчерви до корените на лешниковокостенявата си коса.

– Не, не сър... не наистина. Искам само да знам дали ще напуснем земите на Малори.

Хю поклати глава. В очите му светна усмивка, ъглите на устата му потрепнаха. Доста неприятна усмивка.

– В никакъв случай, синко. Чака ни много работа. Лейди Малори

току-що се запозна с мен. Предвиждам, че много скоро ще ѝ се иска никога да не ме е виждала. Нито пък да е чувала името Хю Босер.

И той пришпори коня си.

– Уби ли го? Успя ли да простреляш глигана, Пен? – По моста над заобикалящия замък ров тичаше малко момиче с развяващи се плитки и измачкана рокличка. Ловната група влезе в Малори Хол през голямата, обкована с гвоздеи дъбова порта.

Пен погледна майка си и тя побърза да отговори:

– Носим великолепен глиган за празничната трапеза, Пипа. Мъжете ще го внесат вътре.

– Ама ти ли го уби, Пен? – повтори упорито детето, застанало насред пътя и устремило поглед към сестра си.

– Стрелата ми не достигна целта – призна съкрушено Пен. Малката ѝ сестра винаги успяваше да ѝ изтръгне истината – не от злоба, а защото беше изпълнена с неутoliko, изискващо и най-малката подробност любопитство.

– О, не се ядосвай – утеши я Пипа. – Но аз знам, че на моя рожден ден непременно ще уцеля глиган.

– Не бъди толкова сигурна – предупреди я майката и се наведе да ѝ подаде ръка. – Качи се при мен.

Пипа улови протегнатата ръка и доволно се настани пред майка си.

– Трябваше и аз да дойда!

– Още си малка за лов на диви свине – отговори сериозно Гуинивър. – Освен това си ужасно немарлива. Не трябваше ли да учиш с магистъра?

– А, ние учихме, но той се умори и ми каза да вървя да играя – отговори детето със слънчева усмивка.

– О, и защо се умори? – попита с добре изиграно учудване майката. Ученият магистър Хауърд, който беше обучавал самата Гуинивър след осмата ѝ година, беше вече на възраст и бързо се изнервяше и изморяваше от безкрайния поток въпроси на жизнената и схватлива Пипа.

Конете влязоха в долния двор на замък, Гуинивър скочи от седлото и свали дъщеря си.

– Ще ида да гледам как одират глигана – обяви детето. – Ще дойдеш ли и ти, Пен?

– О, не, това е отвратително – отказа рожденичката. Майката се засмя и влезе в къщата. Управителят я поздрави с поклон.

– Подготовката за празника напредва, милейди. Готвачите желаят да им се каже дали могат да използват марципан за тортата на лейди Пен, защото последния път...

Гуинивър трябваше да реши. Пипа толкова обичаше сладкия и лепкав марципан, че миналия път се стигна до злощастни последствия.

– О, не виждам причина да лишаваме другите от удоволствието. Все пак тази торта е за лейди Пен. Да се надяваме, че Пипа се е научила поне малко да се въздържа, мастър Кроудър.

Тя изкачи стълбата към северното крило и влезе в покоите си, където Тили окачваше дрехи в гардероба.

– Е, успешен ли беше ловът, сърчице мое? – попита с обичайната си непринуденост възрастната жена, която се грижеше за лейди Гуинивър от най-ранното ѝ детство.

– Зависи от коя страна ще го погледнем – отговори младата жена и се освободи от ботушите си с помощта на един слуга. После се настани на една дървена ракла и вдигна полите си, за да свали вълнените чорапи, които беше обула за лова. – Имаме глиган, но стрелата на Пен не улучи целта.

– Да се надяваме, че Пипа няма да ѝ го натяква твърде дълго – отбеляза философски Тили.

Гуинивър не отговори. Отиде боса до прозореца и се загледа към заоблените хълмове на Дербишайър. Великолепна гледка: над хълмовете се носеха облаци пара, в долините се виеха белите ивици на реките Вийе и Доув. През зимата проливните дъждове и ледените ветрове правеха страната сурова и негостоприемна, но летните следобеди бяха прекрасни.

Срещата с Хю Босер не беше приключила. Мъж като него не предприемаше такова дълго пътуване само за да се върне при първата заплаха, че ще насъскат срещу него кучета.

Тя още не бе довършила мисълта си, когато от другата страна на портата прозвуча силен, настойчив сигнал с рог. Гуинивър остана неподвижна, опряла ръце на ниския перваз на прозореца. Веднага бе познала рога.

– Дай ми копринени чорапи, Тили. С цвят на слонова кост. И зелените обувки от козя кожа.

– Посетители? Чакаме ли гости?

– Не, но както чуваш, някой е решил да ни посети. – Младата жена

обу чорапите, стегна ги над коленете и напъха тесните си стъпала в обувките.

Много скоро мастър Кроудър почука на вратата.

– Мадам, лорд Хю Босер моли да бъде допуснат в замъка.

– Посрещнете го с добре дошъл, мастър Кроудър.

Лейди Гуинивър отиде до прозореца, който гледаше към долния двор, прозореца, от който бе паднал Стивън, и проследи влизането на малката група ездачи.

Хю Босер скочи от коня си, опря ръце на хълбоците си и внимателно се огледа.

Едър, но не пълен, и корав като камък, помисли си Гуинивър. Няма и капка излишна тлъстина и изглежда непобедим. Освен това се налага със самото си присъствие. Противник, когото не можеш да пренебрегнеш. Е, вероятно най-доброто оръжие беше женското ѝ очарование. Вече няколко пъти го беше прилагала успешно. Хю Босер със сигурност не беше безчувствен към женските прелести.

Тя слезе долу и спря на вратата, която водеше към двора. Гласът ѝ прозвуча изключително любезно.

– Лорд Хю, вероятно идвате, за да помолите за гостоприемството, което задължително отдаваме на уморените пътници?

Мъжът се запъти към нея по каменните плочи. Бръкна във вътрешния джоб на жакета си и извади навит пергамент.

– Дойдох в земите ви по кралска поръка – обяви той и ѝ връчи пергамента. – Лорд-пазителят на печата ме упълномощи да проуча как са намерили смъртта си четиримата ви съпрузи, лейди Гуинивър – това и още други случки, привлекли вниманието на краля.

2.

Значи беше дошъл и нейният ред. Хората казваха, че и най-отдалеченото ъгълче от кралството на Хенри не убягва от зорките очи на пазителя на печата и безбройните му шпиони. Макар че разумът говореше друго, Гуинивър се беше надявала богатството ѝ да остане скрито от жадните очи на кралските ковчежници. Всички знаеха, че конфискуваните земи, имуществата на подопечните, посвещаването в рицарско достойнство и доходите от правосъдието служеха да напълнят бездънната кралска съкровищница. Гуинивър Малори, сама жена и богата вдовица, беше като зрял плод – напълно готов за късане. Един глупав претекст беше достатъчен. Хю Босер неизбежно щеше да го открие при разследванията си и да си осигури своята част от печалбата.

В гърдите ѝ се надигна бесен гняв и тя неволно обхвана дръжката на малката сребърна кама, която носеше в десния си ръкав.

Тя беше безсилна пред могъществото и интригите на пазителя на печата, но пък можеше да излее гнева си върху Хю Босер. Нямаше да допусне този натрапник да опропасти живота ѝ. Богато украсената дръжка легна в ръката ѝ като доверен помощник. Тя познаваше пътя, по който щеше да поеме камата – колко просто би било да забие смъртоносното острие в гърлото на нахалника, който се беше изправил насреща ѝ в собствения ѝ двор и се оглеждаше, като че паважът под ботушите му беше негов. Сигурно именно той с досадните си искания беше насочил вниманието на лорд-пазителя на печата към нейните земи и богатство.

Гневът бързо отстъпи място на хладния разум. С гняв никой не стигаше далеч. Тя пусна дръжката на камата и се опита да размисли. Сега трябваше да печели време, за да развие тактиката си.

– Дошли сте да ме арестувате? – попита тя и завъртя пергамента в ръката си, без да погледне какво бе написано в него. Тонът ѝ беше неутрален, почти безразличен, без намек за гняв или отказ.

– Още не. Тук съм, за да разследвам и след като постигна определени резултати, да ви придружа до Лондон. Там има хора, които желаят да говорят с вас. – Погледът му беше остър и бдителен. Не му бе убягнало нито движението на пръстите ѝ, нито внезапно проблесналото в очите ѝ желание за убийство, което угасна толкова бързо, колкото се бе появило. Въпреки това мускулите му веднага бяха реагирали на

предизвикателството.

Тази комедия можеше да има един-единствен резултат. Щяха да я арестуват, все едно дали беше виновна или невинна.

Гуинивър знаеше, че ако напуснеше Малори Хол под ескорта на Хю Босер и заминеше за Лондон, никога нямаше да се завърне. Веднъж попаднала в ръцете на палачите, нямаше да се отърве. Бойното поле и противниците бяха тук. Ако не успееше да се справи с лорд Хю и разследванията му под собствения си покрив, тя беше загубена.

Младата жена хвърли бърз поглед към придружителите на Хю, образуващи полукръг зад него, все още на конете: смели мъже, сред тях младият Робин. Дали нейните воители бяха в състояние да победят отряда на Хю? Хората му бяха със същата военна стойка като командира си. Сигурно и те бяха участвали във войните с Франция и Испания и се бяха върнали невредими.

Нейните хора не бяха в състояние да сторят нищо срещу тези корави воители. Ами ако опиташе изненадващо нападение през нощта? Докато вестта за изчезването на отряда стигнеше до Лондон, щяха да минат месеци. Тя щеше да отрече, че Хю е пристигнал в Малори Хол. По този дълъг и опасен път можеше да се случи какво ли не.

– Идеята не е добра – пошепна й той. Присвитите му очи сякаш проникваха в главата й.

– За какво говорите?

– За онова, което си мислехте току-що – отвърна той с подобие на усмивка, която изобщо не беше весела. – Моите хора ще се справят с лекота с домашната ви прислуга, както аз ще се справя без усилия с малката кама в ръкава ви.

Трябва по-грижливо да крия мислите си пред този мъж, каза си сърдито Гуинивър. Как го бе допуснала толкова близо до себе си?

– Мамо... мамо... – Звънкото гласче на Пипа разкъса напрегнатата тишина. Момичето пристигна тичешком от кухненския двор. – Мазтър Кроудър казва, че имаме гости. – Задъхана, тя спря до майка си и заразглежда с интерес групата чужденци.

Децата не биваше да узнаят какво ги очакваше. Точно сега не беше моментът да ги плаши. Гуинивър сложи ръка на рамото на малката и спокойно я представи:

– Това е дъщеря ми Пипа, милорд. Хайде, Пипа, поздрави лорд Хю Босер с реверанс, както подобава.

Пипа се подчини и от устните й избликна поток възбудени въпроси.

– Отдалече ли идвате? Откъде всъщност пристигате? Това вашите

хора ли са, милорд? Кое е момчето? Сокол ли е това на герба ви? Аз имам свой сокол скитник... – Още преди Хю да успее да отговори поне на един въпрос, момиченцето забеляза сестра си и извика възбудено: – Ела тук, Пен! Виж, имаме гости! Не знам откъде идват, обаче...

– Млъкни най-после, Пипа – срязва я Гуинивър, а очите на Хю засвяткаха. Видът му се промени изведнъж и промяната я смая. Как да забие камата си в гърлото на такъв мъж? Устата му... сега забеляза, че устните бяха пълни и чувствени и издаваха чувство за хумор. Тя отбеляза и дълбокия белег на брадичката, светлите точки в очите. И изведнъж осъзна, че обичайният израз на този човек не беше груба, подигравателна враждебност, каквато проявяваше към нея. Всъщност той виждаше света и хората по съвсем друг начин – само тя беше изключена от този свят.

– Исках просто да попитам дали ще участват в празника на Пен – оправда се Пипа. – Хайде, Пен, покани ги да присъстват!

Пен погледна плахо към Робин и отговори на усмивката му, спомни си как комплиментът му ѝ бе вдъхнал смелост след нападението на глигана.

– Да, моля ви, елате. Много ще се радвам, ако присъствате на празненството. Глиганът е достатъчно голям, нали, мамо?

– Не бихме искали да ви притесняваме излишно на рождения ви ден, лейди Пен – отговори Хю и в погледа му имаше топлина. Когато се обърна към Гуинивър, мина известно време, преди топлотата да изчезне. – Добре, милейди, ще ви оставим да празнувате. Ще разпънем палатките си пред портите ви, а утре ще продължим преговорите.

Враждебността не донесе нищо, каза си Гуинивър, значи трябва да опитам друго. Мъжът с иронично извитата уста и бръчиците от смях около живите сини очи със сигурност не беше нечувствителен към женските прелести... Може би щеше да успее дори да го прелъсти? За бога, какви бяха тези мисли? Наистина ли искаше да се напъха в леглото на противника? Побиха я тръпки, кожата на главата ѝ настръхна.

– Дъщеря ми желае да види вас и сина ви на своя празник, милорд. В нашето семейство изпълняваме всички желания на рождениците. – Тя склони глава с мека усмивка.

Изведнъж Хю се озова в хаос от противоречиви усещания. Разумът и чувствата се носеха в различни посоки. Каква завладяваща усмивка! А очите ѝ? Те светеха като два диаманта. Само до преди минута бяха изпълнени с дива ярост, а сега прочете в тях предизвикателство. Какво замисляше тази жена, по дяволите?

Той погледна към Робин, който вече бе скочил от коня. Следващият му поглед бе отправен към двете момиченца. Майка им постъпваше много разумно, като се стараеше да ги държи далече от неприятните неща. А той нямаше право да се държи като чудовище, което да развали рождения ден на едно дете. Но как, за бога, щеше да прекара вечерта в компанията на вдовицата, заподозряна в убийствата на съпрузите си?

– Да, да, трябва да дойдете – подкрепи майка си Пипа. – Пен желае да сте с нас и не бива да отхвърляте желанието на рожденичката. Това ще ви донесе няколко месеца нещастие... а може би и цяла година.

– Не преувеличавай, Пипа – укори я леко изчервената Пен. – Защо има кръв по роклята ти?

– О, това е от глигана. Бях съвсем близо, когато му одраха кожата и го насякоха на парчета. Грийни ужасно се ядоса – отговори безгрижно малката и погледна сърдито тъмните петна по муселинената си рокличка. – Нарече ме с едно много грозно име, но съвсем тихо и не пожела да го повтори. Каза ми да изчезвам... Е, сър, нали ще дойдете? – обърна се тя отново към Хю. – Вие и момчето. – Тя посочи към Робин.

Хю трябваше да се предаде. Осъзнаваше, че Гуинивър го наблюдава с иронична, изпълнена с разбиране усмивка. Четеше мислите му със същата яснота, както преди малко той бе прочел нейните. Нямаше избор. Предстоеше му неприятна вечер, но щом я преживееше, вече нищо нямаше да пречи на разследванията му.

– Много ще се радваме да участваме в рождения ден на сестра ти – отговори той на малката Пипа. – Робин, ела да те представя. – Той издърпа сина си напред.

– На колко си години? – попита веднага Пипа. – Аз съм на осем, а Пен е на десет.

– На дванадесет – отговори със самочувствие Робин. – И сега съм на поход с баща си.

– Това е прекрасно! – извика въодушевено Пипа, без да обърне внимание на дързостта му. – Ако бях момче, и аз щях да участвам в походи. Но с кого ще се биеш тук? Къде са неприятелите? – Тя се огледа търсещо, като че от земята всеки миг щеше да изникне армия.

– Стига толкова, Пипа – възпря я Гуинивър. – Влез вътре и помоли Нел да ти помогне да се преоблечеш. Не можеш да участваш в празненството с окървавена рокля. И кажи на мастър Кроудър да дойде при нас!

Пипа не се разсърди на майка си и бодро заподскача към къщата. Пен тихо призна:

– Понякога ми се иска да си глътне езика.

– Винаги ли говори толкова много? – попита смутено Робин.
– Никога не спира. – Пен въздъхна като измъчена по-голяма сестра.
– Изпратили сте за мен, мадам. – Управителят дотича при тях с развяващо се черно палто и огледа новодошлите с неприкрито любопитство.

– Лорд Хю е пристигнал при нас по поръчение на краля. Той и синът му ще бъдат мои гости за няколко дни – съобщи делово Гуинивър. – Заведете ги в покоите в западното крило. Хората на лорд Хю ще се насанаят в оборите.

– Моите хора остават пред портите – възрази твърдо Хю и в очите му светна лека подигравка. – Не желая да ви създават неприятности, макар че проявявате изключителна доброта, като ги каните.

– Както желаете, сър. – Гуинивър вдигна рамене. Управителят се поклони дълбоко.

– Моля да ме последвате, милорд.

Хю кимна и се обърна към хората си.

– Джак, заповядай да внесат сандъка ми в къщата. – Той се поклони церемониално пред лейди Гуинивър. – Приемете моята благодарност за гостоприемството си, милейди. Трябва да се преоблечем, за да окажем подобаващата чест на празненството на дъщеря ви.

Тази размяна на нищо незначещи фрази е малко театрална, каза си сърдито Гуинивър, но си заповяда да се усмихне любезно.

– Надявам се, че помещенията ни за гости ще ви се сторят доста уютни, сър. В пет ще има служба в параклиса.

Хю се поклони повторно, сложи ръка на рамото на сина си и го побутна към къщата след управителя.

– Кои са тези хора, мамо? – осведоми се Пен и улови ръката на майка си в пристъп на внезапен страх.

– Идват от името на краля. Лорд Хю трябва да уреди с мен един правен въпрос. – Гуинивър се усмихна окуражително на дъщеря си. – Ще се радвам, ако се погрижиш за мастър Робин, Пен, тъй като аз трябва да забавлявам баща му.

– Да, ще се опитам да попреча на Пипа да му досажда с въпросите си – отговори Пен.

– Тогава ти желая много щастие, обич моя. Ти също трябва да се преоблечеш. Знам, че искаш да изглеждаш красива на празника си.

Гуинивър проследи с нежен поглед дъщеря си, която изтича в къщата. Хората на Босер се оттегляха от двора. На сигурно разстояние от изненадваща нощна атака. Тя отново покрле иронията на мъжа. Той

четеше мислите ѝ, като че бяха написани пред него.

Но какво можеше да стори самата тя?

Животът ѝ беше поставен на карта. Ако той я намереше виновна в убийство, това щеше да ѝ струва главата. И още по-лошо, щеше да свърши на кладата. Убийството на съпруг беше престъпление, което се наказва с огън. По волята на краля съдът щеше да постъпи с децата, както намереше за добре. Доходите от конфискуваните ѝ имоти щяха да отидат в кралската съкровищница, след като Хю Босер си осигури своя дял.

А тя беше безпомощна да спре този заговор, можеше да разчита само на благосклонността на отсрещната страна. Нейната виновност или невинност изобщо не бяха фактор в процеса.

Щяха да ѝ вземат всичко, както беше станало с безброй друга хора.

В момента можеше да изпитва само пълно отчаяние от безумния си опит да премери слабите си сили с могъщия държавен апарат; но в следващия момент слабостта отстъпи място на пристъп на бесен гняв. Нямаше да се предаде без борба! На карта беше заложен не само нейният живот, но и бъдещето на дъщерите ѝ. Заради тях тя не можеше просто да се примири с неизбежното и да се предаде без съпротива.

Гуинивър се обърна и се запъти бавно към къщата, към покоите си. Изражението ѝ беше решително, очите ѝ святакаха. Щеше да поведе битката с всички средства, които имаше на разположение. Човекът, дошъл да я разследва, със сигурност щеше да намери някакви привидни доказателства за извършено престъпление и да я обяви виновна в убийството на съпруга ѝ. Това означаваше, че ѝ предстоеше съдебен процес. Съдиите щяха да обявят подозренията за доказателства, да сплашат свидетелите, но тя познаваше закона по-добре от повечето адвокати. Беше в състояние да се защитава дори пред лордовете в Горната камара. Никой не разполагаше с доказателства, които биха могли да я поставят във връзка с предполагаемото убийство на съпруга ѝ. Пък и как? Глезенът ѝ се бе раздвижил от само себе си. В деня, когато Стивън Малори трябваше да умре, кракът ѝ изведнъж заживя свой живот, но това знаеше само тя.

След като не разполагаше с физически сили, значи трябваше да вложи в борбата ума и знанията си.

Застанала с намръщено чело в средата на стаята, тя се вслушваше в граченето на гарваните, накацали по клоните на тополите край реката. Мислите ѝ бяха заети с лорд Хю. С всичко онова, което бе открила под коравата му външност. Омразата и отвращението от мъжа, който от алчност повдигаше обвинения срещу друг човек, я подтикваха да приложи всички средства, с които разполагаше като жена.

Гуинивър се усмихна самодоволно, отвори гардероба си и извади италианската си одежда. Роклята беше от най-фино кехлибарено кадифе, богато избродирано. Четвъртитото деколте беше обшито със скъпоценни камъни, полата се отваряше, разкривайки фуста от черна коприна със златни нишки. Тя огледа внимателно роклята и кимна доволно. Напълно подходяща одежда за целите ѝ.

– Божичко, момиченцето ми, каква бъркотия! – Тили влезе със забързани стъпки в стаята. – Тази рокля ли избра? Великолепна е. Но кои са гостите, та си решила да се явиш пред тях в целия си блясък?

– Идват от името на краля – отговори кратко Гуинивър и положи роклята върху леглото.

– От краля! – извика стреснато Тили. – Какво иска кралят от нас?

– И аз това се питам – промърмори сърдито младата жена. – Помогни ми да стегна корсажа, Тили. – Тя се обърна с гръб към бавачката си и се остави в сръчните ѝ ръце.

Хю огледа внимателно просторните, удобни помещения в западното крило на къщата. Прозорците бяха отворени, откъм градината долигаше аромат на рози.

Робин се бе настанил на рамката на прозореца.

– Виждам прекрасна цветна градина с множество пъстри храсти, сър. Има също пауни, зайци и елени. Никога не бях виждал такава красота!

Хю застана зад сина си и сложи ръка на рамото му. Оттатък градината се виеше реката, виждаше се и пасище със стада овце. Всичко в Малори Хол беше подредено и се развиваше по най-добрия начин.

– Защо имаме претенции към земята на лейди Малори, сър? – Момчето вдигна глава към баща си. Очите му бяха в същото наситено синьо като на ХЮ. – След като грамотата за имота е у нея...

– Да, синко, грамотата е у нея, но без правни основания. Роджър Нийдхем не е имал право да завещава тази земя. Тя е принадлежала на първата му жена, която ни е далечна братовчедка. С помощта на правни трикове лейди Малори е убедила Нийдхем да ѝ припише чужда земя. А той не е имал това право. Имотът е семейно притежание на първата му жена и той е бил длъжен да го върне официално след смъртта ѝ.

Бащата направи няколко крачки в просторната стая.

– Земята, за която спорим, е особено богата на оловни находища. Разбирам, че лейди Малори не желае да се раздели с нея, след като години наред е прибирала печалбите от мините... Те ще бъдат в основата

на твоето бъдещо богатство, Робин, и смея да твърдя, че ти ще станеш един наистина заможен млад мъж.

Робин скочи от рамката на прозореца.

– Смяташ ли, че ще си получим земята просто така?

Хю издаде кратък смях. Припомни си израза, който бе употребил пазителят на печата.

– След всичко, което знам за лейди Малори, битката ще бъде тежка. Но ние разполагаме с много възможности да одерем кожата на една котка. – Той отвори обкования с желязо дървен сандък, който слугите му бяха качили в стаята. – Е, какви празнични одежди ще изберем за рождения ден на лейди Пен?

– Тя е много красива – проговори тихо Робин. – Не намираш ли и ти?

– Кой? Пен? – Хю кимна и отново се обърна към съдържанието на сандъка. – Но не бих казал, че и майката е красива. Това не е дума, която ѝ подхожда. Какво ще кажеш за синия жакет със сребърна наметка? Или предпочиташ жълто и червено?

– Искам синия. – Робин пое дрехите, подадени от баща му, и бързо свали практичния сив жакет, който носеше на път. – А ти какво ще облечеш?

– Още не съм решил. – Хю свали жакета, ризата и панталона и се наведе над легена да се измие. – И ти трябва да смениш ризата и панталона си.

Робин огледа скептично ризата си.

– Не е много мръсна. Носил съм я само една седмица.

– През която всеки ден си бил на седлото – напомни му укорно Хю. – Миризмата ти е крайно неприятна, синко, а ако искаш да направиш впечатление на младите дами, трябва да миришеш на чисто. Значи имаш нужда от основно измиване. – Той хвърли кърпата на сина си и изчервеният Робин побърза да я улови.

Хю се засмя, седна на леглото и obu чисти чорапи. Винаги когато му оставаше свободно време от военната служба, той се занимаваше усърдно със сина си и го водеше със себе си още от петгодишната му възраст. Майката на Робин почина при раждането и Хю успя да превъзмogne мъката си, като се зае с възпитанието на сина си. Робин, който много приличаше на майка си, много често му напомняше с мимики и жестове за Сара, любимата му съпруга, толкова рано отнесена от смъртта, и тогава дъхът му спираше и той отново преживяваше болезнено неотвратимата загуба.

Сега момчето беше почти възрастен мъж и можеше да придружава баща си във военните походи. Дългото пътуване до Дербишайър беше първото, което предприемаха заедно, и още повече ги сближи.

Хю стегна връзките на чорапите под коленете си, докато скритом наблюдаваше приготвянията на сина си. Веднага беше усетил, че Гуинивър хранеше към дъщерите си същата силна любов, каквато той изпитваше към сина си. Дали момичетата също й напомняха за мъртвия съпруг? Дали тя беше обичала лорд Хадлоу, както той бе обичал Сара?

Хадлоу беше станал жертва на стрелата на един ловец, тайнствена стрела, за която никой не желаше да признае, че е негова. За съжаление стрелата нямаше и никакъв знак, по който би могъл да бъде разпознат собственикът ѝ. Повечето ловци белязваха стрелите си, за да няма съмнения кой е улучил животното. Обаче лорд Хадлоу бе улучен от стрела без белег, а смъртта му донесе на вдовицата цялата земя между Матлок и Честърфийлд, която беше много богата на въглища и желязо. Сега дамата притежаваше толкова много имоти и ловни участъци в графството, че можеше да пътува по половин година от едното място до другото, без да повтаря посещенията си.

Хю отиде до прозореца и завърза връзките на ризата си, загледан към сочните ливади зад просторните градини. Мекият сив цвят на каменните стени, с които бе обграден Малори Хол, и цветният разкош на терасовидните градини му даваха да разбере защо тя предпочиташе този имот пред всички други. Дали пък не се беше омъжила за лорд Малори само за да се сдобие с това прекрасно имение?

Какви хора са били съпрузите ѝ? Той не познаваше нито първия, нито следващите, макар че първият беше роднина на баща му. Роджър Нийдхем е бил много по-възрастен от шестнадесетгодишната си невеста. Горедолу два пъти по-възрастен. Бракът им със сигурност е бил уреден, без да попитат момичето. Но никой не я е принуждавал да се омъжи за следващите трима мъже. Тя сама беше избирала кого да отведе пред олтара, сама беше влизала във връзка с избраниците си. Учените благородни дами съвсем не бяха рядкост по това време. Например лейди Мери, незаконната дъщеря на краля, беше известна като превъзходна познавачка на латинския и учена, а се твърдеше, че четиригодишната ѝ сестра лейди Елизабет вече ходела на уроци. Но юридически обученият ум е нещо съвсем друго, каза си Хю.

Сигурно между слугите и работниците имаше възрастни хора, които познаваха дамата от много години, продължи да размишлява той. Може би ще има късмет и да попадне на хора, който ѝ бяха служили по

време на различните ѝ бракове. Например управителят. Главният ловец. Някой от възпитателите. Някоя камериерка. Още утре сутринта щеше да хвърли мрежите си и да види какво ще улови.

Той извади яркочервен жакет, облече го и го пристегна на кръста с колан от тъмна кожа. В този миг прозвучаха камбаните за вечерна служба.

– Да вървим, Робин. Вече е почти пет. Не бива да караме домакинята да чака. – Хю наметна широката, удобна горна одежда от избродирана червена коприна, подплатена с тъмносиня материя, и затъкна камата си в ножницата. После огледа изпитателно сина си и кимна одобрително с глава. Почисти няколко пращинки от рамото му и го поведе навън.

Пикантният аромат на печено от кухнята накара Робин да въздъхне с копнеж. Но още не беше време за вечеря. Първо трябваше да отидат в параклиса, където камбаната все още биеше.

В параклиса, разположен в горния двор на замъка, се бяха събрали всички по-важни членове на домакинството. Когато Хю и Робин влязоха в сводестото помещение, мъжете и жените се обърнаха да ги погледнат от високите си дъбови столове.

– Момчето трябва да седне при нас – обади се Филипа и звънкото детско гласче отекна във високия свод. – Ела при нас, момче – извика заповеднически тя.

– Не викай така, Пипа – пошепна ѝ възмутено Пен. – Намираш се в църква. А името му е Робин.

– О, да, забравих. – Пипа сложи едната си ръка пред устата, а с другата махна на Робин.

Хю не можа да открие лейди Гуинивър зад високите облегалки, докато крачеше по пътеката към олтарното помещение. Може би нечистата съвест я принуждава да стои далече от божия дом, каза си мрачно той.

– Ела и седни до мен – пошепна Пипа и се премести, без да обръща внимание на зелената си копринена рокля, която щеше да се смачка.

Хю едва сподави смеха си. Беше му ясно, че Робин харесва повече по-голямата сестра, която също му се усмихваше подканващо, макар и плахо. Той даде знак на сина си да седне при момичетата и потърси за себе си място от другата страна на пътеката. Когато на вратата настана раздвижване, той се обърна.

Онова, което видя, за момент му отне дъха. Лейди Гуинивър влезе в църквата с одежда от кехлибарено копринено кадифе, общито с черни скъпоценни камъни. Талията ѝ беше пристегната със златен колан, на

който висяха емайлирано и позлатено шишенце за аромати и мъничък, украсен с диаманти часовник. На гърдите си носеше диамантено колие, диаманти красяха и накита на главата ѝ, специално отдръпнат назад, за да се вижда гладката, блестяща коса, която сякаш се състезаваше с диамантите.

– Простете, че ви накарах да чакате, лорд Хю. Трябваше да поговоря с музикантите, да се уверя, че могат да изпълнят любимите танци на Пен. – Гласът ѝ беше мек и мелодичен, усмивката омагьосваща, пълна с нежни обещания.

Хю си припомни какво бе казал епископът на Уинчестър: тази жена сигурно притежаваше магически сили, след като беше подчинила на волята си толкова много мъже. Обикновено той не се интересуваше от подобни глупости, но в този момент разумът му изпадна в колебание.

Гуинивър погледна към децата си. Робин скочи от стола и се поклони дълбоко. Тя му се усмихна майчински.

– Желая ти добра вечер, Робин. Пипа, ела и седни при мен, иначе ще говориш през цялото време. – Без да обръща внимание на протестите на малката, тя я поведе със себе си към далечния ъгъл.

– Лорд Хю... тук има достатъчно място за трима.

Мъжът зае място до нея, все още борейки се да запази самообладание. Ароматът ѝ го обгърна. Тази жена миришеше на върбинка, лимони и розова вода! Той не понасяше тежките парфюми, които използваша придворните дами, за да скрият миризмата на нечистите си тела под скъпоценните роби. Но този нежен аромат замая сетивата му. От една страна, беше радостен, че си бе направил труда да измие праха от пътуването и да се преоблече, но от друга се ядосваше на реакцията си. В крайна сметка не беше дошъл тук, за да стане жертва на прелестите на една убийца.

Свещеникът начена службата, свещенодействие, познато на всички присъстващи, и Гуинивър можеше съвсем спокойно да повтаря тихичко стиховете, докато мислите ѝ се носеха надалеч. Въздействието ѝ върху лорд Хю беше точно според очакванията. Макар че се опитваше да го скрие, тя бе забелязала силната мъжка реакция в погледа му, докато крачеше по средната пътека на църквичката. Той не се бе успокоил и това личеше по напрегнатата, изправена като струна фигура до нея. Явно беше завладян от присъствието ѝ.

Доволна усмивка заигра на устните ѝ и тя сведе глава, за да приеме благословията.

Камбаните забиха тържествено в чест на лейди Пен и семейството

и гостите напуснаха бавно параклиса. Членовете на домакинството поздравиха рожденичката и ѝ поднесоха цветя и дребни подаръчета, специално приготвени за нея. Момичето се смееше и подскачаше от радост, а през това време Пипа обясняваше на Робин какви са подаръците и кой ги поднася.

– Видя ли колко беше хубаво онова шишенце за аромати? Подарък от пазителката на складовете. Сигурна съм, че го е напълнила с целебни билки... Ще позволиш ли да помириша, Пен? Смяташ ли, че тази мизантропия може да отклони чумата, момче?

– По тези места няма чума – поправи я Робин и добави: – Вече знаеш, че се казвам Робин.

– Добре де, ще се опитам да го запомня – отговори безгрижно момиченцето. – Непрекъснато забравям името ти, защото тук нямаме много момчета... или поне не такива като теб. Затова наум си те наричам просто „момче“.

– Как ли се справят с теб роднините ти? – попита тихо Робин. – Винаги ли си толкова бърлива? – Много му се искаше да се беше сетил за някакъв подарък и мислено преравяше съдържанието на сандъка на баща си. В този момент усети, че Пипа изведнъж е утихнала, и се обърна. Малката изглеждаше толкова съкрушена, че го заболя сърцето. – Извинявай, не исках да бъда неучтив – извини се той. – Но тъкмо размишлявах усилено, а ти непрекъснато ме прекъсваше. – Пипа отново засия.

– Всички казват, че говоря прекалено много. Но според мен има толкова много неща за казване, не намиращ ли и ти?

Робин поклати глава.

– Всъщност не.

Гуинивър, която вървеше точно след децата, го чу и неволно хвърли поглед към спътника си, чието изражение отново издаваше топлина, а бръчиците от смях около очите бяха направо обезоръжаващи.

– Това момиченце май е били родено само за да бърбори – рече той и в дълбокия басов тон прозвучаха весели звуци.

– Тя се роди засмяна – отговори Гуинивър, също развеселена. – Дете със слънчева душа.

Възрастен мъж, чиято наметка беше обточена с кожи, а тясната бареца с дълги наушници бе закрепена здраво под издадената брадичка, ги настигна и заговори почти сърдито:

– Толкова много исках да бъда сред поздравяващите, но мастър Грайс ме задържа в параклиса заради някакъв молитвен текст и останах едва ли не последен. Не искам милото дете да ме сметне за немарлив

към задълженията ми.

– Със сигурност няма да го направи, магистър Хауърд – побърза да го успокои Гуинивър. – Лорд Хю, позволете да ви представя магистър Хауърд, учител на децата ми, който беше и мой учител! – Тя срещна погледа му и очите ѝ заблестяха. – Знам, че бихте искали да поговорите с него – в течение на вашите... – Тя се поколеба, сякаш търсеше подходящата дума. – Вашите...

– Моите разследвания – отговори спокойно Хю. – Сигурно точно тази дума търсехте, лейди Гуинивър. – Той отговори на поклона на магистъра с любезно кимване.

– Велики боже – проговори старецът. – Какво ще разследвате, сър?

– Не е редно да засягаме тази тема по време на празника – отговори с обичайната си прямота Хю и отстъпи настрана, за да пропусне Гуинивър да мине първа. Влезе след нея в банкетната зала през отвора в красиво резбованата разделителна стена между залата и преддверието.

Дългата трапеза на подиума в залата беше покрита с блестяща покривка от бяла дамаска – явно в чест на малката рожденичка. От галерията за музикантите прозвуча весела мелодия. Навсякъде се виждаха пажове с бели салфетки и бутилки с вино.

Те пълнеха красивите чаши, които тази вечер красяха масите вместо обичайните рогове за пиене.

От кухнята се появиха върволица слуги с димящи купи. Готвачът застана пред масичката за сервиране в един ъгъл и започна да реже глигана. Един слуга му подаваше чиниите, докато ароматният сок се стичаше в специалния улей и се изливаше в поставена под него купа.

В средата на трапезата, поставена под подиума и дълга колкото самата зала, беше поставена голяма сребърна солница. Там членовете на домакинството заеха обичайните си места, като по-нисшите по ранг бяха по-далече от солта.

Гуинивър отиде до средата на подиума и покани лорд Хю да седне до нея.

Като първородна дъщеря Пен беше готова да седне вляво от майка си, когато се сети, че и тя може да си избере съсед. Обикновено на това място седяше Пипа, пък и на рожден ден то беше едно от почетните места. Пен погледна първо сестра си, после Робин. Знаеше, че не е редно да предпочете момчето пред сестра си – макар че днес имаше рожден ден и всичко ѝ бе позволено. Пипа щеше да се обиди и никога нямаше да ѝ прости.

– Моля те, Робин, седни вляво от мен – намеси се Гуинивър, която

веднага бе разбрала как стоят нещата. – Пен, знам, че нямаш нищо против да отстъпиш почетното място на нашия гост. Ти ще седнеш до Робин, а Пипа ще заеме мястото от другата ти страна.

Това разпределяне разреши дилемата на Пен и едновременно с това предпази Хю и Робин от опасността да бъдат изложени през цялото време на бърборенето на момиченцето. Малката изглеждаше неутешима, че са я лишили от компанията на момчето, но все пак празникът беше на сестра ѝ и тя се примири.

Почетните гости заеха местата си, другите също насядаха. Дрънченето на ножовете и глъчката на гласовете скоро заглушиха музиката от галерията. Гуинивър следеше движенията на силните мъжки ръце, които издаваха, че съседът ѝ е свикнал с физическия труд. В ставите и пръстите му липсваше аристократичната изисканост. Той носеше златен пръстен-печат с огромен искрящ сапфир. Този камък и рубинът върху тъмната кадифена барета бяха единствените му скъпоценности; ала разкошните дрехи не се нуждаеха от бижута, за да изпъкнат. Тя имаше усещането, че той не се чувстваше особено добре в тази одежди или поне не толкова добре, колкото в удобното воинско облекло за езда.

– Какво толкова ви интересува? – попита той, леко вдигнал една-та си вежда. – Би трябвало да се чувствам поласкан. – Подигравката в тона му беше недвусмислена. Гуинивър отново се намери в компанията на един Хю Босер, който излъчваше единствено враждебност.

– Направете, каквото ви харесва – отговори спокойно тя и посегна към чашата си с тъмночервено вино от Аквитания. Погледна съседа си и зачака той също да вдигне чашата си.

Вместо това той взе нейната, когато я остави на масата, и отпи голяма глътка. Явно го правеше нарочно. Когато пажът се наведе зад него, за да му сервира печено на позлатената чиния, той отклони жеста му.

Гуинивър го погледна смаяно.

Сътрапезникът ѝ се усмихна неприятно.

– Тази вечер ще пием от една чаша и ще се храним от една чиния, мадам.

– Какво искате да кажете?

– Близо до вас мъжете намират смъртта си – обясни той, без да я изпуска от поглед, и побутна чашата към нея.

3.

Гуинивър стисна до болка тънката дръжка на чашата. За секунди се уплаши, че благородният венециански кристал ще се пръсне на парченца, докато тя се бореше да запази самообладание. Трябваше да се преструва на равнодушна и да не допусне да се забележи, че обидите му я засягат болезнено.

Без да отговори на забележката му, тя попита хладно:

– Как намирате виното, милорд? – И отново поднесе чашата към устните си.

– Добро е като всички от тази област – увери я той. – Естествено... забравих че имате лозя в Аквитания. – Той смръщи чело, като че пресмяташе. – Доколкото си спомням, наследили сте ги от третия си съпруг? – Той се приведе и си взе парче глиганско печено от чинията ѝ. Погледът, впит в обърканото ѝ лице, беше пълен с подигравка като думите.

– Да, между другото той ми остави и лозята си – отговори все така спокойно Гуинивър и издържа на погледа му.

– А кой го изпрати под земята? Май и това съм забравил. – Той преглътна хапката си и посегна към чашата, за да отпие малко вино.

– Треската, която върлуваше по онова време в Лондон и отнесе толкова много хора, милорд, се пренесе и на север – отговори делово тя. След лова беше много гладна, но сега апетитът ѝ бе изчезнал. Месото в чинията ѝ изглеждаше сиво и мазно вместо вкусно и сочно, виното имаше металически привкус.

Хю остана мълчалив и се облегна назад, когато пажът напълни общата им чаша и сложи в чинията голяма порция печени гъби с колбас.

Вярно е, размишляваше той. В годината, когато е умрял лорд Кърк, треската бушуваше в цялата страна. И той удостои вдовицата на лорд Кърк с бърз поглед отстрани.

Гуинивър извърна глава и срещна предизвикателния му поглед. Студена усмивка заигра по устните ѝ, веждите ѝ се вдигнаха многозначително.

– Сега вероятно се питате дали съм убила третия си съпруг под прикритието на епидемията...

Мъжът вдигна рамене и коприната на раменете му се опъна под напора на яките мускули.

– Тук съм, за да търся отговори, мадам. – Той набоде една

наденичка на ножа си и я захапа.

– Отговори, а не доказателства? – попита напрегнато тя, ала очите ѝ гледаха студено и привидно безгрижно.

– Има ли разлика?

– Според мен да. – Въпреки бездънното си отчаяние Гуинивър откри, че се наслаждаваше на словесната им престрелка. Отдавна беше изострила ума си в споровете с магистър Хауърд, умееше да прилага логични и остроумни аргументи; ала само вторият ѝ съпруг, бащата на дъщерите ѝ, владееше изкуството да дебатира. Тимъти Хадлоу беше необикновен човек и никога не се сърдеше, когато жена му излизаше победител в дискусиите.

Все пак тя не можа да устои на изкушението и обясни:

– Доказателството подкрепя подозрението за някакво злодеяние. Отговорът търси само обяснението на една загадка. Около смъртта на съпрузите ми няма загадки. Всеки отделен случай има свое обяснение. – Апетитът ѝ отново се събуди и тя помоли един от слугите да ѝ сервира няколко вкусни парченца печена птица от таблата, която носеше.

След като разкъса крехкото месо с пръсти, Гуинивър задъвка доволно. При това наблюдаваше противника, който очевидно обмисляше отговора си.

След малко Хю заговори отмерено:

– Тогава ще го кажа по следния начин: аз търся доказателства за подозрителни обстоятелства, които са съпътствали тези дошли съвсем навреме смъртни случаи.

Гуинивър отпи глътка вино и отвърна с известна острота:

– Изяснете се, лорд Хю: дали сте тук, за да търсите доказателства, или ще се погрижите да си ги набавите?

В първия момент мъжът не можа да отговори, но после изрече в прилив на гняв:

– Ние поставяте под съмнение честта ми, мадам.

Най-после го бе улучила. Разбра го по лекото зачервяване на обрулената от слънцето и вятъра кожа, по вцепенената уста, по вирнатата брадичка.

– Така ли? – контрира тя, остави изгризаната костичка и маниерно облиза пръстите си един след друг.

Хю се улови, че погледът му жадно следи върха на езика ѝ между топлите устни, които образуваха примамлив контраст с белите зъби. Не помнеше някога да е виждал толкова чувствен жест като това облизване на пръстите и гневът му от наглия ѝ намек моментално изчезна.

– Мамо... мамо... – Звънното гласче на Пипа разкъса кръга на напрежение, който се бе сключил около тях, и двамата въздъхнаха облекчено.

– Какво има? – Гуинивър се усмихна на дъщеря си, чието лице пламтеше от вълнение под златната корона на плитките.

– Мога ли да помоля момчето да танцува с мен? Свилят гаярда, а аз днес цяла сутрин упражнявах стъпките.

Гуинивър видя разочарованата физиономия на Пен и зачервените бузи на Робин, който бе разбрал, че бързайки да насити глада си, е забравил светските си задължения – да не говорим, че бе пропуснал идеалната възможност да покани дамата на сърцето си.

– Днес Пен има рожден ден и тя трябва да открие танците – отговори меко майката.

Робин се изкашля, изтри устата си със салфетката, скочи и заговори, заеквайки:

– Лейди Пен, позволете да...

Той бързо избърса ръката си в панталона, защото се боеше, че е още мазна, и я протегна подканващо към Пен.

Момичето се изчерви като роза и стана, за да му подаде ръка. Под шумните ръкопляскания на гостите, които наставаха на двойки, за да се присъединят към тях в отмерените фигури на танца, Робин поведе дамата си към подиума.

Пипа прехапа устни и успя да изпише на лицето си усмивка. След малко се успокои и заръкопляска с другите.

Хю хвърли салфетката си и стана.

– Хайде, госпожичке, искам да проверя колко добре си научила стъпките. – Той ѝ предложи ръката си с най-меката си усмивка и Пипа скочи с такова въодушевление, че преобърна стола си.

– О, моят учител по танци смята, че съм много добра. Всъщност по-добра от Пен – довери му тя с висок шепот. – Аз имам по-добро чувство за ритъм и стъпвам по-леко от нея. Искан ми се да знам дали това ще направи впечатление на момчето.

– Сестра ти е прелестна танцьорка – отговори сдържано Хю. – Трябва да бъдеш наистина много добра, за да танцуваш като нея.

– Да, такава съм – увери го Пипа, без да осъзнае укора, докато подтичваше редом с него към танцовата площадка.

Гуинивър облегна глава на богато резбованата облегалка на стола и за малко затвори очи. В момента се чувстваше напълно изтощена, толкова уморена, като че имаше зад гърба си физическо премерване на

силите. След малко отново се изправи, отпи глътка вино и се загледа към танцьорите. Пен и Робин отдаваха голямо значение на танца. Пен беше захапала здраво долната си устна, толкова беше съсредоточена. Робин внимаваше за всяка стъпка. При това положение никой не смееше да подеме разговор, защото неминуемо щяха да се объркат. Гуинивър ги наблюдаваше трогнато и усети как умората и отчаянието и малко се уталожиха.

Пипа хвърчеше около грамадния си партньор като мъничка зелена пеперуда. Въпреки ръста и изправената си стойка Хю дьо Босер се движеше леко, почти грациозно и с уменията на стар танцьор. Гуинивър забеляза, че той се държеше съвсем естествено с живата си малка партньорка и това не го притесняваше. За разлика от сестра си Пипа бърбеше без прекъсване, но Гуинивър видя, че Хю удостояваше с отговор само определени части от речта ѝ. Мъж, който явно не си хабеше енергията за безполезни неща! Той продължаваше да се усмихва, очите му бяха пълни с веселие, докато от време на време се навеждаше да отговори на Пипа, и Гуинивър за пореден път се запита как в едно тяло можеха да съжителстват две толкова различни същества.

Тя усети странни тръпки и внезапен прилив на кръв накара бузите ѝ да запламтят. Същото беше изпитала при първата среща с Тимъти Хадлоу. Това се случи на празника на Тримата крале, когато всички лудуваха и си позволяваха какви ли не волности. Тогава тя бе хвърлила око на лорд Хадлоу и той на нея. Изведнъж ѝ се стори, че усеща ръката му както някога, когато той безмълвно я отведе в отдалечената стаичка, не по-голяма от гардеробна. Там двамата се отпуснаха на пода и се освободиха от дрехите си в изблик на пламтяща страст. Тя видя пред себе си ясните му кафяви очи, които се смееха, когато легна върху нея, задвижи се бавно и поведе нарастващата ѝ жажда към момента, когато...

Всемогъщи боже! Тя усети топлата влажна възбуда в слабините си, дълбокото пулсиране в долната част на тялото си, горещината на кожата си, внезапния оргазъм. Нито един мъж преди или след Тимъти не беше събуждал в тялото ѝ това сладостно желание, този пламък...

Досега...

Не, за това и дума не можеше да става! Чиста лудост! Хю дьо Босер беше враг, дошъл да ограби нея и дъщерите ѝ, човек, който се стремеше да я види мъртва – в никакъв случай не мъж, когото можеше да желае!

Отмерените стъпки на гаярдата най-сетне свършиха, Пипа се отдели от Хю и се втурна към Робин. Гласът ѝ надвика трелите на музикантите и глъчката в залата.

– Видя ли как танцувах с баща ти, момче... извинявай, Робин. Нали танцувам чудесно? Ще опиташ ли сега с мен? Следващият танц е рондо. Можем да танцуваме всички заедно – аз и ти и Пен. – Тя хвана двамата за ръцете и ги потегли обратно към танцовата площадка.

Хю се върна на масата. Засмян, с лека стъпка, вземаше по две стъпала наведнъж, докато изкачи подиума.

– Божичко, каква бърбровка! – Пажът намести стола му и той седна. Посегна към чашата и отпи голяма глътка. – Ожаднях само от слушане.

Гуинивър се усмихна с разбиране. Близостта му възбуди сетивата й. Усети лекия аромат на лавандула, следа от розмарин в косата му, когато се наведе настрана, за да си вземе парче хляб от кошничката на масата. Мъж, който внимаваше за телесната си чистота, даже след седмици езда – необичайно явление сред повечето благородници.

За да отклони вниманието си, тя се облегна назад и помоли пажа да каже в кухнята, че е време да поднесат тортата.

– Милейди, събрах смелост и ще поканя лейди Пен на танц! – извика й магистър Хауърд от мястото си в средата на залата. – Надявам се, че няма да се разсърди на тромавите стъпки на един стар мъж с ръждясали стави. – Той кимна засмяно и голямата му глава с черна шапка заподскача като врабец, а рядката сива брада се залюля.

– Тя ще бъде възхитена, магистре – окуражи го Гуинивър, защото знаеше, че независимо от неприятните си усещания Пен ще удостои учителя си с усмивка и уважение, плод на доброто й възпитание.

– А малката Пипа още повече – промърмори Хю. – Защото най-после ще има „момчето“ само за себе си.

Гуинивър избухна в смях. Нямахше как да не влезе в лекия му тон.

– Няма да трае дълго. Магистърът вече не е така умел в танците, както по-рано, макар че умът му изобщо не е пострадал. Щом дойде тортата, вниманието на Пипа ще се съсредоточи изцяло върху нея.

– И майката ли танцува като дъщеря си? – осведоми се засмяно Хю. – Или още е в траур?

– Аз не тъгувам за Стивън Малори – отвърна тихо тя. – И не желая да създавам такова впечатление.

Хю я наблюдаваше неотстъпно. Магията все повече се засилваше. Една от тънките, високи свещи в средата на масата затрептя от внезапно течение и тъмните очи на Гуинивър буквално погълнаха пламъка и го изпратиха към него. Хю продължи бавно и отмерено:

– В, щом е така... Желаете ли да танцуваме, мадам? – Той й предложи ръката си и в сапфиреносиния му поглед блесна

предизвикателство.

Втречена в сините очи, Гуинивър сложи ръка в неговата и се изправи грациозно, при което кехлибарените поли се увиха около тялото ѝ. Скъпоценните камъни на гърдите и по тънката диадема на челото заблестяха под светлината на многобройните факли по стените. Дългото було от черна коприна, което стигаше почти до петите ѝ, се развяваше в ритъма на грациозните танцови стъпки.

Тя му се усмихна като в параклиса и Хю отново изпита объркващо чувство, че излиза от равновесие. Беше твърдо убеден във вината ѝ и в необходимостта да изпълни мисията си докрай, твърдо решен да си възвърне онова, което беше негово по закон – но в този момент усмивката ѝ стопи убеждението и решителността му както слънцето снега. Дали това наистина беше магия? Дали тя се опитваше да омагьоса и него, както беше омагьосала четиримата си съпрузи? Не можеше да реагира другояче на близостта ѝ, макар че се бореше със себе си, стараяше се да стои на разстояние, да гледа ясно и безпристрастно.

– Мама танцува... виж, Пен, мама танцува! – извика Пипа от другия край на редицата, Където подскачаше около Робин, след като той бе отстъпил мястото си до Пен на магистъра. – Тя танцува с твоя баща, момче.

– Виждам – отговори мрачно Робин. – Но не разбирам защо си толкова възбудена. Знаеш ли, аз възнамерявам да се върна на масата. Ще дойдеш ли с мен, или ще продължиш да танцуваш сама?

Пипа сърдито изкриви лице, но го последва обратно към масата.

– Отдавна не съм виждала мама да танцува – довери му тя. – Никога не е танцувала с лорд Малори. Даже на Коледа или в деня на Тримата крале. – Финото ѝ чело се смръщи от спомена. – Той беше лош човек, крещеше и хвърляше разни неща. Всички го мразеха. Веднъж чух как Кроудър каза на Грийни, че лорд Малори е едно пияно чудовище.

Робин, който знаеше само, че баща му е дошъл тук, за да си възвърне полагащото му се по закон имущество, бе шокиран от това разкритие.

– Не е редно да подслушваш – укори я той. – Защото можеш да чуеш нещо, което ти е крайно неприятно.

– О, аз никога не подслушвам нарочно – увери го сериозно Пипа. – Просто хората понякога не знаят, че съм наблизо.

– Как е възможно? – попита смаяно Робин и ококори очи. – Нима твърдиш, че понякога можеш да стоиш тихо и мирно?

– Ти си ужасен! – отговори обидено момиченцето. – Оставям те.

Ще ида да си поговоря с Грийни. – Тя скочи от стола си и отиде при главния ловец, който се беше задълбочил в разговор с един от васалите на Гуинивър и често-често отпиваше от рога си. Като видя малката да бърза към него, Грийни реагира отбранително, но с готовност ѝ направи място на дългата пейка.

Пипа опря лакти на масата, сложи брадичка в дланите си и го зяпна любопитно.

– За какво си говорите?

– Не е за твоите уши, малко момиче – отговори Грийни.

– Но изглежда важно – настоя тя.

– Точно така – кимна той и отпи голяма глътка вино. После намигна на приятеля си, който се ухили широко. Всички обичаха Пипа, но темата на разговора им наистина не беше за нея. Двамата бяха разговаряли за лорд Хю дьо Босер и хората му. Васалът беше в двора, когато Хю беше говорил за мисията си, а Грийни беше свидетел на срещата в гората. Макар че никой не знаеше точно за какво става дума, по-важните служители в домакинството на лейди Малори усещаха, че във въздуха витае напрежение. Никой не се чувстваше сигурен, когато пред портите на замъка лагеруваха въоръжени мъже.

– За лова ли говорехте? – Пипа не се отказваше толкова лесно.

– Да – отговори Грийни. – Точно за лова.

– Глиганът наистина ли е нападнал понито на Пен? И какво направи тя – изпищя ли? Сигурна съм, че е изпищяла. Затова стрелата ѝ е пропуснала целта, нали?

Робин, който седеше сам на подиума, се чувстваше все по-зле. Вече беше започнал да съжалява, че е прогонил Пипа, когато откъм кухнята се чува шумове и сигнал на тромпети прекъсна танца. В залата влезе шествие от факлоносци, в средата им готвачът с огромна четириъгълна торта, украсена с макет на Малори Хол с всичките му градини, портите и безброй човешки фигури. Миниатюрно пони с мъничката фигура на Пен на гърба му изобразяваше езда през мостчето, под което течеше зелено-кафява река.

Зачервена от радост, Пен изостави партньора си и се втурна към масата, следвана от пъшкащия магистър Хауърд.

– О, мастър Гилбърт, каква красота! – проговори страхопочтително тя, когато готвачът внимателно постави тортата пред стола ѝ. – Никак не ми се иска да я разрежа. Не е редно да я изядем просто така.

– Разбира се, че е редно, Пен! – обади се Пипа и я побутна нетърпеливо. – Само си представи колко продукти ще се похабят, ако не изядем

тортата. Марципан ли е това, мистър Гилбърт? Много обичам марципан!

– Всички тук са добре осведомени за предпочитанията ти – отговори Гуинивър с крива усмивка. – Мастър Гилбърт, вие сте ненадминат майстор.

Готвачът засия от радост и подаде на Пен голям нож.

– Разрежете тортата по средата, лейди Пен, аз ще свърша останалото.

– Трябва да си пожелаеш нещо... непременно трябва да си пожелаеш нещо! – отекна гласчето на Пипа, която се беше надигнала на пръсти, за да не пропусне нито една подробност от разрязването на тортата. – Пожелай си нещо прекрасно... ох, защо не си пожелаеш например ново пони или... или косата ти да се накъдри... или да убиеш глиган още при следващия лов... или...

– Благодаря, но аз мога и сама да си пожелаю нещо хубаво – прекъсна я сърдито Пен.

– Трябва да затвориш очи и да си го представиш съвсем живо – по съветва я Пипа, която изобщо не се трогваше от укори, и впи пронизващ поглед в лицето на сестра си, за да се увери, че указанията ѝ ще бъдат изпълнени съвсем точно.

Хю се изсмя тихо и застаналата до него Гуинивър усети как раменете му потръпнаха. Пен хвърли бърз поглед към Робин, който ѝ посочи едно място на тортата.

– Ако започнеш да режеш оттук, декорацията няма да пострада – препоръча той.

Пен кимна и посегна към ножа. След това затвори очи и направи голям разрез.

– Какво си пожела, Пен?

– Ако ти кажа, желанието ми няма да се изпълни – отговори Пен с тон на умната голяма сестра. После хвърли бърз поглед към Робин и момчето реагира с усмивка.

– Е, тогава се надявам, че наистина е било нещо великолепно – примири се Пипа. – Торता като тази заслужава особено желание, нали, мамо?

– Точно така, скъпа – съгласи се Гуинивър. – Но ти ще получиш само едно малко парченце. Едно марципаново дръвче ти е напълно достатъчно за днес.

Тя кимна на мастър Гилбърт, който се изсмя развеселено.

– Аз ще се погрижа, милейди. – Той вдигна тортата, отнесе я на

масичката за сервиране и започна да я реже на парчета.

– Да кажа ли на иконома да донесе благородното рейнско вино, милейди? – Мастър Кроудър се появи на подиума с развяващо се черно палто.

– О, да, разбира се. То е много подходящо за сладкото и е моето любимо вино. – Тя се обърна с многозначителен поглед към лорд Хю и добави: – Може би ще пожелаете лично да отворите бутилката и да налеете, милорд, така ще бъдете сигурен, че не ви заплашва опасност.

Хю, който беше заговорил за отрова само за да я подразни с подигравателни изказвания, и сега отблъсна атаката тихо и умело:

– За мен беше удоволствие да пия от една чаша с вас, мадам. Това увеличи насадата ми от празненството. Бих желал да продължим по същия начин, ако не възразявате.

Гуинивър усети как бузите ѝ пламнаха. Дълбоко в нея възмущение-то се бореше с нова вълна от упорити, мъчителни спомени. Той бе поел ръкавицата – точно както тя очакваше. Ала леко подигравателният укор я улучи толкова силно в сегашното объркано състояние на духа ѝ, че тя изведнъж онемя. И той ли изпитваше същото?

Тя бе усетила как реагираше той на близостта ѝ, видя погледа му в параклиса и като истинска жена знаеше какво можеше, да постигне с омайващата усмивка и нежния, мелодичен глас. Това бяха единствените оръжия, с които разполагаше – в сравнение с внушителната сила на Хю Босер, но тя забравяше целта си всеки път, когато ги прилагаше срещу този мъж. Във вихъра на танца, отдадени на ритъма, и двамата бяха отслабили бдителността си. Близостта и въздействието на този силен, остроумен и сърдечен мъж я вълнуваха все по-силно, но враждебността и недоверието между тях избликваха на нови вълни, които заличаваха проявите на симпатия.

Тя сведе глава и се върна на мястото си, за да следи колко марципан ще погълне Пипа. Икономът отвори почтително бутилка рейнско вино и го наля тържествено в чисти чаши.

Този път Хю не сложи ръката си върху своята чаша. Само се облегна назад и проследи как златната течност, искряща под светлината на свещите, изпълни кристалната чаша. На трапезата има толкова много скъпоценно венецианско стъкло, че ако го продам, ще мога да построя и укрепя малък замък, помисли си той. Погледът му обходи залата. Стените бяха с красива ламперия, завесите бяха в различни нюанси на зеленото и синьото, примесени със златно, червено и сребърно. Под светлината на факлите цветовете изглеждаха особено наситени. Свещите на

високата маса бяха восъчни, а не от мас, въздухът беше изпълнен с аромат на сушени билки. По пода бяха разпръснати свежи треви.

Дворът на крал Хенри беше известен с разкоша си, а аристократите се надпреварваха да демонстрират богатството и вкуса си. Нерядко се случваше някой да похарчи цяло състояние за нови ливреи на слугите си – или да се отнася крайно небрежно към имуществото си, за да покаже по този начин собствената си значимост. Хю беше виждал как уж безкрайно богатите домакини нервно потрепваха, когато някой от гостите неволно счупеше чаша от безценното венецианско стъкло.

Гуинивър Малори със сигурност беше богата почти колкото лорд-пазителя на печата, ала разкошът, който я заобикаляше, не беше излагане на показ, а съвсем естествена рамка за тази жена. Никой от присъстващите нямаше чувството, че са го поканили, за да парадират с богатство и ценно имущество.

Той хвърли бърз поглед към Робин, който ядеше торта с марципан със страстната отдаденост на бързо израстващо и постоянно гладно момче. Робин щеше да наследи малък имот в Кент, останал от майка му. Самият Хю, най-младият от четирима синове, не притежаваше почти нищо. Оказаните на краля услуги му бяха донесли имението Босер в Бретан. Земята беше плодородна, но не беше много. Имаше и малко пари, великодушен дар от краля, който за съжаление често забравяше да даде обещаното, но засега не беше намерил възможност да ги инвестира в имота в Кент или във френското си имение. За съжаление богатството му не стигаше да се заобиколи с лукса, който беше съвсем естествен в Малори Хол. В сравнение с лейди Гуинивър Хю Босер беше просто един беден пияница.

Той отпи глътка рейнско вино и отбеляза превъзходното му качество. Кой от съпрузите ѝ се беше погрижил за избата с вината?

– Хареса ли ви виното, лорд Хю?

– Невероятно е. Запитах се кой от съпрузите ви го е купил. – Очите под тежките ресници я пронизваха като с нож.

Гуинивър се поколеба, но отговори честно:

– Лорд Хадлоу имаше доставчици от Бургундия, от Бордо и от Рейнската област. Той ме научи на много неща. Оттогава купувам вината си от същите търговци.

– Значи те избират вместо вас – отбеляза той. – Умен избор, мадам.

– Не, милорд, те само ме съветват. Изборът е мой.

– Колко интересно. – Той не беше сигурен дали можеше да ѝ вярва.

Жените не разбираха нищо от вина.

От друга страна обаче, жените не търсеха сами съпрузите си, не сключваха сами брачните си договори, нито пък наследяваха цялата собственост на починалите си мъже. Замислен, Хю прокара пръсти по долната си устна.

– Нито един от съпрузите ви ли нямаше семейство, което да предяви претенции към част от наследството?

– Аз съм склонна да отговоря на въпросите ви, милорд... и да сътруднича в „разследванията“ ви, както ги наричате. Но не и когато дъщеря ми празнува рождения си ден. – Тонът ѝ забраняваше по-нататъшни въпроси.

– Тогава по-късно?

– Когато децата заспят и ако ме потърсите в покоите ми, ще направя, каквото мога, за да обезсиля подозренията ви.

– Съмнявам се, че сте в състояние да го сторите, мадам.

– Ако вече не сте се затворили за истината – отвърна тихо тя.

– Винаги съм отворен за истината.

Тя го погледна право в очите и той прочете в погледа ѝ горчива подигравка за жалкото оправдание на присъствието му под покрива ѝ.

– Наистина ли, лорд Хю?

Нов сигнал на тропети му попречи да отговори. Пипа скочи преди сестра си.

– Процесията, Пен! Започва! Момче Робин, ти трябва да вървиш редом с Пен, тъй като си почетен гост и Пен те харесва... това е вярно, нали, Пен? – След кратко колебание тя продължи смело: – И аз ще вървя с вас. Мама ще се нареди след нас със... – Тя се поколеба отново и погледна Хю.

– Аз ще вървя след майка ви – оповести спокойно той.

– И всички останали ще спазват обичайния ред – завърши сияещата Пипа.

Водена от херолди и факлоносци, процесията излезе от залата, мина през долния двор и напусна къщата. Прекосиха мостчето и излязоха на поляната под обсипаното със звезди небе, след това навлязоха в градината с фигурите, която се простираше по продължение на външната стена на къщата.

Щом се върнаха в долния двор, Гуинивър целуна дъщерите си за лека нощ и се сбогува с прислугата с признателна усмивка и думи на благодарност. Накрая връчи на мастър Кроудър добре напълнена кесия, която той трябваше да разпредели по свое усмотрение.

След като изпълни задълженията си, младата жена вдигна глава

към небето, където жълтият полумесец висеше като четвъртинка от лимон. Откъм лагера отгатак крепостните стени се носеше миризма на дим и катран. Тя се обърна бавно към мъжа, който стоеше зад нея – също така неподвижен.

– Прекрасна нощ.

– Да – съгласи се тихо той.

– Жалко е да я разваляме. – Гуинивър въздъхна. Дългите пръсти на дясната ръка въртяха пръстените на лявата. – Но каквото има да става, ще стане. Ще ида да видя заспали ли са момичетата, после ви очаквам в покоите си. Ще ги намерите над северния вход.

Без да каже нищо повече, тя се обърна и закричи към къщата. Хю проследи тънката, висока фигура, която бързаше през двора с развяващи се поли. Ароматът на парфюма ѝ, който изпълваше ноздрите му, го замайваше, макар че нея вече я нямаше. Не, това сигурно е ароматът на розите от градината, каза си почти сърдито той.

Мъжът не забеляза, че и той въздъхна, когато излезе през портата, за да направи задължителната обиколка на лагера.

4.

Камбаната в параклиса удари десет, когато Хю прекоси дългия двор, вдигнал глава към прозорците над северния вход, които гледаха към двора. Дървените капаци бяха отворени, мека светлина на свещи проникваше през стъклата. Зад единия прозорец се появи сянка, висока и грациозна.

Мъжът влезе в къщата през избитата в портала ниска врата. От кухненските помещения от лявата страна долитаха шумове. Сигурно прислужниците разчистваха след празненството. Хю мина през отвора в разделителната стена и влезе в голямата зала. Тук вече не се виждаха следи от дългия банкет. Покривката беше махната от масата на подиума, дългите дървени маси бяха прибрани към стените, пейките бяха вдигнати отгоре им. Подът беше почистен от отпадъците, всички факли по стените бяха угасени, освен две, които трябваше да осветяват пътя към стълбището в другия край на залата.

Хю изкачи стъпалата и тръгна по дългия коридор на галерията, който водеше към покоите на лейди Гуинивър. Спря пред тежката дъбова врата и се вслуша за гласове отвътре. Ала не чу нищо. Вдигна ръка и похлопа.

– Заповядайте, лорд Хю!

Мъжът вдигна резето и отвори. Гуинивър седеше до масичка, над която висеше малко, обковано със сребро италианско огледало в красиво резбована и изрисувана дървена рамка. Високи свещи горяха на масата от двете страни на огледалото. Те бяха ароматизирани и изпълваха помещението с нежен аромат на върбинка.

Гуинивър се изправи и му се усмихна приветливо.

– Моля ви, сър, затворете вратата.

Хю посегна зад себе си и затвори вратата. Тази жена отново беше изписала на лицето си магьосническата усмивка, очите ѝ горяха. На светлината на свещите кожата ѝ изглеждаше кремава и сияеше, пълната уста беше топла и чувствена.

В голямата стая се възцари тишина, прекъсвана само от съскането на свещите на масичката. Ламперията на стените беше от светъл дъб, гипсовият таван бе позлатен. Погледът му неволно се плъзна към голямото легло с изкусно резбовани опори. Завесите в турскосиньо и завивката бяха от тежка дамска, избродирани с едри жълти слънца,

възглавниците и чаршафите бяха от снежнобял лен. В зиданата камина не гореше огън, затова беше украсена с голяма медна стомна, пълна с яркооранжеви невени, които придаваха на стаята лятна атмосфера.

– Седнете, ако желаете. – Гуинивър посочи дървената пейка край камината.

Вместо това Хю приседна на дълбокия каменен перваз на прозореца, откъдето можеше да вижда целия двор и отвъд стените. Гласът му прозвуча рязко, стремейки се да потуши вътрешното вълнение, когато проговори:

– Значи Стивън Малори е паднал оттук в двора.

– Да, от този прозорец. – Гуинивър посочи мястото, където бе седнал той. – Беше пиян, както ще потвърди всеки в тази къща. – Тя седна отново пред огледалото, свали пръстените си и ги окачи по клончетата на филигранното портокалово дръвче от сребро. Хю видя, че ръцете ѝ бяха напълно спокойни.

Мъжът се надигна и пристъпи към отсрещния прозорец. Дълго стоя там, загледан в паважа под себе си.

– Не мога да си представя, че човек може да падне по невнимание през този широк перваз.

Той погледна през рамо към жената пред огледалото. Гуинивър вдигна тесните си рамене.

– Той беше едър и тежък. А когато се напиеше, ставаше тромав. – Тонът ѝ остана все така неутрален, като че не я беше грижа дали той ще ѝ повярва или не.

Тя отвори една сребърна кутийка и свали верижката на диамантеното колие, което почиваше между гърдите ѝ, за да постави ярко светещия скъпоценен камък на мястото му върху черното кадифе.

Хю я гледаше като омагьосан и въпросите, които беше приготвил, останаха неизречени. Тя свали тънката диадема, обсипана с диаманти, от черното си копринено боне и я остави на масата. Движенията ѝ бяха тържествено отмерени като древните стъпки на някакъв ритуал.

Гуинивър свали шишенцето за аромати и мъничкия часовник от колана си и ги прибра при колието в кутийката. След това стана и бавно, съвсем бавно свали златната верига, която пристягаше талията ѝ, нави я и я скри в шепата си.

Хю усети, че губи връзка с реалността, като че причината за присъствието му в това помещение, изпълнено с мека светлина, аромат на върбинка и загадъчни сенки, беше да наблюдава жената, а не да я съди. Той стисна здраво зъби и си проби път през чувствената мрежа, която го

обгръщаше, за да разруши магията на мига.

– Какво си мислите, че правите? – Дрезгавият му глас разкъса грубо тишината. Очакваше всичко друго, само не и еднозначния отговор, който получи.

– Вече е много късно, милорд, и искам да разпусна косите си – отвърна просто тя и седна отново до масичката. – Моля, продължете разследванията си, не искам да ви преча. – Тя потърси погледа му в огледалото, който беше прикован в лицето ѝ, и той застана зад нея. За момент беше успяла да отклони вниманието му от въпросите около падането на Стивън. Дали отново щеше да започне да я разпитва?

Тя сведе глава и свали черното копринено боне, след това извади дългите златни фуркети от белите панделки. Сега вече Хю загуби самообладание.

– По дяволите! Къде е камериерката ви?

– В частния ми кабинет – отговори с готовност тя и посочи вратата в отсрещната стена. – Реших, че предпочитате да ми задавате въпросите си на четири очи, за да получите честни отговори. Тъй като сигурно ще пожелаете да говорите и с Тили, аз не желая да останете с впечатлението, че искам да влияя върху нейните изказвания. Затова реших, че тя не бива да чуе какво си говорим ние с вас. Или вие сте на друго мнение, милорд? – Тя приглади диплите на булото си и се наведе, за да го сложи на близкото столче.

Езикът на Хю се парализира. Косата ѝ беше разделена на път по средата и сплетена на дебела плитка, изтеглена назад над ушите и притегната на тила. Тънки кичурчета, измъкнали се от плитката, обкръжаваха челото и ушите.

Със същите спокойни движения Гуинивър извади дългите фуркети, които придържаха плитките. Погледът ѝ все още беше прикован в неговия в огледалото.

– Сигурно много пъти сте виждали как жената разплита косата си, милорд? – Едната златна, фино изрисувана вежда се вдигна подигравателно.

Мъжът най-сетне си възвърна дар слово.

– Има си време за интимности в спалнята и време, когато подобни интимности са неуместни. Намирам, че сегашният момент е абсолютно неподходящ.

Гуинивър се засмя с мелодичния си смях.

– Добре, лорд Хю, задайте въпросите си. Знам, че ще се обърнете и към служителите ми и съм убедена, че всички ще ви отговорят по

съвест. Но този разпит ще бъде единствен. Няма да ви дам друга възможност.

Плитката падна тежко на раменете и тя започна да я разплита, при което дългите бели пръсти се справяха сръчно със сплетените коси. След малко тя разтърси глава и блестящата тъмноруса коса се разстла по гърба ѝ. Без да бърза, тя посегна към четката с дръжка от слонова кост и се зае да разресва косите си.

Без да съзнава какво прави, Хю сграбчи китката ѝ. Тъмните му пръсти бяха в ярък контраст с бялата, нежна кожа с тънки сини жилки. Гуинивър пусна четката, той я взе и започна да четка косата ѝ с дълги, ритмични движения. Очите ѝ все така бяха приковани в неговите в огледалото, за минути се възцари тишина, прекъсвана само от тихото съскане на четката и проскърцването на копринената коса.

– Вие сте по-сръчен и от най-добрата камериерка, милорд! – Гуинивър прекъсна мълчанието с подрезгавял глас и склони глава, за да се наслади на равномерния масаж.

– Минаха много години, откакто съм правил това за една жена – отговори съвсем тихо той.

– За майката на Робин? Той кимна.

– Сигурно ви е била много скъпа.

Ръката му застина неподвижна. Той се взря в лицето на жената в огледалото, обзет от спомена за рано отишлата си Сара. Кръгло, обсипано с лунички лице с чипо носле и весели очи. Съвсем различна от красотата на лейди Гуинивър, която беше като изсечена с длето. Никога не бе чувал Сара да се подиграва, да дразни някого или да говори безсърдечно. Тя не беше учена, образованието ѝ се изчерпваше със сърдечна доброта, майчинска нежност и домакинстване – но той я бе обичал.

Хю захвърли рязко четката и тя падна на пода. Помещението отново доби контури, той си припомни защо беше тук и коя беше тази жена. Обърна се с гръб към това магически красиво лице с блестящите умни очи.

– Значи Стивън Малори е паднал от прозореца? Къде се намирахте вие по това време?

Тя се обърна бавно на стола си, за да може да го следи с поглед, когато се отдалечи от нея. Какво бе разкъсало връзката между тях? Ето че той отново я гледаше със старата враждебност и беше един съвсем реален, озлобен противник.

– В гардеробната – отговори колебливо тя. Усети как ръцете ѝ овлажняха и самообладанието заплаши да ѝ изневери.

– Не бяхте ли свидетелка на падането му?

– Не. – С времето тя бе започнала да вярва в тази версия, ала когато произнесе лъжата, усети как кракът ѝ потръпна – също както тогава, когато Стивън се бе нахвърлил върху нея. Усети и пробуждане в глезена – същото, каквото изпита, когато Стивън се бе спънал в него. Едва устоя на напора да се наведе и да го разтрие.

– Някой видял ли го е да пада?

Тя поклати глава.

– Доколкото знам, не. Факлоносците дотичали, когато чули вика му, но преди да стигнат до него, той вече лежал на паважа.

– Пиян ли е бил?

– Той винаги беше пиян. През цялото време. – От простите думи лъхна горчивина.

– Това ли е причината, поради която не тъгувате за него?

– Между другото. – Ръцете ѝ се отпуснаха в скута и тя се обърна отново към огледалото, за да фиксира образа му в него. Това беше полесно, отколкото да го гледа право в очите.

– А какво ще кажете за другите си съпрузи? Тъгувахте ли за тях? Или и те не бяха достойни за тази чест?

– Смятате ли, че моите чувства към съпрузите ми са от значение за вашите разследвания, милорд?

– Аз разследвам обстоятелствата около смъртта им. Вашите чувства биха могли да бъдат мотив за тази нещастия – отговори безстрастно той, облегнат на стената зад нея, скрил ръце в дълбоките джобове на жакета си. Отново беше господар на себе си, изражението му беше студено и кораво.

– Мотив за това, което възнамерявате да докажете – възрази също така твърдо тя. – Ако установите, че не съм изпитвала особено нежни чувства към съпрузите си, присъдата ви ще е готова и няма какво повече да търсите. Това ли е начинът, по който вие и господарите ви възнамерявате да действате, сър?

– Съмнявам се, че в основата на мотивите ви е било нещо толкова просто като враждебността, мадам. Според мен главната пружина е била алчността, жаждата за печалба – обясни бавно той.

– Говорите, като че вината ми е вече доказана. Все още не сме обсъдили смъртта на двама мои съпрузи. – Тонът ѝ беше сладък като марципанът върху тортата на Пен, но очите гледаха остро. – Ще ме разпитате ли и за тях, или не си струва, тъй като отдавна сте си съставили мнение за мен? – Тя остана с гръб към него, ръцете ѝ бяха скръстени в

скута.

– Ще ви осигуря почтен процес – обеща кратко той. Гуинивър поклати глава.

– Не, милорд, аз познавам живота. Щом лорд-пазителят на печата е решил да ме обяви за виновна, за да задоволи собствените си интереси, той ще го направи. Приемам, че вие сте само негов инструмент... лапата на котката, така да се каже!

Обидата го засегна болезнено. Сините очи засвяткаха, той се отблъсна от стената. В първата минута Гуинивър беше готова да повярва, че мъжът ще я удари. Вместо това той отиде до отворения прозорец към двора, сложи единия си крак върху ниския перваз и опря ръка на коляното си.

– По-внимателно, мадам – отвърна той с леденостудено спокойствие. – Думите ви звучат като държавна измяна. Подобни изказвания за лорд-пазителя на печата обиждат господаря му, краля. Ако стигнат до ушите на лорд Кромуел, ще ви струват главата.

Гуинивър изпъна рамене.

– Щом иска главата ми, ще я получи, все едно под какъв претекст. – Тя се обърна настрана и го погледна право в очите. – Но виждам само една възможност думите ми да стигнат до него. Само един човек ги е чул и това сте вие, Хю дьо Босер. Ще ме издадете ли?

Бързото удовлетворение, че е премерила силите си с него и е успяла, я накара да забрави, че намерението ѝ беше да го омае с чара си и да обърка сетивата му. В началото правеше точно това, но проблесналият нож на враждебността разсече чувствителната връзка. Сега вече не я беше грижа. Гневът беше не по-малко ефикасно оръжие от чувственото изкушение.

Хю обаче не се поддаде на провокацията и отбеляза с неволно веселие:

– Милейди, вие притежавате език на усойница. Готов съм да се обзаложа, че отровата ви е достатъчна да се отървете от няколко дузини съпрузи. Затова ви съветвам да скриете много добре отровата си, докато траят разпитите в Лондон, защото може да ви струва главата.

– За какво точно ще ме разпитват? – осведоми се Гуинивър, старайки се да запази подигравателно-равнодушното си поведение – въпреки страха, който пропъзля по гръбнака ѝ при напомнянето му, че ѝ предстоеше пътуване. Нямаше да се отърве от него, освен ако не прибегнеше до някое отчаяно средство, за да го избегне. Словесните престрелки и целенасочените стрели бяха добро средство, но по отношение на

опасността, в която се намираше, бяха просто един нищожен, детски триумф.

– Това ще определят други хора.

– А кой желае да ме разпита?

– Първо самият крал. После епископът на Уинчестър. И накрая лорд-пазителят на печата.

Гуинивър избухна в смях, но без капчица хумор.

– О, небеса! Значи внимание от най-високо място? Защо ли са се загрижили толкова за една вдовица от дивия север?

– Твърде богата вдовица – изтъкна той. – Която е овдовяла цели четири пъти. При това вдовството е идвало тъкмо навреме.

– А вие сте котешката лапичка на лорда пазител на печата – повтори тя с горчиво, подхранвано от страха презрение. – Защо дойдохте тук – за да намерите нещо, което да подкрепи като доказателство фактите, в които сте убеден? Наистина ли вярвате, че подобни средства ще ви дадат власт върху живота ми? Толкова ли е голяма алчността ви, че сте готов да скалпите обвинението срещу мен и да причините смъртта ми, за да получите земята, която не ви принадлежи?

Усмивката му изчезна. Лицето му помрачня, около устата се изписа коравя линия.

– Моят син има законно право върху спорната земя, мадам. Ако не сте виновна за смъртта на съпрузите си, това няма да остане скрито за мен – също както и вината ви.

– Ще ме обявите за виновна, защото така искате – повтори тя със същия презрителен тон. – Да не мислите, че не познавам хората като вас, Хю дьо Босер?

Студен вятър, долетял от хълмовете на Дербишайър, нахлу в стаята и пламъчетата на свещите затрепкаха. Гуинивър се приведе и прегради пътя на вятъра. Пръстите й трепереха едва забележимо.

– Лорд Хадлоу е бил убит от анонимна стрела – започна след кратка пауза Хю. – Какво е обяснението ви, милейди?

Тя продължи да пази с ръка пламъка.

– Онзи ден в горите ловуваха и селяни. Първата сряда от всеки месец Тим... – Тя спря за малко и продължи: – Лорд Хадлоу позволяваше на арендаторите си да ловуват в горите му за себе си. Той, аз и Грийни, нашият главен ловец, сметнахме, че някой е изстрелял стрелата по погрешка. Никой не би убил нарочно лорд Хадлоу. Той беше много обичан от арендаторите си. Когато след два дни почина, никой не пожела да признае вината си. В случай като този законът не знае милост – както

вие много добре знаете, лорд Хю!

Това беше вярно. Наказанието за убийство на лорд и земевладелец – даже непреднамерено, – беше смърт. Ала обяснението беше твърде просто за Хю, твърде гладко, за да му повярва без потвърждение чрез факти. Май трябваше да обиколи имотите на Хадлоу и да разпита арендаторите.

– Първият ми мъж падна от коня при лов на елени – продължи безизразно Гуинивър. – Вероятно е бил пиян. Точно този ден аз родих дете. Мъртво дете – добави глухо тя. – Дори лорд-пазителят на печата не може да ме обвини за тази смърт, стига да не ме изкарат вещица.

– Епископът на Уинчестър има голямо желание да поговори с вас на тази тема.

Той видя страха в очите ѝ и въпреки враждебността си изпита съжаление към нея. Надали имаше друго обвинение, което да не може да бъде отхвърлено и което да бъде наказвано толкова строго.

– Разбирам – прошепна тя и се извърна. – Значи убийството не им е достатъчно. – Тя вдигна ръка от скута си и безсилно я отпусна. – Желязави лека нощ, лорд Хю Босер. Нямам какво повече да ви кажа.

– Ако не сте виновна, аз ще го установя – повтори той. Тя не отговори, остана неподвижна, загледана в огледалото. След известно време той се обърна и я остави сама.

Гуинивър опря глава на ръцете си. Устремила поглед в отражение то си, тя се опита да се изгуби в него. Как би могла да се справи с такива противници?

Тя си заповяда да се стегне и енергично се изправи. Трябваше да приеме предизвикателството. Трябваше да намери начин да се спаси.

Вратата към частния кабинет се отвори и Тили, вече по нощница, влезе при нея.

– Божичко, сърчицето ми, помислих си, че този разговор никога няма да свърши. Толкова много приказки по късна доба. Ела, дай да те развържа.

Гуинивър се остави в сръчните ръце на старата си бавачка. Когато се отпусна в леглото, помоли:

– Донеси ми чаша вино с подправки, Тили. Иначе няма да заспя.

– Какво искат от теб? – Пронизващият поглед на Тили я направи по-млада, отколкото беше в действителност. – Пред портите ни лагеруват въоръжени мъже. Какво е замислил този Хю дьо Босер?

– Иска да докаже, че всичките ми съпрузи са намерили смъртта си по моя вина – отговори уморено Гуинивър.

Тили се поколеба, после натъртено произнесе:

– Каква глупост! Отивам да ти донеса виното.

Когато излезе навън, старата бавачка въздъхна дълбоко и в челото ѝ се връза тревожна бръчка. Каквото и да говореха, загубата на четирима съпрузи при злополука не беше нормално нещо. Беше безумие дори само да се помисли, че лейди Гуинивър е причинила тези злополуки – и все пак си оставаше странно. Лорд Стивън напълно заслужаваше смъртта си. Между хората, които работеха за лейди Гуинивър, нямаше нито един, който да съжалява за загубата на вечно пияния, недодялан и груб тиран. А хората, които служеха на лейди Гуинивър от детските ѝ години, все още си задаваха въпроса какво точно беше станало онази вечер в покоите ѝ.

Замислен, Хю се отправи към стаята за гости в западното крило. Къщата вече беше утихнала, ала когато спря в галерията и погледна към долния двор, той видя светлините на факлоносците в далечните ъгли на двора. Сигурно са били там и в нощта, когато Стивън Малори е паднал от прозореца, каза си той. Според лейди Гуинивър те са били първите, които са видели трупа на Малори. А онази вечер прозорецът ѝ е бил отворен, следователно е бил осветен от светлина на свещи.

Следвайки импулса си, Хю се обърна и тръгна обратно, за да мине още веднъж през банкетната зала и да излезе навън. Мина през двора и отиде при мъжа в югозападния ъгъл, вдигнал високо напоената си с катран факла. Стреснат, човекът се обърна към него и застана мирно.

– Сър?

Хю поклати глава.

– Няма нищо. Не се безпокойте.

Обърнат с гръб към стената, той се загледа в прозореца на покоите над входа. Капаците бяха отворени, свещите все още горяха. Който се покажеше на прозореца, се виждаше много добре от този ъгъл на двора.

След това Хю се запъти към северозападния ъгъл в близост до сводестата порта, факлоносецът го проследи с нямо учудване. Лордът отново вдигна глава към прозореца на Гуинивър, който се намираще точно над мястото, където обикновено стоеше мъжът с факлата и който се виждаше едва когато се отстъпят няколко крачки от стената, факлоносецът сигурно е изтичал към падналото на паважа тяло и оттам е имал възможност да види всичко, което става зад прозореца. Когато Хю отново вдигна глава, светлината в покоите на Гуинивър угасна.

Той пожела лека нощ на факлоносеца и се върна в западното крило.

Свещта на перваза на камината беше догоряла. Робин спеше на ниска кушетка пред голямото легло, ала когато бащата влезе, момчето се размърда и се събуди.

– Вие ли сте, сър?

– Да. – Хю се наведе над него и го помилва по косата. – Спи спокойно, момчето ми.

– Къде бяхте? – Робин скръсти ръце под главата си. – Реших да ви чакам, но съм заспал.

– Говорих с Джек и с лейди Малори.

– Аха! А аз търсих какво да подаря на Пен за рождения ѝ ден и вижте какво намерих. – Той седна и извади изпод възглавницата си златнозелена кърпа. – Донесохте ми я от Испания, но си помислих, че няма да имате нищо против... – Той погледна очаквателно баща си.

Хю избухна в кратък смях.

– Напротив, подаръкът е много подходящ. Напълно подхожда на Пен.

– Наистина, цветовете подхождат на очите ѝ – проговори замечтано Робин.

Първата любов, помисли си бащата. И без това не беше лесна, но при дадените обстоятелства беше направо дяволска.

– Значи празненството ти хареса? – попита той, докато събличаше одеждите си и ги окачваше в гардероба.

– Да, само дето Пипа... – Робин извъртя комично очи. Хю отново се засмя.

– Не бях виждал такава бърбровка. Но иначе е прелестна.

– Прекалено много говори. И никога не мисли какво казва. Днес изтърси пред мен, че вторият ѝ баща бил пияно чудовище... Подслушала, когато един от слугите го нарекъл така. Не би трябвало да разказва на всеки как е подслушвала, нито пък да предава толкова необмислени думи – заяви Робин с превъзходството на дванадесетте си години.

– Според мен Пипа не гледа на никого като на чужд човек – отбеляза Хю, докато развързваше връзките на ризата си. – Каза ли кой от несъщите ѝ бащи е бил пияницата?

– Да, лорд Малори. Хвърлял разни неща и крещял. Тя твърди, че всички го мразели. – Робин се прозя и се зави до брадичката. – Колко време ще останем тук?

– Няколко дни.

– Само няколко дни? – Момчето не можа да скрие разочарованието си.

Хю не отговори. Все още не можеше да съобщи на сина си, че лейди Малори и двете ѝ дъщери щяха да тръгнат с тях към Лондон. Първо Гуинивър трябваше да съобщи на децата си и на хората от домакинството. Никой не можеше да каже колко дълго щяха да крият от децата истинските причини за пътуването. Във всеки случай Хю нямаше намерение да прибързва с разкритията.

Той свали чорапите си, хвърли ризата на близкия стол и се пхна гол в леглото. Хладният бял чаршаф погали кожата му. От седмици не беше спал в истинско легло. Когато затвори очи, образът на Гуинивър се настани в съзнанието му. Какви движения, каква грация и какъв остър ум! Хю буквално чу скърцането на косата ѝ под четката и видя как всеки отделен кичур светеше като бяло злато под светлината на свещите. Видя и трапчинката между гърдите ѝ, меката белота на кожата над ризата, чиито дантели се подаваха над дълбокото деколте на роклята.

Тялото му реагира по начин, който почти беше забравил. Имаше чувството, че чаршафите са напоени с аромата ѝ, стоплени от кожата ѝ. Едва ли не я усещаше до себе си, гъвкавите линии на тялото ѝ, които се будеха за живот под докосванията му.

Тази жена наистина беше магьосница! Бе омагьосала четирима съпрузи. Но той си припомни страха в очите ѝ, когато ѝ каза, че може да бъде осъдена като вещица, страх, който падна върху лицето ѝ и му отне цвета. Внезапно тя бе показала несигурност и под хладната фасада пролича отчаяние и замени бързата враждебност, която бе отговорила на всяка от стрелите му със собствена стрела.

Тя вече знаеше в каква опасност се намира.

Мъжът се обърна на другата страна и се зави презглава. Гуинивър Малори трябваше да изпие горчивата чаша, която сама си беше приготвила.

5.

– Лоша е работата, казвам ви, мастър Кроудър – заговори доверително Тили, докато прецеждаше ечемичената каша. – Какво ли ще ни сторят в Лондон? Ще задават въпроси, ще душат като кучета. Онзи Джак от хората на лорд Хю разпитва момчетата от кухнята за лорд Малори... Какъв човек бил, пфу!

Кроудър преброи сребърните прибори, които бяха извадени за рождения ден на Пен, и ги прибра в големия сандък, където съхраняваха празничните прибори.

– Убеден съм, че ще чуе доста неприятни неща – усмихна се той. – За всички ни е щастие, че лорд Малори се преби.

– Да, но такива неща не се казват високо – обади се от съседното помещение Грийни, който режеше зайци за храна на ловните соколи.

– Какво трябва да означава това? – наежи се Тили и заклати главата си в бяло боне.

– Много добре знаете какво означава, мистрес Тили – намеси се Кроудър и вдигна изпитателно един черпак към светлината. – Четирима мъже за дванадесет години – това е прекалено много. Не изглежда добре.

– Нали не намеквате...

– Разбира се, че не. Всички знаете, че съм служил при бащата на лейди Гуинивър, а после при чичо й... както вие и Грийни. Познавам господарката си, откакто съм я носил на ръце. Тя не е способна да стори зло дори на муха.

– В случай че мухата не се опитва да стори зло на децата й – промърмори Грийни. – Когато лорд Малори се опитваше да вдигне ръка срещу момичетата, тя беше готова да го убие.

– Ако той бе ударил някое от момичетата, аз лично щях да го халосам с най-тежкия тиган по главата – изфуча Тили и с трясък остави тежката тенджерата на мивката. – Не беше ли достатъчно лошо онова, което пияното чудовище причиняваше на господарката ми? Като я видех на какво приличаше някоя сутрин, идеше ми да сипя отрова за плъхове в бирата му... стига да можех.

– Кого сте искали да отровите, мистрес Тили? – попита уж небрежно мъжки глас от вратата между склада и кухнята. Джак Стедмън, помощникът на лорд Хю, огледа с усмивка събралите се.

– Това изобщо не ви засяга, добри човече – озъби се Тили и мършавите ѝ бузи пламнаха. – Вие и хората като вас ще направят най-добре да се върнат там, откъдето са дошли, и да оставят на мира почтените люде!

– Вижте, ние сме тук по кралска заповед – подчерта Джак и едрата му фигура изпълни стаята. Спря пред печката, вдигна крак на перваза и огледа приятелски участниците в разговора. – Правим всичко по поръчение на краля.

– Каква работа има кралят с нашата господарка? – поиска да узнае Грийни.

Джак вдигна рамене.

– Не мога да знам. Правя само каквото ми заповядва господарят. А той е много заинтересован от разговори за отрова и други подобни.

– О, я не обръщайте внимание на старата жена, тя не е съвсем наред с главата – намеси се мастър Кроудър. – Мистрес Тили има обичай за бърби несвързани неща, така ли е, Грийни?

– Прав си – отговори Грийни и напълни голяма купа с кървавия резултат от работата си. – Бедната стара душица често не знае какво говори. – Той намигна на Тили и мина покрай Джак на пък към изхода.

– Обзалагам се, че не е така, мистрес Тили. – Джак се ухили съзаклятнически.

– Ох, умът ми често се обърква – въздъхна Тили и посегна към купата с ечемичена каша. – Пазете се от пътя ми, момко! Господарката ме чака.

Джак ѝ направи място и отиде до масата, където Кроудър все още беше зает със среброто.

– Вие тук притежавате истински съкровища – отбеляза одобрително той. – Даже на трапезите в Хамптън Корт не съм виждал такова красиво сребро.

Кроудър го изгледа подозрително.

– Да не искате да кажете, че сте присъствали на кралска трапеза? – осведоми се презрително той.

– Аз не, но господарят ми... А каквото съм видял, съм видял.

Кроудър не отговори и след малко Джак добави небрежно:

– А какво сте видели вие, мастър Кроудър? След всичко, което чух, лорд Малори е бил истинско чудовище. Каква работа е свършила отровата за плъхове?

– Вижте, ние говорехме за плъховете в кухненското крило, нищо повече – изръмжа Кроудър. – Там гъмжи от плъхове – повече са, отколкото котките и кучетата могат да изтребят.

– Значи мислите, че като отровите бирата, ще се справите с плъховете. – Джак избухна в смях. – Никога не бях чувал за плъхове, които пият ейл. Но в тази област стават все странни неща, вече го разбрах. – Той огледа управителя със злобно искрящите си светли очи.

– О, така ли, мастър Стедмън? – Кроудър затвори тържествено капак на големия сандък и го заключи с ключа, който висеше на шията му. В погледа му се четеше неприкрита враждебност. – Ще ви кажа само едно: ние тук не понасяме шпионите. Даже когато идват да душат по поръчение на краля. – Като че трябваше да отстрани нещо много неприятно, той изтръска обточеното си с кожи черно палто и излезе навън.

Джак остана загледан след него. Погледът му беше изпълнен с подозрение. Защо всички се държаха така, като че трябваше да скрият нещо – след като уж нямаше какво да се крие?

Когато, мърморейки тихо под носа си, излезе от кухнята с купата ечемичена каша, която лейди Гуинивър използваше като маска за лицето си, Тили връхлетя право върху едрата, широкоплещеста фигура на лорд Хю. Скрил ръце дълбоко в джобовете на испанското си палто, обточено с кожи от белка, той стоеше наред двора и оглеждаше небрежно големите кухненски помещения, пералнята и складовете. Спокойното му лице не издаваше, че бе дошъл тук с точно определена цел. Човек можеше да научи куп интересни факти, когато отидеше на места, където прислугата говореше открито за всичко ставащо в къщата. Разговорът, който току-що бе подслушал в кухнята, беше многозначителен. Реакцията на мъжете при появата на Джак беше крайно подозрителна.

– Добро утро, мистрес Тили! – Той поздрави старата камериерка с топла усмивка. – Имате ли минутка време за мен?

Тили го погледна объркано. Премести купата в другата си ръка и се почеса по челото. Лейди Гуинивър беше наредила на хората си да отговарят на всички въпроси на лорд Хю и помощниците му. Но Тили усещаше под доброжелателния поглед на блестящите сини очи необясним страх.

Усмивката на Хю остана непроменена.

– Питам се само дали някой е видял как лорд Малори е паднал от прозореца. Вероятно по това време вие не сте били с лейди Малори в покоите й?

Тили размишляваше напрегнато. Какво да му отговори? В този въпрос се криеше задна мисъл.

– Кой казва, че не съм била там? – попита войнствено тя. Хю

разпери ръце.

– Никой – успокой я той. – Просто предположих, че лейди Гуинивър е била сама в покоите си.

– Защо си помислихте такова нещо, сър? Аз съм й камериерка и винаги съм до господарката си, когато се приготвя за сън. – Бледите й очи срещнаха търсещия поглед на лорд Хю и бързо се отместиха.

– Аха – проговори проточено той. – Значи сте били там, когато лорд Малори е паднал? Доколкото знам, лейди Гуинивър се е намирала в гардеробната си?

– Точно така! – Тили изпита облекчение, че можеше да го потвърди. Веднага след падането на лорда бе видяла господарката си да излиза от гардеробната. – Господарката ми беше в гардеробната. – Тя кимна утвърдително.

– Вероятно вие сте били в покоите, за да приберете вещите на господарката си? – Мъжът вдигна въпросително тъмните си вежди. – Може би сте се намирали в близост до гардероба... с гръб към прозореца...

– Правилно – кимна Тили. Трябваше да го накара да повярва в това, макар че не беше истина. Не беше казала изрично, че във въпросния момент се е намирала в покоите на лейди Гуинивър – но със сигурност беше по-добре, ако той повярваше, че тя не е била насаме с мъжа си.

– Хм, но това е странно – продължи замислено лорд Хю. – Когато разговарях с лейди Гуинивър за случилото се онази вечер, тя не спомена, че и вие сте били там – заключи той, без да изпуска Тили от очи.

– Може да е забравила. Самата тя беше в гардеробната.

– Да, по този въпрос всички са единни – промърмори той. – Е, благодаря ви, мистрес Тили! Не искам да ви задържам повече. Вършете си работата.

Тили направи бърз реверанс и се отдалечи с лудо биешо сърце. Усещаше пронизващия му поглед в гърба си, очевидно решен да й изтръгне истината. Нищо лошо не съм казала, успокой се тя; със сигурност ще е най-добре, ако всички повярваха, че господарката й не е била сама.

Като чу стъпки зад себе си по паважа, Хю се обърна рязко. Джак Стедмън, който бе излязъл от кухнята, плесна доволно с ръце.

– Знаете ли, този лорд Малори наистина е бил чудовище – заговори доверително той. – Всички слуги твърдят, че се е държал много зле със съпругата си. Никой не е пролял и една сълза за смъртта му.

– И аз стигнах до това заключение.

– Но аз съм готов да сложа ръката си в огъня, че тук има още нещо, за което се мъчи, сър.

– Някои не казват почти нищо, други говорят твърде много – отбеляза замислено Хю. – Говори с факлоносците, които са били на служба вечерта, когато лорд Малори е паднал. Провери дали са били бдителни, или са дремели облегнати на стената. Гледали ли са към стаята на лейди Малори? Видели ли са светлина? Накарай ги да си спомнят съвсем точно какво са видели. Говори и с другите факлоносци, както и с ратаите в обора. В общите помещения сигурно се говори за тези неща... всеки прави предположения. Дано узнаеш нещо интересно.

– Тъй вярно, сър! – Джек отдаде чест и забърза към външния двор.

Хю прекоси горния двор и мина през вратата в южното крило, която водеше към градината зад високите, защитени с бойници стени, които заобикаляха господарската къща. Градините се поддържаха безупречно. Пътечки от чакъл се извиваха между цветни лехи и шпалири от рози. Оттатък градините се виждаше склонът към бреговете на Вийе, обрасъл със сочна трева.

Потънал в мислите си, мъжът оглеждаше зелената страна. Докъдето стигаше погледът, всичко принадлежеше на Малори! По-нагоре по реката се намираха областите между Грийт Лонгстоун и Уордлоу с богатите находища на оловни руди, именията, които принадлежаха на Робин.

Самият Хю не беше добре запознат с правото, но адвокатите, с които се беше съветвал в Лондон, единодушно твърдяха, че брачният договор между Гуинивър и Роджър Нийдхем е абсолютно законен и необорим – заедно с прибавената по-късно клауза, в която той ѝ приписваше правото на собственост върху спорните земи – но само в случай, че той беше в правото си да се разпорежда с тези земи. Ако се намереше доказателство, че той не е имал това право, претенциите на Хю ставаха легитимни.

За съжаление подобно доказателство се намираше трудно. Документи, които да потвърдят претенциите на Хю, че тези земи са били законно притежание на семейството му по бащина линия, очевидно не съществуваха. От друга страна обаче, нямаше и документи, които да докажат, че те са принадлежали на Нийдхем. Всичко опираше до две противоречиви и очевидно недоказуеми твърдения. Ако обаче притежанието означаваше девет десети от закона, лейди Гуинивър беше в по-изгодно положение. И тя го знаеше дяволски добре! В юридическите доказателства на тази дама нямаше и най-малка пукнатина.

Ако искаше да изтръгне спорните земи от ръцете ѝ, той трябваше да намери път, който не минаваше през съдилищата.

Мъжът изкриви лице. Отново чу обвинението ѝ, произнесено високо и с огорчение, че той се опитва да произведе доказателства против нея в своя изгода. Като че ли би прибягнал до толкова позорно деяние! Ала зад гнева, предизвикан от това обвинение, дебнеше неприятното усещане, че сега не му оставаше нищо друго, освен да я отведе в Лондон. Всичко останало беше работа на лорд-пазителя на печата. Хю беше задвижил процеса, като беше запознал краля и верния му слуга с произхода на богатството на лейди Гуинивър. Колелото щеше да се завърти и без негова намеса, а при разпределянето на плячката той щеше да получи заслужената си награда.

Той потърка брадичката си, все още загледан в зеленокафявите извивки на реката. Досега не беше помислял, че в действията му има нещо нередно. Абсолютно сигурен в себе си, той беше решен да си върне собствеността, заграбена от една алчна жена, сдобила се с огромно богатство благодарение на непочтените си интриги. Тогава още не познаваше Гуинивър. Не я беше виждал с дъщерите ѝ. Не беше помислял за чисто човешките последствия за засегнатите. На хартия имената се изличаваха много по-лесно от живата, топла плът.

Ако обаче успееше да събере неопровержими доказателства, че тя е убила поне един от съпрузите си, нямаше да страда от угризения на съвестта. А каквото и да твърдеше, тя имаше сериозни основания да желае смъртта на последния си мъж. Е, даже да беше помогнала на Стивън Малори да се пренесе на онзи свят, никой в тази къща не я обвиняваше за стореното. Ала когато заговориха за Тимъти Хадлоу, тонът ѝ издаде, че чувствата ѝ към него са били от съвсем друг вид. Тя говореше за него с възхищение и съжаление. Дори с любов. Още преди това Хю се бе питал дали тя е изпитвала любов към бащата на децата си. Дълбоката, здрава връзка с момичетата показваше, че тя е изпитвала подобни чувства и към създателя им. Ала и смъртта на Хадлоу беше обгърната в тайна. Безименна стрела, която никой не искаше да признае за своя...

Като цяло обаче хората от домакинството ѝ се държаха така, сякаш се опитваха да скрият нещо. Мистрес Тили не е била в покоите на господарката си, когато лорд Малори е паднал от прозореца. Защо тогава твърдеше противното?

Следвайки внезапния си импулс, Хю откъсна очи от прекрасната гледка и тръгна по пътеката покрай външните стени на къщата към оборите. Когато се движеше, можеше да размишлява по-добре. Много му се искаше да вземе и Робин, но сутринта му беше възложил някои задачи в лагера. Вероятно синът му вече беше поднесъл на Пен закъснелия си

подарък за рождения ден. При тази мисъл на устните му заигра усмивка. Той влезе в обора и извика на едно момче да му оседлае коня.

Докато чакаше на мястото за водопой и небрежно удряше по ботушите си с камшика, от близкия обор се чу шум от боричкане. Хю се обърна бързо и видя бялокафява бъркотия, чу лай, тракане на зъби и високите, отчаяни викове на Пипа. Забеляза червена поличка, която се хвърли между биещите се кучета, които се мятаха едно срещу друго с оголени зъби. Сърцето му се качи в гърлото.

Без да се бави, Хю грабна голямата кофа с вода, хвърли се към кучетата и изля водата отгоре им. Тримата нападатели се отдръпнаха, треперейки, с увиснали уши. Той размаха камшика и кучетата се оттеглиха с жален вой и подвити опашки.

Мокра до кости и разплакана, Пипа се изправи. Златната ѝ коса беше нападала по раменете, ръкавът ѝ беше разкъсан, полите на рокличката бяха ужасно мръсни.

– Искаха да го убият. Непрекъснато го нападат – заговори през сълзи тя и изтри челото си с опакото на ръката, като остави по кожата мръсна следа. – Защото е най-малкото между новородените кученца, само затова го нападат. Грийни не ми позволи да го отнеса в къщата, защото е ловно куче, но аз ще кажа на мама, че трябва да ми разреши.

Хю не чу и половината от обясненията ѝ. Страхът за живота ѝ заси още повече гнева от импулсивната ѝ постъпка.

– Ти нямаш ли ум в главата си, дете? – Той се наведе над мокрото и разплакано момиченце. – Никой ли не ти е казвал, че никога, никога не бива да се втурваш между биещи се кучета или котки? Можеха да те разкъсат на парчета!

– Роли нямаше да ми стори нищо – изхълца тя и неволно погледна ръкава си. Неловкостта ѝ показва на Хю, че и други ѝ се бяха карали за непредпазливостта ѝ.

– В такива моменти кучетата не съзнават какво правят – обясни сериозно Хю, без да намалява укора в гласа си. – Очаквах от теб повече разум, Пипа – настави той и вдигна ръкава, за да прегледа раната. Като не откри опасни следи от ухапване, тревогата му поотслабна.

– Само драскотина – рече той. – Въпреки това трябва да я почистят и превържат. Ако се беше наложило да изгорят мястото, щеше да получиш добър урок.

Пипа бързо покри раната с ръкава си и в очите ѝ блесна страх.

– Но сега не е нужно, нали?

– Майка ти ще реши – отговори той. – Сега най-важното е да

свалиш тези мокри дрехи. Ела. – Той я улови за ръката и извика през рамо на оборския ратай, който беше довел коня му: – Разседлай го, няма да ми трябва.

Пипа отново вдигна ръкава на ранената си ръка и внимателно я огледа.

– Не се налага да горят раната, нали?

Едва когато влязоха в долния двор, Хю благоволи да я погледне и отговори снизходително:

– Не, мисля, че не.

Мръсното ѝ лице просветна.

– О, колко се радвам! Някога си имах катеричка и когато веднъж ме ухапа лошо, трябваше да ми изгорят раничката. Ужасно ме заболя, кожата се сбръчка и замириса. Толкова плаках... – Тя подскочи и обувките ѝ изджавкаха.

Хю спря изведнъж. Остана с впечатлението, че детето ще забрави днешното си преживяване също така бързо като предишното. Тъй като беше виждал хора, ухапани от кучета, да умират в страшни мъчения, безгрижието на малката му вдъхна истински страх. Все едно, че ставаше дума за неговия Робин. Той се наведе и я вдигна на ръце, за да я погледне право в очите.

– Пипа, ти още ли не можеш да разбереш, че ухапването на животното може да те убие? Наистина ли не разбираш? – Той я раздруса леко, за да придаде повече тежест на думите си.

– Но нали изгориха раната? – попита колебливо тя.

– Това не значи, че отровата престава да действа – отговори строго той, без да я изпуска от ръцете си, и големите ѝ лешниковокафяви очи не се отклониха от погледа му.

– Защо? – попита тя. – Защо има отрова? И защо няма полза, като изгорят раната?

По дяволите! Малката госпожичка вечно задаваше въпроси, на които повечето хора не можеха да отговорят. Той пусна детето на земята.

– Не знам, Пипа, но въпреки това е вярно!

Пипа смръщи челце.

– Обаче аз искам да знам защо нещата са такива.

Без никаква връзка Хю си помисли, че сигурно и Гуинивър е била жадно за знания дете.

– Всички искаме да знаем – отговори строго той и потърси носната си кърпа. – Е, разбра ли какво ти казах? – Той изтри енергично мръсното ѝ носле. – Ухапване от животно може да те убие. Ясно ли е?

Пипа кимна примирено и потърка зачервеното си носле с мръсната ръчичка.

– Но какво да правя сега с бедния Роли?

– Пипа, мила, защо си толкова мокра?

– Мамо, мамо!... – Пипа се изтръгна от ръцете на Хю и се втурна към майка си, която току-що бе излязла от къщата. – Нападнаха Роли и аз се хвърлих да го спасявам.

– За бога, Пипа, колко пъти сме ти казвали да не се доближаваш до биещи се кучета! Дай да видя. – Гуинивър се наведе над одрасканата ръка. – Никога ли няма да се научиш? – Майчиният гняв, необичаен и много реален, доведе до нов поток от сълзи.

– Досега разговаряхме сериозно по тази тема – намеси се тихо Хю. – Надявам се, че я уплаших достатъчно, за да не се повтаря повече. Този път се отърва само с драскотина.

Гуинивър го погледна стреснато и той побърза да я успокои с усмивка. Не можеше да си представи какво ставаше в момента в сърцето ѝ. Държеше се така, сякаш имаше право да укорява нейното дете. Не можеше да знае, че Гуинивър пазеше като орлица майчините си права. Нито един от несъщците бащи на дъщерите ѝ нямаше право да се намесва във възпитанието им.

За свое учудване днес тя откри, че не можеше да възрази срещу намесата на Хю. Много странно. Той ѝ беше враг и въпреки това тя му се доверяваше, макар че ставаше дума за най-скъпото на света – децата ѝ. Затова само каза:

– Разбирам. Тогава няма смисъл да започваме отново. Защо си толкова мокра, Пипа?

– Лорд Хю изля кофа вода отгоре ми – отговори с треперещ глас момиченцето.

– Излях я върху кучетата – поправи я с усмивка той. – Ти случайно се оказа в центъра на събитията.

В очите на Гуинивър блеснаха весели искрици и тя се изправи.

– Веднага върви при Тили и ѝ покажи ръката си. Тя ще реши какво трябва да се направи. И помоли Нел да те преоблече, преди да си настинала. О, щях да забравя – защо не беше с Пен на урока на магистър Хауърд?

– Пен е тъжна, защото се е скарала с момчето Робин, и магистърът се опита да я развесели, като ни прочете от „Одисеята“ – само че аз не разбирам гръцки... Всъщност и Пен не го разбира или само малко, но се преструва, че всичко ѝ е ясно... Затова той ми каза да изляза и да набера

букетче от най-хубавите полски цветя, за да запишем латинските им имена. Тъкмо бях тръгнала да търся цветята, когато Роли бе нападат. – Този подробен и абсолютно достоверен разказ бе произнесен на един дъх.

– Защо са се скарали Пен и Робин?

– Не знам, не съм била там, а Пен не пожела да ми разкаже. – В гласа й прозвуча възмущение.

– Хайде, върви да се преоблечеш. – Гуинивър й махна и Пипа се отдалечи, притиснала ръка към гърдите си, без обичайните си весели подскоци.

Гуинивър се обърна към Хю с едва забележима усмивка.

– Тя сигурно ви напомня за баща си – предположи замислено той.

Младата жена сякаш се замисли.

– Да, но само малко. Най-вече с това, че и тя като него обича всичко. Иначе Пен прилича много повече на Тимъти. Реалистка е като него. – Тя поклати глава и усмивката й стана по-широка. – По-скоро Пипа прилича на мен, каквато бях на тази възраст. Непрекъснато тичах от едно място на друго, все нещо ново будеше интереса ми. Никога не успявах да се съсредоточа изцяло и също като Пипа трябваше да се уча да се владее.

– Тя е още много малка.

– Прав сте. – Гуинивър изви устни в усмивка. – Ще призная обаче, че на нейната възраст аз вече превеждах много добре „Одисеята“ с магистър Хауърд. Дъщерите ми не се интересуват много от учението. – Очевидно това беше необяснимо за нея, защото лицето й помръкна. – Пипа постоянно попада в някаква бяла – естествено, без да я търси нарочно. Трябва да ви благодаря за решителната намеса, лорд Хю. Много съм ви задължена.

След минута мълчание той отговори:

– Съмнявам се, лейди Гуинивър. – Усмивката все още беше в погледа, в ъглите на устата му, но сякаш беше замръзнала. Тя усети как собственото й добро настроение отлетя и побърза да смени темата.

– За какво ли са се скарали децата?

– Скоро ще научим.

– Да, вероятно. – След кратко колебание тя реши да продължи: – Обикновено обядваме в трапезарията зад банкетната зала. Надявам се, че вие и Робин ще ни правите компания.

Мъжът смръщи чело.

– Вчера приех поканата ви да присъствам на празненството по

случай рождения ден на Пен, но не бих искал да злоупотребявам с гостоприемството ви. Докато трае разследването, Робин и аз ще се храним с нашите хора.

Това я лишаваше от всяка възможност да му повлияе в своя полза, освен това нямаше да знае как напредват разследванията му.

Забравила въздържаността си, Гуинивър рече бързо и с усмивка:

– О, моля ви, милорд, нали няма да лишите Пен и Робин от възможността да изгледят несъгласията си? Освен това смятам, че си струва да ме опознаете по-отблизо. Как ще прецените правилно характера ми, ако не прекарвате повече време с мен? Нали трябва да се убедите дали съм способна на убийство, преди да ме обвините.

Тя се усмихна, в очите ѝ блесна неустойимо очарование и Хю отново преживя вече познатото объркване, което възниква при противоречие между разума и сетивата.

– Може би се опасявате, че разследванията ви ще попаднат в задушнена улица, ако се опознаем по-отблизо? – попита тихо тя, усетила колебанието му. – От магия ли се боите, милорд?

Подигравателното предизвикателство, скрито зад сладко прозвучалия въпрос, беше повече от ясно. Хю усети топлината на слънцето в тила си. Въздухът ухаеше на розмарин и лавандула. Сапфирената брошка в четириъгълното деколте, от което се подаваше ослепително бялата риза, искреше като огън. Булото на главата ѝ беше от същата коприна в цвят на слонова кост, от която бяха ушити разрязаните ръкави на розовата кадифена рокля.

– Може би – изплъзна се неволно от устата му. – Но се съмнявам, че ще стана жертва на вашата магия, мадам.

– Как можете да знаете, след като се криете извън портите на дома ми? – Тя се засмя и на бузите ѝ се появиха трапчинки; погледът ѝ го приковаваше към земята, едновременно предизвикателен и подканващ. – Намирам, че е смешно мъжете да обвиняват в магьосничество жените, от които се боят.

Хю дьо Босер не можеше да допусне подобно обвинение. Тя го нападаше и го дразнеше с определени намерения.

– Добре, мадам, приемам гостоприемството ви, макар и само за да докажа, че провеждам разследванията си без предразсъдъци – заяви той.

Гуинивър се засмя с недоверие.

– Вие дойдохте тук с преголеми предразсъдъци, милорд, значи трябва да ми дадете възможност да ги обезсиля.

Мъжът присви очи.

– Моля, милейди, опитайте се! – И се поклони.

– Разбрахме се. – Когато му подаде ръка, пръстените на дългите й тънки пръсти засвяткаха. Той си припомни как миналата вечер беше свалила скъпоценностите си, една след друга, за да ги окачи по клонките на портокаловото дръвче. С ленивата чувственост на жена, която се съблича.

Кожата на главата му настръхна. Щом искаше тази игра, лейди Гуинивър скоро щеше да открие, че има насреща си достоен противник. Той улови ръката ѝ и я поднесе към устните си. Погледът му улови нейния и го задържа, докато целуваше пръстите ѝ с видима наслада.

И Гуинивър, която имаше усещането, че владее ситуацията, изведнъж осъзна, че изпуска юздите. Когато проговори, гласът ѝ прозвънваше от вълнение:

– Да предложиш гостоприемство на врага си – в това има нещо доста пикантно, не мислите ли и вие така, лорд Хю?

– Да го приемеш също е доста пикантно, милейди – отговори открито той. – А сега ви моля да ме извините. Преди обяда трябва да намеря Робин и да се убедя, че е свършил онова, което му възложих сутринта.

– Естествено. Ще се срещнем за обяд. – Гуинивър направи лек реверанс, при което розовите кадифени поли се разтвориха като ветрило, и се оттегли в къщата.

Хю остана на мястото си. И дума не можеше да става да се бои от нея. Не беше страх реакцията му спрямо жената, която беше много различна от всички жени в живота му досега... жена, която живееше самостоятелно като мъж; жена, която вземаше всичко, от което се нуждаеше и – ако беше прав в подозренията си – беше безогледна и рафинирана също като лорд-пазителя на печата, а това означаваше, че вземаше и онова, което не ѝ се полагаше по закон. Не, той не се страхуваше от нея, в никакъв случай.

Но тя го възбуждаше.

По-добре да не беше признавал този факт. След рязко поклащане на главата Хю се запъти към лагера да търси сина си.

Робин седеше пред палатката на баща си и лъскаше самоотвержено бронята му. Като чу стъпките на Хю, той вдигна глава и го удостои с мрачен поглед.

– Е, какво се е объркало, Робин? – попита спокойно бащата. – Лицето ти е като черен облак.

– О не, сър, нищо ми няма. – Момчето отново се захвана да лъска

бронята.

– Сигурно Пен не се е зарадвала на подаръка ти – предположи Хю, решен да се добере до истината. Синът му не биваше да узнае, че караницата му с Пен не е останала незабелязана. Той се усмихна незабележимо и приседна на сгъваемо столче до момчето.

– Зарадва се... или поне така каза – промърмори Робин. След като огледа изпитателно нагръдника, той го остави настрана и посегна към тежкия колан на Хю с голямата сребърна тока. – Да намажа ли кожата с восък, сър?

Хю протегна крака и сложи ръце върху бедрата си.

– Ако смяташ, че е нужно. И все пак защо е това мрачно изражение, синко?

Робин вдигна рамене.

– Пен твърди, че нямаме право върху земята, която искаме. Тя била собственост на майка й.

Ето какво било! Един ден все трябваше да се стигне до това. Хю се постара да остане делови.

– Виж, това не е чудно. Пен е на страната на майка си. Но аз не смятам, че моите разногласия с лейди Гуинивър трябва да станат причина да си развалиш отношенията с Пен.

– Обаче стана точно това – отговори беззвучно Робин и започна да маже кожата с восък. – Аз съм на ваша страна, сър, както Пен е на страната на лейди Гуинивър. Как би могло да бъде другояче?

– Аха... – Хю потърка замислено горната си устна. – Това е много похвално и за двама ви и със сигурност е разбираемо. Най-добре да го обсъдите на масата и да видите – дали въпреки гневните думи, които сте си разменили, не можете да се помирите и отново да станете добри приятели.

Робин спря работата си и погледна учудено баща си.

– Значи ще останем по-дълго тук? Макар че ти имаш спор с лейди Гуинивър?

– Лейди Гуинивър ни покани на обяд, нищо повече. – Хю разроши къдриците на сина си. – Даже когато не споделяш мнението на човека на среща си, трябва да се държиш цивилизовано. Надявам се, че Пен и ти скоро ще го разберете. Не виждам причина да спя на твърдата земя, след като ми предлагат меко легло. Щом потеглим за Лондон, често ще ни се налага да спим в палатка. – Той стана и добави: – Намажи колана и иди да се измиеш хубаво. Щом ще се храним с дами, трябва да положим усилия да изглеждаме добре.

6.

– Магистър Хауърд, ще бъдете ли така добър да освободите момичетата от уроците им? Нуждая се от съвета ви. – Гуинивър стоеше на прага на малката стая, в която се провеждаха часовете.

Магистърът вдигна глава от книгата си.

– Но разбира се, милейди! Винаги съм на ваше разположение.

Гуинивър кимна.

– Да, магистре, с вашите знания, с вашия ум! В момента се нуждая и от двете. – Тя се усмихна на Пен, която седеше срещу учителя си. – Много хубава кърпичка имаш, Пен. Не си спомням да съм я виждала.

Бузите на момичето пламнаха и то посегна към кърпата, която беше прикрепено с игли към ръкава си.

– Подарък ми е, мамо. Подарък за рождения ми ден от Робин.

– Много хубав подарък – кимна одобрително Гуинивър. – Момчето явно разбира от цветове.

Бузите на Пен пламнаха още по-силно, но тя не избегна нежния поглед на майка си.

– Пипа твърди, че си се скарала с Робин, мила – продължи Гуинивър. – Тъй като скоро ще стане време за обяд, може би трябва да поговорим за това, защото Робин и баща му ще обядат с нас.

– Пак ли си ги поканила, мамо? – извика развълнувано Пен и скочи. – Вчера аз бях виновницата. Поканих ги, защото няхах представа за какво са дошли. Но не искам никога вече да говоря с тях.

Магистър Хауърд се надигна с усилие иззад писалището си и излезе от стаята с книга под мишница.

Гуинивър посегна с отсъстващ вид към ножчето, с което магистърът точеше перата си, и започна да остри гъшето перо, оставено до масилницата.

– Ситуацията наистина е сложна, детето ми. Но трябва да съблюдаваме правилата на приличието, не на последно място и за да изпълним по-добре целта си.

– Защо са дошли да искат земя, която е наша? – попита разгорещено Пен.

– Защото смятат, че принадлежи на тях – отговори спокойно майката.

– Но това не е вярно!

Гуинивър улови в тона на момичето внезапното колебание, незададения въпрос и обясни внимателно:

– Въпросът е спорен. Когато ми завеща земята си, първият ми съпруг вярваше, че има право да го стори. Аз също бях убедена в това и още съм, но не съм в състояние да открия убедително доказателство за правотата си. Обаче не виждам причина да се откажа без борба от земята, която ми носи добри доходи, само защото лорд Хю се появява от нищото и я иска за себе си.

– Но нали земята е наша?

Гуинивър отговори предпазливо:

– Виж, мила, както стоят сега нещата, не виждам възможност да докажа чия е... все още я търся.

Пен стана и кафявите ѝ очи заблестяха. И двете ми дъщери са наследили очите на баща си, каза си Гуинивър, отново обзета от старата тъга.

– Защо тогава просто не им я дадеш, мамо? Ти имаш предостатъчно земя.

– Защо да им я дам, Пен? Само защото са дошли пред портите ми със сигнал на тропети и тежки оръжия? Защо да се покоря и да им дам нещо, което е колкото тяхно, толкова и мое?

Пен прехапа долната си устна и Гуинивър разбра, че момичето ѝ отдавна е размишлявало върху този въпрос.

– Магистър Хауърд познава отлично законите – проговори най-последно Пен.

– Да, той ме е научил на всичко, което знам.

– Според мен не е трябвало да го прави – каза изведнъж Пен, ритна столчето си и се втурна навън, като неволно бутна майка си, застанала неподвижно до масата.

Гуинивър остави ножчето на масата. Не можеше да се сърди на Пен. Детето беше само десетгодишно, но беше видяло много неща за годините си. За разлика от Пипа Пен знаеше в какъв ад беше живяла майка ѝ със Стивън Малори. Защото тя беше предпочитаната жертва на Стивън, докато Пипа все успяваше да му се изплъзне. За да защити дъщеря си, Гуинивър жертваше себе си и Пен нямаше как да не го забележи – макар че майката се стараше да го скрие.

Сигурно Пен беше стигнала до заключението, че ако майка ѝ се беше покорила на лорд Малори, лошите неща нямаше да се случат. Тя очакваше от майка си да се държи като всички други жени.

Гуинивър въздъхна. Тя сама си бе избрала Стивън Малори за

четвърти съпруг. Отговорността за този избор беше само нейна. Как не можа да прозре що за човек е той – тогава никога не би приела ухаждането му.

Но сега Малори Хол принадлежеше на нея – най-после. С времето Пен щеше да проумее, че жената също може да отговаря за живота си.

В следващия момент обаче тя се запита как дори за една минута бе могла да забрави, че беше на път да загуби всичко, към което се беше стремела. Че дъщерите ѝ щяха да загубят майка си, че щяха да ги обезнаследят и коронният съвет да им определи настойници. За да избегне тази участ, тя трябваше да действа решително. Каква цена за учеността, решителността и волята да се грижи сама за себе си... Хю дьо Босер щеше да получи желаната земя, все едно по какъв начин. Но тя щеше да се бори, беше длъжна да се бори. Щеше да намери начин да прокара законното си право. Ако съдът въпреки това му присъдеше земята, това щеше да бъде чиста кражба – и знанието, че е спечелил имота си по незаконен начин, щеше да вгорчи в значителна степен триумфа му.

– Този лорд Хю и хората му душат навсякъде и задават въпроси, милейди – оплака се Тили, когато Гуинивър влезе в спалнята си.

– Нали ти казах, че са дошли затова. – Гуинивър отля малко ечемичена каша от купата в плоска чиния. – Ти просто трябва да им кажеш истината, Тили. – Тя потопа в чинията тънка кърпичка, после покри с нея страните си. Кашичката беше хладна, освежителна и опъваше кожата.

– Добре – промърмори Тили и се наведе още по-ниско над работата си.

– Има ли нещо? – попита Гуинивър, която потупваше с кърпата кожата под очите си, и се обърна към камериерката си. Днес Тили не излъчваше обичайното спокойствие.

Вярната ѝ прислужница поклати глава и промърмори:

– Не знам какво ще правим с тази Пипа...

– Ах, Пипа! – Гуинивър кимна с разбиране. – Превърза ли ръката ѝ?

– Направих компрес с живовляк и го стегнах здраво. Ако знам, че ще има някаква полза, готова съм да изгоря раната ѝ, за да я науча, че трябва да стои далече от кучетата.

– Не вярвам, че би прибягнала до подобна мярка – отговори с усмивка Гуинивър, остави кърпата в чинията, застана пред огледалото и огледа лицето си. Остана с впечатление, че под очите ѝ има торбички, а кожата ѝ е загубила свежестта си. При тези обстоятелства не е чудно, че

изглеждам зле, каза си тя.

Изправи се и несъзнателно въздъхна. Имаше само един начин да спаси себе си и момичетата, но той беше толкова отчаян, че можеше да го остави само като последна възможност.

Часовникът на параклиса удари за обяд и Гуинивър се запъти към вратата.

– След обяда имам работа с магистър Хауърд, затова ти ще се погрижиш за Пипа. Накарай я да се упражнява в бродерия. Не ѝ позволявай да лудува, защото ръката ѝ може да се възпали.

– О, ако я накарам да седи мирно, тя ще побеснее – възрази Тили.

– Ти знаеш как да я убедиш – Гуинивър излезе усмихната, но щом вратата се затвори зад гърба ѝ, лицето ѝ отново помрачил. Тили изглеждаше напълно променена и причината не беше само в тревогата ѝ за Пипа, защото тя беше свикнала да не приема твърде трагично дребните произшествия с децата. Дали униинето ѝ имаше нещо общо с Хю и разследването му? Естествено слугите ѝ бяха обезпокоени от нахълтването на непознатите и неоспоримо заплашителното им присъствие. Разследването, което провеждаше лорд Хю, не можеше да не предизвика страх и ужас. В мислите си все още при тревогите си, Гуинивър се усмихна принудено, когато завари Хю и Робин в залата. Робин се поклонил със съвършена учтивост, а Хю отстъпи настрана, за да я пропусне да влезе първа в малката трапезария.

– Кърпата, която си подарил на Пен за рождения ден, е наистина чудесна, Робин – похвали го Гуинивър. – Цветовете са толкова ярки.

Робин се изчерви.

– Надявам се да ѝ хареса, мадам.

– Преди няколко минути я видях и тя беше с твоята кърпичка.

Гуинивър отвори вратата към малката семейна трапезария в задния край на голямата зала. Помещението беше овално, с махагонова ламперия и голям еркереи прозорец към градината. Хю вдигна глава към великолепния касетиран таван, чиито отделни полета бяха изрисувани с цветя в наситени, блестящи цветове. Стивън Малори може да е бил чудовище, но явно е бил любител на изкуството – ако украсата не изразяваше вкуса на вдовицата му, което беше по-вероятно.

Той погледна в тесния ѝ, прав гръб, докато тя вървеше пред него с развени кадифени поли. За първи път забеляза прекрасната ѝ шия и изведнъж я видя върху дръвника на палача от Тауър Хил... Видя го да вдига секирата си... Пот изби на челото му и той затвори очи, за да прогони ужасното видение.

Пен и Пипа вече чакаха край столовете си до масата. С тях бяха магистърът, домашният свещеник мастър Грайс и мастър Кроудър, който винаги се хранеше със семейството.

Пен не погледна Робин, но бузките ѝ се обагриха в лека руменина. Тя хвърли страхлив поглед към майка си, склонна да ѝ се довери, но не пред другите. Гуинивър я дари с окуражително кимване, след което позата на Пен стана много по-непринудена.

Пипа размаха превързаната си ръка и оповести важно-важно:

– Я виж какво ми се случи, момче Робин! Едно куче искаше да ме ухапе и татко ти ме заля с вода.

– Имах основателна причина да го сторя – отбеляза сухо Хю. – И явно не ти е навредило. Боли ли те ръката?

Смръщила чело, Пипа прегледа въпросната част от тялото си, сякаш не знаеше отговора.

– Съвсем малко, но според мен е така, защото Тили я е стегнала много здраво.

– Днес следобед ще останеш при Тили и няма да лудуваш – нареди строго Гуинивър, застанала зад резбования стол начело на дългата трапеза. Тя любезно покани Хю да заеме мястото до нея. – А ти, Робин, ще седнеш вляво от Пен. Мастър Грайс, нека изслушаме молитвата.

Според Хю молитвата трая твърде дълго, но от друга страна му даде време да размисли и да стигне до заключението, че съдбата на Гуинивър не беше в неговите ръце. Ако беше виновна за смъртта на Стивън Малори, трябваше да си плати. Законът, който бе използвала за собствените си цели, беше меч с две остриета.

Пен погледна крадешком към Робин, който след безкрайната молитва зае място вляво от нея.

– Още ли сте скарани? – попита заинтересовано Пипа. – И за какво се скарахте?

– То няма нищо общо с теб – скастри я сърдито Пен.

– Точно така – подкрепи я Робин, за да подчертае единството си с Пен. Той погледна съседката си с колеблива усмивка, тя му отговори плахо и подръпна ръкава си, за да привлече вниманието му към ярките цветове на кърпичката, подсилени още повече от влизашите през отворения прозорец слънчеви лъчи.

– Освен това вече всичко е приключено – намеси се предупредително Гуинивър, като видя, че Пипа е отворила устата си да протестира. – Мастър Кроудър, предлагам да отворим бутилка бургундско в чест на нашите гости.

– Съжалявам, но ще откажа виното, милейди – отговори учтиво Хю. – Имам нужда от ясна глава.

Гуинивър си припомни странното поведение на Тили и се обърна изцяло към него. По устните ѝ пробяга усмивка, очите ѝ бяха пълни с подигравка.

– Естествено човек трябва да бъде с ясна глава, когато разпитва кухненски прислужници и слугинчета... аз обаче ще пия, мастър Кроудър. Днес аз също се нуждаю от ясна глава и намирам, че глътка вино само ще изостри ума ми.

Въздухът сякаш се нажежи. Пен и Робин се спогледаха страхливо. Лицето на Хю потръпна.

– Всеки човек е различен, мадам. И трябва да бъдем благодарни за това, не мислите ли и вие? – Той вдигна многозначително едната си вежда.

– Естествено това прави живота по-интересен – кимна Гуинивър и посегна към салфетката си. Когато се появиха слугите, за да напълнят чашите и да поднесат яденето, напрежението се разсея. Обядът беше обикновен в сравнение със снощната вечеря, но все пак броят на ястията беше значителен.

– Е, кого ще разпитвате днес, милорд? – осведоми се тихо Гуинивър. Въпросът беше зададен със светска учтивост, зад която прозираше язвителност. Тя отпи от виното си и му се усмихна.

– Никого няма да разпитвам – поправи я той и сложи в чинията си няколко парчета агнешко. – Искам да поговоря с няколко души. Вече проведох разговор с камериерката ви, но бих искал да го повтора. – Той я наблюдаваше, търсейки признаци на бдителност, на неловкост – но изражението ѝ не издаваше нищо такова.

Значи бе разпитвал Тили. И въпросите му я бяха уплашили. Леко подигравателната усмивка остана на лицето на Гуинивър, макар че мислите ѝ се надпреварваха. При падането на Стивън Тили беше в другото крило на къщата. Тя нямаше нищо общо със случилото се онази вечер и не можеше да каже нищо, което би било от значение за разследването на лорд Хю. Тили вярваше, че господарката ѝ е била в гардеробната си, тъй като я бе видяла да излиза оттам. Никой не знаеше, че глезенът на Гуинивър бе препречил пътя на връхлитания върху нея мъж.

Но дали го беше направила нарочно? Този въпрос я преследваше от много време. И все още не беше намерила точния отговор.

Хю продължи:

– Ако има възможност, с удоволствие бих разговарял и с мастър

Кроудър. – Той хвърли поглед към управителя, който шумно сърбаше супата си, и попита с по-висок глас: – Ще ми отделите ли няколко минути, мастър Кроудър?

Кроудър остана лъжицата и се обърна към госта. Очите му святаха бдително.

– Не виждам с какво бих могъл да ви бъда от помощ, милорд.

– Да, да, знам – отвърна хладно Хю. – И магистърът също. Вероятно в късния следобед ще бъдете свободен, магистър Хауърд?

– Имам работа с милейди – отговори ученият мъж и кафявите очи светнаха остро и пренебрежително от тясното, интелигентно лице. – Когато свършим, ще бъда на ваше разположение.

– Тогава след вечерната служба – отговори му Хю с дружелюбна усмивка. – Ако лейди Гуинивър няма нищо против.

Гуинивър кимна и усетила страхливия поглед на Пен, се обърна към детето си, докато отговаряше на госта.

– Вие имате пълномощия от краля, милорд – не аз.

– Абсолютно сте права – кимна с усмивка Хю.

– Какво означава да имаш пълномощия от краля? – попита с искрящи очи Пипа, докато сестра ѝ не сваляше поглед от лицето на майка им.

Гуинивър се поколеба. Как да отговори на въпроса, без да разтревожи децата?

– То е нещо като кралски авторитет. Лорд Хю е тук по нареждане на краля. Може да се каже, че му е било заповядано да ни посети.

– Кралят ли му е казал, че трябва да ни вземе земята?

– Не, Пен, споменатата земя е предмет на отделен юридически спор между майка ти и мен – обясни Хю. – Подобни спорове не са рядкост – мисля, че и майка ти ще потвърди. Във всеки случай това не бива да тревожи нито теб, нито Пипа, нито пък Робин. Прав ли съм, лейди Гуинивър?

– Прав сте – потвърди Гуинивър и се запита откъде този мъж имаше способността да се вживява в детските страхове, докато студено преценяваше как да отнеме майка им и дома им. Този мъж беше загадка, объркваща смесица от противоречия. Безмилостен, студен пресметливек с топла, весела усмивка, прекрасно чувство за хумор, непринудено общуване с децата... Как човек, който обичаше децата, а те му се доверяваха напълно, можеше да се яви пред нея като безсърдечен инструмент на ужасния лорд-пазител на печата?

Как този мъж караше косъмчетата на тила ѝ да настръхват, а малкият пулс в утробата ѝ да бие като безумен, когато я погледнеше с

блестящите си очи? Как този мъж ѝ напомняше за блаженството, което беше споделила с Тимъти Хадлоу? Тя остави с несигурна ръка чашата си и рече:

– Извинете ме, лорд Хю, но имам още много работа. – Надигна се и всички станаха след нея. – Моля, довършете си обяда. Магистре, щом свършите, елате в частния ми кабинет. Пипа, щом се нахраниш, иди при Тили.

Тя напусна трапезарията с отмерена стъпка, без да обърне внимание на протестите на дъщеря си, и се отправи към покоите си, уверена, че както винаги ще намери там покои и забрава с книгите. Крачките ѝ се ускориха в такт с мисълта, която трескаво търсеше юридическо решение на сегашния ѝ проблем.

Частният кабинет беше работното ѝ помещение, оскъдно обзаведено, с продълговата маса, отрупана с книги, някои подвързани с кожа, други между дървени капаци със сребърна и златна украса по ъглите. Под тях имаше най-различни съчинения, повечето написани на английски. От всички притежания на Гуинивър книгите бяха най-могъщото доказателство за богатството ѝ и източник на познанията, донесли ѝ това богатство.

Тя се наведе над писанията, търсейки томчето, което съдържаше разпоредбите за правото на ползване.

Когато някой почука тихо на вратата, тя извика, без да вдигне глава:

– Влезте, магистре.

Старият учен застана на врата и потърка сбръчканите си ръце.

– С какво мога да ви услужа, милейди?

– Хрумна ми нещо – обясни разсеяно тя. – Ако Роджър Нийдхем е вписан в поземления регистър като собственик на земите, които ми прехвърли след сключването на брака, този факт не може да бъде заличен от лицето на земята, нали, магистре?

– Абсолютно. – Старецът застана до масата. – Но така не става, мадам. Ако съпругът ви беше вписан като собственик, лорд Хю нямаше да предяви претенциите си.

– Да, да, знам – но ако, изхождайки от правото на ползване, мога да се аргументирам, че намерението е било ясно... ах, ето го. – Тя посегна към дебелия том и го отнесе на пулта за четене близо до дълбоката прозоречна ниша. Магистърът я последва и двамата заедно се наведоха над страниците.

– Тук пише: ако обстоятелствата са попречили на вписването, но

намерението на регистрацията може да бъде доказано, предаването въз основа на правото на ползване може да бъде разглеждано като законово задължително за всички участници. Вижте сам! – Тя посочи латинския текст с безупречно излъскания си нокът. – Правилно ли прочетох?

Магистър Хауърд се задълбочи в откъса, движейки устни при четенето, след което потвърди:

– Така изглежда, милейди.

– Добре – усмихна се Гуинивър. – Значи, чрез първия си брак Роджър Нийдхем е получил собствеността върху земята от съпругата си, далечна братовчедка на бащата на лорд Хю. След смъртта ѝ имотът остава на живия, т.е. на вдовец. Лорд Хю иска наследството за себе си с обосновката, че правото на притежание се е простирало върху живота на наследника, който не е имал право да завещае земята на втората си съпруга. Ако обаче исканата от лорд Хю земя изрично и без ограничителни клаузи за по-нататъшно разпореждане е била спомената в договорите между Роджър Нийдхем и първата му съпруга, това би означавало намерение земята да бъде оставена на Нийдхем, който има правото свободно да се разпорежда с нея.

Магистърът намести черното си кепе, прехапа устни и се замисли. При това всмука бузите си и заприлича на огромен шаран – мимика, която всеки път караше ученичките му да избухват в смях. Гуинивър също бе готова да избухне в смях, но изпитваше твърде силно уважение към учеността и интелигентността на стария си учител, за да настоява за бърз отговор – колкото и нетърпеливо да го чакаше.

– Това би било добра аргументация, милейди – отбеляза най-сетне старецът.

– Тогава да прегледаме договора, сключен преди женитбата, и да се молим спорните земи да са изрично упоменати в него.

Тя отиде до обкования в желязо сандък, поставен до най-отдалечената стена, и коленичи, за да го отвори.

Хю се бе облегнал небрежно на перваза на зиданата камина в малкото работно помещение на управителя зад големия склад.

– Благодаря ви, че ми отделихте от ценното си време, мастър Кроудър.

– Милейди каза, че трябва да ви помагаме, милорд – отвърна сковано Кроудър, който се местеше неспокойно на мястото си и хвърляше бързи погледи към часовника.

– Няма да ви държа дълго – опита се да го успокои Хю. – За

момента имам само един въпрос: Къде бяхте, когато лорд Малори падна от прозореца?

Кроудър смръщи чело. Въпросът изглеждаше безобиден.

– Бях в тази стая с мистрес Тили.

– Мистрес Тили е била с вас? – попита тихо Хю.

– Ами да. Говорехме за вечерята. Бяха дошли гости, лорд Стивън пи много и... – Лицето му потъмня и той изпъна рамене. – За мъртвите – само добро.

– Правилно. Макар че тук се говори друго. Открито се твърди, че съпругът на лейди Гуинивър не се е отнасял към нея с подобаващото уважение и деликатност.

– Така е. – На изпъкналите скули на Кроудър избиха червени петна. – Тя е светица. Понасяше участта си с ангелска кротост. Познавам господарката си от най-ранното ѝ детство. Когато осиротя след смъртта на лорд и лейди Ашбърн, настойник ѝ стана чичо ѝ лорд Реглан и тя отиде да живее при него. Заедно с Грийни и мистрес Тили отидохме с нея. Ние бяхме нейното домакинство в замъка на лорд Реглан, а когато мистър Хауърд ѝ стана възпитател, и той се присъедини към нас. Имахме самостоятелно крило от къщата. Овдовелият лорд Реглан не се месеше във възпитанието ѝ и я посещаваше най-много два пъти в годината, на рождения ѝ ден и за Коледа. Когато омъжиха лейди Гуинивър за лорд Роджър, ние отидохме с нея.

– Разбирам. – Хю кимна и се отдръпна от камината. Кроудър беше обрисувал картина на тъжно детство. Нищо чудно, че умното момиче беше потърсило утеха в книгите. – Значи, когато лорд Малори е паднал, вие и мистрес Тили бяхте в тази стая?

– Да, чухме вика му – разказа Кроудър. – Мистрес Тили изписка: „Това е милейди!“ и хукна към покоите на господарката. Онази вечер лорд Малори беше в ужасно настроение и толкова пиян, колкото никога не го бяхме виждали. На масата господарката го разсърди и всички се уплашихме, че ще ѝ стори нещо.

– Тя често ли предизвикваше гнева му?

– Тя не се боеше от него. И направо побесняваше, когато той посегнеше да бие момичетата – всъщност изобщо не понасяше да го вижда близо до тях – отговори откровено Кроудър.

– Вероятно е имала основания да се държи така.

– Напълно сте прав – потвърди управителят.

Хю кимна и в този момент прозвуча камбаната за вечерна молитва.

– Благодаря ви, мастър Кроудър.

– В тази къща няма нито един човек, който би казал и дума против милейди – заяви Кроудър и се загърна в черната си одежда. – Даже да го подложите на мъчения.

– Нали не вярвате, че нося със себе си подобни инструменти? – усмихна се Хю.

Кроудър го огледа подозрително.

– Ние не обичаме шпионите, милорд, а вашият човек цял следобед задава въпроси на хората в оборите. Не казвам, че би трябвало да се пази от нападение в тъмна нощ... но не спечели приятели! – С тези думи той излезе шумно през вратата.

Хю пое дълбоко дъх. Да заплашваш пратеник на краля, който действа, по негово поръчение – това беше държавна измяна!

Или В Дербишайър не знаеха колко могъщ беше кралят и докъде се простираше властта му – или любовта към господарката им придаваше на хората тук необикновена смелост. За съжаление Кроудър беше засилил подозренията на Хю, тъй като се оказа, че мистрес Тили бе излъгала. Защо камериерката твърдеше, че Гуинивър не е била сама с мъжа си – след като смъртта на Стивън Малори беше случайност?

Вслушвайки се в звука на камбаните, Хю закричи бавно към параклиса.

– Милорд – повика го Джак Стедмън и забърза да го настигне под арката към долния двор.

Хю спря.

– Какво има, Джак?

Джак дотича при него толкова задъхан, като че щеше да се пръсне от новини.

– Имам информация! Много важна!

Хю погледна през рамо към параклиса. Камбаната беше млъкнала. За всекидневните му религиозни потребности беше достатъчна молитвата на масата, младежта обаче можеше да понесе допълнителна доза. Робин трябваше да го замести на вечерната служба.

Мъжът поклати замислено глава. Възрастта имаше и своите привилегии.

– Да идем в лагера. Там ще ми разкажеш всичко на четири очи.

Двамата излязоха през портата извън господарския дом. Вървяха твърде бързо, за да могат да говорят, и скоро оставиха зад себе си моста за товарни животни и къщичката на стражата. Димът от огньовете, на които мъжете готвеха вечерята си, тежеше в още топлия въздух.

Под клоните на стар бук беше опъната дълга трапеза. Хю отпи

голяма глътка ейл от канчето си и подкани Джак да заговори.

– Ами, говорих с факлоносците, които са били на служба в двора вечерта, когато е станала злополуката. Един от тях изпусна забележката, че е видял някого на прозореца, преди лордът да падне, а веднага след това се появила сянка.

– Каза ли чия е била?

– Не, когато започнах да настоявам, онемя, а накрая промърмори, че нищо чудно да се е излъгал.

Хю прехапа устни и замислено смръщи чело.

– Къде е стоял?

– В югозападния ъгъл на двора, сър.

Точно в този ъгъл бе застанал самият Хю и беше гледал към отворения прозорец на Гуинивър. Осветеният прозорец се виждаше чудесно от това място.

– Иди и доведи факлоносеца, Джак. Искам сам да говоря с него. Може би ще уточни показанията си, като го изправя на разпит.

– Ще взема със себе си няколко души, за да изглежда като официална призовка – отговори Джак.

Хю седна на един пън и протегна крака. Картината постепенно се изясняваше. Гуинивър многократно беше повторила, че се е намирала в гардеробната си, когато съпругът ѝ е влязъл в спалнята. Ако можеше да се докаже, че тя е лъгала и в действителност е стояла до лорд Малори край прозореца, това беше достатъчно основание, за да я отведе в Лондон и да я обвини в убийство.

След двадесетина минути Джак и хората му се върнаха с един уплашен млад мъж, облечен в груби домашно тъкани дрехи.

– Казва се Артър – представи го Джак. – Къде да го отведем?

– В моята палатка.

– Нищо лошо не съм направил – изхленчи момъкът.

– Никой не те обвинява – махна успокоително Хю. – Искам само да ти задам няколко въпроса. Отговаряй откровенно и ще те освободя веднага. Ако обаче ме излъжеш, тежко ти – аз веднага ще забележа, затова изобщо не се опитвай – допълни заплашително лордът. – Да излъжеш кралския пратеник е равносилно на държавна измяна и ако имаш късмет, само ще те обесят.

Младежът, който трепереше с цялото си тяло и по лицето му течеха вадички пот, погледна високопоставения мъж като хванато в капан животното. За предателите, които не бяха от аристокрацията, наказанието предвиждаше ужасяващи мъчения.

Хю посочи палатката си. Двама мъже хванаха момъка под мишниците и го поведоха нататък. Хю не обичаше да постига целта си със сплашване, но не се поколеба да прибегне до това средство, щом беше необходимо. Той последва хората си и арестанта им.

– Хайде сега да ми разкажеш какво точно си видял вечерта, когато лорд Малори е паднал от прозореца. Стоял си в югозападния ъгъл на двора, нали?

– Да, сър! – Младежът кимна като марионетка в ръцете на водача си.

– И си гледал нагоре към покоите на лейди Гуинивър?

Отново усърдно кимане.

– И какво видя? – попита заплашително Хю, скръстил ръце под гърдите си.

– Ами... видях нещо зад прозореца – прошепна съкрушено жертвата му.

– Нещо или някого?

– Видях сянка...

– Каква?

Настъпи мълчание и Хю изпита съжаление към момчето.

– Хайде, кажи мм – опита той с добро. – Някой е поискал от теб да не казваш какво си видял, нали?

Артър първо поклати глава, после кимна, след това отново я поклати.

– Нищо не разбрах – отбеляза сухо Хю. – Да или не?

– Мисля, че видях господарката си на прозореца – проговори съвсем тихо Артър. – Сянката беше нейната. Нищо не си помислих, защото тя обича да стои вечер на прозореца и да гледа навън. А след като господарят падна, видях как завесата се раздвижи и пак някаква сянка. Мисля, че видях нещо такова, но не съм сигурен. – В погледа му светеше панически ужас. – Грийни ме посъветва да забравя... да казвам, че не съм видял нищо.

Грийни беше още един от хората, които следваха Гуинивър от детските ѝ години и бяха готови да я защитават с живота си. Поведението им е достойно за възхищение, помисли си неволно Хю и отново се запита защо трябваше да изтъкат тази мрежа от лъжи, след като станалото уж беше нещастна случайност?

– Е, добре, Артър, отговори на въпросите ми. Можеш да си вървиш.

Момчето излезе от палатката с приведени рамене и клюмнала глава.

Хю застана на входа и огледа внимателно добре подредения си лагер. Мъжете вечеряха и след кратък размисъл той реши да се присъедини към тях. Тъй като беше дошло времето да каже на Гуинивър какво я очаква, не беше редно първо да сподели с нея вечерята като Юда.

7.

Робин загрижено се питаше къде ли е отишъл баща му. Многократно се обърна назад, за да провери дали лорд Хю не е влязъл след началото на божествената служба и не е седнал на някоя от задните пейки, ала добре познатата фигура не се виждаше никъде.

Накрая Робин изпита истински страх. Баща му никога не пропускаше да го уведоми, когато променяше планове си или щеше да закъснее – а днес не го беше виждал от обяд!

Следобед Робин изпълни задълженията си и излъска цялото снаряжение на баща си, а когато откри, че Пен нямаше уроци, а Пипа беше под надзора на камериерката, двамата излязоха на разходка по брега – замечтани и мълчаливи. Той ѝ набра букетче от светлорозови цветчета, които тя веднага забодя на роклята си. И сега бяха там, макар и малко увехнали.

– Къде е баща ти? – пронизващият шепот на Пипа, която бе сложила ръка пред устата си, го изтръгна от мрачните мисли.

Момчето вдигна рамене, а Пен пошушна:

– Вероятно са го задържали в лагера.

– Може би е на лов. Дано не е паднал от коня... а може и да се е заблудил в гората – допълни Пипа със същия висок шепот. – Това се случи със...

– Шт! – изсъска Пен, когато мастър Грайс спря молитвата си и погледна предупредително малката господарска дъщеря.

Гуинивър, която бе свела набожно глава, се обърна с укорителен поглед към дъщеря си от другата страна на пътеката. Пипа кимна недоволно и сведе поглед към превързаната си ръка.

Мислите на Гуинивър съвсем не бяха при божествената служба. Наслаждаваше се на спомена за последните часове, изпитваше непозволена радост от юридическата си вещина. Оспорваното парче земя беше включено изрично в предбрачния договор между Роджър Нийдхем и първата му съпруга. Засега Гуинивър беше победителката в двубоя и ще не ще, Хю дьо Босер трябваше да го признае. Че на карта беше поставено много повече от юридическа хитрост и че победата ѝ вероятно щеше да бъде разбита на пух и прах от кралското правосъдие – това беше факт, който тя в моментното си приповдигнато настроение не искаше да отчете.

Когато излезе от параклиса след службата, тя огледа долния двор и не можа да скрие разочарованието си, че едрата фигура на лорд Хю не се виждаше никъде.

– Робин, баща ти няма ли да вечеря с нас?

– Нищо не ми е казал, мадам. – Необяснимото отсъствие на баща му смушаваше момчето. – Обикновено ми съобщава, когато променя плановете си. Сигурно се е случило нещо неочаквано.

Гуинивър кимна.

– Да, сигурно. Да почакаме ли с вечерята? Робин поклати глава.

– Не, той сигурно не иска това, милейди. Знам, че не иска да създава никому неудобство.

„О, така ли?“ Гуинивър не произнесе гласно тази цинична забележка.

– Дано не се е заблудил и не е паднал от коня като Джош Барсет – намеси се възбудено Пипа. – Нали помниш, мамо, как не можяхме да го намерим и как е лежал часове наред, преди въглищарят да го открие? Кракът му беше ужасно подут и посинял. Всички казаха, че трябва да го отрежат, и...

– Да, да, знам – Гуинивър побърза да прекъсне приказливата си дъщеря. – Но за разлика от Джош Барсет бащата на Робин различава много добре предницата от задницата на коня.

– О, не – исках да кажа нищо лошо за бащата на Робин – защити се бързо Пипа и погледна страхливо момчето. – Не бива да се планини, момче Робин!

Робин обаче беше толкова развеселен от абсурдната представа, че баща му би могъл да падне от коня, че се ухили и я дръпна за плитката със снизходителността на по-голям брат.

– Нищо не съм чул. Правя все по-успешни опити да си запушвам ушите за бърбенето й.

– Много си невъзпитан – обиди се Пипа. – Какво съм виновна аз, че думите просто избликват от устата ми?

– Опитай се да тъпчеш устата си с ядене, така думите може би ще си останат вътре – посъветва я с усмивка Гуинивър. – Хайде да сядаме на масата. – И тя подгони Пипа пред себе си към къщата.

Когато вечерята беше към края си, Пипа разказа с всички ужасяващи подробности как едно от ловните кучета опустошило гнездо на полски мишки на брега на реката и погълнало поне десет жално писукащи мишлета.

– Приличаха на фигурки от розов марципан. – За да покаже какво е

имала предвид, Пипа вдигна високо във въздуха една марципанена слива.

– Стига толкова – спря я строго Гуинивър и се обърна към Робин. – Щом видиш баща си, предай му, ако обичаш, че след около час ще изляза на разходка в градината. Ако желае, бихме могли да се срещнем там.

Робин кимна енергично.

– Да, разбира се, мадам. Сигурно е в лагера.

Веднага след ставането от трапезата Робин се запъти с бързи крачки към военния лагер.

Хю дъвчеше замислено парче пиле, когато синът му дотича в кръга на палатките. Като видя зачервените бузи на сина си и чу накъсаното му дишане, той извика насреща му:

– Случило ли се е нещо?

Робин спря задъхан пред баща си.

– Нищо, сър. Но се обезпокоих. Липсвахте ни на вечерята.

– Нямах причини за безпокойство. – Хю се усмихна ободрително на момчето си. – Както знаеш, справям се отлично и сам.

– Прав сте, сър – ухили се Робин.

– По-късно смятам да се извиня на лейди Гуинивър. – Баналните извинения няма да успокоят дамата, като я изправя пред факта, че съм проникнал в мрежата от лъжи, добави наум той.

Робин приглади назад влажните си къдрици и изтри запотеното си чело. Вечерта беше топла, а той бе тичал.

– Тя ме помоли да ви предам, че след един час ще излезе на разходка в градината и ако желаете, можете да се срещнете с нея там...

Бърз поглед към небето показа на Хю, че слънцето бе почти залязло; след час щеше да се стъмни. Той кимна с мрачно лице.

– Случайно и аз искам да обсъдя някои неща с лейди Гуинивър. Още днес ще се пренесем в лагера. Върни се в къщата и събери вещите ни. Един от войниците ще ти помогне да донесете сандъка в палатката.

Робин се поколеба.

– Ще си тръгваме ли, сър?

– Да – гласеше краткият отговор. – Колкото се може по-скоро. Хайде на работа! – Хю хвърли огризаното пилешко бутче в тревата, скри ръце в джобовете на жакета си и зарея поглед в далечината.

Очакваше предстоящия разговор с неохота. За своя изненада не изпитваше никакво задоволство от факта, че се бе оказал прав. Гуинивър беше изпратила на оня свят един насилник и пияница. Обаче Хю дьо Босер бе дошъл по поръчение на краля и нямаше право на лични

симпатии.

Той проследи с поглед Робин, който тичаше като младо конче обратно към къщата, следван доста по-бавно от един от хората му. Сега момчето му щеше да има добро наследство, което щеше да му позволи да основе своя династия. Богатството щеше да му осигури достъп в кралския двор и всякакви удобства, високо положение, влияние и още богатства. Робин нямаше да остане авантюрист и войник като баща си.

„По дяволите, земята не принадлежи на Гуинивър Малори, тъй като Роджър Нийдхем не е имал никакво право да разполага с нея!“

До това заключение беше стигнал Хю.

Гуинивър се разхождаше в градината с розите с кошница на ръката си и ножица в другата. Отново и отново спираше, за да вдъхне аромата на отрязаните рози и да огледа прекрасната градина, над която вече се спускаше здрач. От гълъбарника се чуваше доволно гукане. Зад нея се издигаха посивелите каменни стени на господарския дом.

Защо трябваше да загуби всичко това? Това не биваше да се случва – само защото алчният крал и още по-алчният му пазител на печата бяха решили да ѝ го отнемат! Все пак на света имаше и нещо като справедливост.

От момента, в който бе разбрала какво удоволствие ѝ доставяше аналитичното мислене и когато се научи да чете и говори латински като майчиния си език, тя започна да изучава законите и приложението им под ръководството на магистър Хауърд. Оттам беше и вярата ѝ в юридическата система като един от стълбовете на човешкото общество.

Нямаше закон, според който тя трябваше да загуби онова, което и принадлежеше, и то само защото някой бе решил да ѝ го отнеме.

Въпреки това тя знаеше, че е възможно да загуби всичко. В Англия, управлявана от крал Хенри, справедливостта беше твърде разтегливо понятие.

Ножицата се плъзна по стъблото на бяла, едва напъпила роза и убоде пръста ѝ. Гуинивър изохка и изсмука капчицата кръв. Всъщност какво значение имаше, че ще загуби парче земя, след като на карта беше поставен животът ѝ?

Зад нея се чуха стъпки. Добре познати стъпки, твърди и гъвкави. Стъпките на узурпатора!

И на мъжа, който караше кръвта ѝ да кипи...

– Лорд Хю. – Тя се обърна с принудена усмивка.

– Убодохте ли се?

– Не. Ножицата се плъзна. Нищо страшно. – Тя остави кошницата с рози на каменната пейка на алеята.

Мъжът извади от джоба си кърпичка и без да помоли за разрешение, попи капчиците кръв.

– Незнайно по каква причина от пръстите винаги тече много кръв – обясни спокойно той.

– Да, и аз съм забелязала. – Тя наблюдаваше пръстите му, загорели от слънцето, силни и учудващо прецизни в движенията си. Усети топлината на докосването му върху ръката си, която я разтапяше като восък.

Изведнъж мъжът я пусна.

– Трябва да обсъдим някои неща, мадам.

Тя отвори уста да каже нещо, но той продължи бързо, без да я изпуска от очи.

– Откакто съм пристигнал, чувам от вас само лъжи. Заобиколен съм от лъжци. Всички, с които говоря, извъртат и прикриват фактите, за да не науча истината.

Гуинивър побледня като мъртвец.

– Каква истина, милорд?

– Истината, че вие сте блъснали съпруга си от прозореца!

– Кой твърди това? – Устните ѝ побеляха.

– Аз. Камериерката ви каза, че онази вечер била с вас и Стивън Малори в спалнята, вашият управител обаче твърди, че двамата са били в работната му стая. Вие казахте, че сте били в гардеробната си, когато Малори паднал... Но един от факлоносците ви е видял на прозореца преди и непосредствено след падането на мъжа ви. Защо всички ме лъжат, щом нямат нищо общо със смъртта му?

Гневът ѝ даде сили. Вече знаеше защо Тили изглеждаше толкова потисната. Очите ѝ засвяткаха пурпурни.

– Как смеее да подлагате на натиск слугите ми? Аз дадох указания да ви отговарят откровено и да ви помогнат, с каквото могат. Нямаме какво да крием. Сигурно сте уплашили до смърт Тили, затова ви е излъгала. Обикаляте дома ми като натрапник и плашите хората ми, които са ми верни и предани, защото ми служат от детството ми... А вие им залагате капани, за да кажат по някоя лъжа. – Забравила ножицата в ръката си, тя замахна във въздуха.

Хю светкавично сграбчи китката ѝ.

– Какво правите, по дяволите?

Тя погледна стиснатия си юмрук и бавно отвори пръстите си. Ножицата падна на земята.

– Изобщо не забелязах, че я държа...

– И искате да ви повярвам? – отзова се презрително той. – Четири-ма мъртви мъже, а сега се опитахте да прободете и мен!

– Колко смешно! – Все още трепереща от гняв, тя се опита да се освободи.

Настъпи тишина и Хю призна пред себе си, че наистина се бе държал глупаво. Гуинивър не беше искала да го прободете. Когато отново заговори, тонът му беше много по-умерен:

– Може би ще ми обясните защо казахте, че сте била в гардеробната си, след като всички факти говорят противното.

– Какво е видял факлоносецът?

– Вас.

Гуинивър поклати глава.

– Как може да бъде сигурен? Или вие приложихте насилствени методи, за да получите желания от вас отговор? – Тонът ѝ отново беше пълен с подигравка. – Двамата с вас знаем, че сте твърдо решен да си тръгнете оттук с видими резултати.

Хю стисна устни.

– Твърдението ви е лишено от смисъл. Момъкът ви е видял и преди, и след падането на Малори.

– А видял ли е как съм го блъснала?

– Не, но това няма нищо общо.

– Знаете ли, че Стивън беше грамаден и дебел мъж, милорд? – Гласът на Гуинивър прозвуча изненадващо меко. – Аз също не съм дребна, но в сравнение с него... – Тя го удостои със съжалителна на усмивка. – Всички, които познаваха Стивън, ще потвърдят, че той беше същински великан и въпреки склонността си към пълнеене притежаваше изключителна физическа сила. Освен това пиеше много и тогава не беше много сигурен в краката си. Често се случваше след обилно ядене и пиене да загуби равновесие, както могат да потвърдят много от служителите ми, и тогава трябваше да го изправят като отсечен дъб. Аз нямам толкова сила, че да го блъсна от прозореца.

Но поставеният на подходящото място крак, за да улучи несигурния глезен, свърши добра работа. Тя прогони неприятната мисъл и запази непроницаемото изражение на лицето си.

Убедеността на Хю се разколеба.

– Бяхте ли до прозореца или не бяхте? – Ухаещата градина беше потънала в мрак и той почти не различаваше лицето ѝ.

Тя се обърна, изправи се гордо и отправи поглед към заспиващата

земя.

– Да – отговори шепнешком тя.

– Защо ме излъгахте?

Гуинивър отново се обърна към него. Лицето ѝ беше светло, но очите изглеждаха почти черни.

– Безобидна лъжа. За да избегна приказките. Хората са склонни към недоверие и обичат клюките. Загубата на четирима съпрузи наистина би могла да бъде изтъкувана като грубо невнимание. – В тона ѝ отново се прокрадна подигравка. – Сигурно вие и господарите ви също сте стигнали до това заключение?

Обяснението звучи приемливо, каза си Хю, като продължаваше да я гледа втрещено с желанието да прочете мислите ѝ. Беше готов да се закъльне, че тази жена продължаваше да крие нещо. Наистина ли беше алчна убийца, или само умела познавачка на законите, която използваше знанията си, за да пази финансовите си интереси? Той все още не притежаваше ясни доказателства, че тя е причинила смъртта на съпрузите си, но поне в последния случай налице бяха и мотивът, и удобният случай.

– Е, Хю дьо Босер, ще ме арестувате ли? – Сарказмът в гласа ѝ го разгневи.

– Това не влиза в компетенциите ми. Моята задача е да ви отведе в Лондон, където други ще вземат това решение. В други ден на разсъмване потегляме. Пригответе се, мадам.

Толкова скоро? Дали щеше да има време да изиграе следващия си ход? Тя си припомни скрития в кошницата документ и намерението си да го размахва триумфално пред него. Доказателството, че Роджър Нийдхем е имал право да завещае спорната земя на втората си съпруга. Но каква полза да триумфира в такъв момент?

Изражението ѝ остана напълно спокойно и не издаде нищо от отчаяните ѝ мисли. Не, тя нямаше да му достави това удовлетворение.

– Не мога да обещаая, че ще се приготвя за път толкова бързо.

– О, напротив, мадам, вие ще бъдете готова – отговори спокойно той. – Средата на лятото почти отмина и аз не искам да рискувам да съм все още на път, когато дните се скъсят.

– Надявам се, ще позволите на слугите ми да ме придружат? – попита хладно тя.

– Разбира се, но трябва да вземат провизии и да се грижат сами за всичко. Моите мъже не могат да хранят цялото ви домакинство. Аз ще се грижа само за вас, за дъщерите ви и за камериерката ви. Всички останали да се справят сами.

– Ще обсъдя ситуацията с моите най-приближени – отвърна тихо тя, докато с отчаяна бързина премисляше възможните изходи и ги отхвърляше един по един.

Хю кимна.

– Естествено! Вече знам, че тези хора са с вас, откакто сте останали сираче като дете. Докато гарантирате за тях, нямам възражения.

– Преди да бъда докарана до просешка тояга, ще се грижа за тях, както заслужават – изсъска Гуинивър, без да крие горчивината си. Хю дьо Босер сигурно си мислеше, че тя ще реагира със страх и ожесточение, но тъй като не биваше да заподозре, че си има собствени планове, трябваше да изпълни очакванията му. – В Лондон ще имам нужда и от магистър Хауърд, за да ми помага при защитата – ако ми позволят да се защита...

Изведнъж Хю видя съвсем ясно пред себе си какво я очакваше в Лондон. Истина ли е това? – запита се той. – Искам ли тази жена да загине и децата ѝ да гладуват?

Облакът, който бе скрил луната, се отмести и градината се потопи в сребърната лунна светлина. Лицето на Гуинивър, отправено към небето, стана прозрачно и неземно красиво, очите светеха предизвикателно. И мъжът отново преживя объркващото чувство, че загубва равновесие, в сърцето му се възцари хаос от противоречиви чувства. Погледът му не се откъсваше от женското лице; без съмнение тя прецени правилно израза му и видя внезапната, неканена вълна на желанието в очите му. Бледите ѝ бузи се зачервиха, устните се разтвориха, очите заблестяха.

Без да иска, той се наведе и завладя устните ѝ. В следващия миг светът наоколо потъна в небитието. Ръцете му обхванаха тесния гръб, привлякоха я към силното му тяло и двамата се намериха в изгаряща целувка. Той вкуси топлата ѝ пълнота, когато търсещият ѝ език се плъзна в устата му, вдъхна дълбоко аромата на косите и кожата ѝ. Сегивата му пламнаха, а когато тя се притисна към него, и нейното тяло затрепери от желание. Езиците им се срещнаха и тя засмука долната му устна като зрял плод.

Изведнъж Гуинивър се освободи от прегръдката. Пламъкът в очите ѝ угасна и отстъпи място на неподправен ужас, докато стоеше насреща му и го гледаше като животно в примка. След това бързо се отдалечи и стъпките ѝ заскърцаха по чакъла, докато тичаше с развени пол и към дома си.

Хю докосна устата си и тихо изруга. Проклятието му изразяваше разочарование и объркване. Как допусна да се случи всичко това?

Потънал В мислите си, той откъсна една роза, без да обръща внимание на тръните, и се загледа в осветените прозорци на къщата. После започна да къса листенцата на розата едно по едно и да ги пуска на земята в краката си.

Как можа да се случи всичко това?

Гуинивър прихвана полите си с треперещи ръце и изкачи стълбата към покоите си с такава бързина, че не ѝ остана въздух. Как можа да допусне тази целувка? Двамата сякаш бяха подвластни на магия. Някоя фея бе размахала вълшебната си пръчица и бе описала магически кръг около мъжа и жената в градината. Кръг, който изличи всяка горчивина, враждебност и отчаяние.

Тя затръшна вратата на покоите си и се облегна на рамката, като че трябваше да прогони ято демони, които я преследваха. Дъхът ѝ излизаше бързо и на тласъци, устата ѝ още носеше спомена за целувката му. Тя вдигна ръцете си и ги видя да треперят. Цялото ѝ тяло гореше, възбудата пулсираше в слабините ѝ. Искаше ѝ се да плаче от страх и ужас.

Тили скочи от столчето си за шиене и така размаха ръце, че иглата и шевът ѝ паднаха на пода.

– Господи, какво ти е, миличка? Като че ли си видяла призрак!

– Не съм видяла призрак, Тили. – Гуинивър се отдели от вратата и пое дълбоко дъх. – Но може би дявола! – Тя отиде до прозореца и погледна към двора, факлоносещът в югозападния ъгъл вдигна глава към нея, но веднага се извърна. Гуинивър се обърна към бавачката си. – Защо си излъгала лорд Хю?

Тили сведе глава.

– Не знам, мила. Стори ми се, че е по-добре да кажа, че не си била сама с лорд Малори. Да, сметнах, че така е най-добре.

– Не биваше. – Гуинивър сложи ръка на рамото ѝ. – Но знам, че си мислила само най-доброто за мен.

– О, божичко... неприятности ли ти създадох?

– Не е от значение – отвърна младата жена с лека въздишка. – Изходът беше ясен от самото начало, все едно какво бе казано.

Тя взе от масата една свещ. Следващите ѝ думи прозвучаха твърдо, с глас, свикнал да дава заповеди.

– Чака ни много работа. Повикай магистъра, Кроудър и Грийни. Трябва да се посъветвам с тях.

Тили забърза да изпълни заповедта, а Гуинивър влезе в частния си кабинет. Запали свещите и седна на сгъваемия кожен стол начело на

масата. Отпуснала ръце в скута си, тя затвори очи и се опита да си възвърне самообладанието.

Повиканите се явиха след няколко минути със сериозни и внимателни лица. Истинската причина за присъствието на Хю дьо Босер в Малори Хол не беше тайна за тях, макар да не разкриваха това пред останалата прислуга.

– Лорд Хю очаква вдругиден на разсъмване да потеглим с него за Лондон – започна Гуинивър без заобикалки. – Не е нужно да обяснявам какво ни чака там. – Присъстващите кимнаха сериозно.

– Затова трябва децата и аз да се скрием на сигурно място. Намерението ми е да потърся убежище в къщата в Кулдън, която ми остави баща ми. Лорд Хю не подозира за съществуването ѝ и няма как да ни намери.

– Права сте, милейди, съмнявам се, че изобщо някой знае за съществуването на тази къща – съгласи се Кроудър. – Не сме я посещавали от години. – Той поклати глава със съмнение. – Кой знае в какво състояние се намира...

– Но там живее поне един пазач!

Кроудър беше видимо смутен.

– Мисля, че да, но аз не съм ходил там доста отдавна. Имаме много имоти и...

– Разбирам – прекъсна го спокойно тя. – Толкова по-добре. Кулдън е забравен и занемарен имот, който се намира на около ден път отук. Никой няма да ни търси там.

Тя помълча малко и продължи:

– Искам всички вие да дойдете с мен. – Погледна едно по едно редицата напрегнати лица и допълни: – Но ще ви разбера, ако някой не пожелае да сподели изгнаничеството ми. Няма да можем да живеем, както досега. – Широкият ѝ жест обхваща много повече от кабинета, който носеше всички белези на богатство и лукс.

– Всемогъщи боже! – извика уплашено Тили. – Да не мислиш, че ще изоставим теб и децата ти?

Гуинивър поклати глава, защото и останалите се възпротивиха в един глас.

– Моля ви, помислете добре! Лорд-пазителят на печата е известен с дългата си ръка. Като му предоставям голямата част от земите и имуществото си, се надявам да не ни търси толкова усърдно. Но не мога да бъда сигурна.

– Няма да ви оставим сама – заключи спокойно Кроудър. Обзе я

безкрайно облекчение. Щеше да се справи. Усмивката ѝ беше изпълнена с благодарност.

– Не мога да изразя с думи колко много означава това за мен. Защото не знам какво бих правила без вас.

– Милейди, трябва да обсъдим плана си в подробности. Как ще избягаме, след като лорд Хю и войниците му лагеруват пред портите ни? – попита Грийни, който не обичаше да увърта.

– Вече съм мислила по този въпрос. Наистина не можем да се измъкнем от къщата, без да ни забележат, затова предлагам следното: момичетата, Тили и аз ще тръгнем с лорд Хю. За вас ще кажа, че имате нужда от повече време, за да пригответе необходимите провизии и другите неща, от които се нуждаете, и че ще ни последвате колкото се може по-скоро. Ще се опитам да го убедя, че трябва да тръгнем по пътя към Дерби вместо към Честърфийлд, който би ни отвел твърде далече от Кулдън. В края на втория ден ще стигнем някъде около Кедълстън, което означава, че ще сме в непосредствена близост до Кулдън.

Тя се огледа, за да установи как се възприемаше планът ѝ, и като видя кимането им, продължи още по-решително:

– Щом ние потеглим, мастър Кроудър и магистърът ще съберат всичко, което ни е необходимо, за да се настаним удобно в Кулдън. Грийни, вие ще ни следвате на сигурно разстояние. Щом се настаним за нощувка край Кедълстън, ще се опитаем да избягаме. Още не знам как точно ще го направим – много зависи от това как изглежда лагерът на лорд Хю. Но съм уверена, че ще успеем.

Макар че говореше твърдо и уверено, Гуинивър съвсем не беше сигурна в успеха на плана си. Ала засега не ѝ хрумваше по-добра идея.

– Разбира се, аз ще ви следвам по петите – обеща Грийни, който веднага разбра каква роля му беше възложена.

– Без въоръжен ескорт естествено е рисковано, особено нощем. Ако избягаме незабелязано, трябва да стигнем до Кулдън преди разсъзване, когато ще тръгнат да ни търсят. Ще увием подковите на конете с парцали, за да минем безшумно през селата по пътя ни. С малко повече късмет никой няма да забележи преминаването ни.

– Аз ще вървя последен и ще замитам следите с дебел клон – засмя се Грийни.

– Трябва да се разтворим във въздуха и да изчезнем безследно в нощта – подкрепи го Гуинивър и кимна утвърдително. Нямаха друга възможност.

– Каква е моята задача? – попита магистърът, приведе се напред и

почеса гърбавия си нос.

– Вие ще се погрижите за книгите ни – отвърна Гуинивър. – Най-добре знаете как трябва да се опаковат и пренесат.

По обичая си магистър Хауърд всмукна бузите си, за да размишлява по-добре. След малко кимна доволно.

– Да, мисля, че ще бъде най-добре да ги наслагам във върбови кошници.

– Е, това беше всичко. – Гуинивър огледа с усмивка верните си люде. – Най-искрено благодаря на всички ви. – Тя стана и извади от шкафчето в ъгъла манерка и бокал с две дръжки. – Да прием за успеха на начинанието си!

Виното беше тъмночервено, много силно, пазено за особени случаи. Тя наля, отпи голяма глътка и подада чашата на магистъра.

Всички пиха безмълвно, напълно съзнавайки опасностите, на които се излагаха. Ако бягството се провалеше, щяха да ги обвинят в съучастничество на държавен изменник, който е трябвало да бъде отведен в Лондон, за да застане пред съда на краля и пазителя на печата.

8.

– Отиваме в Лондон... отиваме в Лондон... – припяваше си Пипа и подскочаше с танцови стъпки по дългата галерия. – Ужасно вълнуващо, нали, Пен? – Тя се обърна и заподскача към бавно следващата я сестра.

Пен не беше толкова сигурна. И тя беше развълнувана от перспективата да иде в столицата, освен това усещаше приятни тръпки, когато си представяше, че ще прекара дълго време в компанията на Робин – но когато майка им съобщи за предстоящото пътуване, в гласа ѝ имаше нещо странно обезпокояващо.

Гуинивър бе повикала децата си в своя кабинет, церемония, запазена за изключително важни случаи. При колебливото им влизане тя се усмихна и представи предстоящото пътуване като вълнуващо разнообразие, което освен всичко друго щеше да обогати знанията им. Тя трябвало да отиде в Лондон, за да представи в съда защитата си относно спорното парче земя. Лорд Хю и хората му щели да ги придружат, а това означавало, че ще имат сигурна свита по дългия път. Лондон със сигурност щял да им хареса, увери ги тя. Самата тя никога не била посещавала столицата, но познавала описания на Темза, на живота и суетнята по широките улици с много магазини, на разкошните домове на аристократите и великолепните кралски дворци в Гринич, Хамптън Корт и Уайтхол. Сега момичетата ѝ щели да видят всичко това със собствените си очи.

От внимателните очи на Пен обаче не убягна сянката зад усмивката на майка им. Същата сянка беше виждала и преди, когато Стивън Малори бушуваше в къщата. След смъртта му тя беше изчезнала, но се появи отново с пристигането на лорд Хю и хората му. Пен все още не можеше да проумее защо майка ѝ поемаше такъв риск заради едно парче земя, която не им беше необходима, защото и без това си имаха достатъчно.

– Хайде, Пен, кажи нещо – повтори настойчиво Пипа и изтръгна сестра си от нерадостните мисли. – Не се ли вълнуваш?

– Какво дете си! – въздъхна уморено голямата сестра.

– И ти си дете! – отговори обидено Пипа.

– Може би, но не бърборя непрекъснато.

– Не ти ли се иска да бъдеш заедно с момчето? Пътуването ще трае много седмици. Това сигурно ти харесва. – Пипа ласкателно сложи ръка на рамото на сестра си. – Аз няма да ви се пречкам, наистина няма.

Пен направи опит да се усмихне.

– Ще се пречкаш, и още как. Ти не можеш другояче. Хайде, трябва да помогнем на Нел да събере дрехите ни.

– Освен това по време на пътуването няма да имаме уроци – заключи ликуващо Пипа. – Това със сигурност те радва, Пен.

Пен все още беше дете и тази перспектива ѝ се стори извънредно приятна; макар да знаеше, че дългите часове, които майка ѝ прекарваше с магистъра и книгите, щяха да ѝ липсват. Докато яздеше, човек не можеше да чете, а магистърът, който така и не се беше научил да се държи на гърба на коня и някой трябваше да внимава за него по целия път, със сигурност щеше да им създава допълнителни трудности. Оставаше само лорд Хю, ако майка ѝ имаше желание да разговаря с някой възрастен.

Усмивката отстъпи място на леко намръщване, което набразди гладкото чело на момичето. Понякога оставаше с впечатлението, че майка ѝ и лорд Хю са приятели. Двамата се смееха заедно и, изглежда, се разбираха добре. Друг път обаче бяха като куче и котка. Очевидно и Робин като нея не можеше да разбере как стоят нещата, но двамата не говореха за това. Достатъчно лошо беше, че се бяха скарали заради спорното парче земя. Естествено беше тя да вземе страната на майка си, а той на баща си. Оттогава бяха постигнали мълчаливо съгласие да не засягат повече темата. Но как щяха да издържат, след като им предстоеше неколкоседмично пътуване?

Ще бъдем заедно... седмици наред... По гърба ѝ пробягаха тръпки и те съвсем не бяха неприятни.

Пипа отдавна беше избързала напред, без да се тревожи от това, че Пен не бе отговорила на въпроса ѝ. Отговорът можеше да бъде само един.

– Чакай ме! – извика Пен подир сестра си и забърза да я настигне.

Останала сама в своя кабинет, Гуинивър се разхождаше неспокойно между прозорците и вратата, като несъзнателно слагаше ръце върху бузите си и отново ги отпускате. Дали беше успяла да убеди децата си, че нямат причини за безпокойство? Пипа да, но Пен?

За съжаление не можеше да направи нищо, за да им предложи повече сигурност.

Тя се върна в покоите си и спря пред огледалото. Около очите ѝ се виждаха бръчици, лицето ѝ беше по-бледо от обикновено. Трябваше да се освежи. Отвори съдчето с изсушени и намачкани листенца от герания, потопи един пръст в каната с вода, после в червения прах, разтърка го леко върху бузите си и го размаза със сух пръст. Кожата ѝ веднага

порозовя. Когато се усмихваше, зъбите ѝ заблестяхаха безупречно бели, което се дължеше на съвестното им изтъркване два пъти дневно със сушени листа от салвия.

Тя прокара пръст по устните си, които веднага се събудиха за живот при спомена за онази целувка. Отново усети вкуса на устата му върху езика си. Вътрешните ѝ мускули се напрегнаха, в слабните ѝ лумна огън. Желание.

Тимъти.

Тя произнесе името му съвсем тихо, но то прозвуча като потиснат вик за помощ. Как да намери пътя си в тази смъртоносна бъркотия, след като желанието бе надигнало глава? Веднъж бе станала жертва на скъпоценното изкушение на чистата страст и беше преживяла чудото на любовното удовлетворение.

То ѝ липсваше ужасно. Желанието да върне онова, което беше, ѝ причиняваше ужасна болка. Не минаваше и ден, без да мисли за Тимъти... да го разпознае в някой жест, в някой израз на децата си, да чуе гласа му, смеха му. А нощем го усещаше в сънищата си.

Желание, което водеше към дълбокото, прекрасно удовлетворение на любовта.

Желанието да се съедини с Хю дьо Босер обаче щеше да я отведе на ешафода.

Гуинивър приглади полата си от тъмночервена коприна. После намести плътното прилепналото боне под тъмносивото було и подръпна перлената си огърлица. Вече можеше да се яви пред лицето на Хю дьо Босер.

Тя намери управителя си в работното му помещение да съставя списък на необходимите провизии за пътуването.

– Мастър Кроудър, трябва да говоря с лорд Хю. Бихте ли изпратили някой слуга да го повика?

Кроудър, който познаваше добре господарката си, разбра, че тя беше решена да изпълни плана си. Издаваха го гордо изправената глава, войнственият блясък в очите, хладният, умерен тон. Никога не я беше виждал да се примирява с поражението.

– Мастър Робин обикаля около северозападния вход, мадам. Да го изпратят ли да повика баща си?

– И Пен ли е с него?

– Не, мадам. Но смятам, че той я очаква.

– Трябва да запазим добрите отношения между децата, Кроудър.

– Да, милейди – кимна управителят. – Ала лейди Пен е много

чувствителна.

– Прав сте, но първата любов... – Гуинивър меланхолично поклати глава. – Кажете на Робин да повика баща си. Ще го приема в залата. Не, почакайте! – Тя вдигна ръка, защото ѝ бе хрумнало нещо друго, и Кроудър спря в очакване. – По-добре аз да отида при него – рече тя и присви очи. – Това ще бъде добра възможност да се поогледам и да си създам представа как устройва лагерите си. Може би ще ми хрумне някоя добра идея за бягството.

– Според мен, мадам, трябва да намерим прислуга за къщата в Кулдън сред местните хора – обясни Кроудър, докато тя вървеше към вратата. – Ако вземем хора оттук, могат да ни издадат.

– И аз съм на това мнение. Щом лорд Хю тръгне да ни търси, ще започне оттук. Никой не бива да знае къде сме се скрили. – Тя дари управителя с усмивка, която трябваше да му вдъхне увереност, и излезе в слънчевия вътрешен двор. Напусна дома си през северозападната врата и видя Робин да седи на каменния парапет на мостчето за товарните жиловни с унила физиономия, загледан в прозорците на къщата.

– Желая ти добър ден, Робин – поздрави дружелюбно Гуинивър. – Момичетата приготвят багажа си за утрешното пътуване. Имат си много работа, но съм сигурна, че Пен с удоволствие ще поговори с теб, ако влезеш в къщата.

Лицето на Робин помрачня още повече.

– Татко каза, че днес не бива да ви се пречкам. Реших да почакам тук. Може би Пен ще се съгласи да се поразходим... или нещо подобно.

– Мини през розовата градина и продължи по пътеката, която минава покрай къщата. Така ще застанеш точно под прозореца ѝ и тя няма да те пропусне – предложи с усмивка Гуинивър. – В хубав ден като днешния винаги отваряме капачите, а Пен обича да гледа навън. Ако не тя, Пипа със сигурност ще те види.

Робин се засмя развеселено.

– Така няма да преча на никого, нали?

Гуинивър поклати глава.

– Според мен баща ти няма да сметне малката разходка в градината за неподчинение. Лорд Хю вероятно е в лагера?

– Да, мадам. Подготвя потеглянето ни с Джек Стедмън.

– Дано не е толкова зает, че да не може да говори с мен – отвърна небрежно Гуинивър и се запъти към портата.

Сърцето ѝ заби по-бързо, когато наближи кръга от палатки, издигнати на около сто ярда от стената. Как ли щеше да се държи лорд Хю

след случилото се снощи? Тя беше решена да се прави, че нищо не си спомня. Щеше да бъде хладна и недостъпна, както подобава на пленница в общуването с надзирателя, и да изрече изискванията си спокойно и решително.

Имаше чувството, че Хю ще се покаже по-достъпен, ако тя остане разумна. Той беше твърде уверен в себе си и свикнал да заповядва, за да я накара да почувства властта, с която разполагаше, като ненужно затрудни пътуването ѝ към столицата; освен това тя не го считаше способен на жестокост. Който се отнася към децата с толкова топлина и чувство за хумор, не може да бъде подъл – за съжаление това заключение не бе в състояние да забави биенето на сърцето ѝ. Ако можеше да припише потиснатостта си само на настоящата си притеснена ситуация, всичко щеше да бъде много по-просто, но тя беше длъжна да гледа истината в очите.

В лагера цареше атмосфера на добре подредена работа. Погледът ѝ бързо обходи сцената. Конете бяха хлабаво завързани във временна ограда. Тук не ги охраняваха, но по пътя сигурно щеше да бъде друго. Трябваше да вземе беладона, защото можеше да се наложи да приспи някой пост. Тили щеше да ѝ бъде от голяма полза с непринудената си разговорливост. Майчинското ѝ отношение към всички щеше да заблуди стражите и да отслаби бдителността им.

– Лейди Гуинивър? – Дълбокият глас на лорд Хю, който прозвуча зад нея, я стресна и тя едва не извика. Обърна се. Не го бе очаквала от тази посока. – Каква чест за моя лагер!

– Има някои неща, които трябва да обсъдя с вас, лорд Хю.

– Защо не ме повикахте?

– Обикновено пленниците не викат пазачите си при себе си – отговори хладно тя.

Нова топлина проблесна в погледа му, широката му усмивка стана по-видима.

– Май сте решили да ме предизвиквате? – попита меко той. – Но аз няма да го допусна. Твърде добре настроен съм днес.

– И защо? – попита импулсивно тя и веднага съжали. Очите му се присвиха. Вдигна бавно ръка и сложи пръсти върху устните ѝ като слепец, който иска да усети чувството.

– Спомен, от който не мога да се отърва – обясни тихо той. – Как се стигна дотам, Гуинивър?

Тя не искаше, не можеше да тръгне по този път.

– Не знам – отговори сърдито тя – чувство, което беше истинско

само отчасти и беше насочено колкото срещу него, толкова и срещу нея самата. Обърна се настрана и се изплъзна от ръката му. – Не желая да говоря за това. Нека го наречем мимолетна лудост.

Мъжът разтърси глава. Сиянието в очите му угасна и те приеха хладен, метален блясък.

– Както желаете! Какво искате да обсъдите с мен?

– Някои подробности около пътуването. Мастър Кроудър, магистър Хауърд и Грийни не могат да се приготвят до утре.

– Затова ще ги оставите тук. – Той го каза, като че въпросът беше решен.

– Не, в никакъв случай – гласеше съдържаният й отговор. – Вие заповядахте това прибързано пътуване, милорд. Аз трябва да уредя още много неща, които се отнасят до имението ми, да снабдя домакинството си с достатъчно пари и указания какво да правят. – В погледа й блесна подигравка. – Естествено ми е ясно, че Малори Хол ще мине в чужди ръце и собственикът му надали ще си направи труда да го посети. Затова не искам отсъствието ми да остави хората в объркване.

Хю подръпна крайчеца на ухото си.

– Какво по-точно предлагате, мадам?

– Щом настоявате... – Тя направи кратка, ефективна пауза. – Тили, дъщерите ми и аз ще бъдем готови утре рано да тръгнем с вас към Лондон.

– Да, настоявам. – Той й направи знак да продължи.

– Останалите ще ни последват, щом се приготвят и съберат необходимите провизии. Ще ни настигнат без усилие, тъй като сме с деца и няма да напредваме твърде бързо.

– Много добре. – Мъжът кимна в знак на съгласие.

– Ще ми кажете ли по кой път възнамерявате да тръгнете, милорд?

– Ще хванем пътя към Честърфийлд.

– Много по-разумно е да пътуваме през Дерби – възрази тя. – Май не познавате добре пътищата в тази област? – попита тя с многозначително вдигнати вежди.

– Дойдохме през Честърфийлд, следователно познавам пътя.

– Пътят през Дерби се използва повече и е в по-добро състояние – обясни спокойно тя. – Хората ми, които ще тръгнат с товарни коли, ще ни настигнат по-лесно, ако минем през Дерби.

Тя се извърна настрана и продължи тихо, със задавен от сълзи глас.

– Разберете, лорд Хю, магистърът трябва да бъде до мен в Лондон. Той има нужда поне от два дни, за да опакова необходимите книги.

Нали няма да ми откажете шанса да се защитя?

– Никога не съм казвал такова нещо. – Хю имаше чувството, че зад този разговор се криеше много повече, отколкото издаваха думите, но не можеше да го назове. Всичко, което казваше Гуинивър, звучеше смислено, а той не беше човекът, който би й отказал правото да се защити. Щом се нуждаеше от книгите и от своя учител, той беше длъжен да се съгласи. – Вие познавате тези земи по-добре от мен, мадам... Впрочем, Матлок не е ли по пътя през Дерби?

– Точно така.

– Хм... – Ако минея през Матлок, той щеше да събере сведения за смъртта на Тимъти Хадлоу. Макар че имаше достатъчно основания да я обвини за смъртта на Стивън Малори и макар че му беше необходимо само едно обвинение, обстоятелствата около злополуката с Хадлоу дразнеха любопитството му. Не по-малко важни бяха и обстоятелствата около женитбата на Гуинивър с Хадлоу. Много му се искаше да знае дали бракът им е бил смятан за щастлив. В Матлок и околността сигурно имаше арендатори, които познаваха двойката и щяха да му разкажат повече за живота ѝ там.

– Съгласен съм – заключи той с кратко кимване. – Ще тръгнем по пътя през Дерби.

– Тогава ще наредя на хората си да побързат, за да ни настигнат най-късно при Кедълстън, където вероятно ще спрем за нощувка – отговори спокойно Гуинивър. – Предполагам, че от време на време ще ни дават почивка? Не можете да очаквате, че децата ще прекарват ден и нощ на седлото. Те имат нужда от редовен сън.

– Разбира се – кимна отново Хю. – Но аз ще определям къде и кога ще почиваме. Зависи от времето и от други обстоятелства.

– Моите дъщери не тръгват на военен поход – отвърна остро тя. – Не можете да очаквате от тях същото като от Робин.

– Това ми е ясно – отбеляза тихо мъжът. – Не се страхувайте, няма да ги преуморявам. Те са деца и аз ще се съобразя със състоянието им.

Знам, че ще го направиш, каза си сърдито тя. Всъщност аз не се боя от това, а от нещо съвсем друго. На лицето ѝ изгря любезна усмивка.

– Благодаря ви за разбирането, лорд Хю!

Мъжът кимна и попита със съвсем друг тон:

– Какво казахте на Пен и Пипа?

– Същото, което вие вероятно сте казали на Робин – отговори тя със същата острота.

– Не искам да ги притесняваме излишно – промърмори с леко

смущение той.

– Ах, така ли? – В погледа ѝ блесна предизвикателство. – Помислихте ли поне за миг какво ще стане с децата ми, ако изгубя процеса?

Тя се обърна рижо, прихвана тъмночервените си поли и се отдалечи с царствено достойнство.

Хю се запъти към палатката си. Той щеше да поеме грижата за дъщерите ѝ, щеше да си извоюва пред съда правото да им стане настойник и да отгледа момичетата, но как би могъл да ѝ каже такова нещо? Да ѝ заяви, че е решил съдбата на децата ѝ – това означаваше да признае, че майката е осъдена на смърт.

На следващата сутрин малко преди разсъмване Хю се появи на коня си в долния двор. Изправен на седлото, сложил ръка върху дръжката на меча си, той се огледа, за да разбере напредват ли приготовленията за тръгването. Двама мъже тъкмо връзваха дървени сандъци на гърба на един товарен кон. Оборски ратаи държаха млечнобялата кобила на Гуинивър, две понита и едро муле, което вероятно беше определено за камериерката. То изглеждаше много силно, но не можеше да пренебрегне необходимата бързина. Понитата бяха от добра порода, но и те не можеха да се мерят с неговите коне, нито с великолепната кобила на майката. А щом към кervана се присъединяха и другите с натоварените каруци и книгите, сигурно щяха да напредват още по-бавно.

Оставаха му по-малко от два месеца до настъпването на есента и намаляването на дните. Вероятно точно толкова време ще ни е необходимо, помисли си мрачно Хю. Комбинация от деца и библиотека на колела – това беше съвсем различно, отколкото да заповядва на добре тренираните си войници.

Той вдигна поглед към изсветляващото небе. Конят му, усетил нетърпението на ездача, затропа неспокойно с копита. Хю искаше всичко да свърши бързо. Все пак той щеше да изтръгне една жена и децата ѝ от обичайната им обстановка, да ги лиши от дом, затова му се искаше да не удължава излишно тази позорна мярка.

Гуинивър излезе от къщата с магистъра и управителя си и отначало не забеляза присъствието на Хю.

След това го откри в далечния край на двора. Всъщност беше невъзможно да не го забележи в утринния здрач. Той е... внушителна фигура, помисли си тя, търсейки думата, която да го опише точно. Реален, силен... много лесно можеше да си представи, че има насреща си човек, който вдъхваше страх и ужас. Представи си го как връхлита като хала с

изваден меч върху противниците си и тази картина я накара да настръхне.

Късо подстриганата посивяла коса под плоската черна барета, ясно-сините очи, изпънатите рамене, подчертани от кожения жакет под късата широка наметка от сива вълна, му придаваха вид на пълководец, който не познава пощада – макар че сега си имаше работа само с жени и деца. Даже ако успееше да му избяга, прогонена от дома си, тя щеше да бъде осъдена на относителна бедност, да загуби всичко, за което бе работила толкова упорито. Животът ѝ щеше да мине в изгнаничество. Болезнено прозрение...

– Ние ще ви чакаме в Кулдън, милейди – пошепна в ухото ѝ Кроудър.

– Ако рече бог – отвърна тихо тя. – Къде са момичетата?

– Отидоха да се сбогуват с кучетата – отговори магистърът. Гуинивър хвърли поглед към приближаващия се ездач, чието нетърпение буквално, се усещаше във въздуха.

– Някой да доведе децата, Кроудър. – Тя се запъти бавно към могъщия черен жребец. – Лорд Хю, виждам, че горите от нетърпение да извършите конфискацията. Денят все още не е настъпил.

Мъжът я огледа внимателно и потръпна при вида на бледото, овладяно лице и дълбоките сенки под очите. Смарагдовозелената рокля му беше позната – тя беше облечена с нея при първата им среща в гората. Познаваше и тъмнозеленото було с тънка диадема, обсипана със скъпоценни камъни, под които блещукаха светлите ѝ коси.

– Не виждам смисъл да удължаваме неизбежното, мадам.

– Прав сте.

– Мамо... мамо... време ли е вече? – Гласчето на Пипа долетя откъм горния двор. – Казахме сбогом на кучетата и котките. Голямата сива котка, която наричаме вълчицата... котенцата ѝ са достатъчно големи и вече не се нуждаят от майка си. С Пен решихме да си вземем по единичко, О, добро утро, лорд Хю! Вижте какво хубаво котенце си избрах! – Тя го поздравя с грейнало лице и вдигна към него мъничко сиво котенце. – Котето на Пен е жълтокафяво и е мъжко, а моето е женско. В Лондон ще се съберат, за да си имат малки. Само дето още не сме им измислили имената.

Велики боже! Децата, библиотека, а сега и менажерия!

Погледът към Гуинивър му показва, че тя го наблюдаваше пронизващо и предизвикателно и очакваше с напрежение реакцията му.

– Майка ви ще ви обясни защо не бива да взимате животинчетата

на този дълъг път – отвърна той с решително кимване в посока към Гуинивър.

– О, мамо, те ще ни напомнят за дома – обади се разплаканата Пен и пристъпи по-близо, притиснала до гърдите си жълтокафявото котенце. Тя бе осъзнала изведнъж окончателността на сбогуването и изпитваше панически страх. – След като трябва да оставим всичко, което ни е скъпо, не можем ли да вземем поне двете котенца? Те са толкова малки, че почти не се забелязват.

– Да, мамо, моля те! – присъедини се Пипа. – Няма да ви създаваме затруднения, обещаваме! Ние ще се грижим за тях, а те ще ни напомнят за дома.

Гуинивър отправи към Хю поглед, изпълнен с очевидно тържество.

– Само един малък спомен – прошепна умолително тя. – За децата е много трудно да се отделят от дома си.

Хю я погледна мрачно. Усети как два чифта изпълнени с молба кафяви очи се устремиха с надежда към него. Как би могъл да им откаже нещо при тези обстоятелства? А майка им знае много добре, че ще се размекна, каза си сърдито той. И злорадства.

За да избегне подигравката в погледа ѝ, той рязко ѝ обърна гръб.

– От мен да мине – кимна кратко и строго продължи: – Вие носите отговорност за котетата. Освен това трябва да ми обещаете, че никога няма да се мяркат пред очите ми. Разбрахме ли се?

– О, да! – отговори Пен и лицето ѝ засия от радост. Тя пхна котенцето под наметката си и се поклони тържествено. – Благодаря ви, лорд Хю! – И го дари с усмивка, която дотолкова приличаше на майчината ѝ, че той се задъха. Нищо чудно, че Робин беше завладян от това момиче!

Слънцето се показа над хоризонта, мека розова светлина обля долия двор и матовите камъни на стените запламтяха.

– На конете! – заповяда кратко Хю. – Исках да тръгна на разсъмване. Чака ни дълъг път.

Той обърна коня си и пое през сводестата порта по посипания с чакъл път. Спря за малко на моста, за да изчака другите. Малката процесия от жени и деца го последва почти веднага и Хю отново изпита неловкост... и страх от бъдещето.

Ами ако изостави мисията си... ако обърне коня и препусне незнайно накъде?

Но защо, защо? Гуинивър Малори не беше невинна. Тя бе имала четирима съпрузи и четиримата бяха намерили смъртта си. Той бе намерил доказателства за заговор, измама и мотиви за убийство. Тя щеше да

получи възможност да се защити срещу обвиненията – но не той бе човекът, който имаше пълномощия да я обяви за невинна.

Гуинивър излезе на моста, спря, обърна коня си и погледна за последен път дома си. Розите в градината оттатък моста ѝ изпратиха прощалния си аромат. Тя погледна към реката и видя стрелването на една сребърна риба, вълничките, които се образуваха при падането ѝ във водата. Яркосиньо водно конче прелетя над реката.

Обърна се към Хю дьо Босер и проговори студено:

– Е, милорд, ако това е част от възнаграждението ви за доставянето ми пред съда, надявам се да го оцените по достойнство. – С тези думи тя пришпори коня си и препусна към наблюдателната кула.

Робин и войниците вече ги чакаха на седлата. Все още гневен от хапливата ѝ забележка, Хю даде кратка заповед децата и Тили да яздят между две редици от хората му. Робин с удоволствие зае мястото до Пен.

– Вие ще яздите с мен, милейди – нареди хладно той. Гуинивър сви рамене.

– Подчинявам се на заповедите ви, милорд.

– За всички ни ще е по-просто, ако продължите да се подчинявате – заключи той и застана начело на кавалкадата.

Гуинивър го последва, преценявайки отговора си; ала бързият поглед към лицето му я убеди, че поне за момента е по-добре да си мълчи. Тя устоя и на изкушението да хвърли още един поглед назад. Гневът и горчивината заплашваха да я надвият и потиснаха дори страха и тревогата за бъдещето.

– Не очаквайте от мен нито съчувствие, нито помощ, ако някое от проклетите котета избяга и децата се разреват – изръмжа Хю, неспособен да скрие раздразнението си.

– Защо да очаквам помощ от вас? – Гуинивър изрече тези думи с искрено учудване. – Аз се справям сама с дъщерите си, лорд Хю. Открай време.

– А баща им? Той не участваше ли във възпитанието им? – Въпреки недоволството си зачака отговора ѝ с интерес.

– Когато Тимъти загина, Пипа беше в пелени, а Пен още не бе навършила три години – отговори с тъга тя.

Хю устреми поглед към пътя и попита с привидна небрежност:

– Обичахте ли го? – Защо ѝ задаваше този въпрос? Какво щеше да промени той? Но трябваше да знае.

– Мислех, че ме подозирате в убийството му – отвърна саркастично

тя. – Или не аз лично съм пуснала смъртоносната стрела? Вече забравих как беше.

– Обичахте ли го? – повтори Хю и този път се обърна да я погледне.

Вместо да отговори, тя му зададе въпрос.

– А вие обичахте ли майката на Робин?

– Да – отговори просто той. – Обичах Сара.

– А аз обичах Тимъти Хадлоу.

Двата отговора потънаха в мълчанието помежду им, леко мълчание, свободно от враждебност и раздражение... като че караницата е промислила въздуха, каза си с учудване Гуинивър.

След няколко минути тя смени темата.

– Къде смятате да ношуваме?

– Там, където ще стигнем в късния следобед – отговори той. – Вероятно някъде между Матлок и Амбъргейт.

– Манастирът в Уирксуърт беше известен с гостоприемството си – отбеляза тихо Гуинивър. – Идеално място за нощувка, ако палачите на пазителя на печата не бяха изнасилили монахините и не бяха опожарили сградите до основи.

– Внимавайте какво говорите! Известно е, че Стивън Малори е бил привърженик на римската църква – предупреди я строго той. – Знае се също, че е общувал с Робърт Аски. Слуховете са упорити и ще ви навредят.

– Стивън познаваше Аски, но не и аз – отговори спокойно тя. – А когато поклонничеството на Аски бе заплашено от провал, Стивън побърза да го забрави. Казват, че сега бил затворен в Йорк.

За да протестира срещу затварянето на манастирите в Северна Англия, Робърт Аски беше свикал привържениците си на така нареченото поклонническо пътуване. Бунтовете траяха цяла година, докато католическият дук Норфолк не ги потуши с нечувана жестокост, за да докаже на краля своята лоялност и по този начин да си спаси главата – даже когато това означаваше да преследва хората, които защитаваха собствена му вяра.

– Сигурно ще го екзекутират – отвърна мрачно Хю. – И смъртта му няма да бъде лека. Последвайте съвета ми и избягвайте тази тема в Лондон. Тя има вкус на предателство.

– Убийство, магьосничество, а сега и предателство! – проговори Гуинивър с добре изиграно учудване и се засмя безрадостно. – Какво още ще ми натрапят? Тъй като ще загубя само една глава, милорд, бих

могла да си избира престъплението.

Хю не намери какво да отговори.

9.

Спряха малко преди Матлок, за да напият конете и да закусят. Хю се подкрепи с хляб и сирене, след това се задълбочи с Джак Стедмън в картата на областта и не забеляза как сребърносивото котенце се заигра с шнуровете на ботуша му. Когато неволно направи крачка назад, той настъпи опашката на котето и то нададе жално мяукане.

– Свети боже! – изрева той и погледна сърдито мъничкото животно, което смело се бе изправило насреща му с настръхнала козина и вдигната опашка. – Пипа! – Той се наведе, вдигна внимателно котенцето и го задържа в протегнатата си ръка между палеца и показалеца.

Пипа се втурна към него като обезумяла.

– Ох, ето къде било! Така се уплаших, помислих си, че се е загубило... А още не съм му избрала име! Пен нарече своето Мускатово орехче и аз мисля, че му подхожда, значи аз също трябва да намеря хубаво име. Моля ви се, не го дръжте така, ще го заболи!

– Майките носят котетата си точно по този начин – поучи я Хю с отвратено изражение и внимателно пусна животинчето в протегнатите й ръце. – Ако още веднъж видя проклетото зверче да се мотае в краката ми, ще го удавя собственоръчно.

– Никога не бихте направили подобно нещо! – Пипа го изгледа с такъв ужас, сякаш виждаше пред себе си призрак. – Никога, сър! – Тя притисна котенцето към гърдите си.

– Дано не се стигне дотам – изсъска той и се обърна към ухиления Джак Стедмън.

Пипа, която по изключение не можеше да намери думи, се отдалечи със съкровището си, а Хю продължи разговора с Джак.

– Докато сме в Матлок, за групата ще се грижи Бил Уотърс. Ще разпънем палатките си при Амбъргейт. – Той посочи едно място на картата с кора хляб. – Ще ви настигнем тук. Кажете на Бил да намери добро място за нощувка. Трябва ни вода, добра земя... е, той има опит в тези неща. Щом намерят място за лагеруване, да каже на Робин да ни чака на пътя, за да ни заведе в лагера.

– Тъй вярно, сър. Веднага ли тръгваме?

– Щом уредиш всичко с Бил.

Джак кимна и се отдалечи. Хю довърши закуската си и отиде при коня си. Дватама с Джак щяха да останат около час в Матлок, за да

разпитат няколко души. Той се огледа за Гуинивър и я забеляза на брега на потока, където бяха напоили конете. Поведо коня си към нея.

Гуинивър беше направила малка разходка, щастлива, че може да се поразтъпче след дългата езда и да обмисли подробностите около предстоящото бягство. Ако Хю поставеше пост, Тили щеше да го обезвреди с беладона. След това идваше най-трудната част – да отидат при конете и да ги изведат, без да събудят вниманието на спящите мъже. Трябваше да се справят с две ездитни животни. С нейната кобила и с едно пони за Пен и Тили. Второто пони сигурно щеше да тича след тях. По-късно Пен можеше да продължи сама, а Пипа щеше да седи пред майка си.

Къде ли е сега Грийни? – запита се тя. Дали бе наблизко? Тя знаеше, че той може да бъде в непосредствена близост, без никой да го забележи, преди господарката му да даде уговорения сигнал. Още баща му е бил ловец и Грийни беше усвоил тънкостите на професията от най-ранните си детски години. Той беше превъзходен следотърсач и истински майстор в изкуството да се крие.

– Милейди?

Като му добре познатия глас, тя се обърна с лек трепет. Лорд Хю яздеше към нея.

– Време ли е за тръгване?

– След малко – отговори той. – Но аз няма да тръгна с вас. Един от хората ми ще поеме водачеството.

– Така ли? – погледна го изненадано Гуинивър. – Защо?

– Джак и аз имаме малко работа в Матлок.

– Така ли? – повтори тя. – И каква работа имате в Матлок?

– Ще задам няколко въпроса на местните хора – отвърна хладно той. – Ще се присъединим към вас, когато се установите на лагер край Амбъргейт.

– Разбирам.

Той ѝ кимна и препусна към пътя.

Гуинивър се обърна отново към потока, присвила очи срещу слънцето. Ще разпитва в Матлок? Сигурно искаше да разбере нещо за смъртта на Тимъти. Е, няма да чуе нищо, което да му е от полза, каза си ядно тя. Който и да беше пуснал стрелата, нямаше да го признае. Ако хората от селото познаваха стрелеца, щяха да го прикрият.

Ами ако все пак узнаеше нещо, което можеше да се изтълкува по определен начин? Което можеше да бъде обърнато срещу нея? Цялата работа беше непроницаема плетеница от страх, лъжи и тайнственост за онези прости хорица; освен това нещастieto беше станало преди седем

години. При разпит някой от селяните, сплашен от кралския пратеник, можеше да каже нещо, което лорд Хю да извърти така, че да послужи за целите му.

Велики боже, така не можеше да продължава! Тя притисна ръце към главата си, за да спре мъчителното пулсиране в слепоочията. Оставаше й само една надежда. Утре през нощта. Всичко зависеше от утрешната нощ.

Продължителен сигнал с рог оповести края на почивката. Гуинивър отиде при коня си, който един от хората на Хю държеше за юздите.

– Прекрасно животно, милейди – отбеляза той и й помогна да се качи на седлото.

– Да, такава е. – Гуинивър се приведе напред и с обич помилва копирената грива на кобилата си. – Щом спрем за нощувка, добре е тя и понитата да бъдат отделно от другите коне. Кобилата е малко нервна и лесно се плаши. Но познава понитата и с тях ще е спокойна.

– Разбира се, мадам. Ще им намерим най-доброто място – отговори дружелюбно мъжът.

Гуинивър въздъхна по-спокойно. Колко лесно мина. Щом беше успяла днес, щеше да успее и утре.

Спряха малко преди Амбъргейт на красива горска полянка. Буен поток се плискаше в стръмните скали.

– Готов съм да се обзаложа, че тук гъмжи от пъстърва – засмя се Бил Уотърс, застанал до Гуинивър. – Прясна риба за вечеря ще ни се отрази много добре, мадам.

– Прав сте – отговори Гуинивър и огледа внимателно околността.

Бил скочи от коня си и отиде да даде нарежданията си. Гуинивър също слезе от седлото.

– Искам палатката ми да бъде поставена там – изрече властно тя и посочи плоско място в края на полянката. – Нуждая се от спокойствие. Там е най-удобно.

Бил явно не беше съгласен.

– Лорд Хю няма да одобри, че лагерувате толкова далече, мадам. В гората има диви животни. Имам заповед вашият подслон и този на децата да бъдат в близост до палатката на лорда, и то в средата на лагера.

– Въпреки това бих желала да разпънете палатката на мястото, което ви посочих. Ако лорд Хю има възражения, аз ще ги обсъдя лично с него, когато се върне – отвърна съвсем спокойно тя.

Бил се поколеба, но в поведението на лейди Гуинивър имаше нещо,

което не търпеше противоречие. Или поне не от негова страна. Нека лорд Хю сам си реши въпроса, каза си войникът и кимна.

– Ще изпълня желанието ви, милейди – рече кратко той и започна да дава нареждания на другарите си.

Тили отиде при Гуинивър, като търкаше задните си части и се оплакваше високо.

– О, господи, как ще се радвам, когато всичко това свърши! Гърбът ми има нужда от дълга почивка.

Гуинивър се огледа и изрече бързо и тихо:

– Тили, струва ми се, че моментът е благоприятен да се сприятелиш с мъжете.

– Веднага – отзова се с усмивка старата й бавачка. – Първо ще отиде да види какво има за ядене. Не се бойте, милейди! Преди да сте успели да се огледате, ще съм научила историите им. А който има нужда от билка или прахче, ще му намеря необходимото.

Гуинивър кимна доволно. Тили владееше ролята си.

– Трябва да разберем как се охранява лагерът през нощта. Аз вече наредих конете ни да бъдат вързани настрана от другите. Така ще избягаме по-лесно. Ако има страж, трябва да го приспим. Нали носиш беладона?

– Имам и още много полезни неща – засмя се Тили. – Но в момента трябва да се погрижа на този огън да бъде сготвено прилично ядене. Момчетата сигурно ще уловят няколко риби, но само с тях нищо няма да направим. – И тя забърза към току-що разпаления огън.

Беше малко преди четири часът, когато Хю излезе от малката каменна къща в центъра на Матлок. Джак седеше на голямата маса пред селската кръчма отгатък кладенеца и се надигна, след като изпразни канчето си. Той махна на господаря си, но Хю му посочи да остане на мястото си.

Лордът прекоси площадчето и приседна на края на пейката.

– Гърлото ми пресъхна – отбеляза той и махна на кръчмаря да му донесе бира.

Докато чакаха, Хю не каза нищо, Джак също мълчеше. Едва след като опразни канчето си на един дъх и го остави на масата, лордът попита нетърпеливо:

– Е, какво узна?

Джак вдигна рамене.

– Не много, сър. Седем години са много време, а местните хора

явно имат къса памет. – Той му намигна съзаклятнически. – Вие по-добре ли се справихте, сър?

– Може би – отговори самодоволно Хю. – Може би, Джак. Да вървим, време е. Трябва да препускаме бързо, за да стигнем лагера при залез слънце.

Двамата скочиха на конете си и потеглиха. Конските копита вдигнаха облаци прах по тесния път към Амбъргейт. Селяните бързаха да отклонят каручките си в полето и гледаха страхливо след галопиращите пътници. В Дербишайър, където животът течеше бавно и монотонно, много рядко се виждаха мъже в пълно бойно снаряжение, които препускаха като луди.

По пътя двамата не размениха нито дума. Галопираха твърде бързо, а и вдигаха твърде много прах. Хю, вдълбочен в мислите си, беше сключил гъстите си вежди над очите. Джак знаеше от опит, че господарят му обмисля важни неща. Но той не би се осмелил да му задава въпроси дори ако язدهа по-бавно, тъй като лорд Хю говореше за грижите си само когато смяташе за нужно, а когато му задаваха въпроси, обикновено се затваряше в себе си.

Робин, който се беше настанил удобно на един дебел пън в края на пътя, чу шума от конски копита и скочи да посрещне баща си. Когато двамата ездачи се появиха иззад завоя, той размаха радостно ръце.

Двамата спряха, запенените им коне изпръхтяха уморено и овесиха глави.

– Всичко наред ли е, Робин?

– Да, сър. Лагерът ни се намира малко по-нататък зад дърветата на закътана полянка – обясни усърдно момчето.

– Хайде, синко, води ни.

Гуинивър седеше с разпрострени поли в тревата пред палатката си, а момичетата си играеха до нея с котенцата. Трите веднага забелязаха препускащите ездачи.

Хю обхвана сцената с един-единствен поглед. Мястото, което Гуинивър бе избрала за палатката си, никак не му хареса и той смръщи чело. Откъм огъня се носеше апетитна миризма на готвено. Явно Тили беше взела в свои ръце приготвянето на вечерята. Доброто настроение на мъжете издаваше, че с удоволствие се бяха оставили на вещото ѝ ръководство.

Хю скочи от коня си и прекоси гъстата трева към мястото, където седяха Гуинивър и децата ѝ. Като го видя да идва, Пипа грабна котенцето си и го притисна към грехката си гръд.

– Виждам, че сте се разположили доста удобно – отбеляза Хю с поглед към кръглата палатка.

– Да, благодаря ви. Вашите хора много ни помогнаха в разтоварването на багажа. А палатката е просторна... много по-голяма, отколкото си мислех. – Тя се усмихна – отново по онзи дяволски изкусителен начин, който внасяше объркване в ясните му намерения. Вълнение обзе душата му.

Той погледна към момичетата, които продължаваха да си играят в тревата, и протегна ръка към Гуинивър.

– Бихте ли влезли с мен в палатката?

– Разбира се, сър. – Тя пое предложената ѝ ръка и се надигна грациозно – все още усмихната. Полите ѝ се развяха и тежка паднаха в тревата.

Хю вдигна платнището и я покани да влезе. Последва я, при което трябваше да се обърне настрана и да сниши глава, за да провери внушителната си фигура през тесния отвор.

Вътре обаче беше учудващо просторно. Имаше достатъчно място за четирите съгваеми легла със сламеници.

– Съжалявам, че ви досаждам, но палатката ви трябва да бъде в близост до моята – започна без заобикалки той.

Гуинивър го погледна изпитателно и след малко отговори:

– Нуждая се от уединение.

– Аз със сигурност няма да ви преча – увери я той.

– Колко по-близо?

Той отиде до изхода и погледна навън.

– На петдесет стъпки.

Гуинивър вдигна рамене. Не биваше да спори с него. Можеше спокойно да се премести петдесет стъпки по-нататък и пак щеше да има нужното уединение. Вероятно това беше повече, отколкото щяха да ѝ позволят, ако не бе предприела нищо.

– Както заповядате – кимна леко тя.

Той се обърна към нея с нещо като усмивка.

– Имате ли нещо за леглата?

– Да, одеяла.

– Ще ви оставя един фенер. В палатка е опасно да се палят свещи. Ще ви помоля през нощта да не излизате от палатката си. Ако не може да се избегне, вземете фенера и се обадете на поста.

– Къде ще стои пост? – попита тя и също погледна навън.

– Той ще обикаля лагера и ще се грижи огънят да не изгасва. – Хю

стоеше толкова близо до нея, че тя вдъхна дълбоко миризмата на кон, кожа и пот. В слабините ѝ нахлу неудържимо желание.

Решена да се пребори с издайническото си тяло, тя потърси убежище в подигравката.

– Сигурно се боите от нападение на диви овчари от околността?

– Изпращали сте и по-добри стрели, мадам – срязва я без усилие той и я огледа с присвити очи и с лек присмех, сякаш бе предвидил реакцията ѝ. – Шегата ви беше слаба, недостойна за вас.

Гуинивър сведе очи, за да скрие разочарованието си. Беше се издала.

– Все пак ви е страх от нещо.

– Не, просто вземам необходимите мерки за сигурност. – Той се приведе, за да излезе навън. – Палатката ви ще бъде преместена незабавно.

Децата и котенцата бяха изчезнали. За момента Гуинивър и Хю бяха отделени от суетнята на лагера.

– Успяхте ли да научите нещо в Матлок? – попита уж небрежно тя.

– Зависи какво разбирате под успех.

– Открихте ли онова, което искахте да откриете? – настоя тя да получи точен отговор.

Той я погледна с непроницаемо изражение.

– Пак зависи от това какво съм искал да открия.

Какво трябва да означава това? – запитва се разочаровано Гуинивър и затърси начин да проникне в мислите му. Но той не ѝ даде тази възможност.

Хю рязко се обърна и ѝ посочи голяма четириъгълна палатка, на чийто връх се вееше флагът на семейство Босер.

– Ще се храним в моята палатка. Сега е мой ред да ви предложи гостоприемство, милейди.

Какво ли бе открил в Матлок?

Гуинивър преглътна въпросите си и се поклони грациозно.

– Много сте добър, сър!

Той я изправи и пое ръката ѝ. Хватката му беше топла и суха, гласът тих и мелодичен, погледът на живите, пронизващи очи странно мек.

– Ще прекараме времето си в приятен разговор. Или предпочитате да съскате и да фучите като проклетата зла котка? Тогава и двамата ще се чувстваме зле.

Взмутената Пипа беше описала на майка си сцената с котенцето във всички подробности и Гуинивър не можа да съдържи смеха си.

– За мъж, закален в толкова много битки, сигурно е потискащо да бъде нападнат и унищожително разгромен от едно нищо и никакво котенце.

– Не обичам котки – призна Хю. – Обичам кучета и коне, но не понасям котките.

– Странно. Сигурно ги свързвате с магьосничество? – ухапа го тя. – Нали това е едно от обвиненията, които са ми отправени.

Той сложи ръце на раменете ѝ и я притисна леко, но настойчиво.

– Моля ви, Гуинивър, нека сключим мир поне за днес! Битката с вас има своето очарование, признавам го с готовност, но бих оценил високо няколко часа спокойствие. Е, какво ще кажете?

Гуинивър се освободи от хватката му и той отпусна ръце. Тя разбра, че ако продължаваше да се държи на разстояние, никога нямаше да узнае какво е научил в Матлок, затова заговори с фалшива бодрост:

– И аз съм уморена от борбата. Освен това не е редно да се караме на масата, това вреди на храносмилането. Да не говорим, че ще дадем лош пример на децата.

– И аз си помислих същото. – Той ѝ предложи ръката си. – Нося старо бургундско и ме интересува мнението ви за него.

Все още сплашена от преживяното с лорд Хю и котенцето, Пипа се съгласи любимецът ѝ и братчето му да бъдат затворени в едно сандъче за времето на вечерята.

– Все още не съм измислила име на котенцето – оплака се тя. – Не ми хрумва нищо така хубаво като Мускатово орехче.

– Какво ще кажеш да го наречеш Живак? – предложи Хю и наля вино в двата бокала, които бяха поставени пред него на масата. Подаде единия на Гуинивър и продължи: – Тъй като проклетото зверче непрекъснато се вре в краката на хората, смятам, че името е изключително подходящо.

Пипа го погледна замислено.

– Вярно е – отговори най-после тя. – Но щом не я обичате, сър, не бива да ѝ давате име. Това би могло да донесе нещастие.

– Ама ти си била и суеверна – намеси се с усмивка Робин. – Непрекъснато говориш за щастие и нещастие.

– Да, защото вярвам в това – увери го сериозно Пипа. – И Пен вярва, нали, Пен?

– Да – потвърди Пен с извинителен поглед към Робин.

– Сигурно е, че като вървиш по ръбовете на паветата, това ще ти донесе нещастие. Пен върви винаги по средата на камъните. Затова пък

ще имаш късмет, ако при новолуние държиш в шепата си парче сребро и го обръщаш. Но ще бъдеш нещастен, ако...

– Вече разбрахме, Пипа – прекъсна я решително Гуинивър. – Бургундското ви е превъзходно, лорд Хю.

– Бях уверен, че ще ви хареса. Моля, заповядайте. Удобствата ни не са кой знае какви, но все пак е по-добре, отколкото да се храним на голата земя. – Той посочи трикраките столчета.

– Обикновено на поход не носим такива неща – обясни важно-важно Робин и погледна многозначително Пен. – Понякога се задоволяваме със съвсем малко багаж. Когато има битки... – Той улови погледа на Хю и млъкна. След малко добави колебливо: – Е, аз все още не съм участвал в битка...

– Дано никога не ти се наложи – отговори енергично Пен. Робин я погледна със съмнение.

– Но аз искам. Аз съм войник като баща си.

– И аз ще стана войник – оповести тържествено Пипа. – Още не съм съвсем сигурна, но ще видим. Може да стана и учена като мама, но повече ми се иска да съм войник. А сигурно ще трябва и да се омъжа – заключи замислено тя.

Хю хвърли развеселен поглед към Гуинивър, но като видя сенките в очите ѝ, усмивката му помръкна. Тя го погледна тъжно и отпи глътка вино.

Какво бъдеще щяха да имат дъщерите ѝ? Тя беше убедена, че децата, отраснали под грижите на една необикновена майка, не биха могли да си намерят подходящи съпрузи. А сега щяха да ги лишат и от зестрата им. Кой мъж би взел момиче като Пен само заради необикновените му качества? Нима Хю дьо Босер беше лишен от всякакво съчувствие? Не, тя знаеше, че той не беше жесток. Защо тогава беше дошъл да я отведе? От алчност ли или защото като войник беше свикнал да се подчинява? Защо, защо трябваше да тласне към гибел и нея и децата ѝ? Или наистина беше убеден във вината ѝ?

Виновна ли беше? Дали Стивън щеше да падне от прозореца, ако тя не бе придвижила крака си напред в точния момент?

През нощта Гуинивър спа лошо. Тили хъркаше шумно и заглушаваше равномерното дишане на децата и мъркането на котенцата в сандъчето. На разсъмване тя отметна одеялото и стана. Уви се в наметката си и отиде до отвора. Вдигна платнището и бързо излезе в здрача. Огънят пламтеше в средата на лагера, трепкащата светлина от факлата на поста

се движеше по края на полянката.

Кобилата ѝ, вързана отстрани на палатката, я позна и тихо изцвили. Гуинивър се придвижи безшумно по влажната трева, без да изпуска от очи движещата се факла. Застана в сянката на кобилата и помилва копнинените ѝ ноздри. Наблюдавайки факлата, започна тихо да брои.

По нейна преценка постът имаше нужда почти от пет минути, за да направи една обиколка на лагера. Това не беше достатъчно за бягството им. Тили трябваше да му приготви една от специалните си напитки.

– Какво търсите навън без светлина?

Гуинивър подскочи, кобилата вдигна глава и изцвили уплашено.

Хю вдигна фенера си, светлината падна върху фигурата на Гуинивър и очерта остро неговата собствена. Явно беше гневен.

– Сметнах, че не е нужно да вземам фенер за краткото разстояние от палатката до коня ми – обясни тихо тя. – Изолда беше неспокойна и тъй като не можах да заспя, реших да дойда да я помилвам.

Мъжът сложи ръка на шията на кобилата.

– Постът е получил заповед да стреля без предупреждение. А мога да ви уверя, че той е много сигурен с лъка си.

– Няма да ме види тук в тъмното.

– Въпреки това... – Хю вдигна фенера си и изражението му още повече омекна. – Денят беше дълъг и напрегнат. Защо не можахте да заспите?

Гуинивър потрепери и се уви по-плътено в наметката си.

– Защото мислите ми кръжат все около един и същи проблем, лорд Хю! А вие защо не спите?

– Когато съм на път, никога не спя повече от четири-пет часа.

Той погледна лицето ѝ на светлината на фенера. Не знаеше какво го бе събудило, но беше сигурен, че е нещо свързано с Гуинивър. Изпитваше желание да я прегърне и да изтрие фините бръчици на тревога от челото ѝ. Изпитваше желание да целуне топлата, полуотворена уста. Устните му все още пазеха спомена за първата целувка, тялото му усещаше нейното, натискът на гърдите ѝ, закръглеността на хълбоците, тесния гръб под ръцете му.

Без да иска, името ѝ излезе тихо и питащо от устните му.

– Гуинивър...

Тя потрепери отново – и този път вината не беше в хладния нощен въздух и тънката риза под наметката.

– Не... – прошепна умолително тя. – Хю, не!

Искаше да се обърне и да избяга, но краката не ѝ се подчиниха. Тя

знаеше какво искаше тялото ѝ... както знаеше, че и той искаше същото. Знаеше и че това беше лудост. Но тялото ѝ копнееше за онова, което можеше да ѝ даде Хю, и тя не беше в състояние да откъсне очите си от неговите.

Като че целият свят изведнъж затаи дъх в очакване. После Хю бавно изпусна въздуха от дробовете си и тя направи същото. След това се запъти с тежки крачки обратно към палатката.

Пъхна се в тясното си легло и се загледа с неவிждащ поглед в полумрака. Тялото ѝ крещеше от разочарование, толкова дълбоко, че надвишаваше силите ѝ. Защо си отказа насладата? Какво толкова страшно да приеме онова, което ѝ се предлагаше? Нали утре щеше да го напусне завинаги?

Ако иска бог, няма да го видя никога вече!

Грийни седеше на дебелия клон на един дъб в края на гората и чакаше зората да освети източното небе. И той следеше факлата на поста, която трепкаше с бледа светлина в утринния здрач. Между залеза и изгрева на слънцето постът се бе сменил два пъти. Най-удобното време за бягство беше в средата на втората стража, когато нощният мрак беше най-дълбок. По това време задрямваха дори конете. В гората се разхождаха само хищниците. А на зазоряване вече щяха да бъдат в близост до Кулдън.

Тананикайки си тихо, той захапа дебелия агнешки котлет, с който смяташе да закуси, и продължи наблюдението си.

Гуинивър, която след раздялата с Хю бе потънала в неспокойна дрямка, скоро се събуди и се облече. Децата продължаваха да спят.

Тя излезе от палатката, за да види изгряването на деня и да послуша утринните песни на птиците. Въздухът беше мек и обещаваше отново горещ ден.

Тъй като вече беше светло, не беше нужно да носи фенер. Запъти се бавно към дърветата. Ако мъжът я спреше, имаше идеално обяснение. Една дама имаше потребности, които изискваха да се скрие в храстите. Възнамеряваше да посвети децата в плана за бягство едва вечерта преди лягане. Знаеше, че тя самата нямаше да заспи от вълнение, но се надяваше Пипа да не я засипе посред нощ с въпроси и с бърборенето си да събуди целия лагер.

Под защитата на дърветата тя изсвири като кос и почти веднага чу желанието отговор като тракане на кълвач. Въздишката ѝ изрази

облекчение. Грийни беше на поста си и я наблюдаваше. Засега не беше нужно да говори с него. Имаше време, щяха да се срещнат едва вечерта след установяването на новия лагер. Сега ѝ беше достатъчно да знае, че той е наблизо.

Тя се обърна и закричи обратно към палатката си.

Скрит зад дебелия ствол на един дъб, Хю я следеше смаяно. Тъкмо бе излязъл от палатката си, когато я забеляза да върви бързо към гората под меката светлина на зората. Стойката ѝ му показва, че тя търсеше усамотение не за да удовлетвори човешките си потребности, както можеше да се предположи. Вместо да я повика, той я последва. Издебна я, както се поправи с мрачна усмивка. Като опитен ловец не му бе трудно да разгадае повика на коса и отговора на кълвача.

На кого беше дала знак? И защо?

Можеше да заповяда на хората си да претърсят горичката. Те със сигурност щяха да намерят човека, който се бе скрил там. Но може би беше по-добре да почака, докато нещата се изяснят от само себе си. В един момент Гуинивър трябваше да изиграе картите си, а и му беше интересно да разбере какво бе замислила.

Пъхнал ръце дълбоко в джобовете, Хю се върна в лагера, подсвирвайки си безгрижно.

10.

– Пипа, наистина ли ще наречеш котенцето си Живак? Пипа, която хранеше питомеца си с парченца месо от закуската, вдигна за миг глава.

– Още не знам.

Робин беше коленичил на земята между двете момичета.

– Името ми харесва.

– Да, но бе избрано от баща ти, а той не харесва котето ми – възрази Пипа и потопа пръсти в гърненцето с мляко, за да ги пхне в устата на жадното животинче. – Това носи нещастие.

– Това са глупости! – Пен остави своето Мускатово орехче на земята.

– Защо? И ти вярваш в това!

– Да, но Робин смята, че лорд Хю изобщо не обича котките. Не само твоята – обясни сестра й. – А името й подхожда.

Пипа продължи да храни котенцето си и около устата й се изписа коравя линия. Пен не беше искрена. Досега двете заедно се бяха стремили да избягват нещастията. Внимаваха да не стъпват по ръбовете на паважа и да не минават под стълби, а когато трябваше да донесат от къщата нещо забравено, винаги се завъртаха по седем пъти и сядаха. Макар че се смееха на суеверието си, то беше важно за тях. Винаги го правеха заедно. А сега всичко, което казваше Робин, беше много по-важно за Пен от сестра й.

– О, хайде, Пипа! – продължи с усмивка Пен. – Името е чудесно.

– Ще я нарека Лунна светлина – оповести Пипа, вдигна котенцето и се отдалечи, докато го чеше зад ушите.

– Ама че работа – промърмори разочаровано Пен.

– Защо тя не харесва баща ми? – попита Робин и зае заплашителна поза.

– О, не, според мен го харесва. Пипа харесва всички. – Пен въздъхна. – Само че...

– Само че какво? – Робин сложи ръка върху нейната и Пен се изчерви. Момчето бързо дръпна ръката си и също се изчерви, като че докосването беше нещастна случайност.

– Виж, Пипа смята, че те харесвам повече отколкото нея – призна съвсем тихо Пен и още повече почервения.

– Аха – въздъхна Робин.

– Но не е така – продължи Пен, втренчила поглед в котенцето, което мъркаше в скута ѝ. – Аз те харесвам, но по друг начин. Жалко, че Пипа е твърде малка, за да го разбере.

– Аха – повтори Робин, отново постави ръката си върху нейната и този път не я отдръпна. – Аз те харесвам много – заяви той и между двамата се възцари напрегната тишина. Ръцете им останаха една върху друга, макар че им беше неловко, защото бяха много горещи и запотени, но никой не посмя да прекрати докосването. Затова изпитаха облекчение, когато проехтя сигналът за тръгване. И двамата скочиха и хукнаха към конете си.

Гуинивър посрещна Хю с нищо незначещ утринен поздрав и зае мястото си до него. Той отговори с хладна усмивка, която не издаваше мислите му.

Какво беше замислила, по дяволите?

Хю познаваше Гуинивър Малори едва от няколко дни, но беше наясно, че зад безстрастната маска се криеше изобретателен ум. Твърде вероятно беше да е измислила план за бягство. Но как си го представяше? Как щеше да избяга от лагера на въоръжените мъже с двете си момичета и с Тили? Очевидно през нощта. И непременно си беше осигурила помощници... които и да беше човекът, отговорил на сигнала ѝ от гората. Дали планът ѝ имаше нещо общо с упоритостта, с която настояваше да минат през Дерби, а не през Честърфийлд? Нима имаше толкова сигурно убежище, където той нямаше да я намери? Какъвто и да беше планът ѝ, той със сигурност беше разумен и добре обмислен. Гуинивър никога не би се впуснала в невъзможно начинание.

Той ѝ хвърли бърз поглед отстрана. Видя класически профил, изправената стойка, с която седеше на прекрасната си бяла кобила. Изглеждаше напълно спокойна.

Устните му се присвиха. Колкото и да беше умна, лейди Гуинивър щеше да отиде с него в Лондон и никъде другаде.

Нека предприеме опита си за бягство – но той щеше да се намеси в решаващия момент. Колкото и да му беше неприятно, трябваше да признае, че двамата играеха жестока игра на котка и мишка. Много искаше да проследи как щеше да се развие планът ѝ. Трябваше също да признае, че изпитваше известно удовлетворение да стане свидетел на опита за бягство. Двамата водеха тази битка с умовете си и той щеше да я спечели.

– Доколкото си спомням, вие споменахте, че довечера би било удачно да спрем за нощувка край Кедълстън – започна той. – Има ли

нещо особено там? – Усмивката му беше гладка и мека като купа сметана.

– Всъщност не, но бихте могли да попълните запасите си.

– Още е много рано за това. Ако обаче настоявате, ще ношуваме именно там.

– Както желаете вие, лорд Хю – отвърна тя с привидно равнодушие. Разстоянието между Кедълстън и Кулдън беше възможно най-краткото. Ако продължаха само още няколко мили в посока към Дерби, трябваше да изминат целия този път обратно. Това означаваше, че бягството им щеше да се удължи с един или два часа. При нормални обстоятелства това би било само незначително забавяне, но в сегашната ѝ ситуация всяко дребно препятствие означаваше допълнителни нерви.

Хю продължаваше да се усмихва снизходително.

Стига сме говорили за Кедълстън, реши Гуинивър. Тъй като той бе стигнал опасно близо до истината, най-добре беше да отклони вниманието му, като смени темата.

– Признавам, че все още съм любопитна какво открихте в Матлок, лорд Хю. – Тя извърна глава и го погледна изпитателно.

– Какво бих могъл да откроя?

– Нищо – махна сърдито тя. Мъжът сви рамене.

– Задачата ми е да докладвам на лорд-пазителя на печата. Не съм упълномощен да правя заключения.

– Това е най-неискреното обяснение, което някога съм чувала – заяви Гуинивър. – Как да се защитавам, след като не познавам така наречените доказателства, които сте събрали?

– Ще бъдете уведомена навреме.

„А вие милорд, много скоро ще откриете, че нямате право да искате земята ми.“

Тя все още не беше решила дали да му каже истината тази вечер, или да остави документа в палатката си с обяснение на юридическото му значение. Вероятно той щеше да получи спорните земи въпреки този документ, ако кралят и пазителят на печата не побеснееха от яд, че тя е успяла да му избяга. Междувременно го познаваше достатъчно добре, за да знае, че не би приел незаконно имущество. Отмъщението ѝ не беше кой знае какво, но не можеше да се надява на по-добро.

Много ѝ се искаше да му го каже в лицето – дори само за да наблюдава разочарованието му. Но по-разумно беше да се откаже от този разговор. Трябваше да мисли за твърде много неща и не биваше да си хаби

мислите в копнежи за отмъщение, колкото и сладки да бяха.

Малко преди Кедълстън Хю определи за нощувка голяма поляна, в края на която се виждаше езерце, заобиколено от гора. Днешното място е много по-добро от вчерашното, каза си Гуинивър, която не бе слязла от коня си, за да може да огледа по-добре околността. Миналата вечер разстоянието между палатките и дърветата беше съвсем малко. Тук беше различно. Но какво би могла да промени?

Тя се приготви да слезе от седлото и видя, че пазачът ѝ вече е на място, за да ѝ помогне.

– Позволете, милейди – проговори той с усмивка, в която се усещаше злобно веселие. Понечи да обхване талията ѝ, но тя възмутено отблъсна ръцете му.

– Мога да се справя и без вашата помощ.

– О, дайте ми възможност да се проявя като рицар – помоли той и без усилие я свали на земята. – Нали трябва да бъде пример за Робин.

– О, да, преувеличеното внимание към една пленница е най-добрият пример за момчето – отбеляза тя и гордо му обърна гръб.

Хю се ухили и продължи спокойно:

– Вероятно отново ще пожелаете да опънете палатката си далече от нас. – Все пак той успя навреме да прикрие циничната светкавица в очите си.

– Отдавам голямо значение на личния си живот – отговори тя както предишната вечер.

– Вярвам ви – промърмори той и със същата цинична усмивка проследи как тя заповяда да вържат коня ѝ и двете понита недалече от палатката. Всичко намекваше за нощно бягство. Но как щеше да обезвреди поста? Нощта обещаваше да е интересна.

– Надявам се, че и тази вечер ще ми правите компания на вечеря – покани я той.

Гуинивър се поколеба. Намерението ѝ беше да се извини с главоболите, но сега ѝ хрумна мисълта, че може би беше добре да налее малко сънотворно и в неговото вино. Забележката му, че по време на поход спи само по няколко часа, беше сериозен повод за загриженост. Общата вечеря ѝ даваше шанс да го обезвреди.

– Приемам, но момичетата ще се хранят с Тили в моята палатка. След два дни на седлата са много уморени – отговори хладно и със съвършено самообладание тя. – За мен ще бъде чест да вечерям с вас и Робин.

– Честта е изцяло моя, мадам – поклони се той и се наведе над

ръката ѝ. – Робин ще вечеря с хората ми. Чакам ви в шест.

– Радвам се. – Тя се усмихна със същото съвършено спокойствие. – А сега ме извинете, сър, искам малко да се поразтърча, докато опъват палатката ми. – Тя тръгна към дърветата, заобикалящи поляната. Момичетата се присъединиха към нея, но тя се наведе и им каза нещо. Те кимнаха послушно, обърнаха се и се запътиха към езерото, а тя продължи сама към гората.

Хю кимна мрачно и изчака малко, преди да направи следващата си стъпка.

Гуинивър вървеше бавно към дърветата. Тъй като гората беше рядка и не предлагаше добро прикритие, тя навлезе доста навътре, преди да изсвири като кос. Вслуша се напрегнато и почти веднага чу очаквания отговор. Шумът я отведе към гъст храсталак.

Грийни се изправи така безшумно, че сухите пръчки почти не изпращяха.

– Готова ли сте, мадам?

– Радвам се да ви видя – отговори тя. Изпитваше безкрайно облекчение, макар че му се доверяваше напълно. – Не намирате ли, че поляната е много открита?

Мъжът кимна.

– Напълно права сте, милейди.

– Ще опитаме малко след полунощ. Вчера постът обикаляше лагера за около пет минути. Днес мястото не е по-просторно, но е много по-открито. За да прибягаме от палатката до прикритието на дърветата, ще имаме нужда от повече време – зашепна бързо тя. – Тили ще сложи в питието на поста нещо за сън, така че след полунощ ще е обезвреден.

– По-добре аз да се заема с него, мадам, така е по-сигурно – предложи Грийни. – Мирише ми на дъжд, нощта ще бъде облачна и ще ми е лесно да се промъкна зад гърба му.

– Нали няма да му сторите зло?

– О, един лек удар, това е всичко – ухили се мъжът. – Той ще го приспи по-сигурно от отварите на Тили. Не се бойте, милейди!

Някъде зад Гуинивър изскърца клон и Грийни изчезна така внезапно, че тя се взря смаяно в празния гъсталак пред себе си. Обърна се бавно и попита:

– Има ли някой?

Гората остана тиха. Ръцете ѝ бяха влажни, когато тръгна обратно по пътеката, по която бе дошла. Изведнъж клоните на ниските храсти зашумоляха. Малка сърничка профуча покрай нея като бялокафява

светкавица. Сърцето ѝ спря да бие, после заудря с удвоена сила. Едва успя да се успокои.

Когато излезе на поляната, тя видя, че палатките вече бяха разпънати, а над палатката на Хю се вееше флагът му. Горяха огньовете, мъжете се смееха и разговаряха, навсякъде се усещаше онази атмосфера на подредена суетня, която Гуинивър междувременно се беше научила да очаква от трупата на Хю дьо Босер. Хю обаче липсваше. Вероятно беше в палатката си.

Пен и Пипа играеха с Робин край езерцето. Той им показваше как да хвърлят камъчета така, че да се плъзгат по повърхността на водата. Беше време да говори с момичетата, макар че още не знаеше как да им обясни предстоящото бягство, без да ги уплаши до смърт.

Гуинивър се наведе и влезе в палатката си, където Тили тъкмо приготвяше леглата.

– Иди да повикаш децата, Тили. Трябва да им кажем.

– Време беше – кимна старичката, без да се вълнува. – Ей сегинка ще ги доведе.

Тя излезе, а Гуинивър седна на един от сандъците, за да се овладее. Не биваше да издава страха, отчаянието си и факта, че това беше последният шанс за спасението им.

Пипа се развика още преди да влезе в палатката.

– Защо трябва да се храним тук, мамо? Искаме да останем още малко навън, за да си играем с момчето Робин. Вече се научих да хвърлям камъчетата през цялото езеро! – И тя размаха ръка.

– Това изобщо не е езеро – поправи я Пен, на чието лице също беше изписана неохота. – Какво има, мамо?

– Нищо няма – отговори с усмивка Гуинивър. – Свали платнището, Пен, и седни. – Тя посочи походните легла.

– Нещо вълнуващо ли се е случило? – поиска да узнае Пипа и се залюля върху сламеника. Пен, която бе разбрала, че ги очаква нещо сериозно, изпълни подканата на майка си и приседна на своето легло.

– Слушайте ме внимателно! – Гуинивър обясни бавно и спокойно, че вместо да продължат към Лондон, тази нощ ще се разделят с отряда на лорд Хю и ще отидат да живеят в нова къща.

– Ще си вземем ли котенцата? – попита Пипа още преди майка ѝ да е свършила.

Гуинивър стана от сандъка и привлече към себе си двете деца.

– Да, ще ги вземете. – Те се притиснаха към гърдите ѝ.

– Нали каза, че трябва да отидеш в Лондон – възрази Пен.

– Промених намерението си, мила.

– Но защо трябва да тръгнем през нощта, мамо? – продължи да пита Пен и в очите ѝ блесна страх.

Гуинивър съзнаваше, че не е в състояние да успокои децата си. Пен беше умно момиче и нямаше да повярва в историята за весело нощно приключение.

– Лорд Хю има заповед да ни отведе в Лондон. Но аз не искам да отида там. Тъй като лорд Хю счита за свой дълг да ни отведе в столицата със или без моето съгласие, трябва да се махнем оттук без негово знание.

– Искам да си ида вкъщи – изплака Пипа, която също беше разбрала, че става нещо лошо. – Защо не можем просто да се върнем вкъщи?

– Може би по-късно – прошепна утешително Гуинивър и я притисна още по-силно към гърдите си. – Засега обаче ще се настаним в другата ни къща. Грийни ни очаква и ще бъде с нас.

– Грийни ли? – изписка зарадвано Пипа. – Къде е? – Тя се огледа, явно очаквайки ловецът да се появи в палатката.

– Не прекъсвай мама – скара ѝ се строго Пен.

– Грийни ни чака в гората. А сега ме чуите добре. Ще вечеряте с Тили и веднага ще си легнете. Щом стане време за тръгване, ще ви събудим. Грийни, Кроудър и магистърът ще живеят с нас в новата къща. Ще видите, че ще бъде както досега.

Перспективата да видят добре познатите лица успокои малко момичетата.

Тили влезе в палатката с огромна табла.

– Ето ви вечерята – оповести безгрижно тя. Огледа критично момичетата и неодобрително цъкна с език. – Велики боже, какво сте овесили носове? Какво ще каже Грийни, като ви види толкова уплашени? Да знаеш, Пипа, той сигурно ще помисли, че си станала страхливка. А колко пъти си му казвала, че не те е страх от нищо.

– Но аз не се страхувам – отговори с леко треперещ глас момиченцето. – И ти не се страхувай, нали, Пен?

– Нали няма от какво да ни е страх, мамо? – Пен дори успя да се усмихне.

Гуинивър енергично поклати глава.

– Нима бих допуснала да ви се случи нещо лошо? А сега бъдете послушни, нахранете се и си легнете облечени, за да сте готови, като ви събудим.

– Няма да мога да заспя – отговори възбудено Пипа и грабна парче

месо от таблата. – Много ми се събра. А ти ще спиш ли, Пен?

– Още не знам – отговори Пен и прегледа какво имаше на таблата. Не обичаше разпукани пастетчета с излязла плънка, но не видя нито едно цяло. Затова си избра пилешко бутче. Кожичката беше хрупкава, месото крехко – утешителна хапка.

– Пийнете по малко мляко с мед – подкани ги Тили и напълни чащите им. След това хвърли многозначителен поглед към Гуинивър. Сладката напитка щеше да ги успокои.

Гуинивър кимна. Страхът на децата щеше да се уталожил. Тили щеше да свърши останалото. Тя щеше да ги настани в леглата и да бди над тях, докато майка им се върнеше от вечерята с Хю. Макар момичетата да твърдяха противното, майката беше убедена, че ще заспят.

Вечеря с лорд Хю. Трябваше да бъде очарователна и забавна като никога досега. Трябваше да се наслади на последната им вечеря. Това щеше да стане само ако двамата се постаряха да скрият враждебността си.

И непременно да държат под контрол искрите на страстта, които се възпламеняваха така бързо и неканени.

Тя прогони досадния спомен. Днес щеше да се покаже откъм най-добрата си страна. Намести фенера и огледа внимателно лицето си в малкото пътническо огледало. Булото ѝ се беше изкривило, бонето беше замърсено. А когато потърка шията си, на пръстите ѝ останаха тъмни петънца и тя отвратно изкриви лице.

– Моля те, Тили, донеси ми вода. Трябва да се измия, цялата съм в прах.

– Разбира се, момичето ми. Над огъня виси огромен котел. – Тили грабна стомната и излезе навън.

Гуинивър свали фурукетите от косата си и помоли Пен да развърже корсажа ѝ.

– Пръстите ми са лепкави – извини се момичето.

– Но моите не са! – извика Пипа и скочи.

– Мама помоли мен, не теб – погледна я сърдито Пен, облиза бързо пръстите си и се зае да развързва шнуровете.

Гуинивър свали смарагдовозелената копринена рокля и я пушна небрежно в краката си. Когато яздеше, тя не носеше обръчите, които поддържаха полите ѝ гладки.

– Пипа, мила, потърси ми синьото боне. Онова със сребърния ръб.

– Знам къде е! – извика зарадвано момичето, разрови се в сандъка и след малко размаха триумфално търсената вещ. – Но ти го носиш

винаги със сивата рокля.

– Тя е в другия сандък.

Гуинивър бе взела две рокли и съвсем малко накити. Другите дрехи и личните ѝ вещи сигурно вече бяха наредени в гардеробите на Кулдън. Тази вечер щеше да се яви пред лорд Хю в одежда от сребърносива коприна с избродирани черни лебеди. Щеше да носи сапфири... и да го омае със сладки сънища.

11.

Гуинивър влезе в палатката на лорд точно в шест.

– Желая ви добра вечер, сър.

Хю се поклони, но не преди да забележи изискания й тоалет.

– За мен е изключителна част да ви видя на трапезата си, мадам. – Той погледна извинително собственото си прашно пътническо облекло.

– За съжаление не намерих време да се преоблека.

– Знам, че имате много задължения – отговори сладко тя. – Твърде много неща изискват вашето внимание. Разбираемо е, че не ви остава време за дреболии.

Хю се поклони повторно.

– Много ви благодаря за разбирането, милейди. – Той наля вино и й подаде едната чаша, после посочи масата, където от покрита купа се носеше приятен аромат. – Един от хората ми уби заек. Побързали са до го приготвят за нас.

– Това е една от привилегиите, когато се храниш на масата на командира – промърмори Гуинивър и се настани на един от столовете. Сребърните й поли се надиплиха равномерно около нея. Тя отпи глътка вино, докато Хю сипа от заешкото рагу в две паници и седна срещу нея.

Валерианът, който трябваше да осигури на лорд Хю дълбок сън през тази нощ, беше скрит в кърпата й; в момента обаче тя не виждаше възможност да го сипе във виното му. Той остави чашата си на масата, но я задържа, докато хапваше от рагуто. Гуинивър внимателно пусна кърпичката си от ръкава на скута си.

Хю я наблюдаваше скритом. След като бе подслушал разговора й с Грийни, знаеше, че бягството ще стане тази вечер. Но и най-грижливо обмисленият план можеше да се провали и тя сигурно го знаеше. Ако предстоящото бягство я правеше нервна, това не се забелязваше. Тя беше спокойна както винаги, красивите й очи бяха внимателни и дори не трепваха. Бе облякла скъпи одежди, сякаш бе дошла на вечеря в голямата зала на дома си, а не във военна палатка на поляна сред гората – и той неволно се запита защо тя бе избрала тази одежда именно днес. Въпреки че се гневеше на неприятностите, които му създаваше, трябваше да признае, че тя беше смела жена; и както винаги, бе запленил от красотата й, от неоспоримата й чувственост, която събуди у него ответна реакция.

Всемогъщи боже! Искаше да я люби, желанието да изследва стройното, но въпреки това пишно тяло накара ръцете му да затреперят и ускори дъха му.

– Имате ли къща в Лондон, лорд Хю? – попита тя и си отчупи парче хляб. Въпросът донесе облекчение и го изтръгна от вихрушката на страстта.

– Скромна – отговори той. – В Холбърн.

– Близо ли е до реката? Не знам почти нищо за столицата.

– Сигурно познавате много по-добре древния Рим или Атина – отбеляза той.

Тя кимна усмихнато и потопа хляба си в голямата солница, поставена в средата на масата. Ръката ѝ се плъзна, солницата се изтърколи от масата и падна в тревата.

– Господи, колко съм несръчна! – извика сърдито тя и се наведе да види дали бе разсипала цялата сол. – Момичетата щяха да кажат, че това означава нещастие. Знаем, че трябва да взема щипка сол и да я хвърля през рамо, за да отклони нещастieto – но не помня дали беше през лявото или през дясното.

– Я хвърлете и отляво и отдясно – посъветва я той и се наведе да вдигне солницата.

– Похабих толкова сол... Ще можете ли да я съберете? Ще ви помогна.

– Не е нужно. – Той събра част от скъпоценната сол в шепата си.

Гуинивър държеше кърпичката си в готовност. Приведе се бързо напред и изсипа финото прахче в чашата му с вино, молейки се то да се разтвори, преди Хю да е вдигнал глава.

Мъжът се изправи и насипа спасената сол отново в солницата. Какво бе направила тя? Разсипването на солта беше маневра за отклоняване на вниманието, това беше ясно. Нито гласът, нито позата ѝ издаваха нещо, но сетивата му бяха нащрек и подушваха опасност.

Отрова? Дали пък не бе решила да го прати на оня свят като съпрузите си?

Тя отпи глътка вино и повтори въпроса си:

– Холбърн близо ли е до реката, лорд Хю?

Виното, каза си гневно той. Сигурно е сипала нещо във виното ми.

– Не, намира се на няколко пресечки по-навътре. Сама ще видите, защото ще отседнете в моя дом, докато лорд-пазителят на печата даде други разпореждания.

„Само през трупа ми.“ Гуинивър се усмихна и отново натопи хляба

си в рагуто.

Хю разклати виното в чашата си. Не забеляза промяна, но тъй като не смееше да рискува, само се престори, че пие, и отново остави чашата на масата. Усмивката ѝ остана непроменена.

„Коварна вещица!“ Той отговори на усмивката ѝ и отново напълни чинията си.

Гуинивър продължи да му задава въпроси за живота в Лондон, имитирайки жива заинтересованост. А той се преструваше, че отпива от виното си. След известно време се появи един от мъжете и разчисти масата, след което донесе кошничка с горски ягоди за десерт.

– Мистър Робин нахрани ли се вече? – попита Хю. Гуинивър събра трошичките от масата в шепка като грижлива домакиня.

– Да, сър, и отведе конете на водопой.

Хю кимна, вдигна чашата си и я изнесе извън масата, след което безшумно изля вино в тревата.

– Кажете ми, че днес ще спи при войниците. – Той поднесе чашата към устните си, убеден, че Гуинивър не бе забелязала нищо. – Смятам да остана буден по-дълго от обикновено и светлината ще му пречи. – При тези думи той погледна сътрапезничката си, но лицето ѝ остана безизразно.

– Тъй вярно, сър. – Мъжът излезе.

Хю се приведе напред, взе бутилката и си доля вино.

– Надявах се, че утре ще бъде ден за почивка – започна Гуинивър и пхна една ягода в устата си. – Момичетата са изтощени.

– А вие? – Той я гледаше като омагьосан как посегна към следващата ягода. Дългите ѝ тънки пръсти поднесоха плодчето към топлата червена уста. За секунди блеснаха зъбите ѝ и тя притвори очи от удоволствие, когато сладкият сок намокри езика ѝ.

– Не, ни най-малко. Свикнала съм да прекарвам по цял ден на седлото. Ловът е едно от големите ми удоволствия.

– Сигурно сте го споделяли най-малко с двама от съпрузите си.

– Първият ми съпруг отказваше да излиза на лов с жена – призна равнодушно тя.

– О, така ли? Спомням си, че когато е паднал от коня, вие сте били на легло.

– Съвсем правилно, милорд. – Той си бе налял още вино, но не беше пияч. Гуинивър имаше богат опит с мъже, които пиеха, веднага ѝ бе направило впечатление, че той изпиваше по няколко чаши вино на вечеря. Слава богу, и днес беше същото.

– Вторият ми мъж обаче често излизаше с мен на езда и ловувахме заедно. – Погледът ѝ спря върху лицето му. – Както вероятно сте узнали по време на пребиваването си в Матлок.

– Говорихме за това – призна спокойно той.

Но не каза нищо конкретно. Гуинивър обузда надигашото се нетърпение, защото всъщност нямаше никакво значение какво бе открил в Матлок. Много скоро тя щеше да избяга от него и да се скрие на сигурно място в старата си къща, а той да си мисли каквото си ще!

Навън притъмня, в лагера запалиха фенерите. Хю посегна към праханта и кремъка и запали фенера на масата. Златният му отблясък потопи съвършената кожа на Гуинивър в меко розово сияние, когато отново се наведе към кошничката с ягоди.

– Господи, изяла съм всичките – промълви тя толкова учудено, че той избухна в смях. – Вие успяхте ли да си вземете?

– Една или две.

– Как можах! – Тя поклати разкаяно глава. – Но трябва да призная, че умирам за горски ягоди.

– Това не ми убягна – отбеляза сухо той.

Гуинивър се засмя и двамата отново попаднаха в магическия кръг, в който не можеше да съществува враждебност – само чувството за неустоймо привличане помежду им. Като че ли бяха предопределени да седят тук заедно под светлината на фенера и да се шегуват с изядените ягоди.

Изведнъж Гуинивър скочи от мястото си и магическият кръг се разкъса.

– Вече е късно, милорд. Трябва да ви напусна.

„Така си и мислех.“ Сините очи засвяткаха цинично, но той също се надигна и каза само:

– Утре ще тръгнем малко по-късно и ще яздим само половин ден. Надявам се, че това ще е достатъчно, за да не преуморяваме момичетата?

– Колко сте внимателен, сър!

Хю се поклони.

– Докато сте под моя закрила, аз ще правя всичко, за да се чувствате добре.

Гуинивър направи прелестен реверанс, при който всяка грациозна линия на тялото ѝ излъчваше подигравка.

– Много сте добър, сър!

– Понякога съм готов да повярвам, че това е истина – отбеляза

хладно той и посегна към фенера. – Елате, ще ви светя.

Хю я придружи да палатката ѝ.

– Лека нощ, милейди.

– Лека нощ, лорд Хю! – Тя му подаде ръка и побърза да се прибере.

– До скоро – пошепна беззвучно той.

Тили бе задрямала, ала при влизането на Гуинивър веднага се събуди.

– Взе ли валериана? – попита загрижено тя.

– Изпи виното – отговори тихо младата жена, за да не събуди спящите момичета. – Не можах да сложа повече, защото щеше да се усети по вкуса. Надявам се, че е било достатъчно.

– А аз дадох на поста една от специалните ми напитки с мед и мляко – разказа Тили. – Да не му е студено, докато обикаля. Момчето ми благодари сърдечно. Разказа ми, че и майка му му давала такова питие.

– Е, Грийни също ще се погрижи за него – отбеляза Гуинивър. – За да сме съвсем сигурни. В полунощ ще е извън строя.

– Да, добре е да се подсигуририм двойно – кимна мъдро Тили. – Децата спят като къпани. – Тя посочи двете легла.

– Много добре. Хайде, Тили, легни си. Ще те събудя, щом стане време.

Гуинивър седна на леглото си и свали булото и бонето си. Предстоеше им препускане и булото щеше само да ѝ пречи. Навлече вълнения панталон за езда, който носеше под полата, натъпка ризата си в колана и нагласи полите си. Това беше цялата ѝ подготовка.

Часовникът показваше девет. Малко сън нямаше да ѝ навреди, но беше твърде развълнувана, за да заспи.

Тя угаси фенера, легна си и се опита отново да премисли плана си. Постът не беше проблем. Конете бяха наблизко. Те бяха вързани с въже и на седлата им имаше одеяла. Гуинивър и Пен щяха да яздят няколко часа без седло и юзди. Без багаж щяха да напредват бързо и спокойно. Грийни ги чакаше. Той щеше да вземе Тили при себе си на коня, така Пен щеше да язди сама и да препуска по-бързо. До зазоряване имаха на разположение пет часа. С малко повече късмет щяха да минат шест часа, преди да забележат бягството им. А може би и повече, тъй като Хю бе предвидил по-късен час за тръгване.

Тя лежа дълго с отворени очи. Скоро свикна с мрака в палатката и започна да вижда предметите. Не можеше да запали фенера. Чу леки капки дъжд по платнището. Нощта щеше да бъде тъмна. Толкова по-добре, макар че препускането под дъжда нямаше да бъде приятно, но

всички имаха подплатени пелерини.

Децата спяха неспокойно. Пен мърмореше нещо във възглавницата си. В гласа ѝ имаше страх, почти паника и Гуинивър се наведе над нея. Детето изкриви лице и отново промърмори нещо. Явно сънуваше лош сън, но в момента майка му не можеше да стори нищо, за да го успокои. Гуинивър неволно се запита дали Пен сънуваше приятеля си Робин. Откакто знаеше за предстоящото бягство, тя не споменаваше името му. Което беше типично за нея. Никога не би изразила собствените си страхове, като знаеше, че майка ѝ се тревожи.

Гуинивър се обърна към дълбоко заспалата Пипа. Ръцете ѝ бяха вдигнати над главата, пръстите леко свити.

Моля те, боже, помогни ми да ги скрия на сигурно място!

Тя отиде до изхода на палатката и се вслуша в усиливащия се шум на дъжда. Отвори бързо платнището и се измъкна навън. Въздухът миришеше на мокра трева. Лагерният огън продължаваше да гори с леко съскане. Когато направи няколко крачки към него, Гуинивър видя факлата на поста, който обикаляше лагера. Погледна часовничето си, чийто циферблат беше украсен с диаманти. Единадесет. Още един час.

Малко преди полунощ Тили се събуди, сякаш имаше вътрешен будилник. Веднага стана от леглото и силно разтърка уморените си очи.

– Успя ли да си починеш поне малко, детето ми?

– Не. Хайде да събудим децата. – Гуинивър наметна пелерината си.
– Ще им трябват палта. Дъждът вече отслабва, но все още е влажно.

Гуинивър се приведе над Пен, разтърси я леко и пошепна името ѝ. Пен стреснато отвори очи, огледа се объркано и седна в леглото.

– Време ли е вече?

– Да, миличка. Сложи си палтото.

Тили събуди Пипа, която отвори уста, за да я засипе с поток от думи, но бавачката бързо я затисна с ръка. Сънени и треперещи, момичетата застанаха наред палатката, докато Тили и Гуинивър ги загръщаха в палтата им.

Изведнъж блеснаха фенери, плъзнаха се по мократа стена на палатката. Една ръка посегна към платнището.

Гуинивър стисна ръката на Пен и си заповяда да запази самообладание, фенерът освети палатката и на входа се появи Хю дьо Босер. Посивялата коса беше потъмняла от влагата и залепнала за главата.

Гневът заради интригите ѝ и страхът, че е бил отровен, отстъпиха място на подигравката и триумфа, че бе успял да я изненада на местопребъствението. Ала като видя уплашените детски лица, реши да изрази

по-късно радостта си на победител – да я запази за момента, когато щеше да остане насаме с Гуинивър.

– Трябва да говоря с вас, мадам – и проговори ледено той, после се обърна към камериерката: – Жено, веднага сложи децата отново в леглата. Нощта е бурна и не бива да излизате навън. – Той излезе навън, вдигнал високо фенера, и изчака Гуинивър.

– Мамо...? – призоваха я детските гласчета, объркани и страхливи.

Гуинивър се наведе над децата си и направи опит да се усмихне.

– Е, както изглежда, ще се наложи да отидем в Лондон. Не бива да се страхувате. Легнете си, аз скоро ще се върна.

Хю чакаше навън под дъжда.

– Мадам! – Тонът му беше остър, заповеднически.

Гуинивър успя да се овладее. Целуна децата си, кимна окуражително на Тили и излезе навън, като нахлупи качулката на главата си.

– Постът ми явно е бил възпрепятстван да изпълни задълженията си – изрече Хю, взе ръката ѝ и енергично я поведе към палатката си. – От пет минути не виждам факлата му.

– Наистина ли? – промърмори с отсъстващ вид Гуинивър. – Може пък да е угаснала от дъжда...

– Може би – отговори с добре изиграно дружелюбие той. – Смятам, че скоро ще разберем. – Той вдигна платнището на палатката си и я покани вътре.

Гуинивър влезе и свали качулката си. Светлата, разделена на път по средата коса беше сплетена на две плитки, навити над ушите.

Хю остави фенера на масата. Без качулка и було тя изглеждаше много по-млада, невинна и ранима.

– Защо искахте да ме отровите? – попита рязко той. Гуинивър вдигна рамене.

– Не беше отрова, само валериан. Щеше да ви помогне да се наспите добре. Всъщност трябва да ми благодарите. Но както разбирам, не сте го изпили...

– За да ме надхитрите, е необходимо много повече, мадам! Предупреждавам ви – изсъска той, безкрайно облекчен, че не е искала да го убие. Или поне така твърдеше. Той нямаше, доказателство. Вместо валериан можеше да е сложила във виното му арсеник. „Исусе, Мария и Йосиф! Кога ли ще разбере какво се крие в тази красива главица?“

Гуинивър вдигна рамене, но това можеше да бъде и отрицание, и съгласие. Тя погледна към масата с фенера и видя, че той бе написал нещо. Мастилото върху пергамента вече беше засъхнало.

Мъжът проследи погледа ѝ.

– Написах писмо до Уоруик Касъл. Милорд Уоруик ще ни даде подслон за няколко дни по заповед на краля. Утре рано ще изпратя човек при него.

– До Уоруик има много път.

– Да, но там ще разполагаме с гореща вода, меки легла, сръчни слуги и ястия от истинска кухня.

Гуинивър не отговори. Застанала до изхода на палатката, тя се обърна с гръб към него. Платнището беше спуснато.

– Откъде разбрахте? – попита тихо тя.

– Както вече казах, трябва да сте много по-умна, за да ме надхитрите.

– Това не е отговор. – Тя все още бе с гръб към него.

– Вие сама се издадохте.

Гуинивър се обърна стреснато.

– Как?

Той се поколеба, но реши да отговори честно.

– Друг сигурно нямаше да ви забележи, но аз ви видях. Когато изчезнахте в гората, нещо в поведението ви ме озадачи и ви проследих. Чух сигналите ви и подслушах разговора ви с Грийни. Тъй като изразихте намерение да обезвредите поста, изчаках той да завърши обиколката си и тогава се намесих.

– Разбирам. Оставили сте ме да вярвам, че ще успея, докато през цялото време сте чакали удобния момент да предотвратите бягството ни. – Тя се изсмя кратко и горчиво и отново му обърна гръб. – Е, насладихте ли се на унижението ми? Приятно ли ви беше, че аз хранех надежди, докато вие ме дебнехте, за да ме унищожите?

Хю се почеса по тила, сякаш имаше сърбеж.

– Не, Гуинивър, просто изпитвах гняв. Ядосах се, защото вие бяхте убедена, че ще ме надхитрите. Трябваше да ви докажа, че това е невъзможно.

– Защо? – попита съвсем тихо тя, без да го поглежда. – Защо ни спряхте? Имах намерение да се скрия някъде далече, където никой нямаше да ме намери, без да взема със себе си нищо от богатствата си. Нима това не ви е достатъчно? Имотите, за които претендирате, щяха да ви бъдат дадени. Какво повече искате, Хю дьо Босер? Непременно ли трябва да унищожите и мен, и децата ми? Няма ли зестра, няма да има и съпружи. Нали знаете как стоят нещата. – Тя се обърна и в погледа ѝ блесна диво отчаяние. – Защо искате да униете всички ни?

– Не... Не... не искам това. – Той пристъпи към нея, неспособен да понесе болката в погледа ѝ и собствената си вина. – За нищо на света не искам да причиня зло на вас и на децата ви.

– Но ще стане точно така. Не знам по какви причини вие ни обричате на гибел.

– Не правя това, по дяволите!

– Не се правете на светец! – изсъска вбесено тя. – Не ме заблуждавайте с красиви думи и с нежността си към децата. Вие сте чудовище, Хю дьо Босер!

– Не ми говори така! – Той посегна да я хване за лакътя, но тя се отдръпна. Тогава я хвана за тила и я обърна към себе си. Тя се облегна на ръката му и погледите им се кръстосаха.

– Какво искате, милорд? – Гуинивър му изпрати още едно предизвикателство, макар да знаеше отговора. Щом бе отворила кутията на Пандора, нямаше връщане назад. Тя преглътна, навлажни пресъхналите си устни, погледна отражението на лицето си в очите му. – Какво искате? – повтори тихо тя.

– Вас – призна той. – И вие го знаете много добре, милейди! – С мъчителна бавност устата му се сведе върху нейната, сякаш за да ѝ даде време да се обърне.

Защо не го направи?

За секунда устните му останаха върху нейните леки и нежни, после той взе лицето ѝ между двете си ръце и я целуна с дива страст. Отначало тя се опита да се съпротивлява, после устата ѝ се отвори с облекчена въздишка и даде път на напористия му език. Тя отговори на целувката му със същото желание. Обви ръце около шията му, впи се в него, прокара език по вътрешната страна на устните му, усети вкуса му, плъзна се по езика му и леко го захапа със зъби.

Той мушна ръце под палтото ѝ, помилва гърба ѝ, закръглеността под него и се наслади на меката коприна на роклята ѝ. Тя се притисна към него и усети сладостни тръпки дълбоко в себе си, защото в бедрата ѝ се триеше напращялата му мъжественост, корава, настойчива, жадна.

Тя отметна глава назад и той зацелува шията ѝ, бавно плъзна език по линията на брадичката, нежно, с наслада. Ръцете му обхванаха задника ѝ и членът му се устреми към слабините ѝ.

Между тях имаше прекалено много препятствия. Гуинивър отвори с треперещи пръсти закопчалката на палтото си и го пушна на пода. Като че свалиха от гърба ѝ огромна тежест. В същото време той се освободи с нетърпеливо движение от късата си наметка.

Устата му се плъзна по шията към меката бяла плът на бюста над дантеления ръб на ризата, който се подаваше изпод деколтето. Без да вижда нищо, той сърчно се зае да развързва роклята ѝ на гърба. Вдигна за малко глава, колкото да свали от раменете разтворената рокля, остави я да падне на пода и Гуинивър се озова в кръг от кадифе и коприна.

Сега той се приведе и зацелува гърдите ѝ, дръпна ризата, за да се наслади на сладостната им мекота и плъзна език във вдлъбнатината помежду им.

Хю продължаваше да я милва, държейки здраво хълбоците ѝ. Обзета от трескаво нетърпение, тя разкопча жакета му и го свали от гърба му. Задърпа копчетата на ризата, защото искаше веднага да усети кожата му, и притисна устни към пулсиращата вена в свивката на шията му. Притисна се до мускулестата му гърд, покрита с прошарени косъмчета, и усети твърдостта на мускулите му. Обхвана тясната му талия, целуна връхчетата на гърдите му и закръжи с език около тях, докато се превърнаха в твърди пъпки.

Никой не продумваше. В бавните им движения се усещаше див напор, сякаш и двамата се бояха от прекъсване – не отвън, а отвътре. Сякаш и двамата се страхуваха, че другият ще разруши магията на този изключителен миг.

Хю развързва връзките на панталона ѝ и мушна ръце дълбоко навътре, обхвана ханша ѝ с въздишка, която я накара да потрепери. Едната му ръка се плъзна надолу, ноктите му одраскаха меката кожа, докато другата остана отзад. Пръстите му се плъзнаха навътре, пробиха си път през влажните кичурчета, намериха браздата на утробата ѝ между бедрата. Тялото ѝ оставаше притиснато до неговото. Тя се надигна и склучи ръце около шията му, устните ѝ завладяха неговите. Простена в сладостно опиянение и се отвори за засилващата се интимност на двойната милувка.

Той я вдигна на ръце и я положи върху тясното легло. Отпусна се на колене, когато тя освободи шията му и вдигна ръце над главата си в жест на безусловно отдаване. Той смъкна панталона ѝ до глезените, където беше стегнат в ботушките, и вдигна ризата, която обрамчи лебедовата ѝ шия в бял облак от лен и дантела.

Гуинивър се почувства по-голя, отколкото ако нямаше нищо на гърба си, и възбудата ѝ достигна неподозирани висини. Той отново зацелува гърдите ѝ, докато ръцете му продължаваха да я милват между бедрата. Кожената завивка на леглото беше мека и гореща под голия ѝ гръб. Тя разтвори хълбоци, за да посрещне търсещите му пръсти и

мушна ръка в панталона му, за да обхване дупето му. Сега усети, че кожата му беше по-грапава от нейната и леко окосмена. Насладата ѝ беше толкова силна, че ѝ се искаше да се смее. Посегна напред и обхвана коравия му, горещ penis.

След малко яростно задърпа панталона му, за да освободи онова, което желаше с такава сила, и той ѝ помогна с умело движение на хълбоците. Панталонът му се смъкна до глезените. И той нямаше време да сваля ботушите си.

Тя пожела да склучи крака на кръста му, но бъркотията от бельо ѝ ботуши не ѝ позволи. Той просто вдигна краката ѝ, много високо, и помилва задната им страна. После се надигна и както беше коленичил, проникна дълбоко в нея, като я държеше за глезените. Тя се опита да задържи вълните на нетърпимо удоволствие, които я заливаха, но не можа. Толкова време беше минало, цяла вечност, откакто бе изпитвала това блаженство. И не бе очаквала някога да го преживее отново.

За да потисне задавените си викове, които щяха да ги издадат, тя захапа устните си и усети кръв и сол. Той я гледаше втренчено, пленник на собствената си надигаща се буря. Досега бе мълчал, но сега зашепна пламенно името ѝ и отметна глава назад, стенойки задавено – неговата буря стана нейна и нейната негова.

Хю падна до нея и зарови глава в кожата на леглото, като дишаше тежко и на пресекулки. Обхвана лявата ѝ гърд, за да усети лудото биене на сърцето ѝ под влажната кожа. В този миг зад платнището се чуха гласове и той моментално се изправи отново на колене.

– По дяволите! – Той скочи на крака, намъкна панталона си, навлеche, останалата без копчета риза и посегна към жакета. Как можа да забрави, че Джек търсеше изгубилия се страж?

Гуинивър беше вече на крака, все още като упоена, но не чак толкова, че да не може да прецени какво беше извършила. Колко време се бяха любили? Пет минути или петдесет? Тя смъкна ризата си, вдигна панталона и посегна към роклята. Не можеше да стегне шнуровете сама, но наметката щеше да скрие отворения ѝ гръб.

Хю грабна палтото си и се запъти към изхода. Махна ѝ заповеднически през рамо да не мръдва от мястото си и излезе навън в безлунната нощ, все още мокрена от лек дъждец.

– Милорд... милорд... намерихме Ред! – Гуинивър, която бе застанала точно до платнището, чуваше съвсем ясно гласа на Джек Стедмън. – Някой го е цапнал по главата, освен това до него намерихме канче с мляко и мед. С голяма доза алкохол вътре.

– Тежко ли е ранен? – Хю говореше спокойно и равномерно, сякаш не бе преживял див екстаз само преди минути.

– Нищо му няма. Само лека подутина. Бил е доста пиян.

– Утре сутринта ще се погрижим за него. Един от хората на лейди Малори е в гората. Изпрати няколко мъже да го издирят.

– Няма да го намерите – рече тихо Гуинивър и излезе от палатката, увита в дебелия си палто. Никой не виждаше лицето ѝ в мрака. – Не и ако той сам не пожелае да го намерите. Междувременно е разбрал, че нещо се е объркало.

Джак Стедмън я зяпна смаяно и очевидно се запита какво търсеше тя в този час в палатката на господаря му.

– Имах намерение да избягам от опеката на лорд Хю – обясни величествено тя. – Ала той разкри намерението ми и трябваше да го обсъдим. – Тя удостои Джак със слаба, но преливаща от подигравка усмивка и се обърна към Хю, облечена, че мракът скриваше изражението на очите му.

– Ако ме освободите, сър, ще повикам Грийни и ще го изпратя да пресрещне другите, които трябваше да ме придружат до Лондон. Те смятаха да ни настигнат около обед с нужните хранителни припаси и каручката с книгите. Доколкото си спомням, вие не възразихте срещу по-късното им тръгване.

Лордът кимна кратко.

– Ще изчакаме багажа ви, милейди. А сега ще потърсим заедно вашия ловец.

Двамата тръгнаха един до друг към гората в края на лагера.

– Трябва да ви помоля да стегнете роклята ми – проговори Гуинивър с тон, който издаваше, че отправянето на подобна молба ѝ беше крайно неприятно. – Онова, което се случи днес, трябва да остане скрито дори от Тили. – Тя се обърна с гръб към него.

– Но няма да го криете от себе си, нали? – попита тихо той, докато търсеше шнуровите под палтото ѝ. – По дяволите! Как да го направя, като нищо не виждам!

– Преди малко се справихте доста сръчно...

– Отвързването е по-лесно от завързването – отвърна сухо той и продължи да я стяга. – Дори в огъня на страстта... или трябваше да кажете... особено в огъня на страстта!

– Най-добре е никога повече да не споменавате думата страст – заяви гневно тя. – Вие явно не сте в състояние, дайте да опитам аз...

Той отблъсна ръцете ѝ, отметна палтото над раменете и намери

шнурове.

– Най-после виждам какво правя. – Тишината се нарушаваше само от капките, които падаха от дърветата. – Успях – рече най-после той и плъзна ръка по гърба ѝ. Едва когато шумно пое въздух, Гуинивър забележа, че бе спряла да диша.

– Гуинивър, не бива да отричате онова, което се случи – повтори той. – Нито пред себе си... нито пред мен.

– Така ли смятате, лорд Хю? – Тя се отдалечи от него в посока към дърветата. Когато хвърли поглед през рамо, той не можа да разгадае израза на очите ѝ в разреждащия се мрак. – Наистина ли не бива?

После издаде устни напред и изсвири като кос. Само след няколко секунди ѝ отговори тракането на кълвач.

12.

Лондон. Онова, което Гуинивър си беше представяла, нямаше нищо общо с това шумно, кипящо от живот място, с мрачните, мръсни улички и тесните шосета, със струпаните на купчини къщи в най-различни стилове. И миризмата беше друга. Вонята на каменни въглища и на боклуците от каналите тежеше във въздуха. На всичкото отгоре септемврийският ден беше потискащо влажен. Виковете на уличните търговци, гневните гласове, писъците от ярост или болка се смесваха с възбуждащите шумове, които долитаха от арените за борба с петли или мечки. Какофонията по лондонските улици причиняваше на новодошлите мъчително главоболие.

Сигнали на тропнет заглушиха обичайната глъчка и Гуинивър забеляза как от близката уличка се появи процесия, водена от херолди в яркочервени униформи. Всички бяха на коне. Мъжете, които яздеха най-отпред, разгонваха тълпата и Хю, който водеше малкия си отряд, им даде знак да се отдръпнат към стената на близката къща.

Някой нахален аристократ, каза си презрително Гуинивър. Тя дръпна красивата си кобила към живия плет, обграждащ малка бяла къща. Хю вероятно знаеше на кого трябваше да отстъпи. Начинът, по който той следеше преминаващата процесия, събуди любопитството ѝ.

Мъж с кръгло лице и корава уста яздеше в средата. Обточената с кожи наметка от копринено кадифе беше обшита със скъпоценни камъни, в извитата периферия на шапката му блестеше огромен диамант. Без да поглежда наляво или надясно, той яздеше през навалищата, която се разстъпваше пред него, с надменност, която събуди гнева на Гуинивър. Тя хвърли бърз поглед към Хю, който спокойно седеше на седлото.

След като и последният ездач отмина, Хю насочи коня си към средата на уличката и отрядът му го последва. След известно време той се отдели встрани и изчака групата на Гуинивър, за да тръгне редом с нея.

– Е, мадам, как ви хареса лорд-пазителят на печата? – осведоми се той.

– Значи това беше Томас Кромуел?

– Да. – Той се усмихна многозначително. – Истинският владетел на страната – или поне той иска народът да вярва в това.

– Изглежда неумолим – отбеляза Гуинивър, по чийто гръб лазеха студени тръпки.

– Това е твърде меко казано – отговори сухо Хю, кимна й кратко и подкара коня си към мъжете от своя отряд.

Първата среща с лорд-пазителя на печата, с човека, който щеше да реши съдбата й!

Студените тръпки по тялото й се засилиха и отчаянието, с което досега се беше борила смело, заплаши да я надвие. Тя хвърли поглед към момичетата, които яздеха от двете й страни и разглеждаха улиците с неприкрито възхищение. Полуотворените устни на Пипа образуваха буквата О и по изключение не бяха способни да произнесат нито дума.

– Толкова много хора, мамо – пошепна объркано Пен. – Повече, отколкото на събора в Дерби!

Робин, който както винаги яздеше до Пен, отбеляза с несъзнателно превъзходство:

– О, не можеш да сравняваш никакъв си селски събор с Лондон!

Пен се изчерви.

– Знам. Казах го просто така.

– Дерби е голям град – побърза Пипа да защити сестра си. – Сигурно е голям колкото Лондон, нали, мамо?

– Не съвсем, скъпа – отговори Гуинивър и успя да се усмихне.

– А днес е просто сряда – обясни Робин. – Не е дори пазарен ден. – И веднага предложи: – Ако желаш, ще ти покажа забележителностите, Пен. Разбира се, ако татко разреши.

– Ще ги покажеш и на мен, нали? – извика въодушежено Пипа. – И аз трябва да разгледам забележителностите!

– С позволение на милейди аз ще се заема с двете момичета – включи се в разговора магистърът. – Те трябва да видят всичко, което ще обогати образованието им. Магистър Робин, разбира се, може да ни придружи.

Робин, който не беше особено въодушевен от перспективата да разглежда града под ръководството на стария учител на обожаваната си дама, направи толкова ужасено лице, че Пен избухна в смях и моментално забрави, че му се сърдеше.

– Магистър Хауърд е много учен – обясни през смях тя. – Ще ни разкаже доста неща, които ти сигурно не знаеш.

– Мога да си представя – промърмори Робин. – А сега трябва да отида при Джак Стедмън, защото татко може би се нуждае от мен. – Той насочи кафявия си кон към отряда и се отдалечи от групата, която заобикаляше лейди Гуинивър и дъщерите й.

– Господи, колко ще се радвам, когато това мъчение свърши –

простена измореният магистър и прехапа уста. – Пътуването беше ужасно напрегнато!

– Почти осем седмици – потвърди Гуинивър и хвърли съжалителен поглед назад към Тили, която се люшкеше на мулето си в близост до каруцата с провизии и скъпоценните книги на господарката ѝ. Мастър Кроудър водеше двете мулета умело, но с мрачно лице. Личеше му, че счита тази дейност недостойна за положението, което заемаше. Грийни яздеше последен с готов за стрелба лък, колчанът на гърба му беше пълен със стрели, в седлото беше затыкната пика.

Гуинивър си припомни, че Хю бе посрещнал служителите ѝ с необичайна мекота. Вместо да ги накаже за съучастничеството в планираното бягство, той не бе казал нито дума за случилото се. Не забрани на Грийни да носи оръжията си и им позволи да устройват свой лагер и да си готвят отделно. Грийни често носеше дивеч и Кроудър и Тили приготвяха вкусни гозби. Пътуваха отделно, но нощем стражата около лагера беше удвоена, а Робин яздеше като вярно куче редом с Пен винаги когато беше свободен.

След онази нощ Хю и Гуинивър почти не разговаряха – и за това беше виновна само тя, тъй като се държеше настрана и реагираше на опитите на Хю да подеме разговор с хладни, кратки реплики или посрещаше усмивката му с неутрална учтивост. Накрая той се примири с това положение. Щом тя бе решила да отрича случилото се, той нямаше право да я притеснява.

Гуинивър беше твърдо решена да не му позволи да забележи колко усилия ѝ струваше да си откаже наладата, която бе споделила с него и много искаше да вкуси отново... Постоянно се питаше на кого би навредило, ако се отдадеше с него на радостите на любовта и каква полза имаше да се отрича от себе си. Ситуацията ѝ нямаше да се промени, все едно дали поддържаше забранена връзка с Хю дьо Босер или не. Вече ѝ беше ясно, че не е в състояние да влияе върху решенията му и че нямаше значение дали зад делата му се криеше чувство за дълг или користен интерес. Той нямаше да я спаси само защото тя се беше поддала на чара му и на собственото си желание.

Защо тогава да не се наслаждава на любовта, докато имаше тази възможност? Тя се опитваше да прогони жаждата на тялото си, но все по-често си повтаряше, че това е вероятно последният ѝ шанс да се порадва на любовното опиянение.

Единственият ѝ отговор беше, че просто не можеше да го стори. Така разговорите им оставаха формални и се отнасяха единствено до

подробности от пътуването. Всяка вечер Хю я запознаваше с маршрута за следващия ден и се осведомяваше за евентуални оплаквания или желания. Съобразяваше се с потребностите на момичетата, като от време на време даваше по един ден почивка, но Гуинивър знаеше, че забавянето го нервира. И той като нея гореше от желание да приключи по-скоро това неприятно дело.

Ето че най-после бяха пристигнали в Лондон. Край на пътуването. Край на живота й...

Не, не биваше да си позволява нито една мисъл за поражение. Докато дишаше, щеше да се бори.

Когато приближиха сивите стени на затвора Нюгейт, пътят им бе препречен от множество, изпълнило площада пред портите му.

– Какво става? – запита изненадано Гуинивър. В този миг прозвуча пронизителен сигнал от рог и Джак Стедмън препусна бързо към групата, която яздеше последна.

– Мадам, аз ще поема юздите на момичетата. Трябва да препускате, за да се махнем от тези хора. – Той хвана юздите на понитата и тръгна редом с тях. – Дръжте се, момичета! – Понитата препуснаха с необичайна бързина и момичетата се вкопчиха в седлата, възбудени и уплашени.

Гуинивър дори не помисли да оспори нареждането. Изолда реагира на лекия, натиск с пети и препусна право напред. Стенещият магистър също подкара коня си и се залюля като пиян на седлото.

Когато кобилата прелетя покрай множеството, Гуинивър хвърли бърз поглед през рамо. Грийни беше минал пред каруцата и плющеше с камшика си, за да освободи път за бавните мулета.

Когато уличката пред тях се опразни, Хю стегна юздите на коня си и всички забавиха ход. Гуинивър отиде при него.

– Какво беше това?

– Погледнете сама! – Той посочи с камшика си. Гуинивър се обърна. Тълпата се беше разделила. Чуваха се клетви и ругатни, хората размахваха ръце. В полезрението й попадна кон, който влачеше носилка, на която беше вързан човек.

– Някакъв беден дявол на път за Тайбърн Трий – обясни Хю. – Ако бяхме попаднали зад множеството, щяхме да стигнем в Холборн чак по тъмно.

– Мамо... мамо... какво става там? – попитаха в един глас Пен и Пипа, все още пазени от Джак Стедмън.

– Някой ще бъде обесен – обясни усърдно Робин. – Преди да

увисне на бесилката в Тайбърн, го влачат по улиците, за да го видят всички. Хората вървят след него и навалицата все повече се увеличава. А тъй като Холборн е на пътя към Тайбърн, щяхме да се забавим много.

– Ще присъстваме ли на обесването? – попита Пипа и очите ѝ засвяткаха любопитно. – Никога не съм виждала как бесят някого. Виждам хора на позорния стълб или да ги бичуват, но не съм виждала бесилка!

– И сега няма да видиш – изръмжа Хю. – Не очаквах, че си толкова кръвожадно човече! Да продължим пътя си, преди да са ни настигнали. Грийни вече мина с каруцата. Най-добре е през остатъка от пътя да яздите с мен и Джак.

Гуинивър кимна кратко и насочи Изолда към бойния кон на Хю. Стиснал здраво устни, магистърът се мъчеше да накара коня си да върви с отряда, но животното беше уплашено и се дърпаше. Шумът и противоречивите заповеди, които получаваше от коленете и юздите на господаря си, го изнервиха дотолкова, че се опита да хапе.

– Вижте, сър, трябва да му покажете кой е господарят – посъветва го Джак, който с мъка криеше усмивката си, и се наведе, за да измъкне юздите от уморените ръце на магистъра и да вразуми коня.

– Много съм ви благодарен – промърмори учителят и се опита да се стегне. – Господи, колко ще се радвам, когато всичко това свърши...

– Няма да сте единственият, магистре – отбеляза сухо Хю и хвърли бърз поглед към Гуинивър, но тя го избягна. Въпреки продължителното и мъчително пътуване тя изглеждаше свежа и бодра. Роклята ѝ не изглеждаше износена. Тили всяка вечер носеше в палатката ѝ гореща вода и усърдно къпеше дрехите ѝ.

Милейди беше запазила грацията и еlegantността, характерни за господарката на Малори Хол. Очите ѝ често бяха засенчени от мъка, но не бяха загубили тъмновиолетовия си блясък. Устата ѝ беше топла и червена както винаги, макар че брадичката беше напрегната и лицето ѝ често се сковаваше. Ала тенът беше мек и пламтеше след дългите дни, прекарани на въздух, а косата светеше със същия сребърен блясък. Той все още усещаше копринените кичури между пръстите си...

Всемогъщи боже! Колко силно я желаше! Непрекъснато се измъчваше от жажда да я усети до себе си, а сънят му беше изпълнен с безпокойство. Дали и тя изпитваше същото? Ако да, значи беше невероятна артистка. И тя копнееше за любов като него, но сегашната ѝ сдържаност можеше да се обясни само с омраза към мъжа, който я бе довел в Лондон, за да я хвърли в ръцете на безмилостното кралско правосъдие.

Явно тази омраза беше по-силна от страстта. Това беше разбираемо и той не ѝ се сърдеше. Според Гуинивър той беше единственият виновник за положението, в което беше изпаднала.

Ами ако тя наистина беше убила някого от съпрузите си? Тогава трябваше да понесе последствията от деянието си. Хю непрекъснато си повтаряше, че тя е може би убийца, за да намери поне малко утеха. И сега изруга полугласно и подкара коня си малко по-напред от бялата ѝ кобила.

Младата жена се опитваше да отклони вниманието си от близостта на Хю, като си представяше начините, по които би могла да построи защитата си. При това се опитваше да прогони от съзнанието си арогантното, презрително лице на лорд-пазителя на печата. Не можеше да се надява, че би могла да въздейства по някакъв начин на това чудовище. Тя и магистърът бяха прекарвали дългите вечери по време на пътуването в обсъждане на възможните стратегии, но за съжаление нямаша достъп до опакованите книги.

Скоро прекосиха Холборн ривър, която се вливаше в могъщата Темза. По моста минаваха каруци с обковани в желязо колела, жени, които предлагаха ябълки в колички, момчета, които носеха на главите си табли с горещи печива. Между копитата на конете се провираха улични кучета. Мъжете ги ругаеха и замахваха с камшиците си. Едно куче се появи точно пред кончето на Пипа и понито се уплаши. Детето сръчно стегна юздите и успя да овладее животното, но когато се обърна с триумфална усмивка към майка си, котенцето изскочи от обичайното си място в гънките на наметката ѝ и моментално изчезна между колелата и копитата.

– Лунна светлина! – изпищя Пипа и рязко дръпна юздите на кончето си. Тя беше готова да скочи от седлото, когато Гуинивър успя да я хване.

– Не, не, Липа, не можеш да я намериш! Тук е такава навалица, че...

Пипа избухна в сълзи.

– О, не, мамо, мога!

– Невъзможно е, миличка. – Гуинивър я притисна по-здраво. – Няма да я намериш.

– Ами сега... какво ще прави сама в този огромен град... какво ще стане с нея! – Пипа захълца още по-силно и дори се задави.

– Какво стана? – Тонът на Хю издаваше загриженост и дори уплаха. – Някой нарани ли се?

– Никой – отговори Гуинивър, без да изпуска плачещата Пипа, чието пони вече се изнервяше. – Лунна светлина се уплаши и избяга.

Хю огледа навалицата, но не видя и следа от сивото котенце. Множеството около тях се вълнуваше. Прозвучаха гневни викове. Групата беше спряла и заемаше много, място. Той погледна в обляното от сълзи детско лице и поклати глава.

– Не виждам какво бихме могли да направим, Пипа.

– Но какво ще стане с нея?

– Котките знаят как да оцелеят – опита се да я утеши той. – Ще се храни с плъхове и мишки. – В този миг му хрумна нещо.

– Майка ѝ нали беше оборска котка?

Пипа кимна, хълщайки.

– Значи я е научила да ловува. Сигурно ще се справи.

– Лорд Хю е прав, Пипа – подкрепи го Гуинивър и се наведе да целуне детето. – Лунна светлина ще стане лондонска котка, а те са оправят много добре.

– Мога да ти дам Мускатово орехче, Пипа – предложи ѝ Пен, която също беше съкрушена от загубата. – Нямам нищо против. – И тя разви котето от палтото си.

– Дръж го здраво! – изпищя Пипа. – Може и то да избяга! – обясни тя и добави малко по-спокойно: – Не го искам, Пен. Прекрасен е, но аз си искам моята Лунна светлина. – Тя претърси навалицата с мокри очи. – Какво ще стане с нея, мамо?

Гуинивър погледна безпомощно Хю. Той разтвори ръце в жест на съчувствие.

– Сигурно ще си живее не по-зле, отколкото в обора – увери той детето. – Там са я нападали вълци и лисици, а тук ги няма. Лунна светлина ще започне нов живот.

– Не ти вярвам – изплака Пипа, после вирна брадичка и се опита да изглежда властна. – Наистина ли не можем да я намерим?

– Аз ще остана тук и ще я потърся – предложи Робин. – Може ли, сър?

Хю се поколеба. Инстинктът му подсказваше, че усилията ще останат напрасни и че не бива да подхранват надеждата на Пипа, но не можеше да устои на умоляващите очи на детето и обляното в сълзи лице. А и опитът ѝ смело да се примири със загубата беше толкова впечатляващ...

– Вземи Люк и потърсете котето, но да сте вкъщи преди вечерните камбани – нареди кратко той.

– Да, сър! – Робин се усмихна окуражително на Пипа. – Сигурен съм, че ще я намерим. – Той извика Люк и скочи от седлото. Подаде юздите на слугата и изчезна в навалищата.

– Не бива да очакваш чудо, Пипа – проговори утешително Гуинивър и помилва малката по бузата. – Котенцето е малко, а тук е такава навалища! Кой знае къде се е шумгнало.

– Робин ще я намери – намеси се уверено Пен. – Знам, че ще я намери.

Хю поклати глава.

– Вярата ти е похвална, Пен, но аз съм съгласен с майка ти. Вероятността е много малка. – Той подкара коня си. – Да вървим. Къщата ми е вече съвсем близо. Джайк, следвай ни с момичетата.

Гуинивър тръгна редом с него, малко пред другите. Още не бяха говорили за настаняването им. Той бе казал, че ще живеят в неговия дом и тя, предполагайки, че бягството ще успее, не се бе противопоставила. Сега обаче въпросът не търпеше отлагане. Не можеше и не искаше да живее при него нито като пленница, нито като гост.

– Милорд, бих предпочела да не ви затруднявам с подслоняването ни – заговори учтиво тя. – Ако покажете на управителя ми някоя почтена странноприемница, ще се нанесем там. Ако решите да сложите пред стаята ми пост, ще проявя разбиране. Няма защо да се боите, че ще избягаме от бдителността ви.

– Аз не храня такива опасения, мадам, можете да ми вярвате – отговори сковано той. – Докато лорд-пазителят на печата даде разпорежданията си за вас, ще живеете под моя покрив. – Думите му бяха недвусмислени. Погледът му беше зареян някъде в далечината. Вече бяха отминали моста и навлизаха в бъркотията от улички на квартала Холборн.

Гуинивър стисна зъби. Поведението му я раздразни.

– Въпреки това, сър, бих предпочела да си потърся квартира.

– Можете да повдигнете този въпрос пред пазителя на печата или пред краля – посъветва я спокойно той. – Засега сте под моя опека. Още не съм получил нареждане да ви предам другиму.

Тя го погледна с подигравателно вдигнати вежди.

– Разбирам. Явно съм в положението на арестувана.

Мъжът вдигна рамене.

– Щом предпочитате това определение...

– Винаги съм наричала нещата с истинските им имена, милорд!

Хю я погледна пронизващо.

– Странно, но не ми се вярва, лейди Гуинивър. Дори напротив,

направи ми впечатление, че сте невероятна майсторка в отричането на истини, когато го сметете за нужно.

Ръката ѝ, която стискаше юздите, леко потрепери.

– Някои неща са твърде тривиални, за да бъдат забелязани – отговори сърдито тя.

Настойчивият поглед на Хю не я изпускаше.

– Защо се самоизмамвате, милейди? – попита с лек укор той. След това отмести поглед и започна да си подсвирква.

Гуинивър се пребори енергично с прилива на топлина в тялото си. Огледа се наоколо с всички признаци на равнодушие и видя грубо измазани паянтови къщи зад грижливо подрязани живи плетове, по-големите къщи зад каменни стени. Тук беше по-спокойно, отколкото в лабиринта от улички от другата страна на моста. Някои улици бяха павирани и най-после се отърваха от облаците прах, които вдигаха копитата на конете. Каналите редовно се почистваха с вода и вонята не беше толкова силна.

Завиха в широка улица. В края ѝ се издигаше каменен зид с висока дървена порта в средата. Иззад стената се показваха короните на стари дървета.

Херолдът препусна напред към портата и вдигна тромпета към устните си. След сигнала му вратите се разтвориха. Двамата вратари се поклониха ниско и пропуснаха лорд Хю и придружителите му да влязат.

Къщата на Хю, нито прекалено скромна, нито много разкошна, беше сравнително ниска, с малко помещения и солиден покрив. Някои от прозорците на горния етаж бяха със стъкла и отразяваха залязващото слънце. От двете зидани камини се издигаше дим. Просторната градина, отлично поддържана, но без излишни украшения, издаваше по-скоро практичен господар, отколкото естет.

Градината прилича на собственика си, каза си Гуинивър, толкова изненадана, че неволно се усмихна.

– Какво ви забавлява?

– О, нищо, милорд – отговори бързо тя и усмивката ѝ угасна.

– Въпреки това позволете да ви поздравя с добре дошла! – Хю спря коня си пред дъбовата входна врата и скочи от седлото. Понечи да помогне на Гуинивър да слезе, но тя се изплъзна от ръцете му и скочи сама.

Магистърът се смъкна тежко от седлото и издаде облекчена въздишка.

– Дано никога повече не ми се наложи да яздя – заяви той и

потърка задните си части. – Ако хората бяха създадени да яздят, господ нямаше да им даде крака.

– Но нима можехме да минем целия път до Лондон пеша, магистре? – възрази Пипа. – Миля след миля, миля след миля! Краката ви щяха да се уморят много повече. – Тя все още изглеждаше потисната, но любопитството към новата обстановка започваше да взема връх над болката от загубата на Лунна светлина.

– Заповядайте! – Хю посочи отворената врата, където бе застанал мъж в черната одежда на иконом. – Мастър Милтън е подготвил стаите за гости. Вашите хора заедно с мистрес Тили ще пристигнат много скоро – не бяха много назад. Мастър Милтън ще ви покаже къде да се настаните, ще се погрижи и за магистъра, Кроудър и Грийни. – Той кимна към иконома, който склони глава в знак на съгласие и въведе гостите в къщата.

На долния етаж имаше голяма четириъгълна зала с две камини. Помещението беше облицовано с красиви плочки, прозорците бяха с дълбоки ниши. Подът беше покрит с дъбови дъски. Дълга маса с пейки беше поставена в средата, дървени пейки за седане имаше и пред камините. Разумно обзавеждане, но явно липсва женска ръка, каза си Гуинивър. И тук всичко беше чисто и практично като господаря на дома.

– През последните дванадесет години почти не съм – живял тук – обясни Хю, сякаш за да оправдае оскъдното обзавеждане. – Мастър Милтън обаче ще се погрижи да не ви липсва нищо.

Магистърът се отпусна тежко в една ниша и развърза връзките на шапката си, като през цялото време въздишаше тежко-тежко. После размахна ръце, за да охлади сгорещената си глава.

– Докато сме принудени да разчитаме на вашето гостоприемство, за моите потребности ще се грижи мастър Кроудър – отговори остро Гуинивър. – Още не съм обедняла, затова няма да допусна домакинството ми да натовари финансите ви.

На високите скули на Хю се появиха трескави червени петна.

– Не е нужно да ме щадите – отговори кратко той. – Аз съм напълно наясно, че не мога да ви предложа и половината от комфорта, с който сте свикнали да разполагате. Не съм Крез, но ви уверявам, че ще направя всичко възможно.

Колко ловко беше обърнал копието, за да я накара да изглежда високомерна и враждебна с отказа си да приеме гостоприемството му! Все пак Гуинивър нямаше намерение да участва в тази игра. Направи се, че не е чула забележката му, и огледа с учтив интерес голямото

помещение.

Хю се запъти към стълбата, която се намираше в единия ъгъл на залата.

– Заповядайте, мадам, ще ви отведе в скромните помещения за гости. Пен... Пипа... отгук!

Пен, притиснала до гърдите си Мускатово орехче, се подчини веднага; Пипа обаче тъкмо разказваше на очевидно объркания мастър Милтън за изчезването на Лунна светлина.

– Според мен Робин ще я намери – обясни сериозно тя. – Много се надявам да я донесе и ако е така, трябва да ѝ дам мляко. Сигурно ще е много уплашена, не смятате ли и вие? Имате ли малко мляко за мен, мастър Милтън? Само една чинийка. Давам ѝ го с връхчето на пръста си и тя го облизва с грапавото си езиче. Знаете ли, че езикът на котката е грапав? Аз мисля...

– Пипа! – извика Гуинивър, усещайки как едрата фигура на Хю до нея потреперва от смях. Безгрижното бърбене на детето бе прогонило недоволството му. – Мастър Милтън си има достатъчно работа.

– Но аз само исках да обясня... ако Робин донесе Лунна светлина. – Пипа се запъти бавно към стълбището, отново съкрушена.

– Не очаквай твърде много – предупреди я тихо Хю.

– Не очаквам – отговори унило тя и посегна към ръката на майка си.

Хю изкачи стълбата пръв. Горещо се разделяха два коридора: един наляво и един направо. Хю тръгна по втория, отвори вратата в края му и влезе.

Гуинивър и момичетата го последваха. Той се огледа критично и тя усети недоволството му – очевидно нещо липсваше. Помещението беше обикновено, на пода бяха разпръснати ароматни треви.

– Ще трябва да споделяте едно легло с момичетата – обясни Хю. – За Тили ще сложим постеля. – Той се наведе и измъкна изпод голямото, опряно на четири стълба легло, тесен нар. – Надявам се да ви бъде удобно.

– Разбира се, благодаря. – Гуинивър свали ръкавиците си и отиде до прозореца. Видя лежи със зеленчуци, а зад тях овощната градина. Видя и стопанските постройки – пералнята, пивоварната, пекарната. Зад тях бяха покривите на съседната къща. Шумовете на града се чуваха ясно, на въздуха липсваше свежест. Всичко беше в ред, но ѝ беше чуждо. Изведнъж испита страх.

Усетил болката ѝ, Хю докосна рамото ѝ и тя се стресна, като че я

беше опарил. Той бързо отстъпи назад.

– Ще ви оставя сами. Ще се храним в седем, когато градските порти се затварят.

Той излезе бързо и слезе в залата. Междувременно придружителите на Гуинивър бяха пристигнали и трябваше да даде някои нареждания на мастър Милтън. Тили вървеше след двама едри слуги, които носеха багажа на Гуинивър и кошниците с книгите.

Хю повика Джек Стедмън.

– Открий къде се намира лорд-пазителят на печата. Предполагам, че е в къщата си в Остин Фриърс, тъй като преди час мина през града. Предай му почтителните ми поздравии... Съмнявам се, че ще те пуснат лично при него, но някой от вратарите ще му предаде вестта. Кажи, че съм пристигнал в Лондон с лейди Гуинивър.

– Веднага, милорд! – Джек се поклони и забърза навън. Хю поиска чаша вино и седна пред камината, в която слугите бяха напалили огън, тъй като септемврийската вечер беше хладна. Сега трябваше да чака.

13.

Малко преди вечеря Гуинивър и дъщерите ѝ влязоха в залата, където дългата маса вече беше заредена с рогове за пиене, дървени табли, лъжици и ножове. Тук явно се хранят просто, каза си Гуинивър, като плъзна поглед по трапезата и забеляза, че Хю не използваше вилици. Тъй като рядко си стоеше къщи, той очевидно не считаше за нужно да дава пари за домакински потреби. Тя забеляза халката в стената до входната врата, нещо, което често се срещаше в залите за хранене. И в Малори Хол имаха такава. Съоръжението беше замислено като шега за пиани гости. Пъхаха ръката им в халката и я стягаха, след което изливаха съдържанието на рога в ръкава – наказание, което беше по-скоро унижително, отколкото болезнено, освен това скъпо и неприятно, тъй като виното разваляше скъпите дрехи.

Самата тя никога не беше прибягвала до тази процедура в Малори Хол, но Стивън много обичаше да плаши гостите си с това наказание. Гуинивър си беше създала навика да се оттегля дискретно от залата, когато мъжете станеха твърде шумни.

Пипа се втурна към Хю, който беше станал при влизането им.

– Върна ли се Робин, сър?

– Още не – отговори Хю и се наведе да целуне напрегнатото ѝ лице. – Но трябва да се появи всеки момент. Камбаните ей сега ще бият, а той знае, че трябва да се е върнал за вечеря.

Гуинивър беше смаяна колко естествено изглеждаше тази целувка. Хю го направи като нещо обичайно, детето му отговори с доверие. Тя неволно се усмихна. Много ѝ харесваше как Хю общуваше с децата ѝ. Отново усети силно чувство на привързаност. Беше съвсем в реда на нещата да стои в тази зала и да споделя този момент с него. Враждебността изчезна... като че ли никога не беше съществувала. Отново я обзе объркване.

– Ще позволите ли да ви предложия вино, милейди?

– Благодаря ви. – Тя взе подадената ѝ чаша. Усмивката ѝ остана непроменена, като видя светлината в очите му. В пронизващия поглед имаше въпрос, когато вдигна чашата си, кимна ѝ и отпи. Гуинивър вдигна своята чаша и я поднесе към устните си. Очите ѝ се впиха в неговите и тя не можа да се откъсне от погледа му. По време на пътуването беше поддържала изкуствена дистанция помежду им, за да избегне точно

това; сега обаче дистанцията се беше изпарила и ѝ беше невъзможно да я възстанови. Остана само това чувство на възбуда, обещание и възможност. Докато беше принудена да живее под покрива му, то щеше да присъства винаги, да размеква решителността ѝ, да занимава мислите ѝ и да обърква сетивата ѝ.

Накрая тя успя да обърне глава настрана и да отправи спокойна забележка към момичетата.

Хю изпи виното си, без да откъсва жаден поглед от изваяния ѝ профил, от меката бяла кожа на шията, извивката на стройното рамо, закръглеността на гърдите под плисираната дантела на ризата.

Навън се чуха гласове и погледът му се отправи към вратата.

– Робин – предположи той и веднага добави: – Тъкмо навреме. В следващия момент проехтя оглушителен звън на камбани, за да възвестят на пътниците, че портите на града се затварят и всички работни огънове трябва да бъдат загасени.

Пипа се втурна към вратата и се надигна на пръсти, за да отмести тежкото резе.

– Намери ли я... намери ли я? – извика с треперещ глас тя още преди да е отворила.

На прага застана сияещият Робин.

– Намерих я, но тя пак ми избяга. Трябваше да я преследвам по целия мост. Вече си мислех, че съм я загубил, когато я чух да мяука. Видях я под перваза на моста. Трябваше да се прехвърля през парапета, за да я хвана. – И той предаде рошавото малко същество в ръцете на стопанката му.

– Ти си прекрасен, прекрасен! – извика въодушевено момиченцето. – Толкова си умен, Робин. Знаех си, че ще я намериш. – Тя хвана ръката му и здраво я стисна.

Робин се усмихна толкова широко, че лицето му се раздели на две половини.

– Наистина ли? Много ме беше страх, че няма да я намеря, а уличните хлапета ме следваха по петите и непрекъснато питаха какво търся. Когато най-сетне хванах Лунна светлина, сигурно си помислиха, че съм някой луд! Кой друг би се втурнал да търси някакво си коте?

– Всеки! – отговори убедено Пипа и зарови лице в козината на котенцето. – Ти си великолепно момче – продължи със същата убеденост тя. – Много се надявам някой ден и аз да срещна момче като теб...

Робин се изчерви до ушите, а Хю потърси погледа на Гуинивър. Едва му се удаваше да остане сериозен, а тя прехапа долната си устна, за

да не избухне в смях. И без това момчето беше ужасно смутено. Напрежението от последните дни изчезна и отстъпи място на спокойствие и приятелско веселие. В момента не ѝ се искаше да мисли кое беше поопасно.

– Е, след като историята приключи щастливо, предлагам да сядаме на масата – каза Хю и махна на чакащия слуга да удари гонга, за да сви-ка персонала.

Домакинството му не е голямо, помисли си Гуинивър. Направи ѝ впечатление, че само слугите, които носеха ястията, не сядаха на масата. Имаше достатъчно място за слугините и ратаите, за кухненските прислужници с омазнени престилки, за готвачите, които седяха под съдчето със сол в долния край на трапезата.

На масата на Хю дьо Босер зад хранещите се не стояха пажове. Таблите се поставяха в средата на масата и всички се обслужваха сами, набучваха месо на ножовете си, гребяха гъст сос от димящи купи, топяха хляб в бульона. На малката естрада на задната стена седеше един-единствен музикант с лютня.

Хю и Гуинивър се хранеха мълчаливо, но тишината не беше неприятна, а атмосферата беше спокойна, макар Гуинивър да имаше чувството, че спокойствието няма да продължи дълго. Както в една твърде идилична лятна вечер лекият натиск в главата ѝ предупреждаваше за нади-гаша се буря.

Когато децата се нахраниха, Гуинивър им каза да отнесат котетата в стаята и да ги нахранят, а после да помогнат на Тили да оправи леглото.

– Моля да ме извините. – Хю стана от масата и се запъти към врата-та. – В обора ме чака работа. Ела с мен, Робин.

– Да, сър. Да ви донеса ли палтото? Навън е доста студено – отгово-ри Робин, както винаги в услуга на баща си.

Хю кимна с усмивка и момчето хукна към покоите му, които бяха точно над залата.

– Искам да огледам какво е станало в дома ми, докато съм отсъст-вал – обясни Хю.

– Естествено. Аз не очаквам да ме забавлявате, сър. Освен това смя-там да поработя с магистъра.

– Тогава използвайте огъня – отвърна той и посочи камината. – Си-гурно не искате да смущавате съня на момичетата.

– Така е – отговори Гуинивър, но после се поколеба. Не бе разумно да обсъжда защитата си в залата на своя надзирател.

– Не се страхувайте, че ще ви подслушват. – Както винаги, Хю бе отгатнал мислите ѝ и очите му просветнаха иронично. – Обещавам да тропам с ботушите си, за да забележите отдалече връщането ми.

Гуинивър отмести поглед от неговия и се обърна към Хауърд.

– Ще ида да донеса книгите, които ще ни трябват, магистре. А вие се разположете удобно. – Тя кимна хладно на домакина си и забърза към стълбата. Гърбът ѝ беше гордо изправен, грациозните стъпки предизвикваха равномерно полюляване на тъмната кадифена рокля над кринолина.

Докато ровеше в кошницата с книги в стаята си, тя усети прилив на оптимизъм. Най-после тя и магистърът щяха да приложат теориите си върху реални юридически факти. Книгите винаги ѝ бяха давали отговори. Сигурно щяха да ѝ помогнат и сега.

Тя се върна в залата с десетина тома. Магистърът седеше на пейката пред камината, протегнал мършавите си крака към огъня.

– Това наричам аз удобство – засмя се той и потърка ръце. – Лорд Хю заповяда да ни донесат още свещи. Вижте, подновиха всички свещи по стените и донесоха още два свещника. Много е мил, не намирате ли?

– Да, много – отговори с отсъстващ вид младата жена и остави книгите на отрещнатата пейка. Нямаха време за губене. – Както знаете, магистре, в нашия случай най-важното са доказателствата. Тези, които ме повикаха тук, нямат доказателства, нямат нищо, което да докаже връзката ми със смъртта на съпруга ми. – Тя направи пауза и се загледа със смръщено чело в огъня.

Какво беше открил Хю в Матлок? След като не знаеше в какво я обвиняват, не можеше да изгради защитата си. Е, трябваше да се задоволи с това, което имаше.

– Знаем, че лорд Хю може да посочи някои противоречия в моите твърдения и думите на Тили по отношение падането на лорд Малори. Ако противната страна възнамерява да се задълбочи в тези противоречия, може да изпаднем в затруднено положение.

– Може би тъкмо това възнамеряват – съгласи се магистърът, изду устни, после засмука бузите си. – Как мислите, дали лорд Хю ще изтъкне противоречията?

Гуинивър продължаваше да се вира в пламъците. Ръцете ѝ бяха скрити в гънките роклята. Какво ли бе открил Хю в Матлок?

– Да – отговори след малко тя. – Ще изнесе фактите, каквито ги вижда. – Тя вдигна рамене и седна до книгите. – Задачата ми ще бъде да убедя лордовете, че тези противоречия не представляват убедителни

доказателства.

– Хайде да проверим какво пише в закона за уличаващите доказателства – предложи магистърът. – Заключение от факти, за които няма еднозначно обяснение, не може да бъде убедително. Ние трябва да намерим за тези факти друго, убедително обяснение.

– Прав сте – кимна Гуинивър. – Но какво ще правим с обвинението в магьосничество? Не виждам начин да оборя това обвинение, ако ми бъде отправено. Само съпрузите ми биха могли да оспорят, че са били омагьосани... – Тя притисна пръсти към устните си.

– Моля ви, мадам, хайде да караме точка по точка – помоли със загрижено лице магистърът. – Разполагаме с неопровержими доказателства за правото ви да притежавате земята, за която претендира лорд Хю. Това е важна точка в наша защита. Никой не може да оспори валидността на договора с Роджър Нийдхем и ако този случай бъде решен със средствата на правото, всеки разумен човек ще види, че сте права.

– Всеки разумен човек. Как смятате, лорд-пазителят на печата такъв ли е?

– О, мадам, хайде да не решаваме предварително делото – помоли магистърът. – Както винаги, законът ще ни даде отговор. Първо ще потърсим съвет в „De laudibus Angliae“ на великия Фортескю. – Той се наведе и посегна към желаната книга.

След около час магистърът започна да се прозява често-често и да се мести неспокойно на пейката, за да облекчи изморените си кости.

– Бог да ми е на помощ, но съм убеден, че никога вече не ще мога да седя удобно – оплака се той. – Тази езда... ден след ден!

– Ще продължим утре – отвърна Гуинивър и затвори книгата. – Имате нужда от почивка, магистре.

– Аз съм стар човек, мадам, и не обичам да пътувам.

– Изобщо не трябваше да ви вземам със себе си – прошепна потиснатата младата жена. – Колко необмислено постъпих, като ви натоварих с такава дълго пътуване!

– За бога, мадам, никога не бих допуснал да минете през всичко това сама. – Хауърд вдигна ръце към небето. – Но съм на мнение, че постигнахме някакъв напредък.

Гуинивър не беше толкова сигурна, но кимна с усмивка, защото не искаше да помрачава настроението на стария си учител.

– Хайде в леглото, сър! Утре ще продължим.

Старецът се изправи с пъшкане.

– Нямам нищо против отново да спя в меко легло. Желая ви

приятна нощ, мадам!

– Лека нощ. – Тя го проследи с поглед, облегнала глава на високата, красиво резбована облегалка на пейката. Понякога юридическите аргументи ѝ се струваха толкова празни, толкова безсмислени, но те бяха всичко, с което разполагаше. Те и умението ѝ да говори пред хора. Дали това беше достатъчно, за да разколебае мъж като пазителя на печата?

В задната част на залата, зад вратата, която водеше към кухненската крило, се чу тропот на ботуши.

– Достатъчно шум ли вдигнах? – попита лорд Хю, застанал на прага.

– Вие просто ме сразихте с деликатността си, милорд!

Хю влезе и застана пред камината. Сложи ръка на облегалката на пейката и я погледна отвисоко.

– Готови ли сте? Магистърът легна ли си вече?

– За днес да. Магистърът е много уморен от пътуването. – Главата ѝ все така почиваше върху облегалката, ръцете ѝ бяха скръстени в скута, очите полузатворени. Въпреки това усещаше върху себе си равнодушния му поглед.

– И вие изглеждате изтощена – В този миг вратата се отвори и той се обърна. Влезе Джак Стедмън и с него в залата нахлу хладен есенен въздух.

– Не очаквах такава студена нощ – отбеляза той и свали шапката си. – Няма да се учудя, ако времето се обърне. – Лейди Гуинивър не се виждаше иззад високата облегалка и той продължи: – Икономът на пазителя на печата прие посланието ви и ме накара да чакам почти два часа, преди да ми каже отговора, милорд. – Гласът му прозвуча извинително. – В приемната му беше такава блъсканица, че нямаше как да се измъкна.

– Изпрати ли ми вест? – попита нетърпеливо Хю.

– Да, милорд. Утре вие и лейди Гуинивър трябва да се явите точно в три часа следобед в Хамптън Корт.

Хю кимна и неволно хвърли поглед към пейката, където Гуинивър седеше неподвижна и със затворени очи.

– Това беше всичко за днес, Джак. Утре на разсъмване ще ми трябва лодка на стълбите на Блекфриарс. Погрижи се да е с навес, за да пази от дъжд и вятър. Ти ще ни придружиш с още двама мъже.

– Тъй вярно, сър. А мастър Робин?

– Той остава тук. Кажете му, че има свободен ден... ако ден, прекаран с малката Пипа, изобщо може да се нарече свободен – заключи сухо

Хю.

Джак се ухили.

– Ще му кажа, сър. Лека нощ! – Той вдигна ръка към челото си и отново нахлупи шапката си.

– Толкова скоро – прошепна Гуинивър, изправи се бавно и устреми поглед към Хю. – Защо не ми дадохте няколко дни спокойствие?

– Забавянето не означава спокойствие – отговори утешително той.

– По-добре да се свърши, каквото има да става.

– Но аз още не съм готова.

– Утре няма да има процес – успокои я той. – Ще ви задават въпроси, но не официално.

– Толкова ме е страх – пошепна тя. – И не ми казвайте, че нямам основания.

– Не бих се изразил така.

Тя вдигна очи към него, безпомощна като дете. Очите ѝ бяха пълни с болка.

Пращането на огъня зад нея беше единственият шум в утихналата къща. Гуинивър чуваше ускореното си дишане. Кръвта шумеше в ушите ѝ.

– Елате при мен – изрече тихо Хю. Това беше заповед и молба едновременно.

Гуинивър остана неподвижна, топлината на огъня пареше гърба ѝ. Светлината на фенерите и няколкото недогорели свещи в свещниците я обграждаха с ярък ореол. Оттатък кръга залата тънеше в тъмнина.

– Елате при мен – повтори той. Сложи ръце на раменете ѝ и усети колко крехки бяха костите ѝ под пръстите му.

Тя не се раздвижи, нито към него, нито се отдалечи. Той ѝ предлагаше нещо, от което тя се нуждаеше повече от всичко друго на света. Утехата на любовта, силата, която щеше да почерпи от съзнанието, че не беше сама. Силата на любовта, която щеше да успокои страховете ѝ и да излее балсам върху наранената ѝ душа, макар и за съвсем кратко време. Въпреки всичко това ѝ беше неприятно, че утехата щеше да дойде от човека, който в крайна сметка беше причината за отчаянието ѝ.

Затова не го окуражи; ала когато той я привлече към себе си и я улови за брадичката, за да вдигне лицето ѝ, тя не се възпротиви.

Той я целуна нежно, после с нарастваща страст, като че искаше да я събуди, за да му даде страстния отговор, който очакваше.

– Ела при мен – пошепна до устните ѝ той. – Гуинивър, ела при мен. – Притисна я здраво, за да усети силата му, да разбере, че той е

готов да я закриля. След смъртта на Тимъти най-после можеше да отхвърли товара си и, макар и за кратко, да се опре на сила и енергия, които не бяха нейните собствени.

Устата ѝ се отвори и даде път на търсеция му език. Тя се облегна на ръцете му, отвори гърлото си, гърдите си в инстинктивно движение на отдаване. Устата му се плъзна към гърдите ѝ и усети топлината на кожата ѝ през фината дантела на ризата. Той знаеше, че пасивността ѝ не значеше отказ, а беше плод на активното решение да го приеме, да черпи сили от него.

Изведнъж изпита безкрайно блаженство. В този момент тя беше негова повече отколкото в онези минути на дива лудост в палатката му.

– Ела – каза просто той и улови ръката ѝ. С другата си ръка взе един фенер и я поведе по стълбата. Тя събра полите си и изкачи стъпалата редом с него, висока и стройна, грациозна като сърна.

Хю влезе в тъмния коридор вляво от стълбището и вдигна фенера. Хладните ѝ пръсти стискаха ръката му.

Той вдигна резето на последната врата и я отвори широко. На малка масичка гореше свещ, в камината беше напален огън. Светлината на фенера хвърли сенки по стените.

Стаята му беше чиста и подредена като палатката. Леглото беше покрито с проста завивка без никакви украси. Обкован с желязо сандък и обикновен гардероб представляваха цялата мебелировка.

– Просто е, знам – прошепна той.

Гуинивър се усмихна и проговори за първи път от доста време насам.

– От обитателя на тази стая не очаквам нищо друго.

– Струва ми се, че ме разбираш. – Той остави фенера на перваза на камината и я погледна с възхищение. Опряла едната си ръка на колоната на леглото, тя стоеше като кралица в тъмното си кадифе.

– Може би малко – усмихна се отново тя.

– Ела при мен. – Той протегна ръка и тази път тя се подчини. Спря пред него и го погледна умолително.

– Ще се опитам да ти дам това, което искаш – обеща той. Изведнъж гласът му прозвуча дрезгаво и дойде дълбоко от гърлото му. Той посегна към обсипания със скъпоценни камъни накит на главата и тя я сведе, за да го улесни.

Той извади фуркетите бавно, един след друг, и ги остави на масичката, после свали сребърната лента от челото ѝ. Извади и фуркетите от вътрешното боне, после и от косата ѝ и пусна навитите плитки. Тъй като

нямаше четка, си послужи с пръсти и разпусна дългите руси къдрици около лицето ѝ. Бледността ѝ беше отстъпила място на пламтяща червенина.

– Толкова си красива – рече той и целуна топлите ѝ устни. – Кажи ми какво очакваш от мен. Не искам да те разочаровам, Гуинивър.

– Няма да ме разочаровам – отговори абсолютно искрено тя и помилва бузата му, плъзна палец по устата му. Естествено, че нямаше да я разочарова... или поне не сега.

Обърна се с гръб към него и той развърза роклята ѝ, този път съвсем бавно, вдигна я над главата ѝ, после внимателно я разпростря върху сандъка. После развърза връзките на ризата ѝ и мушна ръце дълбоко навътре, за да обхване гърдите и раменете и. Колко топла и мека беше кожата ѝ и как ухаеше...

– Първо ми покажи нещо от себе си – помоли тя с лека усмивка. – Искам да те видя без дрехи. – Прокара пръст по бузата му, малкото ѝ пръстче се плъзна по долната устна. Той обхвана китката ѝ, засмука пръстчето и леко го загриза. Цялото ѝ тяло сякаш оживя под нежното докосване.

Хю започна да се съблича с бавни движения. От очите му струеше страст. Гуинивър го наблюдаваше с наслаждение, горяща от нетърпение да го види. Той свали наметката и жакета, развърза връзките на ризата и нахвърля всичко върху столчето до прозореца.

Погледът на Гуинивър спря върху широките гърди с посивели косъмчета, обходи мъничките пъпки на гърдите му, талията... толкова тясна в сравнение с гърдите и раменете. Проследи с видимо удоволствие как той развърза връзките на чорапите и свали панталона си. Изправи се насреща ѝ и я погледна питащо. Тя огледа без стеснение плоския корем, коравите мускулести бедра, члена, който стърчеше гордо между тях.

– Е, харесвам ли ви, мадам?

Той се обърна и сложи панталона си при другите дрехи, при това ѝ показа стегнатия си гръб и задник. Тя пристъпи зад него, сложи ръце на гърба му и помилва мускулестата плът. Той застина неподвижен под милувката ѝ, за да се наслади на милващите пръсти, които се плъзнаха между бедрата му. След малко протегна ръце и обхвана хълбоците ѝ. Тя се облегна на гърба му и устните ѝ се плъзнаха по острите ръбове на плешките. Ръцете му се плъзнаха към дупето ѝ и помилваха меката плът под ризата.

– Време е за плащане – проговори с лек смях той и се обърна. – И

моят поглед трябва да се наслади на красотата ви, милейди!

С тези думи той свали ризата ѝ до талията. Меката закръгленост на гърдите с корави и шръкнали зърна изчезна в топлите му ръце. Той ги задържа, за да усети цялата им тежест и пълнота. Очите ѝ се затвориха и тялото ѝ се разтърси от сладостна тръпка, когато пръстите му се плъзнаха дразнещо по червените зърна. Той поглади тесния гръден кош, обходи с ръце тялото ѝ, навакса пропуснатото през онази нощ на дива, бърза страст. После отстъпи крачка назад, за да я погледне, както стоеше пред него разголена до талията. Сребърнорусата коса блестеше като ореол около лицето ѝ, кожата ѝ беше порозовяла от възбуда. Гърдите ѝ се вдигаха и спускаха ускорено.

Хю протегна ръце и съвсем бавно свали ризата от хълбоците ѝ, за да разкрие и останалата част от тялото ѝ. Тя остана пред него само по копринени чорапи, стегнати със сатенени панделки.

Хю въздъхна блажено. Пред него не стоеше едва съзряващо момиче, а жена в разцвета на красотата си. Той забеляза тънките тъмни линии, следи от двете бременности, по корема и бедрата ѝ, сините жилчици по гърдите, които бяха хранили момиченцата, едва забележимо наедрялата талия. Ала тези несъвършенства я правеха още по-красива, отколкото е била в младостта си, или поне в неговите очи беше така.

Той сложи ръце на хълбоците ѝ и усети как тя потръпна под докосването на топлите му длани. Плъзна пръсти по гръбнака ѝ и тръпките се усилиха. Хвана я за раменете, обърна я с гръб към себе си и езикът последва пътя на пръстите. Гуинивър простена сладостно под парещата чувственост на влажната милувка. Краката ѝ нервно се раздвижиха.

Хю се зае с бедрата ѝ, мина с език по стегнатата извивка на дупето, наслади се на дългите крака. След това отново я обърна с лице към себе си.

Тя вдигна ръце на тила му и се притисна към него. Сложи устни върху устата му и страстно притисна хълбоците си към неговите. Хю направи крачка към леглото, без да я изпуска от прегръдката си, без да отделя устни от нейните. Тя усети ръба на леглото в ямката на коляното си и се отпусна. Той падна с нея.

Двамата легнаха един до друг и той се опря на лакът. Легнала по гръб, тя го погледна в очите и с невинен израз вдигна ръце над главата, сплете пръсти, отдаде му тялото си за обща наслада.

Той се усмихна доволно, наведе се над нея и зацелува свивката на шията ѝ, докато ръката му се плъзгаше по долната част на тялото ѝ. Върхът на показалеца му описа кръг около пъпа и се възхити на

съвършената вдлъбнатинка. После продължи по линията на тялото към хълбока, усети нежните извивки, дълбоките вдлъбнатини; тя простена под докосването му и прошепна името му. Устните му се плъзнаха към гърдите ѝ, зъбите леко докоснаха зърната.

Тя се раздвижи неспокойно, усещайки как в утробата ѝ лумва топлина, как по тялото ѝ се разлива желание. Неспособна да владее реакциите си, тя отпусна ръце. Едната ѝ ръка се плъзна към гърба му, другата обхвана коравия член. Кръвта в изпъкналите вени запулсира в дланите ѝ. С върха на пръста си тя издърпа кожичката, за да оголи нежната главичка. Помилва я внимателно, докато другата ѝ ръка обхвана по-здраво стегнатия му задник.

Хю простена под опитните ѝ милувки и се плъзна надолу по леглото, за да избяга от ръцете ѝ. Тя усети дланите му от вътрешната страна на бедрата си и веднага ги разтвори. Беше готова да му отдаде тялото си без задръжки. Той целуна бедрата ѝ, вдигна краката ѝ, за да целуне коленните ямки, помилва прасците и внимателно ги размачка. Езикът му последва ръцете, устните му положиха меки целувки върху местата, където бедрата и дупето се срещаха. Той разтвори краката ѝ още по-широко и зарови устни в горещия, ухаещ на море отвор на тялото ѝ.

Езикът му проникна в нея и заигра около скритата пъпка на удоволствието. Дъхът му беше хладен като невероятно чувствен полъх върху горещите, набъбнали устни, които милваше.

Гуинивър зарови пръсти в косата му и бедрата ѝ се напрегнаха до крайност. Хълбоците ѝ се вдигнаха, когато той мушна ръце под дупето ѝ и я приближи още повече към милващия си език и с това към върха на насладата. Ала малко преди да я залее вълната на екстаза, той отдръпна устата си; тя затрепери от желание и обви с крака хълбоците му, когато той отново се изтегли нагоре. Привлече главата му и го целуна, вкуси себе си на езика му, вдъхна замайващия аромат на собствената си възбуда.

Той проникна дълбоко в нея, задържа я здраво и усети как я изпълни до най-вътрешната точка на възбуденото ѝ до крайност тяло. Тя усети пулсирането на плътта му в себе си, после той се оттегли бавно, докато в нея остана само върхът на члена му. Разтвореното ѝ тяло жадуваше за него. Тя се надигна и се опита отново да го привлече в себе си. Очите им бяха впити едни в други, всеки потъваше в тъмните ириса на другия. Като че душите им се докосваха, като че всеки стана отражение на другия – и когато той отново проникна в нея с мощен тласък, телата им се сляха, а с тях се сляха и душите им.

След малко Хю се отдели от нея и се претърколи по гръб. Едната му ръка почиваше върху горещото тяло на Гуинивър, чийто пулс все още биеше ускорено, но постепенно се успокои в съзвучие с неговия. Тя пое дълбоко въздух и бавно издиша. След това обърна глава към него.

Той помилва бузата ѝ и тя се усмихна, но той веднага усети, че зад усмивката дебнеха сенки.

– *Tristesse de l'amour?* – попита меко той.

– Май да. – Тя помилва в отговор бузата му. – Благодаря ти, Хю.

– Няма за какво да ми благодариш – отговори глухо той и обхвана китката ѝ. – Дадох ти само онова, което ти даде на мен.

– Съмнявам се – пошепна тя. – Но това никога повече не бива да се случва. Надявам се, че разбираш...

Той поклати глава.

– Не, Гуинивър, не разбирам.

Тя седна и заговори с усилие:

– Искан ми се да можеше да разбереш... да проумееш колко ме е страх от онова, което ми предстои. Че ме чака жестока битка и не бива да мисля за нищо друго. Ще загубя ужасно много, Хю, много повече от теб. Наистина ли не разбираш?

– Да... да, мисля, че разбирам. – Той също седна и докосна голото ѝ рамо. – Нима това означава раздяла?

– Да, така трябва – отговори беззвучно тя. – Ако не го направя, няма да мога да се боря. – Тя помълча малко и добави: – Трябва да се върна в покоите си.

Той проследи безмълвно как тя събра нещата си, но когато застана насреща му гола с вързоп коприна, кадифе и дантела в ръцете си, неволно се усмихна.

– Ще ми дадеш ли халат? – попита тя.

– Да, разбира се. – Предишната дистанция помежду им отново се усети. Гуинивър я бе възвърнала. Великолепният момент на сливането не бе успял да заличи бруталните факти, които ги разделяха.

Хю беше толкова разочарован, че му се искаше да я раздруса, да я принуди да признае, че любов като тяхната е в състояние да преодолее всичко, което ги разделя. Вместо това стана от леглото и извади от гардероба си обточен с кожи халат.

– Мисля, че това е достатъчно – отбеляза кратко той и я наметна.

Гуинивър отиде до вратата и се обърна с ръка на дръжката.

– Благодаря ти, Хю.

Той направи безпомощен жест на отхвърляне. Тя се поколеба, но

Целувката на черната вдовица

после вдигна резето и се плъзна безшумно навън.

14.

Гуинивър се събуди доста преди разсъване и се учуди, че беше спала така дълбоко и непробудно. Раздвижи се и Лунна светлина, която спеше сгушена до гърба ѝ, се надигна, протегна се доволно и скочи на пода. Мускатово орехче, което беше спало между момичетата, последва сестричката си. Котетата отидоха до вратата, спряха там и погледнаха настойчиво Гуинивър.

Тя стана внимателно от леглото, за да не събуди спящите деца. Отвори вратата и пусна котетата в коридора. Сигурно още снощи бяха разузнали как се излиза навън.

Тили се надигна на нара си и се прозя.

– Снощи се прибра много късно, момичето ми – отбеляза тя и хвърли поглед към небрежно нахвърляните дрехи на господарката си. Явно е била твърде изтошена, твърде объркана, за да не ги подреди. Най-отгоре беше халатът на Хю.

Гуинивър не бързаше да отговори. Взе халата и уви голото си, за топлено от съня тяло. Сетивата ѝ реагираха веднага, щом усети миризмата му, тежестта на материята ѝ напомни за тялото му. Обзе я дълбока меланхолия. Никога вече нямаше да приеме онова, което ѝ бе дал през нощта. Той ѝ дари всичко, за което беше копняла, от което отчаяно се нуждаеше – но тя никога вече нямаше да му позволи да я люби, макар че щеше да ѝ бъде дяволски трудно да се освободи от него. Душите им се бяха докоснали и чувството, преживяно през нощта като радост, под студената светлина на утрото я уплаши с дълбочината си. Ако искаше да победи лорд пазителя на печата, трябваше да се освободи от Хю, а това означаваше да се бори със себе си.

– Значи се е случило – прошепна Тили, която веднага схвана ситуацията. – Е, не бих казала, че съм изненадана.

– О, Тили, да знаеш колко съжалявам, че се случи – отговори съкрушено Гуинивър. – Не биваше да го допускам.

– Може и така да е – промърмори старата жена с тон, който издаваше неверие. Тя стана от нара и се протегна.

– Това е началото, Тили – добави господарката ѝ. – На разсъване трябва да съм готова да отида с лорд Хю в Хамптън Корт.

Лицето на Тили стана сериозно. След бърз поглед към голямото легло, където спяха децата, тя вдигна въпросително едната си вежда.

– Аз ще им обясня – прошепна Гуинивър.

– Къде е Лунна светлина? – попита Пипа веднага щом се събуди. Седна в леглото и разтърка очи, за да прогони съня. – Сънувах, че отново се е загубила.

– Излезе с братчето си – успокои я майката.

– Трябва да ги потърсим – извика Пен и скочи от леглото. – Не познават къщата и може да се загубят.

– Побързайте тогава да се облечете. – Гуинивър отиде до гардероба и даде знак на Тили да я последва. Заговори шепнешком, за да не я чуят децата. – Днес ще нося рокля и воал в черно – реши тя. – Най-изгодно е да се представя като тъгуваща вдовица. Скромно було, със сребърната лента под бонето, без накити, само шишенце за ароматни соли на колана. Не искам да парадiram с богатството си.

– Това е най-умното. – Тили извади от гардероба черната копринена рокля, ушита от много скъпа материя, но без излишни украшения, без бродерия или скъпоценни камъни.

– Отивам да донеса гореща вода. – Тили излезе забързано и Гуинивър се обърна към момичетата, които все още се обличаха. Помогна им, като развърза връзките на ризата на Пипа, която ги беше стегнала на възел, и приглади яката на Пен.

– Днес ще имам много работа, деца – отбеляза с привидна безгрижност тя.

– Каква работа? – попита веднага Пипа и извъртя глава да я погледне през рамо.

– Лорд Хю ще ме отведе на среща с трети човек, който може да разреши спора за имота – обясни спокойно майката. – Е, вече изглеждате прилично. – Тя се наведе и ги целуна по бузките, после отиде до тоалетната масичка, където Тили вече беше поставила кана с гореща вода.

Гуинивър намокри кърпата и изтри лицето си, след това избърса шията и гърдите си. Топлата влажност ѝ напомни болезнено за милувките на Хю, за начина, по който езикът му оставяше гореща следа по тялото ѝ.

Опитните му ръце, вещината му в любовната игра, нежността му, потребността му да я задоволи – всичко това беше характерно за мъжа, който беше обожаван от сина си и се ползваше с доверието на дъщерите ѝ. И все пак тя знаеше, че мъжът, срещу когото днес и през следващите дни щеше да се изправи, беше съвсем друг. Човек на дълга. Верен на закона – даже ако този закон щеше да я унищожи. Човек, който никога не се отклоняваше от целта и дори не би помислил да застане на пътя на

правосъдието.

– Къде отиваш? – попита тихо Пен.

– В Хамптън Корт. Като се върна, ще ви разкажа какво съм видяла.

Момичетата я погледнаха с огромни очи, толкова смаяни от чутото, че забравиха да търсят котетата. Докато майка им обличаше черната вдовишка рокля, те я обсипаха с въпроси. Отговаряйки кратко, с нищо незначещи думи, Гуинивър хапна малко от хляба, който беше донесла Тили, и изпи чаша топло мляко. Не се знаеше дали щяха да ѝ предложат закуска.

В стаята нямаше огледало. Това бяха луксозни вещи, които явно надвишаваха средствата на Хю, и тя трябваше да провери как изглежда в малкото си пътническо огледало. Лицето ѝ под бялата ленена кърпа и черното боне беше бледо. Плисираната дантела на долната одежда галеше шията ѝ. При всеки друг случай щеше да си сложи някакъв накит, но днес се отказа, защото без накит четириръгълното деколте изглеждаше по-строго. Приличам много повече на монахиня, отколкото на вещица, каза си тя с цинична усмивка. Дано да беше и убедителна.

– Дай ми черната наметка, Тили! По това време по реката е хладно.
– Тя извади от най-долното чекмедже на шкафа руло пергамент.

Тили ѝ донесе наметка с качулка от тъмна вълна. Гуинивър я сложи на раменете си и пхна пергаментата в дълбокия джоб. После се обърна към прозореца и се опита да се подготви духом за предстоящото изпитание. След малко се наведе и целуна момичетата за сбогом.

– Сигурно ще се върна късно вечерта, деца. Бъдете послушни.

– Ние винаги сме послушни, мамо – отговори с лек укор Пипа.

– Да, да, знам – усмихна се Гуинивър. Не ѝ се искаше да остави децата си. Отново я обзе луд страх. „Ще се върна. Естествено, че ще се върна.“ Ала не успя да прогони напълно душещия страх в гърлото си, когато се обърна към вратата.

Тили я прегърна окуражително.

– Не се бой, миличка. Всичко ще се обърне на добре. Ще видиш.

Гуинивър се опита да ѝ се усмихне и излезе. Трябваше да стисне здраво зъби, защото беше готова да се върне и да притисне децата до сърцето си. Но нямаше право да ги тревожи.

Тя слезе бавно по стълбището към залата, защото сърцето ѝ биеше много силно. Хю, също с наметка, стоеше пред камината, готов за тръгване.

Като видя ярката светлина в сините очи и меката извивка на устата, сърцето ѝ се качи в гърлото. Все пак успя да го поздрави с безлична

учтивост.

– Желая ви добро утро, милорд!

Той се запъти с усмивка към нея, протегнал ръце за прегръдка. Нямаше да ѝ позволи да се държи на разстояние от него. Снощи, след като се бяха любили, тя се бе отдръпнала, но той беше решен да преодолее отчуждението. Отказът и да признае какво ги свързваше, какво означаваха един за друг, беше безумие.

Той взе ръцете ѝ, приведе се и я целуна по устата. Гуинивър напразно се опита да се изплъзне от целувката.

– Моля те, Гуинивър, не се отдръпвай – пошепна той. – Така няма да помогнеш нито на себе си, нито на мен.

– Не мога другояче – отговори с болка тя. – Какво да правя, Хю? Вие сте решен да ме унищожите. Щом постигнете тази цел, ще получите земята, за която претендирате. Нима го оспорвате?

Хю пусна ръцете ѝ.

– Не, не го оспорвам! Но никога не съм твърдял, че целта ми е да ви унищожа. – Очите му засвяткаха. – Как можете да храните такива мисли, след като знаете какво означаваме един за друг! Има известни факти, за които ще ви разпитват други хора. Това не е в моите ръце. Случаят е изцяло извън моето влияние. Независимо от чувствата си получих поръчение да ви доведа в Лондон на разпит. Само изпълнявам дълга си.

– Студен, жесток дълг – отговори с треперещ глас тя. – Дълг, който не допуска намесата на човечността. Вие сте моят пазач. Не мислите ли, че е противоестествено една затворничка да се отдаде на любов с надзирателя си и да търси утеха при него?

– В тази светлина ли виждате чувствата ни? Нима наричате преживяното снощи противоестествено?

Гуинивър вдигна рамене.

– В светлината на всички тези факти просто не ми хрумва друга дума, милорд!

В душата на Хю се надигнаха гняв и разочарование. Беше сигурен, че тя не мислеше така, но нямаше средства да я разколебае. Никога не беше срещал толкова своенравна жена...

– Моля ви, Гуинивър, повярвайте, ако имах власт, щяха да променя нещата – но не мога, затова хайде да тръгваме. – Той разтърси глава, за да овладее смущението си. – Ще вземем лодка на водната стълба в Блекфриарс. – И тръгна пръв към вратата.

Гуинивър се уви по-плътнo в наметката си. Мръзнеше, но не свежестта на облачното утро беше виновна за това. Студенината идеше

дълбоко от вътрешността ѝ и се дължеше отчасти на страха, отчасти на тревогата, че му бе причинила болка. Ала не виждаше друг начин да запази себе си и децата си. Трябваше да се бори, за да запази живота си и да спаси бъдещето на момиченцата си, а това беше невъзможно, ако се любеше с неприятеля – макар че той се доближаваше до нея в образа на приятел и любовник.

Двамата изминаха в мълчание уличките на Холборн. Въпреки ранния час много хора бяха на крак: пратеници тичаха по улиците, търговци предлагаха прясна стока, жени викаха предупредително и изпразваха нощните гърнета от прозорците си.

Мъж в яркочервена ливрея препускаше като бесен и непрестанно пришпорваше коня си, чиито копита хвърляха буци кал. Гуинивър трябваше да отскочи настрани, за да не бъде смачкана.

– Нима не ме видя? – попита възмутено тя.

– Този човек е пратеник на лорд-пазителя на печата и не се интересува от минувачите – обясни спокойно Хю. – Всичко наред ли е?

– Да, благодаря. – Тя изтърси наметката си, цялата в прах и пръски кал. Припомни си процесията от предишния ден, когато всички се разбягаха, за да сторят път на пазителя на печата и свитата му.

– Вече започвам да мисля, че лордът пазител на печата е навсякъде!

– Видим и невидим – съгласи се Хю и Гуинивър едва успя да овладее нервните си тръпки.

Между къщите в редицата пред тях изведнъж се провидя мътен металически блясък. Когато наближиха, пред тях се разкри широката сива Темза. Реката беше още по-оживена от улиците, които бяха прекосили.

Лодкари се блъскаха в подножието на водната стълба Блекфриърс и търсеха клиенти за барките и лодките си. Голяма барка с богато украсен балдахин, над който се развяваше кралският флаг, беше вързана за един кол. На борда тъкмо се качваха музиканти с лютни и лири.

– Музикантите отиват в кралския палат, вероятно ще свирят тази вечер на празника – обясни Хю, който се оглеждаше за Джек Стедмън и поръчаната лодка. – А, ето го и него. – Той посочи лодката, закотвена малко по-навътре в реката. Местата непосредствено до стълбата бяха заети. Хю повика едно улично хлапе. – Я свирни на онази лодка, момче! Три пъти дълго, три пъти късо.

Момчето изсвири пронизително със свирката, която висеше на врата му. Флагът на Хю, поставен на кърмата, се развя над водата, когато гребците се насочиха към стъпалата. Хю даде една монета на хлапето и помогна на Гуинивър да слезе на мостчето.

Едва сега Гуинивър забеляза, че около нея се носеше нестроен хор от свирки и най-различни сигнали, тъй като слугите викаха лодки за господарите си и всеки имаше свой сигнал. Струваше й се невероятно, че всяко превозно средство чуваше своя сигнал в тази какофония и се отзоваваше незабавно.

Лодката им се удари в стъпалата и Хю скочи на борда, след което протегна ръце и Гуинивър ги улови, за да се прехвърли в лодката. Той не я пусна веднага. Пръстите му задържаха нейните и тя усети силата му, усети топлината на дланите му въпреки ръкавиците. Побърза да издърпа ръцете си и стъпи на палубата, където една факла осветяваше бледото утро и хвърляше светъл кръг върху сивата вода.

– Добро утро, милейди!

– Добро утро, Джак. – Гуинивър кимна приветливо. – Хубава лодка сте наели. Виждам, че има и навес.

Джак очевидно се зарадва на похвалата.

– Сигурно ще ни потрябва, милейди. Духа студен вятър и когато се спуснем по реката, ще стане още по-хладно. На връщане ще запалим мангалите. – Той посочи гордо импровизираната печка на палубата. В тъгъла имаше малък съд с въглени.

„Дали ще има връщане?“ Тя се обърна към Хю и попита с привидно равнодушие:

– Колко време ще пътуваме?

– Около пет часа, ако, времето и водата са благоприятни. В противен случай по-дълго. – Даже да усещаше вълнението й, той не реагира.

Лодката се насочи към средата на реката и се включи в движението. Въпреки страха си Гуинивър беше запленена от интересните сцени, които се разиграваха пред очите й. Скоро излязоха от града и от двете страни на реката се заредиха великолепни имения, чиито градини стигаха чак до реката. Пред всяко имение имаше водна стълба и кей за лодките на собственика. Бреговете бяха покрити със зелени ливади, по които мирно пасяха овце и кози. Минаха през голямата гора на Ричмънд, където трябваше да лавират между множество малки острови, пръснати безредно по реката. В тръстиките се събираха блатни птици, лебеди се плъзгаха грациозно по студената сива вода. Минаха и покрай много крайречни езерца, по чиито брегове седяха дрипави деца и ловяха риба.

Хю я остави и отиде при Джак Стедмън и хората си на носа. Не понасяше да седи до нея, да усеща страха й и да знае, че не може да я утеши. А даже и да можеше, тя нямаше да приеме. Той беше врагът, причината за сегашното й отчаяние.

Гребците припяваха в ритъма на равномерните си движения. Малките рибарски лодки танцуваха в следата има. Часовете минаваха и Гуинивър изпитваше все по-силно желание безкрайното пътуване най-сетне да свърши, за да разбере какво я очаква.

– Носим хляб, месо и бира. Добре е да хапнете нещо.

Тя беше толкова потънала в мислите си, че дълбокият глас на Хю я стресна.

– Благодаря, но не съм гладна.

– Трябва да хапнете – настоя той. – Ако припаднете в краката на краля, това няма да е от полза за делото ви. Негово величество не изпитва търпимост към човешката слабост, даже към женската. Чувства се неловко. Затова по-добре не го поставяйте в неудобно положение.

– Нямам навика да припадам – отговори кратко тя.

– Обстоятелствата са... необикновени. – Той я настани под навеса и извади кошницата, в която бяха прибрани хлябът и месото. Отчупи парче хляб, отрязва с ножа си парче котлет и ѝ го подаде. После напълни един рог с ейл и го остави на пейката до нея.

– Ще видите, че ще се почувствате по-добре.

Той си взе ядене и за да не я смуцава, излезе навън при хората си. Гуинивър се запита дали наистина ѝ беше от полза да я остави сама с мислите ѝ.

Около час след обяда минаха през големия ловен парк на Хамптън, който се простираше покрай реката. В средата му се издигаха кулите и фронтоните на палата. По бреговете се тъпяха слуги в ливреи и лодкари. Музикантите бяха пристигнали малко преди тях и лодката на Хю трябваше да изчака в средата на реката, докато барката им освободи стълбата.

Гуинивър стъпи на мостчето и потръпна. Ръмеше дъжд, типичният ситен английски дъждец, който приличаше повече на капчици роса, отколкото на истински дъжд. Тя вдигна качулката си.

В горния край на стълбата се издигаше огромна арка със зъбери на върха. Джак Стедмън даде нарежданията си на лодкарите, след което бързо отиде при нея и я прихвана за лакътя, за да я изведе нагоре по стълбата.

От арката започваше път, покрит с калдъръм, който се виеше през парка към палата. Грижливо подрязани живи плетове го обграждаха от двете страни, обкръжаваха малки градинки и беседки и често се отваряха към ниши за статуи. През листата се виждаха цветя, декоративни

езерца, овощни дръвчета, приведени под тежестта на плодовете си. Пътят скоро се разшири и се вля в широк площад. От трите му страни беше паркът, в далечината се виждаха могъщи стари дъбове, мокри от дъжда, под които пасеше дивеч. Четвъртата страна беше заета от огромния, увенчан с кули портал на палата.

– Къде отиваме? – пошепна Гуинивър, която се чувстваше изгубена сред шумното, бързащо множество. Ездачи и коли бяха изпълнили площада. Слуги в ливреи тичаха насам-натам. Помпозно натруфени камериери крачеха величествено зад разкошно облечените си господари, поверени на грижите им. Никой не забелязваше дъжда.

– Отиваме в приемната на лорд-пазителя на печата – отговори спокойно Хю. – Там обикновено е пълно с просители, затова аз ще ви пропраям пътя. Дръжте се здраво за мен.

Той тръгна уверено през навалицата и скоро двамата минаха през голямата сводеста порта. От лявата страна на портата имаше стълба. Пред тях се простираше външният двор, зад който се виждаше друга сводеста порта. Гуинивър се огледа с нескрито любопитство.

Хю сведе глава към ухото ѝ и посочи стълбата в стената, която стигаше до върха, залян от светлината на факли.

– Наричат я стълбата на краля – обясни шепнешком той. – Води към частните му покои и към залата за аудиенции.

От четирите краища на външния двор прозвучаха сигнали на тропети. Гуинивър не успя да ги различи, но явно всички изпълняваха една цел. Посетителите, пажовете, вратарите – всички се водеха по тези сигнали. Във все по-увеличаващата се мокра бъркотия никой не изглеждаше объркан или безпомощен.

Хю вървеше уверено по калдъръма на външния двор към следващата сводеста порта и здраво стискаше ръката на Гуинивър. Отмерените му стъпки издаваха, че знаеше точно къде отива. Никой не им обръщаше внимание. Двамата минаха през портата и Гуинивър видя, че вторият двор беше много по-спокоен.

Прекосяха площадчето под все по-засилващия се дъжд. Въпреки потиснатостта си младата жена остана силно впечатлена от позлатеното великолепие на северната стена на сградата, украсена с множество колони. Тя спря в средата на двора, без да обръща внимание на Хю, който нетърпеливо я теглеше напред. Астрономически часовник с фина украса беше поставен точно на портата зад нея.

– Господи, колко е хубаво – пошепна смаяно тя.

– Да, хубаво е – кимна кратко Хю. – Хамптън е предпочитаният

палат на краля. Елате, трябва да побързаме. – Той продължи напред и влезе в палата.

Двамата тръгнаха по дълъг, много оживен коридор. Мъже и жени чакаха, облежани по стените. Някои от тях сякаш бяха пуснали корени по местата си. Когато човек с облекло и поведение на видна личност си позволише да мине напред, просителите се развикваха възмутено и протягаха ръце да го издърпат назад.

– Какво искат? – попита Гуинивър, едновременно отвратена и възхитена от сцената.

– Това е преддверието на държавния съвет. Затрупани са с молби... обжалване на съдебни присъди... уреждане на всякакви правни спорове... милостиня – обясни с паузи той.

– Учудвам се, че и вие не сте се обърнали към държавния съвет – промърмори Гуинивър и усети натиска на пергамента в джоба си, документа, който щеше да обори претенциите на Хю към земята ѝ. Ако случаят беше отнесен до държавния съвет, всичко това може би щеше да ѝ бъде спестено.

Хю я погледна студено.

– Ако вярвах в успеха, щях да го направя. Но след смъртта на Томас Мор съветът отново е корумпиран.

– Това не са ли еретически приказки?

– Възможно е.

– Нали ме посъветвахте да внимавам какво говоря.

– И сега ви съветвам същото! Аз съм в много по-изгодно положение от вас, Гуинивър.

Тя не каза нищо, само се хвана по-здраво за ръката му, докато той си пробиваше път през навалищата. След малко завиха в друг коридор, също така препълнен с хора. Хю мина покрай тях, без да им обръща внимание. Целта му беше двойната врата в края на коридора. Пред нея бдяха двама пазачи в червени кадифени ливреи.

– Хю дьо Босер – представи се кратко Хю. – С лейди Гуинивър Малори. По покана на краля и лорд-пазителя на печата.

В първия момент пазачът явно не искаше да ги пусне. Враждебното му изражение остана, докато не видя погледа на Хю и не промени намерението си.

Тогава се поклони, удари по пода с жезъла си и отвори крилото зад гръба си. След това влезе заднешком и порталът отново се затвори.

Гуинивър усети гадене. Стисна с все сила ръката на Хю и се опита да спре треперенето във вътрешността си. Той сложи ръка върху

нейната, за да ѝ вдъхне сила.

Пазачът се появи отново.

– Лорд-пазителят на печата е готов да ви приеме след час. Значи в три.

– Тогава ще чакаме – отговори равнодушно Хю. – Заведете ни в друга стая, далече от тълпата.

Мъжът го изгледа гневно, но посочи малката странична врата.

– Можете да чакате там, милорд. Ще ви повикат.

– Благодаря. – Хю удостои цербера с поклон на изискан придворен. Преследван от завистливи погледи, той отведе дамата си в тихата стаичка.

Останаха там не повече от четвърт час, когато същият пазач се появи от една врата в дъното на помещението.

– Ако желаете да ме последвате, сър... мадам! – Прекосиха след него тесен коридор, осветен от катранени факли по стените. Пазачът спря пред една от вратите и потропа с жезъла си по пода. След това отвори.

Хю кимна на Гуинивър да влезе първа. Мъжът, когото предния ден бяха видели на кон в града, седеше зад масивна дъбова маса в нишата на прозореца. Студени малки очи я изгледаха преценяващо от коравото кръгло лице.

Това беше Томас Кромвел, лорд-пазител на печата, най-страшният човек в страната.

15.

Гуинивър, решена да не показва страха си пред този мъж, запази самообладание.

– Желая ви добър ден, милорд Кромуел – проговори учтиво тя. След това се обърна към другия човек в стаята, облечен в червена църковна одежда.

– Епископ Гардинър! – Лорд-пазителят на печата посочи мъжа, засанал в нишата на един прозорец. – Той прояви интерес към вашия случай.

– Аз случай ли съм, милорд?

– Вие сте жена, прелъстила четирима съпрузи с магьосническото си изкуство – изграчи епископът. – Затова сте обвинена.

– Кой ме обвинява, милорд епископ? Има ли свидетели?

Лицето на епископа почервения като одеждата му.

– При обвинение в магьосничество няма нужда от свидетели. Църквата не се занимава с юридически трикове, мадам!

Томас Кромуел вдигна ръка.

– Да не избързваме, милорд. Лейди Малори е тук, за да отговори на някои въпроси – това е всичко.

Може би тази забележка трябваше да успокои страховете на Гуинивър, но тя не постигна целта си. Точно обратното – накара я да се почувства като муха в мрежата на паяка, очакваща приближаването на убиеца, който се наслаждаваше на безпомощното мятане на жертвата си. Без да иска, тя хвърли поглед към Хю, който стоеше зад нея с каменно изражение. Движението ѝ привлече вниманието на лорд Кромуел върху него.

– О, лорд Хю – извика пазителят на печата в очевидно добро настроение. – Надявам се, че дългото ви пътуване е минало без произшествия.

– Без нито едно произшествие, милорд – потвърди спокойно Хю.

– Добре... добре. – Кромуел кимна разсеяно и отново посвети вниманието си на Гуинивър.

– Е, милейди, нека започнем с Роджър Нийдхем, първия ви съпруг. Кой състави брачния договор?

– Чичо ми. – По навик Гуинивър леко скръсти ръце в скута си и погледна втренчено домакина си.

– О, простете... колко съм небрежен! – Той опря пръстите на ръцете си едни в други. – Заповядайте, седнете, мадам. – И посочи ниското столче встрани от писалището си.

Гуинивър веднага схвана колко неблагоприятно щеше да бъде, ако седнеше на толкова ниско столче, а останалите присъстващи останеха прави.

– Стоя много удобно, милорд, но ви благодаря за вниманието – отвърна тя.

Лордът пазител на печата я погледна недоволно, но продължи:

– Как е станало така, че Роджър Нийдхем ви е завещал имотите, които лорд Хю дьо Босер иска за себе си? Според него той не е имал право да разполага с тях, тъй като са били собственост на първата му съпруга.

Гуинивър извади от джоба на наметката си навития на руло пергамент.

– Притежавам договора между починалия ми съпруг и първата му съпруга – обясни спокойно тя. – Договорът е сключен преди брака и вътре изрично е заявено, че въпросното парче земя е част от този договор. Роджър Нийдхем е имал пълното право да разполага с този имот.

Тя чу как зад нея Хю пое рязко дъх, но не обърна глава.

– Ще позволите ли да погледна? – Кромуюел протегна ръка, украсена със скъпи пръстени.

Гуинивър му връчи документа; той го разви внимателно и грижливо изглади гънките с дебелите си пръсти.

След това зачете съсредоточено. Гуинивър усещаше присъствието на Хю зад гърба си все по-силно... мълчанието му беше много по-изразително от поток обвинителни думи.

След малко Кромуюел вдигна глава.

– Знаехте ли за този договор, лорд Хю?

– Не – отговори глухо запитаният. – Ако знаех, нямаше да се обърна към лейди Гуинивър с това искане. За първи път чувам за съществуването на такъв договор. Незнайно по каква причина лейди Гуинивър го скри от мен.

– Съмнявам се, че щях да постигна нещо, ако ви го бях показала, сър – отговори съвсем тихо тя и обърна глава да го погледне. Той беше напрегнат и бледен, в очите му пламтеше гняв.

– Все пак щях да оценя отзивчивостта ви, мадам. Разбира се, ако документът издържи пред съда.

– Ще издържи, сър, уверявам ви – отговори спокойно тя и се обърна отново към лорд-пазителя на печата. – Аз съм убедена, че правото ми

на притежание е неоспоримо, лорд Кромуел. Ще установите, че всички земи, които в момента се намират в мое владение, са мое законно притежание.

– Незабавно ще проверим документите, лейди Гуинивър. Сега обаче трябва да ви задам няколко въпроса за съпрузите ви... За последната им воля и внезапната им смърт.

Погледът на Томас Кромуел се стрелна към стенния килим, който красеше вътрешната стена на помещението. Хю проследи този поглед и веднага разбра какво ставаше.

Скрит в тясната ниша зад стената, едър мъж в черно и пурпурно притискаше лице към двата отвора. Скрити изкусно в шарката на килима, двете дупчици позволяваха да се види какво ставаше в частния кабинет на Кромуел. Друга дупка, също така изкусно скрита, позволяваше на скрития да чува разговорите.

– Кълна се в небето! – пошепна Хенри на придружителя си. – Тя е още по-очарователна, отколкото на миниатюрата. Не вярвах, че е възможно.

– Очарователна и рафинирана, ваше величество – пошепна лорд Далглиш, личен адютант на краля. Той получаваше заплата и от лорд-пазителя на печата и имаше задачата да му донася за всяка дума на краля и за всяка подробност от деня му.

– Може би... може би... – промърмори кралят. – Явно носи на раменете си глава на учен и е веща в правото – но никой не би заподозрял зад това магьосничество.

– Нали тъкмо в това е страшното на магьосничеството, ваше величество – обясни лорд Далглиш.

Хенри кимна и отново посвети вниманието си на ставащото в кабинета.

Гуинивър отговаряше на зададените ѝ въпроси спокойно и уверено. Не допусна грешката да се защитава, преди да е станало необходимо. Лорд-пазителят на печата не я обвини пряко, макар че посоката, в която вървяха въпросите му, не оставяше съмнение за целта му. Когато чу, че тя лично е изготвила предбрачните си договори, той реагира с недоверие и изказа предположението, че не е съвсем искрена.

Гуинивър се ограничи да повтори твърдението си.

– Но как е възможно това? – обади се епископът. – Не е обичайно жена да натрупа такива знания.

– Чувала съм, че лейди Мери е много учена – отговори Гуинивър. Усети как Хю се раздвижи зад нея и разбра, че бе допуснала грешка.

– Точно така, но какво знаете вие за лейди Мери, мадам? – прозвуча заплашителен глас зад стената. Крал Хенри нетърпеливо отметна килима и влезе в кабинета. – Какво можете да знаете за неблагодарността на родената извънбрачно дъщеря?

Гуинивър падна на колене. Това беше единствената възможна форма на поздрав към грамадната, обсипана в злато и скъпоценности фигура. Къдравата червеникава коса под кадифената барета беше късо подстригана, светлите очи я гледаха мрачно от широкото лице.

Хю свали шапката от главата си и се поклони дълбоко. Лорд-пазиелят на печата се надигна, епископът се поклони. Гуинивър остана на колене.

– Е, мадам? – изгърмя кралят, без да се сети да я вдигне, както изискваше етикетът. – Как посмяхте да произнесете името на най-неблагодарната незаконна дъщеря в целия християнски свят?

– Простете, ваше величество – помоли просто Гуинивър, макар да нямаше понятие с какво беше предизвикала този неудържим изблик на кралския гняв.

Кралят спря напред стаята и настроението му претърпя рязка промяна: той отметна глава назад и избухна в оглушителен смях.

– Е, може пък и да ви простя. Вие сте изключително красиво момиче, трябва да ви го призная. – Той взе ръката ѝ и я вдигна.

– Не съм момиче, ваше величество – осмели се да го поправи Гуинивър, макар да беше толкова уплашена от внезапната му поява, че краката ѝ трепереха.

Смехът на Хенри отново огласи помещението.

– Вие сте жена с ум – заяви през смях той. – Естествено, ако бяхте момиче, сега нямаше да сте тук, за да се защитавате срещу обвиненията ни, нали така? – В злобните му очи засвяткаха непонятни искри.

– Все още не съм чула обвинение, сър – отговори овладяно Гуинивър.

– Много скоро ще ги чуете, мадам – изръмжа Хенри. – Ще имате възможност да се изправите пред нашия съд в Стар Чеймбър.

– Както заповяда ваше величество – отвърна тихо тя.

– Дотогава нареждам да останете в дома на лорд Хю – отсеке кралят. – Той носи отговорност за вас. – И кимна многозначително в посока към Хю.

Тъй като Хю я бе посъветвал да повдигна въпроса за жилището си пред краля, тя сметна, че моментът е благоприятен. Затова вдигна глава и заговори със съвършена светска учтивост.

– Ако ваше величество позволи, бих желала да не оставам под покрива на лорд Хю, тъй като само го притеснявам. Бих желала да си потърся друго жилище и сама да заплащам за престоя си.

Веднага разбра, че беше направила още една грешка. Лекото движение зад гърба ѝ беше многозначително. Кралят я зяпна, като че бе загубила ума си.

– Да платите сама престоя си? – извика той. – Що за жена сте вие? Всемогъщи боже! Отхвърляте милостта, която ви оказваме! Кълна се в небето, мадам, вие сте невероятно самоуверена. – Тонът му ставаше все по-гневен. – Отдавна не бях срещал толкова неовладяна личност. Как смееете да не се съгласявате с нареждането ми? Наистина ли смятате своите планове за по-добри от моите?

Гуинивър напразно се опита да поправи стореното.

– Не исках да проявя неуважение, ваше величество, наистина не исках!

Хенри обаче трябваше да излее възмущението си.

– Значи не искате да останете в дома на лорд Хю? Тогава, мадам, ще наредя да ви отведат в Тауър!

Гуинивър отново чу как Хю зад нея пое рязко дъх и отчаяно затърси думи, с които да размекне коравото сърце на краля и да види поне малко милост в изпълнените с гняв очи. Ала преди да е успяла да отвори уста, кралят се запъти с тежки стъпки към тайната врата, през която беше влязъл. Тя хвърли бърз поглед към лорд-пазителя на печата, но не откри и капка състрадание в студените очи и коравата линия на устата.

– Вие сама избрахте квартирата си, мадам – проговори ледено той. – Лорд Хю, явно вашата гостенка е неблагодарна... и не винаги знае какво говори – допълни злобно той. – Какво ще кажете, Хю?

– Тауър не е подходящ подслон за една дама – отговори със спокоен глас лордът. – Срещу нея все още няма обвинение.

– Застъпничеството ви ме учудва – ухили се Кромвел. – Лейди Гуинивър ви обижда, обявява претенциите ви за невалидни, а вие я защитавате. – Той вдигна рамене с преувеличена изненада и продължи с поглед към епископа: – Според мен такава доброта е похвална, милорд епископ.

– Надявам се, че вие не поставяте под съмнение нареждането на краля, лорд Хю? – попита коварно епископът.

– В никакъв случай – отвърна Хю с леко повдигане на раменете.

– Тогава придружете дамата до изхода – нареди Кромвел, взе един пергамент и посегна към перото. – Стражите ще я съпроводят до новата

й квартира. Ще ѝ съобщим кога ще се състои делото ѝ, след като обсъдим въпроса с другите членове на държавния съвет. – Гуинивър бе удостоена със студен поглед, докато ръката му посипваше пергаментата с пясък. – До следващия път, мадам! – Той удари големия си печат върху пергаментата и го предаде на Хю.

Хю прочете написаното с мрачно изражение, после нави пергаментата и го прибра във вътрешния джоб на жакета си.

Все още замаяна от ужас, Гуинивър се обърна към вратата. Хю я прихвана за лакътя и я изведе навън.

– Какво ви стана, по дяволите? – изсъска той, когато излязоха. – Как посмяхте да си навлечете гнева на краля! Той е капризен като дете и безмилостен... не знаете ли, че лейди Мери е в немилост? Отказа да изпълни нареждането на баща си и да приеме незаконното си раждане. Да споменете името ѝ в негово присъствие – това граничи с държавна измяна!

– Нямах представа, че тя е в немилост, пък и откъде ли бих могла да го науча? – проговори с горчивина тя. – Не се интересувам от интригите в този проклет двор.

– Аз пък си мислех, че интригантка като вас ще се нагоди с лекота към тукашните нрави – отговори ядно той. – Защо не ми казахте нищо за документа?

– Не виждах смисъл...

– Е, да, предпочетохте да запазите тайната, за да го покажете на Кромуел и да ме обезоръжите – изсъска той.

– Моментът ми се стори благоприятен – отговори гневно тя. Хю поклати глава.

– Вече няма значение. След като настроихте краля срещу себе си... За бога, Гуинивър, колко пъти ви повторих, че трябва да си мълчите!

– Просто изказах една молба – защити се тя, засегната от грубото му нападение. – Нали именно вие ме посъветвахте да изкажа пред краля молбата си за друго жилище. Просто последвах съвета ви.

– Не го казах сериозно – отвърна той. – Нито за миг не съм помислил, че ще ми повярвате. Никога не бих ви посъветвал да сторите нещо толкова глупаво... толкова опасно – да възразите на краля!

Той продължи напред в мълчание. След малко попита, без да крие обидата и гнева си:

– Защо непременно трябва да живеете другаде? Естествено домът ми не предлага толкова комфорт като вашия, но все пак е много по-добър от Тауър!

– Вашето гостоприемство не подлежи на съмнение, милорд – опита се да го успокои тя. – Но вие разбирате много добре защо не мога да остана под вашия покрив. Аз трябва да се боря с вас, а не да ви обичам, лорд Хю. Защото искам да остана жива и да запазя онова, което имам, за децата си.

– С мен няма за какво да се борите – изсъска вбесено той. – Аз не искам вашата гибел, Гуинивър!

Тя реагира с безпомощен жест.

– Вие го казвате – но в моите очи сте враг, а аз не искам да оставам близо до врага си. Затова ще отида в Тауър, докато случаят се изясни.

Хю едва успя да се овладее. Не можеше да се пребори със своенравието ѝ. Нямаше смисъл да я укорява. Продължи напред в мрачно мълчание, изведе я от палата и тръгна към дългата, ниска сграда, в която беше настанена кралската гвардия.

– Тази дама трябва да бъде отведена в Тауър – съобщи той на полковника и му предаде навития пергамент. – Заповед на лорд-пазителя на печата!

Полковникът прочете написаното и измери с внимателен поглед неподвижната, облечена в черно фигура зад лорд Хю. Не му стана ясно какво бе извършила тази красива жена, за да разгневи до такава степен краля и пазителя на печата. Без съмнение дамата беше от благороден произход. В Тауър отвеждаха само благородници, но името Малори му беше непознато.

Може би е невинна, каза си той. Кромуел безсъвестно използваше краля за целите си и сигурно му беше подшушнал да я отстрани от пътя му. Но какъвто и да беше случаят, не беше негова работа да размишлява над получената заповед.

Хю се обърна към Гуинивър и рече тихо:

– Тук трябва да ви оставя. Ще направя, каквото мога, за да се застъпя за вас. Кралят бързо сменя настроенията си. Щом гневът му утихне, сигурно ще успее да го умилостивя... стига да го заваря в добро настроение.

Гуинивър поклати глава.

– Така е по-добре. Когато съм сама, нищо няма да ме отклонява от защитата ми. Но искам да ви помоля за нещо. – Гласът ѝ пресекна, в очите ѝ за първи път се появиха сълзи, но тя побърза да ги изтрие.

– Искате да ме помолите да се погрижа за децата ви – отгатна мисълта ѝ той. – Но това се разбира от само себе си, Гуинивър. Както и да свърши процесът, аз обещавам да осигуря защитата на децата ви. Ще се

погрижа да ми поверят грижата за тях.

– Много сте добър – прошепна тя. – Нали ще им обясните задържането ми по начин, който няма да ги уплаши?

– Ще се постарая. – Той стисна ръката ѝ и тя не я издърпа.

– Смятате ли, че ще ми разрешат да взема книгите си?

– В указанията на пазителя на печата не се споменава нищо за книги. Утре сутринта ще ви изпратят книгите и някои лични вещи.

Тя най-после издърпа ръката си.

– Благодаря, Хю. За това и защото ще се грижите за децата ми. Знаем, че при вас са на сигурно място.

– Поверявате ми децата си, но не и себе си – укори я остро той.

– Не мога...

Той я погледна сериозно, без да отговори, после с примирено покланяне на главата се обърна и излезе.

Гвардейският полковник огледа затворницата с нов интерес. Не бе чул много от полугласно разменените думи, но усети напрежението между двамата. В очите на дамата блестяха сълзи – нищо неочаквано за жена, на която предстояха ужасите на затворничеството в Тауър.

– Готови сме за тръгване, мадам – проговори меко той. – Лодката чака.

Гуинивър кимна и се уви в наметката си. Отряд гвардейци я взеха в средата си и я изведоха на брега под сипещия се дъжд. Едрите капки образуваха кръгове във водата, сивото небе беше ниско надвиснало. Дългите горещи летни дни в Дербишайър, трепкащата мараня над зелените долини и меко заоблените хълмове бяха останали в миналото. Тук всичко беше тъмно, мръсно и влажно.

Гуинивър се зарадва на навеса, който ѝ осигуряваше поне малко сушина и седна на пейката под него. Наметката ѝ беше мокра. Когато мъжете натиснаха веслата и изкараха лодката в средата на реката, тя се разтрепери от студената влага.

Хю, който вече беше на път към дома, щеше да намери огън, топла храна и детско въбрене, а тя отиваше в затвора... Е, поне леглото му няма да ме изкушава и ще мога да се съсредоточа върху защитата си, опита се да се утеши тя. Нали така искаше.

Но ѝ беше много трудно да запази непоколебимостта си, когато след дълги, мъчителни часове лодката се приближи към голямата сива сграда на Тауър. Вместо да спре на дока пред Лайън Гейт, тя продължи малко по-нататък. Гуинивър видя в стената на кея, на височината на водното равнище, тежка порта, подобна на падаща решетка, през която

след къс тунел се влизаше в Тауър. Вдигнаха портата и лодката се плъзна под стената в малко езеро. Отвориха се големи водни порти и съдът продължи пътя си към големия тъмен кей. Стъпалата и мостчето бяха покрити със зелен мъх, от стените на крепостта капеше влага. Четирима гвардейци посрещнаха затворницата.

Това е портата за предателите! – разбра тя. Бяха я превели през портата, от която никои затворник не излизаше на свобода. Даже в пустошта на Дербишайър се говореше за портата на предателите. Никога вече нямаше да види децата си...

Ръцете ѝ, макар и в ръкавици, бяха леденостудени, когато стъпи на хлъзгавото мостче. Полковникът предаде пергаментата от пазителя на печата на един от посрещналите ги гвардейци, отдаде чест на Гуинивър и се върна в лодката.

– Оттук, мадам! – Гвардейците обкръжиха новодошлата и я поведоха по тясна каменна стълба по вътрешната страна на крепостната стена към дълъг коридор. Някъде долу грачеха гарвани. След това слязоха по друга стълба и се озоваха в просторен, обрасъл с трева вътрешен двор. Отвсякъде се издигаха високите стени на Тауър, с множество кръгли кули, до които се стигаше по стълби и бойници.

Гуинивър бе преведена през тревата и влезе в ниска постройка, която изненадващо много приличаше на обикновено жилище. Гарвани подскачаха в тревата и грачеха недоволно срещу дъжда. Един от придружителите ѝ почука с жезъла си на вратата, която веднага се отвори.

– Затворницата лейди Малори, за лейтенанта на Тауър – съобщи той.

– Кой идва? Никои не ми е казал, че днес очакваме още посетители. – Нисък, набит мъж със салфетка на шията се появи на вратата в дясната стена на залата. Изисканото му облекло издаваше, че е с висок ранг. Той прочете набързо писмото на Кромвел, после спокойно огледа Гуинивър.

– Е, лейди Малори, известно време ще бъдете наш гост – поздрави я той с придворен поклон. – Ще сторим всичко, което е по силите ни, за да направим престоя ви тук поносим.

– Кой е, Оливър? – В залата влезе закръглена жена. – О, бедничката, сигурно сте премръзнала! – извика съчувствено тя и забърза към новодошлата. – Елате до огъня. Ще вечеряте тук, докато комендантът ви приготви квартира.

„Квартира“! По-точно килия. Гуинивър погледна объркано непознатата жена. Все едно беше влязла в гостоприемница, а не в затвора Тауър. Не знаеше, че тук всички затворници бяха от благороден произход

и комендантът и жена му се отнасяха към тях като към равни, с необходимото уважение и почитание – освен ако изрична заповед не бе разпоредила друго.

– Признавам, че бих се радвала на малко топлина, мадам – проговори учтиво тя и влезе в затопления от буен огън салон.

– Свалете тази мокра наметка. Ама каква ужасна вечер! Боя се, че зимата скоро ще дойде. – Жената на коменданта бърбеше без прекъсване, докато помагаше на Гуинивър да свали наметката си и да се настани пред огъня.

– Както виждам, нямате багаж. Поне сухи дрехи. – Непринуденият ѝ тон беше в противоречие с кафявите очи, в които светеше хумор. Предположението ѝ беше съвсем правилно – арестуването беше станало внезапно, както често се случваше в последно време. Лорд-пазителят на печата умело манипулираше краля да върши неща, които бяха от полза лично за Кромуел.

– Утре ще ми донесат необходимото – отговори Гуинивър и протегна измръзналите си ръце към огъня.

– Ще видя какво мога да намеря, за да се преоблечете... докато пристигнат нещата ви – обеща дамата. – Нали ще хапнете с нас?

– Не искам да ви създавам затруднения, мадам. Много сте добра.

– Но това е нормално – отговори с усмивка жената и енергично позвъни. На вратата се появи млада слугиня. – Лиза, донеси на гостенката нещо за ядене. Купичка бульон, парче пастет от дивеч и сирене.

Слугинята направи реверанс и – побърза да изпълни заповедта. Домакинята се извини и остави Гуинивър сама до огъня. След това необичайно дружелюбно посрещане, което ѝ изглеждаше недействително, страхът ѝ бе поотслабнал, но беше убедена, че няма да продължи по същия начин.

В залата дамата разговаряше сериозно със съпруга си.

– Бедната жена е замръзнала, Оливър. Заповядай да запалят огън в стаята ѝ, поне тази вечер – настоя тя. – Няма дори бельо за смяна... нищичко. Явно е станало много набързо.

– Лорд-пазителят на печата винаги действа бързо. Но от документа става ясно, че лейди Малори е тук по заповед на краля.

Жената потрепери.

– Още една бедна душа, затворена по кралска заповед – прошепна тя. – С какво може да е обидила Негово величество? Да не би да е отказала да сподели леглото му?

– Я си дръж езика – предупреди я съпругът ѝ и се огледа да не би да

ги подслушват.

– Е, мога само да ѝ пожелаая да не я сполети съдбата на другата, която беше затворена тук – продължи тъжно жена му. – Бедната кралица Ан!

– Тя престъпи свещените брачни клетви и обезчести леглото на краля – напомни ѝ комендантът.

– Така твърдят обвинителите ѝ – възрази сърдито жена му.

– Нямаме право да поставяме под въпрос решенията на краля – отвърна строго той. – Ще подслоня дамата в Уайт Тауър. Стаята е просторна и сравнително удобна. Ще заповядам да запалят огън в камината, тъй като в заповедта не се казва нищо по този въпрос.

– Много ти благодаря. Ще я нахраня, преди да я отведат. – Жената кимна и се върна в салона при гостенката си.

Слугинята донесе яденето и Гуинивър се нахрани с необичаен апетит. Бульонът я стопли, пастетът и сиренето ѝ дадоха сили; чашата вино я ободри. Опитваше се да не мисли как Хю щеше да обясни отсъствието ѝ на децата. Ако започнеше да мисли за тях, щеше да се разплаче и само да влоши положението си.

Докато се хранеше, домакинята я наблюдаваше с майчинска загриженост.

– Вие сте нова в Лондон, нали, мадам?

– Пристигнах едва вчера – отговори Гуинивър и остави лъжицата в празната купичка.

Жената явно искаше да чуе по-подробно обяснение, но остана разочарована. Гуинивър изпи виното и рече с искрена благодарност:

– Много сте добра, мадам. Наистина имах нужда да се подкрепя.

– Да, веднага разбрах – кимна жената и се обърна, тъй като в този миг влезе мъжът ѝ.

– Ако сте се нахранили, милейди, ще ви отведат в квартирата ви – съобщи той.

– Благодаря ви. Съпругата ви беше много мила. – Гуинивър стана веднага и посегна към мократа си наметка.

– Ще ви дам една от нощниците си, докато донесат нещата ви. – Домакинята излезе и след малко се върна с подплатен вълнен халат. – Реших, че това ще ви предпази най-добре от нощния студ.

– Много сте любезна. – Гуинивър метна халата на ръката си.

– Ако сте готова... – Комендантът тръгна напред и тя го последва. Сърцето ѝ биеше до пръсване, куражът отново я напусна.

Прекосиха двора, изкачиха една каменна стълба и влязоха в една от

кръглите кули. Срещу входа имаше дъбова врата, избита в дебелия каменна стена. Комендантът отвори с голям ключ, блъсна вратата и пантите изскърцаха тревожно.

– Заповядайте, лейди Малори – покани я учтиво той и отстъпа настрана.

Гуинивър мина покрай него и влезе в затворническата килия.

– Желая ви добра нощ, милейди! – Вратата се затвори и тя чу как ключът се превърта два пъти в ключалката.

Застана в средата на кръглата стая и зачака сърцето ѝ да се успокои. Въпреки огъня в малката камина вътре беше студено и миришеше на мухъл. Тя попипа дебелия каменни стени и потръпна от ледената студенина. Подът под краката ѝ беше от същите дебели камъни. Четириъгълен отвор беше избит в стената високо над главата ѝ. Отвън не проникваше светлина.

Над вратата в желязна поставка гореше свещ. Тя и огънят бяха единствените източници на светлина. В стаята имаше тясна кушетка със сламеник, възглавница и тънко одеяло. До леглото стоеше малко столче, в ъгъла дървено ведро без капак. Стомна със студена вода беше поставена на пода до огъня. Това беше цялото обзавеждане.

Гуинивър застана пред огъня. Пред камината имаше кофа с въглища, значи можеше да го поддържа, докато беше будна. Наметката ѝ все още беше мокра, затова я разпростря пред огъня и бързо се уви в подплатения халат.

Някъде отвъд каменните стени се чу самотен, дрезгав рев на лъв от кралската менажерия. Бедното животно е затворено като мен, каза си Гуинивър. Но то е още по-зле, тъй като не осъзнава защо са го пхнали в онази тясна клетка.

Тя издърпа сламеника от кушетката и го простря пред огъня. Легна и се зави с тънкото одеяло. Открай време не понасяше студ и влага, но беше решена да не се предава без борба. Нямахте да умре сред тези стени. Ако кралят и лордът пазител на печата искаха смъртта ѝ, трябваше да прибегнат друг вид насилие.

16.

– Къде е майка ни, лорд Хю? – Пен го погледна пронизващо с кафявите си очи. – Каза ни, че ще се върне надвечер.

– Точно така ни каза, но ето, че я няма – присъедини се и Пипа. – Къде е мама? Искаме да я видим. – Гласчето ѝ потрепери.

Хю вдигна момиченцето на ръце и го притисна до гърдите си.

– Кралят пожела да разговаря по-дълго с майка ви. Тя ме помоли да ви обясня, затова се върнах. Каза да ви предам, че ви обича и ще се върне колкото се може по-скоро.

– Ако е знаела, че ще ѝ се наложи да остане, щеше да ни каже – настоя Пен. – Никога не би тръгнала, без да ни каже.

– За съжаление всичко стана неочаквано – обясни търпеливо Хю. – Тя не можеше да знае, че нещата ще се развият по този начин. Гуинивър иска вие да останете тук с Тили, магистъра, Кроудър и Грийни, докато тя се върне.

– Но аз искам да я видя! – извика пронизително Пипа и заудря с юмручета по раменете му. – И Пен иска да види мама, нали, Пен?

– Разбира се – отговори беззвучно по-голямата сестра. – Къде е тя, сър?

Хю нямаше представа дали децата бяха чували за Тауър. Може би изобщо не знаеха името на затвора и ако има кажеше истината, нямаше да се уплашат. Той погледна сериозното лице на Робин, застанал зад Пен. Момчето знаеше всичко за страшния затвор. Не можеше да разчита, че той ще си замълчи, ако Пипа и Пен го подложеха на настойчив разпит.

Трябваше да подбере думите си много внимателно.

– Вашата майка се намира в една от къщите на краля. Остана там доброволно. Тъй като проблемът с имотите трябва да бъде решен, утре ще ѝ изпратят необходимите книги.

– Но тя щеше да ни каже, ако смяташе да остане някъде другаде – повтори упорито Пен. – Освен това винаги работи заедно с магистър Хауърд. – И той ли ще отиде при нея? – Тонът ѝ стана необичайно враждебен.

– Ако магистърът може да отиде при нея, значи и ние можем – добави възбудено Пипа. – Тя ще предпочете да види нас, не магистъра!

– Да, защо да не можем да отидем при нея? – подкрепи я Пен. –

Щом е останала в онази къща по своя воля, значи можем да я посетим!

Работата се оказа по-трудна, отколкото си представяше. Децата на Гуинивър не бяха от хлапетата, които приемаха всичко на доверие само защото им го казваше възрастен. Явно не ги бяха научили да се подчиняват на авторитетите, без да задават въпроси – и това не беше учудващо при такава майка.

– Засега нямате право да я посещавате – отговори твърдо той. – Майка ви го знае, затова не поиска да ви отведе при нея.

– Но защо не? – повтори Пен.

– Вижте, майка ви ще ви го обясни много по-добре от мен, щом се върне – избегна Хю прекия отговор и остави Пипа на пода. – Засега се задоволете с това, което ви казах. Защо не й напишете писмо, а аз ще го изпратя с книгите и другите й вещи?

– Ще я попитаме защо не можем да я посетим – зарадва се Пен. – Хайде, Пипа, ела да напишем писмото!

Момичетата излязоха от залата и Хю въздъхна облекчено. После хвърли поглед към Робин.

– Лейди Гуинивър е арестувана, нали? – попита сериозно момчето. Без да му се обяснява, то знаеше, че лейди Гуинивър не беше дошла доброволно в Лондон – както знаеше и какви своеволия вършеше лорд-пазителят на печата. Трябваше да направи само една малка крачка, за да разбере защо баща му не беше посмял да каже истината на двете момичета.

– Нещо подобно – отговори предпазливо Хю. – След няколко дни лейди Гуинивър ще застане като обвиняема пред държавния съвет и предпочита дотогава да не живее в моя дом. Самият крал й посочи къде да се настани.

Робин го погледна със съмнение и след малко попита:

– Ще има ли някаква полза, ако заявите пред съда, че вече нямате интерес да получите спорните земи?

Хю поклати глава.

– Работата е много по-сериозна. Хайде, момчето ми, утрото наближава, а ти имаш задължения. – Той вдигна въпросително едната си вежда.

– Да, сър. – Робин напусна залата със здраво стиснати зъби, за да провери сметките на домакинството в работната стая на управителя.

Хю остана насред залата със смръщено чело. Усещаше, че Робин до известна степен го държи отговорен за неприятното положение, в което беше изпаднала Гуинивър. Но не той беше виновен, че в момента тя

беше затворена в Тауър. Виновна беше проклетата ѝ упоритост, както и незнанието ѝ, че крал Хенри имаше непредвидим темперамент и действаше произволно. Тъй като не познаваше придворните интриги, не бе могла да се подготви както трябва.

Не беше ли негова задача да я подготви за онова, което я очакваше в Лондон? Защо не ѝ разказа повече подробности за краля и неговия пазител на печата? Защото единственото му желание беше да я види по-скоро в леглото си?

Велики боже, както и да го извърташе, вината беше негова!

– Милорд...? – Тихият глас на магистъра го изтръгна от нерадостните размишления. – Изпратили сте да ме повикат.

– Да, искам да отнесете книгите на лейди Гуинивър. Тили ще дойде с вас... тя тъкмо събира багажа на господарката си. Джак Стедмън ще ви придружи. Не вярвам да ви разрешат да останете дълго; но бъдете така добър и я попитайте има ли и други желания.

– Къде е милейди?

– В Тауър.

Магистърът пребледня, дългата му брадичка се разтресе.

– В Тауър! – прошепна отчаяно той.

– Кралят заповяда така – обясни сухо Хю. – Ако вашата господарка се научи да си държи езика зад зъбите, ще бъде много по-добре.

Магистърът се почеса по врата, вслука бузите си и стисна устни. След малко погледна нагоре към лорд Хю, който го надвишаваше с цяла глава.

– Това е несправедливо – проговори задавено той. – Моята господарка не е убийца. И според мен вие го знаете много добре, лорд Хю!

– Аз не решавам съдбата ѝ – опита се да се оправдае лордът. Магистър Хауърд поклати глава. За момент се поколеба, но после заговори с отчаяна смелост.

– Разбира се, че имахте възможност да решите, лорд Хю, още от първия момент. Ние, които служим на лейди Гуинивър, я познаваме! Тя не е вещица, камо ли пък убийца. Вие искате земята ѝ... искате земя, която не ви принадлежи... хайде, бъдете честен и признайте!

Хю усети как лицето му пламна. Първо Робин, сега и магистърът.

– Прекрачвате границата, магистре – отвърна укорно той. – Не мога да позволя подобно безсрамие, дори от верен слуга на лейди Гуинивър. Този път ще ви простя, защото виждам, че обичате господарката си. Но не повтаряйте грешката си... това се отнася и за другите слуги на лейди Гуинивър! – Той изгледа заплашително магистъра, обърна се рязко и

излезе от залата.

Старецът приглади с треперещи ръце вълнената си дреха. Не можеше да си мълчи. След като господарката му беше в затвора, той нямаше какво да губи, казвайки истината. Това се отнасяше и за Грийни, и за Кроудър и Тили. Те не можеха без господарката си. А ако твърденията на Тили бяха верни, между лейди Гуинивър и лорд Хю беше станало нещо много сериозно...

Хю излезе навън в сивото ранно утро, опитвайки се да овладее гнева си. Всъщност трябваше да оцени привързаността на магистъра към господарката му. А и на другите. Нали и той очакваше същото от прислугата си. Все пак беше гневен. Ако не й бяха толкова верни, ако мислеха повече за собствената си изгода, нямаше да му създават толкова трудности от самото начало.

Дъждът беше престанал и слънцето се мъчеше да си пробие път през облаците, но утрото беше хладно. Явно лятото си беше отишло окончателно.

Можеше да направи опит да я освободи – имаше начин да настрои краля благосклонно към затворницата...

Гуинивър щеше да се разгневи и да го обвини в манипулация, но каквото и да беше, тя нямаше да предпочете затворничеството в Тауър пред възможността да се върне при децата си и да живее отново в дома му. Не и след като беше разбрала какво означава затворът. За него беше ужасно, че тя се намира в затворническа килия. Щом не искаше да отвърне на любовта му – добре, той щеше да се примири, но заради сигурността на децата си тя беше длъжна да се върне под неговия покрив.

Беше малко след седем сутринта. Трябваше да тръгнат веднага, за да стигнат в Хамптън Корт рано следобед. Без да се бави, Хю се върна обратно в залата и се изкачи на втория етаж. Почука на вратата и влезе при момичетата, без да чака покана.

– Тили, облечете момичетата в най-красивите им рокли. Бързо... искам след половин час да сте готови.

Пипа скочи от пода, където беше наблюдавала как сестра ѝ пишеше писмото. Котенцата се изгърколиха от скута ѝ.

– При мама ли отиваме?

– Не, ще направим посещение на краля.

– Кралят ще ни заведе ли при мама? – попита упорито Пен и захапа края на перото си. Посещението при всевластния господар на Англия я интересуваше само доколкото беше свързано с майка ѝ.

– Не съм сигурен – призна Хю. – Но сме длъжни да опитаме. Бързо

се облечете, нямаме време за губене.

Той излезе навън и нареди на един слуга да поръча хубава лодка от Блекфриърс – по възможност малка и бърза.

Робин реагира на новината, че трябва да остане в Холборн, със стоическо мълчание. Никога не беше виждал краля, но не посмя да каже, че има голямо желание да придружи баща си и момичетата в Хамптън Корт; това не беше и нужно, защото засенчените очи и стиснатите устни го издаваха. Хю не можеше да му предложи утеха. По-късно щеше да намери начин да го обезщети, но първо трябваше да реши най-важния въпрос.

Лордът се преоблече бързо в придворна одежда от зелено кадифе и жакет в цвят на старо злато. Огледа се доволно и с учудване установи, че гневът му е изчезнал. Планът му зависеше от съдбата и от удачно подбрания момент. Ако тези два фактора се окажеха благоприятни... Ако кралят беше там, където се надяваше да го намери... тогава всичко щеше да зависи от моментното настроение на Хенри. Ако вземеше предвид всички възможни рискове, планът му имаше реален шанс да се увенчае с успех.

Той хвана момичетата за ръка и се запъти към водната стълба в Блекфриърс, докато те го обсипваха с въпроси. Какво ще им каже кралят, как изглежда, кога ще им позволи да видят майка си, защо трябва да пътуват с лодка, колко време ще трае пътуването, какъв е палатът на краля, защо гребците припяват, докато работят, как се нарича това място на брега, ами онова...

Хю отговаряше търпеливо. Лодката беше малка и лека, шестимата гребци бяха яки и издръжливи. Буквално летяха по реката, благодарствани от силното течение и придружавани от непрестанното бърбене на Пипа. Пен беше потънала в замислено мълчание, което прекъсваше само от време на време с кратък въпрос или изказано на глас размишление, което се въртеше все около майка им. Хю разбра, че много скоро трябваше да ѝ разкрие поне част от истината. Но първо трябваше да освободят Гуинивър. Дано начинанието му се увенчаеше с успех, за да я види още тази вечер в своя дом.

Широко разкрачен, кралят стоеше насред двора и оглеждаше доволно конете си. Ловни жребци и кобили, бойни коне, предвидени за турнири и война, все любими животни, с които се гордееше. Конете минаваха покрай него като на парад, той кимаше доволно и се радваше на бодрата им стъпка, издутите ноздри и оголените зъби. Най-

благородните между тях бяха с толкова огнен и див темперамент, че можеха да ги яздят само най-опитни ездачи.

Топлото следобедно слънце, което осветяваше деня, сякаш понамали болката в крака на краля и увеличи задоволството му. Опрян на рамото на застаналия до него придворен, той отиде до бялата ограда, която отделяше заграденото място за конете от двора, за да види кобилите и неуморно припкащите жребчета.

Кралят се засмя гърлено и възвръстният благородник, на чието рамо се опираше, си позволи нещо като усмивка.

– Виждам, че под вашето вещо ръководство конете ми се развиват отлично – похвали го Хенри.

Лорд Рочестър се поклони със сияещо лице.

– Те са най-голямата ми радост, ваше величество!

– Да, и нашата също – потвърди благосклонно Хенри. После се обърна тронаво като голям боен кораб при отслабващ вятър. – Утре ще ловуваме в Ричмонд. Вие ще яздите с нас, милорд Рочестър!

Началникът на кралските конюшни се поклони дълбоко.

Хенри го освободи с приятелско кимване и се отдалечи с клатушкащи се стъпки. Когато отиваше при конете си, не искаше компания. Поне тук беше свободен от безкрайните интриги и ядове в кралския двор. Изпълнен със зловна радост, той си представи как придворните нетърпеливо се разхождат в преддверията и коридорите на палата, докато той се наслаждава на тези великолепни животни.

Без да бърза, той закуцука по широката, настлана с чакъл алея през градините към реката, като се проклинаше, че е забравил бастуна си в спалнята. Допреди малко беше убеден, че кракът му е много по-добре и не се нуждае от опора, но се оказа, че се е излъгал, и сега трябваше да си плаща.

Недалеч от реката той забеляза трима души, които вървяха право към него. Смръщи чело и примигна любопитно под гъстите червеникави вежди.

– Кои ли са пък тези? – промърмори той, ядосан, че са смутили спокойствието му.

След това позна мъжа и тихо изръмжа името му: Хю дьо Босер. У лорд Хю имаше нещо, което му вдъхваше доверие и подобряваше настроението му. Този мъж беше прям, винаги спокоен и най-важното – не беше интригант и не се грижеше единствено за собствената си изгода.

Хю водеше със себе си две малки момиченца. Дори само това беше достатъчно да събуди интереса на краля, който се смяташе за голям

приятел на децата. При това забравяше, че често се отнася несправедливо и дори жестоко към своенравната си голяма дъщеря, затваряше я и я лишаваше дори от огън в камината и достатъчно храна.

В близката ниша на грижливо подрязания жив плет беше поставена каменна пейка и кралят се отпусна на седалката с доволна въздишка. Протегна масивните си крака, скръсти ръце върху дебелия си корем и загледа приближаващото трио с искрено любопитство.

Хю водеше във всяка ръка по едно дете. Беше се надявал, че кралят няма да промени навика си и в хубав следобед като този ще посети обочите на Хамптън Корт без придружители. Също така се беше надявал да избере правилно момента и да завари Хенри в най-добро настроение след посещението при любимите му коне.

Сметката му май излезе върна.

Пипа беше неестествено тиха, докато вървяха към огромната фигура на краля, облечена в червено и черно, с дръзко нахлупена на едната страна плоска барета. На периферията блестеше огромен смарагд, на шията висеше тежка огърлица. Всичко у него беше огромно, даже подплатените къси панталони от раирана коприна. Погледът ѝ спря върху отвората на панталона и тя отвори уста да попита нещо, но Хю стисна предупредително горещата ѝ ръчица. Който познаваше Пипа, можеше да си представи какво ще изскочи от устата ѝ.

Той беше решил да не внушава на децата как да се държат пред краля, разчиташе на тяхната невинност и естествения им разум. Сега можеше само да се моли стратегията му да успее. Тримата застанаха пред краля и той пусна ръцете на децата, за да свали шапката си. Направи дълбок поклон, момичетата приклегнаха в реверанс, но веднага се надигнаха, за да погледнат своя суверен с разширени от страхопочитание очи.

– Я виж ти, лорд Хю, кого сте ми довели? – изгърмя дружелюбно кралят.

– Аз се казвам Пипа, сър.

– Името ѝ е Филипа – поправи я веднага Пен и отново направи реверанс. – Това е сестра ми Филипа, сър, а аз съм Пенелопа.

– Е, малка Пенелопа, от кое семейство сте?

– Нашият баща е лорд Хадлоу от Дербишайър – отговори с уверен глас Пен.

По лицето на краля пробяга сянка. Стана и се разкрачи, за да не загуби равновесие, опрял ръце на хълбоците.

– Вече съм чувал това име. – Той погледна въпросително Хю.

– Вторият съпруг на лейди Малори – обясни спокойно той.

– Да, и искаме да отидем при мама. – Пипа, която бързо бе преодоляла страхопочитанието към краля, произнесе тези думи със засилваща се настойчивост. – Не знаем къде е тя, но трябва да отидем при нея. Моля ви, сър! – Тя го погледна умолително и неволно докосна ръката му.

Кралят погледна първо нея, после и сестра ѝ. Два чифта кафяви очи бяха устремени към него с пламенна молба.

– Готов съм да се обзаложа, че един ден и двете ще станат красавици като майка си – промърмори той.

– Сега трябва да отидем при мама – повтори Пипа. – Нали няма да ни забраните, сър?

– Сигурна съм, че тя ни чака с нетърпение – допълни Пен.

– Значи доведохте децата да помолят за майка си, милорд? – попита замислено кралят. – Явно знаете, че сме податливи на детските молби.

– Великодушието на ваше величество е известно – отговори спокойно Хю. – Лейди Малори никога не е идвала в двора и произнесе някои необмислени думи. Аз гарантирам, че тя се разкайва най-искрено за лекомислието си.

Кралят се извърна настрана и погледна към оборите. Само след няколко седмици неговата кралица щеше да му роди трето дете. Може би то щеше да бъде така желаният и необходим син. Всички знаци сочеха натам. Астролозите предсказваха момче, лекарите се кълняха, че наистина ще се роди син. Самата Джейн беше сигурна. Милосърдието и великодушието бяха кралски добродетели. И може би, ако днес проявеше милост към двете прелестни момиченца, щеше да се сдобие със здрав и силен син.

– Значи твърдите, че лейди Малори ще се съгласи да живее в дома ви? – попита той, без да погледне Хю.

– Да, ваше величество! – Лордът не се поколеба нито миг.

– Тогава да се надяваме, че дамата ще се научи да владее езика и темперамента си – отвърна Хенри, извади един пръстен от пръста си, обърна се бавно и го връчи на Хю. – Ето ви моето пълномощие за осъществяването на дамата.

Той се наведе с усилие и нежно пощипна Пипа под брадичката. После потупа Пен по рамото.

– Бог да е с вас, мили момичета! Запомнете днешната среща с краля.

– О, да – пошепна пламенно Пен. – О, да, никога няма да я забравим.

Хенри, който винаги прозираше ласкателствата, засия, възхитен от искреността на детето.

– Хайде, вървете. – Той се изправи и намигна на Хю. – Струва ми се, че познавате добре своя господар, Босер!

Хю се ограничи с нов дълбок поклон.

– Вървете! – Хенри го освободи с властен жест. Теглейки със себе си момичетата, Хю направи няколко крачки заднешком, после се обърна и забърза към водната стълба.

– Кралят каза ли, че можем да посетим мама? – попита Пипа, объркана от случилото се. – Нищо не чух.

– Не каза точно това – отговори Пен, – но каза, че ще бъде освободена. Нима нашата майка е в затвора, сър? – обърна се тя към Хю.

– Временно – отговори смутено той.

– Но защо? Защо са изпратили мама в затвора? – извика стреснато Пипа и гласът ѝ огласи околността.

– Майка ви ще ви обясни – отговори Хю и отново се почувства страхливец. – Трябва веднага да се върнем в Лондон. Колкото по-скоро стигнем там, толкова по-скоро ще видите майка си. Добре, че лодката не е заминала.

Той качи момичетата в същата лодка, с която бяха пристигнали преди половин час. Ако се бяха забавили още малко, лодкарите щяха да отстъпят мястото си на новопристигнали пътници и отпътуването им щеше да се забави. А така само след няколко минути щяха да бъдат в средата на реката и течението щеше да ги понесе към Лондон.

По обратния път към града момичетата не пророниха нито дума. И двете бяха гладни, тъй като след ранната закуска не бяха хапвали нищо, но бяха толкова развълнувани от събитията на деня, че не усещаха къркорещите си стомаси.

Хю, който също умираше от глад, се наруга, че сутринта в бързината беше забравил да вземе храна. Непрекъснато следеше бавния път на слънцето и хапеше устни, за да не се развика на лодкарите да побързат.

Беше почти шест, когато стигнаха мостика на Блекфриърс. Хю скочи и изнесе момичетата от лодката.

– Чакайте тук – нареди той на лодкарите. – След пет минути ще ми трябвате. – Той хвана ръцете на момичетата и тримата буквално пробягаха разстоянието до къщата му. Остави ги на входната врата и се втурна обратно към лодката.

– Бързо към Лайн Гейт на Тауър – нареди той, щом скочи в лодката.

Мъжете наблегнаха веслата и лодката заплава по течението на реката към Лондонския мост и кея на Тауър.

Комендантът огледа внимателно кралския пръстен и го остави на масата пред себе си.

– Правилно ли ви разбрах, лорд Хю? Наистина ли трябва да предам затворената лейди Малори под вашата опека?

– Такава е кралската воля.

– Тази сутрин дамата имаше посетители.

– Да, камериерката ѝ и магистър Хауърд. Изпратих да ѝ донесат някои неща.

– Позволих им да останат при нея един час. – Комендантът като че ли търсеше одобрение за проявената милост.

– Сигурен съм, че лейди Малори ви е много благодарна.

– О, да. Вчера жена ми много я хареса. Покани я на вечеря, а аз наредих да запалят огън в стаята ѝ.

Хю кимна, едва скривайки нетърпението си. Комендантът се надигна.

– Елате, милорд, ще ви отведе при затворницата. Ще видите, че не беше на лошо място.

Минаха по бойниците, където гарваните се събираха да нощуват в нишите и дълбоките сенки на високата стена, изкачиха стълбичките на кулата и спряха пред килията на Гуинивър.

Тя седеше пред тлеещия огън, увита в наметката си и с разтворена книга на коленете, но от няколко часа насам не беше прочела нито дума. Посещението на Тили и магистъра бе повдигнало духа ѝ, но сега, когато сенките на нощта изпълваха затворническата килия, оптимизмът я напусна. Вече не виждаше смисъл да разработва сложна, юридически необорима защитна стратегия. И без тора никои нямаше да си даде труд да я изслуша. Въпреки всички уверения в обратното, накрая щяха да ѝ вземат онова, заради което я бяха довели в столицата.

Когато чу превъртането на ключа в ключалката, тя бавно обърна глава в очакване на мълчаливия пазач с храната.

– Хю? – Тя стана от столчето и автоматично затвори книгата, отбелязвайки страницата с пръст. – Какво ви води насам?

Хю се обърна към коменданта, застанал на прага, и тихо помоли:

– Оставете ни сами.

Комендантът се оттегли с кратък поклон и затвори вратата зад себе си, но не превъртя ключа.

– Сигурно ми носите вест от децата? – попита Гуинивър и остави

книгата на столчето. Лицето ѝ беше напрегнато и изпълнено със страх. – Тили и магистърът ми донесоха всичко, от което имам нужда. Много съм ви благодарна, че ги изпратихте. Как... как са децата?

– Горят от нетърпение да ви видят отново. Непрекъснато ми задават въпроси, на които не съм в състояние да отговоря. – Той остана до вратата и не направи опит да се приближи. Погледът му се плъзна по лицето ѝ, отбеляза всяка следа от мъката и тревогата, които я изпълваха, откак бяха напуснали Хамптън Корт. Сърцето му заби ускорено, но пак не направи крачка към нея. Усещаше стената, която тя бе издигнала между двамата и която беше по-дебела от вратата зад гърба му.

– Не можете да ги доведете тук – прошепна тя и посочи тъмната килия.

– Но вие можете да отидете при тях. Издействах от краля да бъдете освободена, ако сте съгласна да приемете гостоприемството ми.

– Как го направихте? – Очите ѝ се присвиха, тя се изправи гордо, едва ли не високомерно.

Хю изпъна рамене. Тя и без това щеше да разбере, но той не бързаше да се изповяда.

– Хенри много бързо мени настроенятия си. Ако го уловиш в подходящия момент, можеш да получиш от него, каквото желаш. Аз намерих правилния подход.

Гуинивър не настоя да чуе повече.

– Значи, за да изляза оттук, трябва да ви приема като свой личен охранител?

– Точно така.

Тя се загледа тъжно в огъня. Чувстваше се толкова ранима, така силно усещаше близостта му, пронизващия поглед, който проникваше до сърцето ѝ... Копнееше за силната му прегръдка, за нежните му целувки, за силата, която ѝ вдъхваше любовта му. Но в крайна сметка всичко това щеше да я направи не по-силна, а по-слаба. Този мъж щеше да излезе като свидетел срещу нея и тя не биваше да бъде зависима от него.

Затова се обърна и проговори горчиво:

– А трябва ли да очаквам, че тялото ми ще бъде на разположение на охранителя като компенсация срещу гостоприемството му?

Хю пребледня. Изведнъж носът му изпъкна върху лицето, около устните му се появиха сини сенки. Той вдигна ръка в спонтанен жест, но веднага я отпусна. Стисна ръце в юмруци, защото ей сега щеше да я сграбчи и да я раздруса.

Гуинивър пое дълбоко дъх, сведе очи и пошепна:

– Простете ми! Не знам защо го казах. – Искаше да го нарани и отблъсне, но сега изпитваше отвращение от думите, които кънтяха в ушите ѝ.

Хю помълча малко, твърде развълнуван, за да проумее поне отчасти какво я измъчваше. После се обърна да излезе.

– Скоро ще чуете камбаните за вечерня. Дотогава трябва да вземете решение. Ако не желаете да дойдете с мен, ще наредя да повикат децата ви, за да споделят с вас гостоприемството на краля. Вече не мога да крия истината от тях. Вие най-добре знаете как да им го кажете. – Той отвори вратата. – Щом зазвънят камбаните, ще се върна да чуя отговора ви.

– Хю?

– Да? – Той спря на вратата, без да се обърне, с ръка върху бравата.

– Ще дойда с вас. – Какво друго ѝ оставаше? Той много добре знаеше, че никога не би довела децата си в Тауър, както не можеше и да ги остави без обяснение за отсъствието си.

– Тогава да не губим време – отвърна той студено и резервирано. – Щом се приберем, ще изпратя човек да вземе вещите ви.

Гуинивър се уви в наметката си и обходи с поглед малкото помещение. Дали след процеса щяха да я доведат отново тук? След като я обявят за виновна? Тук ли щеше да чака екзекуцията си?

Тя прогони енергично черните мисли. Потиснатостта изчезна, естественият ѝ оптимизъм се събуди. Щом беше свободна, щеше да намери начин да се спаси. Сега щеше да се върне при децата си и имаше нужда от цялата си енергия, за да им каже истината.

Когато мина покрай Хю, тя вдигна умотелен поглед към него. По лицето му все още личеше огорчение.

– Простете ми – прошепна тя. – Казах нещо ужасно.

– Точно така – отговори глухо той. – Само да знаех с какво съм го заслужил! – Когато улови ръката ѝ и я поведе надолу по стълбата към вътрешния двор, зазвъняха камбаните за вечерня.

Когато минаха под Лондонския мост, той беше почти пуст, тъй като след вечерните камбани движението между двата бряга се прекратяваше. В централната градска част все още беше оживено. Видяха светлините на крайбрежните кръчми, чува песни и смехове. Пред вратите на ярко осветените бордеи, разположени по южния бряг, стояха жени и се провикваха дрезгаво, за да привлекат минаващите покрай тях мъже.

– Бордеите по левия бряг процъфтяват – отбеляза Хю, проследил

погледа ѝ.

– Само там ли?

– Те са най-известните в града.

Отново потънаха в мълчание. Гуинивър се питаше дали той щеше някога да ѝ прости. Но след като тя държеше да запази разстоянието помежду им, вероятно беше по-добре да не се опитва да заглади случилото се.

Слязоха от лодката на Блекфриарс и мълчаливо закрачиха към Холборн. Щом стигнаха до дома на Хю, Гуинивър ускори крачка. Входната врата се отвори с трясък и децата се втурнаха с радостни викове насреща ѝ.

– Мамо, мамо, толкова ни липсваше! – викаше Пипа и се притискаше към майка си. – Защо са те затворили? Ние говорихме с краля и той каза, че можем да те видим... нали, Пен?

Пен, която стискаше здраво свободната ръка на майка си, можа само да кимне, тъй като хаосът от чувства, който цареше в главичката ѝ, ѝ бе отнел дар слово.

– Говорили сте с краля? – Гуинивър погледна объркано децата си, после се обърна към Хю, търсейки обяснение.

Той вдигна рамене едва забележимо, сякаш искаше да каже: а ти какво би направила на мое място?

Каквото и да беше направил, то е било единствената възможност да издейства освобождаването ѝ, Гуинивър беше убедена в това. А когато отново прегърна децата си, единственото чувство, което я изпълваше от глава до пети, беше благодарност.

17.

Хю излезе от дома си и прекрачи с отсъстващ вид Мускатово орехче, което си играеше на стълбата с паднало жълто листо, докато сестричката му гонеше червейчетата в локвата край входа. Котетата са толкова разглезени, че не им се е наложило да научат разликата между сухи листа, червеи и мишки, помисли си Хю – но без гняв.

Той слезе по стълбата и тръгна към овощната градина, където се разхождаха Гуинивър и магистърът, както винаги задълбочени в остроумна юридическа дискусия. Бяха минали три дни, откакто Гуинивър се беше върнала от Тауър, без двамата да останат сами поне за минути. Винаги някой беше до нея, ако не момичетата или магистърът, то друг член на домакинството ѝ. Веднага след вечеря тя се оттегляше от залата и се скриваше в стаята си. На сутринта се появяваше учтива, но съдържана, учеше с децата си или разработваше защитата си. Беше издигнала около себе си непроницаема стена, за да се пази от неприятеля.

Отчаянието му беше равно по сила на объркването му. След като бе прекарал един следобед в Матлок, вече знаеше достатъчно за брака ѝ с Тимъти Хадлоу и обстоятелствата около смъртта му, за да си състави ясна представа, но все още не беше наясно със смъртта на Стивън Малори. Същевременно обаче знаеше, че процесът пред държавния съвет никога нямаше да извади на бял свят истината. Разследванията му, макар да не бяха довели до убедителни доказателства, щяха да бъдат достатъчни на алчния пазител на печата да издаде обвинителна присъда.

Не можеше да ѝ се сърди, че се държеше настрана от него, но винаги когато беше близо до нея, усещаше, че тя се нуждаеше от подкрепата и нежността му – и че копнееше за любовта, която ощастливяваше и двамата. Но тя не отстъпваше. Според нея той и собственото ѝ желание да се любя с него бяха непримирими противници.

Когато излезе изпод дърветата, Хю я чу да говори, преди да я види. Магистър Хауърд се беше разпрострял върху някакъв юридически казус с обичайното си пристрастие към детайлите.

За да не събуди впечатление, че ги подслушва, Хю затропа с ботушите си.

– Лейди Гуинивър?

– Ах, вие ли сте! – поздрави го тя с хладна усмивка, когато застана пред двамата, но очите ѝ веднага запламтяха, щом срещнаха неговите.

Хю отново се запита колко ли време още щеше да му устоява и дали той щеше да издържи дотогава, без да я докосне. Ако не беше магистър Хауърд, щеше да я просне на влажната, ароматно ухаеща трева под клоните на старите ябълки и да я люби, докато чуеше от устата ѝ думи на страст и копнеж. В очите ѝ прочете, че и тя мислеше за това. Без да иска, тя се приближи до магистъра, като че инстинктивно търсеше защита.

Гуинивър отмести поглед. Сините му очи имаха такава власт над нея, че не смееше да ги гледа. Имаше чувството, че ако задържеше погледа си върху него, щеше да ослепее.

Магистър Хауърд се покашля дискретно.

– Желая ви добро утро, магистре – поздрави Хю и продължи спокойно, обърнат към Гуинивър: – Милейди, лорд-пазителят на печата изпрати вест, че утре трябва да се явите пред държавния съвет в Стар Чеймбър.

Погледът ѝ отново потърси неговия. Бузите ѝ пламнаха, след това побледняха. Тя протегна ръка, той я хвана бързо и я стисна здраво.

– Утре ли?

– Да.

– Разбирам. – Тя издърпа ръката си. Цветът на лицето ѝ бързо се възстанови, гласът ѝ прозвуча почти нормално. – Е, по-добре е да заста на пред дявола, отколкото постоянно да го избягвам. Ще ми позволят ли в Стар Чеймбър при нужда да се допитвам до магистъра?

Хю поклати глава.

– Изрично е написано да се явите сама.

Хауърд сложи ръка на рамото на господарката си. Лицето му издаваше напрежение и страх.

Гуинивър се постара да го успокои:

– Аз съм готова, магистре. И всичко дължа на вас.

– Да, мисля, че обсъдихме всички възможни случаи – отвърна той. – Не ми хрумва абсолютно нищо, мадам, което може да сме пропуснали.

– И на мен – кимна тя. – Днес няма повече да говорим за това. Искам да си почина.

– Да, мадам. Преди такова предизвикателство е най-добре духът да се отмори. – Изражението на магистъра издаваше, че не се чувства добре.

Гуинивър се овладя напълно. Разумът ѝ беше хладно, ясно пространство, където нямаша достъп нито страхът, нито облекчението. Най-после щеше да се изправи срещу демоните в лицето на лорд-пазителя на

печата и на крал Хенри. И щеше да победи. Нямах да признае друг изход.

– И вие ли ще присъствате, лорд Хю? – попита с безразличие тя. – Трябва ли да свидетелствате?

– Така ми заповядаха.

– Естествено. – Тя се обърна бавно и последва магистъра, който се отдалечи между дърветата.

Хю протегна ръка и ѝ препречи пътя, като опря длан на близкото стъбло.

– Почакайте малко, Гуинивър – заговори настойчиво той. – Има нещо, което трябва да изясним. Не е лесно, но трябва.

Тя спря. Ръката му опираше в гърдите ѝ и връхчетата им веднага щръкнаха.

– Наистина ли трябва? Не можем ли да го обсъдим в къщата?

– Не, по-добре е да сме навън. – Той отпусна ръка и тя можеше да си отиде. Не му се искаше да си помисли, че е приложил насилие.

Гуинивър остана. Скръсти ръце и се загледа към овощната градина, чиито прави алеи водеха към къщата. Явно той имаше да ѝ каже нещо много лично. Не искаше да го чуе, но имаше чувството, че няма да ѝ бъде спестено.

Хю търсеше думи. През последните дни ги беше изричал често, беше си построил цяла реч, но в решителния момент грижливо подбрани те изрази се разпиляха във всички посоки.

– Гуинивър, мисля, че трябва да оставите писмено свидетелство за бъдещето на децата си.

Тя пое дълбоко дъх.

– Искате да кажете, за в случай че не успея да докажа невинността си? Бъдете уверен, че нямам намерение да загина!

– Трябва да мислим за всичко – настоя със задавен глас той.

Разбира се, той имаше право, но Гуинивър не искаше да допусне нито една проява на слабост. Гласът ѝ обаче прозвънна издайнически:

– Не знам какво ще ми разрешат да им оставя. Вие знаете ли?

Той поклати глава.

– Не, но съм убеден, че ако оставите завещание, ще имам шанс да се преборя за тях.

– А готов ли сте да се борите за децата ми? – Всъщност това не беше въпрос, а съгласие, и той го разбра.

– Искам да им осигуря добро възпитание и необходимата зестра. – Тя вдигна ръце към устата си и вдъхна дълбоко лекия аромат на

ръкавиците от сърнешка кожа, за да събере сили и да произнесе онова, което я мъчеше още от пристигането на Хю дьо Босер в Малори Хол. – Смятате ли, че завещанието ми ще има правна сила?

– Не знам, но можете да опитате. – Той се поколеба, дори потреperi зиморничаво, макар че септемврийският ден беше топъл. – Сигурно никой няма да възрази, ако оставите децата си под мое попечителство.

Гуинивър сведе очи към земята. Видя как един стрък трева блесна под слънчев лъч, паднал точно върху капчицата роса на върха му. Видя сребърносивата следа на охлюв върху паднало листо. Усети в гърба си топлината на есенното слънце, което проникваше през копринените дипли на светлото й було.

– Вие ще се борите за тях – повтори тихо тя, без да вдигне поглед. – Но няма да имате необходимите средства, за да ги отгледате. Знам колко е важно да получите земите ми, за да осигурите необходимото на Робин. Как обаче ще се погрижите за дъщерите ми, ако останат без нищо?

Хю отговори делово и равномерно като страничен наблюдател.

– Ако определите една разумна част от имотите си за осигуряване на децата си, кралят вероятно няма да възрази. А лорд-пазителят на печата е длъжен да се съобрази с кралското решение.

Гуинивър вдигна глава, но не го погледна.

– Ще се посъветвам с магистъра и ще съставя убедителен юридически документ, само че ни трябва потвърждение и печат на нотариус.

– Аз ще намеря нотариус и ще подготвя документа преди началото на процеса. Дайте ми го утре рано сутринта.

Тя кимна.

– Благодаря ви! Надявах се, че имам време да се погрижа за това, но вие с право ми напомнихте, че изходът е несигурен. Би било глупаво да не се подсигурия. – Тя му кимна с горчива усмивка и изчезна между дърветата.

Не вярвам в добрия изход, каза си горчиво Хю. Затова трябваше да й го каже. Тя беше длъжна да напише завещанието си още днес, защото утре вероятно щяха да й отнемат тази възможност. Негов дълг на приятел беше да поиска от нея писмено завещание. Защо тогава се чувстваше като предател, че я беше изправил така брутално пред лицето на истината?

Вечерта магистър Хауърд и Гуинивър останаха до късно в залата. С гробовно изражение той записваше, каквото му диктуваше тя, без да задава въпроси. Само проверяваше отделните точки относно

юридическата им валидност и от време на време предлагаше стилистични промени.

– И накрая – заключи Гуинивър, загледана в пламъците, – оставям на верните си слуги, които са с мен от най-ранното ми детство, малкия имот Кулдън в Дербишайър да разполагат свободно с него.

– Мадам, не е нужно... – Магистърът вдигна перото от пергамента.

Тя се усмихна.

– Напротив, дори е много нужно! Не знам дали ще уважат желанията ми, но лорд Хю обеща, че ще направи всичко, което е по силите му, за да изпълни написаното тук. – Тя се надигна и добави уморено: – Хайде да си лягаме, вече е късно.

Магистърът поръси пергамента с пясък, изтърси го и ѝ го предаде.

– Милейди е много великодушна.

– Не, приятелю! – Тя нави грижливо изсъхналия пергамент и го прибра в джоба си. – Правя, каквото мога, за да ви се отплатя за доброта, с която ме дарявахте през целия ми живот. – Стисна ръката му и бързо изкачи стълбата.

Тили я чакаше пред огъня, заета с кърпене на детски дрешки.

– Дадох на малките успокоително питие – зашепна извинително тя. – Бедната Пен е полудяла от тревога, а Пипа се съсипа да плаче.

Гуинивър беше премълчала пред момичетата, че е обвинена в убийство, но те усещаха, че положението е много сериозно и майка им може отново да бъде хвърлена в затвора. Никой не спомена, че е възможно да я екзекутират. Нямаше смисъл, защото заплахата от нов затвор беше изчерпала възможностите на децата да възприемат ставащото.

Тя остави пергамента на тоалетната масичка, съблече се с помощта на Тили и се пхна в леглото до прегърнатите деца.

Заслуша се в равномерно топло дишане и постепенно се успокои. Тили духна свещта и се отпусна тежко на постелята си. Гуинивър усещаше топлите детски тела и не смееше да се помръдне, макар че те бяха упоени и нямаше да се събудят. Дано само не се събудеха рано сутринта, когато тя трябваше да тръгне за Уестминстър. Ако се стигнеше до най-лошото, щяха да ѝ разрешат да се сбогува с тях – това поне беше сигурно. Тя преглътна смело сълзите си и усети как заседнаха в гърлото ѝ като буца. Не биваше да мисли за поражение. Още не.

Огънят хвърляше трепкащи сенки върху варосаните стени. Хю сигурно вече е заспал, помисли си Гуинивър. Макар да беше изпълнена с решителност, тя беше наясно, че утрешният ден можеше да означава край на всичко. Сигурно никога повече нямаше да обича някого. Каква

непоносима мисъл...

Тя стана от леглото като лунатичка, загърна се в халата си и посегна към пергаментата. Той беше идеалният претекст за онова, което беше намислила. Можеше да го остави при него и да се върне в леглото си. Да, можеше.

Изведнъж се озова в коридора, пред вратата му – и в следващия момент вече беше вътре. Стаята беше осветена само от догарящия огън.

– Знаех, че ще дойдеш – посрещна я той от далечния край, където беше леглото му.

– Да. – Тя остави пергаментата на перваза на камината.

Хю отметна подканващо завивката. Гуинивър захвърли халата си и се плздна до него. Той я зави и нежно я прегърна.

Държа я безмълвно, докато студът и вцепенението напуснаха тялото ѝ и тя се успокои напълно. В прегръдката му нямаше нищо настойчиво, нищо, което би я накарало да избяга от изкушението. Тя остана в обятията му, опряла глава в рамото му, краката ѝ преплетени с неговите.

Може би беше заспала. Дълбок сън без сънища, без сълзи, изпълнен с мир, в който се носеше като в мъгла, безтегловна, под лекия полъх на вятъра.

Незнайно след колко време Хю я притисна по-силно към себе си и се обърна по гръб. Тя се озова върху него и всяка частица от тялото ѝ се прилепи към неговото. Усмихна му се замечтано и се нагоди към необичайната позиция. Той изкриви уста и зарови пръсти в сребърната коса, разпростря я по раменете, за да обгърне и двамата като блещукаща, ухаеща мантия. Коравите му ръце обхванаха лицето ѝ и го привлякоха към неговото.

Целувката беше нейна. Тя я започна, тя я задълбочи. За момент устните ѝ останаха пасивни върху неговите, за да се наслади на простото чувство на докосващите се уста. След това езикът ѝ нахлу навътре, вкуси вино и сол и се зае да изследва вътрешността на бузите му, гърлото, върна се към устните, спря в ъгълчетата на устата, мина по линията на брадичката и потръпна от наболата брада.

Тя мина към ухото му, закръжи с език в твърдата мида, описа всички извивки и контури, загриза чувствителното крайче. Сърцето му заби ускорено, особено когато втвърдените връхчета на гърдите ѝ се опряха в косматите му гърди. Той притисна бедрата си към нейните и леката издутината на корема ѝ се сгуши, в падината, която тялото му образуваше под нейното.

Ръцете му се плзднаха по гърба ѝ, спряха на талията, насладиха се

на закръглеността на хълбоците. Ленивите, изкусителни ласки прогони-ха и последните остатъци от транса ѝ. Възбудата ѝ нарасна. Тя се притисна към него и го окуражи да я вземе. Слабините ѝ натежаха, коремът ѝ пулсираше болезнено. Той разтвори бедрата ѝ с коляно и проникна с бавно движение на хълбоците в очакващото го топло тяло.

Блаженство изпълни тялото ѝ, душата ѝ. Поиска да го приеме в най-съкровената част от себе си, да го обхване и да го задържи, да стане част от него, както го бе направила част от себе си. Вече не мислеше за нищо, не се страхуваше, забрави законите, забрави миналото и бъдещето. Остана само той, само нажежената до бяло възбуда на чистото усещане.

Той нададе тих радостен вик и проникна по-дълбоко. Имаше един прекрасен момент, когато на самия ръб на пропадането си тя задържа дълбоко в себе си стихията на сливането и усети пулсирането на плътта му. Само миг, и я заля вълната на неопишуема наслада, тя се остави на бурята, обляна в сълзи, чувайки как от гърлото ѝ излизаха далечни, чужди звуци.

След това падна тежко върху него и усети лудото биене на сърцето му. Устните ѝ останаха притиснати в свивката на шията му, за да пият солената пот. Мокрите им тела почиваха едно върху друго и двамата, все още слени в едно, чакаха диво биешите им сърца да се успокоят.

Хю нежно сложи ръце на гърба ѝ, претърколи я до себе си и я покри с тялото си, отлагайки мига на раздялата – като че не можеше да понесе да я загуби. Когато най-сетне се отдели от нея, тя се вкопчи отчаяно в него, но изведнъж отпусна ръце.

– Как е възможно това? – попита едва чуто тя.

– И аз не знам. – Ръцете му почиваха върху тялото ѝ. – Имал съм много хубави мигове със Сара, пълно удовлетворение, но никога не съм преживявал това.

– И аз – отвърна все така тихо тя. – Никога по този начин. Останаха един до друг, докато потта по телата им изсъхна, след това Хю посегна и издърпа завивката отгоре им.

– Трябва да си вървя – възпротиви се слабо Гуинивър.

– Не, трябва да поспиш. Аз ще се събудя много преди разсъмване и ще те вдигна. – Той мушна ръка под нея и я привлече в прегръдката си.

Тя заспа на гърдите му, успокоена от дишането му, от равномерно биене на сърцето му под ухото ѝ, от коравите, силни ръце, които я държаха.

Хю бдя над нея, докато небето зад прозореца посивя. Трябваше да

бъдат в Уестминстър в осем. Той измъкна ръката си изпод нея, съвсем бавно, за да не я събуди, и стана от леглото. Погледна я и сърцето му заби отчаяно. Колко крехка изглеждаше, когато спуснатите клепащи с фини сини жилки скриваха страстта и острия ум, искрящи от очите ѝ. Лицето ѝ беше порумяняло от съня, косата беше нападала по бялото рамо и изваяната ръка.

Тя ли беше убила Стивън Малори?

Всъщност какво значение имаше това сега?

Той отиде до камината и се наведе да стъкне огъня. Когато се изправи, погледът му падна върху навития пергамент на перваза. Разтвори го и прочете написаното, което трябваше да занесе при нотариуса. Смяташе, че е длъжен да завери завещанието на Гуинивър преди началото на процеса. Ако го предадеше на съда, преди да произнесе присъдата, можеха да го включат в разпорежданията си.

Хю се облече бързо и излезе. Трябваше му половин час, за да събуди нотариуса, който живееше на две преки от дома му, и да получи печат и подпис на ценния документ. Така щеше да се върне навреме, за да я събуди.

Той спря за малко пред леглото и се вгледа в спящата.

Тя ли беше убила Стивън Малори?

Всъщност какво значение имаше това сега?

18.

Стар Чеймбър в палата на Уестминстър носи заслужено това име, каза си Гуинивър. В момента не беше в състояние да откъсне погледа си от тавана на залата, обсипан с безброй златни звезди, които искряха над главите на събралите се.

– Моля, заемете мястото си, лейди Малори! – Едва острите думи на пазителя на печата я накараха да се обърне към масата с форма на подкова в единия край на помещението. Лицето ѝ беше напълно спокойно.

В средата седеше кралят, огромното му, богато резбовано кресло беше издигнато над останалите. Хенри бе облечен изцяло в черно, само от разрязаните ръкави блестяха пурпурно и златно. На гърдите му беше избродирана златна роза. Месестите му ръце, по които пръстените се състезаваха по блясък със звездите на тавана, почиваха върху облегалките.

Гуинивър направи дълбок реверанс и черните ѝ поли се разпростряха грациозно около нея. Главата, закрита с тъмносиво боне, остана смилено сведена.

Лорд-пазителят на печата, който седеше отлясно на краля, носеше черна наметка, обточена със снежнобяла хермелинова кожа. Несъзнателно плъзна ръка, скрита в украсена с бисери ръкавица, по здраво вързаната торбичка на колана си. Тя съдържаше тайния печат, знака на достойнството му.

Епископ Гардинър, целият в червено, седеше отляво на краля. Ъгловатото му лице беше изкривено, очите остри, пронизващи, пълни с подозрение. Другите лордове бяха непознати на Гуинивър, но когато се надигна, не се побоя да ги огледа. Те я зяпаха с любопитство, в което нямаше и капчица доброжелателство.

Гуинивър зае мястото, което ѝ бе посочил пазителят на печата. Нисък стол без облегалки за ръцете извън подковата. От двете страни на помещението имаше пейки за свидетели и зрители. Тя долови мърморене, безпокойство, шумолене на коприна и кадифе. Хю дьо Босер беше между мъжете на първата редица, готов да стане и да даде показанията си, щом го повикат. Тъй като седеше точно зад нея, тя не можеше да го види. Виждаше само величествената фигура на краля и членовете на държавния съвет.

Скръстила ръце в скута си, тя чакаше спокойно.

– Вие сте тук, за да се защитавате срещу обвинението, че сте виновна за смъртта на поне един от съпрузите си. Какъв е отговорът ви, мадам?

– Аз съм невинна в смисъла на законите, милорд.

– А какво ще кажете по обвинението, че сте омагьосали четирима мъже, привлекли сте ги в леглото си с магьосничество и с помощта на дяволско изкуство сте ги накарали да ви предоставят имотите си. Какво ще кажете по това обвинение, мадам? – Епископ Гардинър издаде напред избръснатата си до синьо брадичка, наведе се над масата и забарабани с пръсти по полираната махагонова повърхност.

Тя си представи четиримата си съпрузи, единият от които бяха глупак, другият – чудовище, а Стивън Малори обединяваше в себе си и двете. Дори само мисълта, че ги е омагьосала, беше смешна. Може би беше омагьосала Тимъти, но и тя беше омагьосана от него. Страстта, която ги беше събрала, нямаше нищо общо с магьосническото изкуство.

– Е, мадам, какъв е отговорът ви? – попита гневно епископът.

Много ѝ се искаше да покаже презрението си към този фанатичен църковен княз със святкащи от набожно усърдие очи, но трябваше да се въздържа. Той жадуваше за жертва и не му трябваше много, за да я прати на кладата. Въпреки абсурдността си уличаването в магьосничество беше най-опасната точка от обвинението, тъй като нямаше с какво да бъде оборена.

Отговорът ѝ прозвуча спокойно:

– Аз не познавам магьосническото изкуство, милорд епископ, и никога не съм била обвинявана в магьосничество. Съпрузите ми влязоха в леглото ми по своя воля. – Тя посрещна овладяно безумния му поглед, но стисна здраво ръце, за да не издаде треперенето им.

– Мадам, аз храня подозрението, че сте планирали браковете си много грижливо. – Гласът на пазителя на печата я стегна като змия. – Аз съм на мнение, че сте си избирали мъже, които след смъртта си ще ви направят още по-богата; мъже, които по необясним начин са подписали съставените от вас договори.

– Точно така – намеси се епископът. – Никой разумен мъж не би направил глупостта да позволи на една жена да добие власт над него, ако не е бил омагьосан.

– Моите съпрузи знаеха, че съм получила солидно юридическо образование и че имам талант да управлявам имотите, милорди.

– Този талант включва ли и умението така да манипулирате документите, че да подкрепят твърденията ви? – попита ехидно лорд-

пазителят на печата. – Признайте, мадам, че договорот между Роджър Нийдхем и първата му съпруга, сключен преди сватбата им, се появи... ами, точно навреме. Как така го показахте точно в момента, когато искането на лорд Хю стана очевидно и неоспоримо? Натрапва се въпросът защо отдавна не сте ни го показали. Доколкото знам, сте водили неколкомесечна кореспонденция с лорд Хю, без да споменете за съществуването на този толкова важен документ. – Коравият, настойчив мъжки поглед се опита да разгадае изражението ѝ.

За момент Гуинивър загуби самообладание. Защо пазителят на печата не беше изрекъл това обвинение при първия разпит? Естествено внезапното обвинение имаше за цел да я обърка, да разклати защитната ѝ тактика пред лордовете. Но тя беше подготвена и за тази възможност.

Гуинивър погледна лорд-пазителя на печата с лека усмивка.

– Простете, милорд. Нали не искате да кажете, че съм фалшифицирала документа? Та той носи печата на нотариус.

Тук думата отново взе епископ Гардинър и тонът му издаваше безумен фанатизъм.

– Вижте, мадам, ние всички тук изпитваме голямо уважение към разума и рафинираността ви и знаем, че умеете да намирате средства и начини да се доберете до печата на нотариус, когато ще ви е от полза.

– Възраждам категорично, милорд епископ. Аз познавам законите, но не ги използвам за измама. Няма основание за това обвинение.

Възцари се задъхана тишина, изпълнена със странно напрежение. Гуинивър продължи с укрепнал глас:

– Може би талантите, които притеждавам, са рядкост, но фактът, че съм жена, още не означава, че нямам разум. – Този път не спомена лейди Мери. – Само лорд Хадлоу, вторият ми съпруг, предпочете да не изпуска от ръцете си управлението на собствените си имоти.

– Неговите собствени имоти? – повтори подигравателно пазителят на печата. – Значи само на неговите имоти. При съставянето на брачните договори не сте отстъпвали на съпрузите си нищо от имуществото на предшествениците, така ли, мадам?

– Това е обичайна практика, когато вдовец се жени отново. Новата му жена получава издръжка, която е горе-долу колкото зестрата ѝ.

– Но вие, мадам, сте вдовица, а не вдовец!

– Това е очевидно, милорд!

Кралят се раздвижи неспокойно на стола си, от пейките на зрителите се чу шепот.

Хю отчаяно затвори очи. Какво си въобразяваше тя? Процесът се

водеше на живот и смърт. Нали я беше посъветвал да си държи езика зад зъбите! Защо ли се беше мъчил да я вразуми?

– Ще позволите ли да ви напомня, мадам, че се намирате в присъствието на Негово величество краля и на най-видните лордове в кралството – отбеляза лорд-пазителят на печата, присви очи и навлажни с език тънките си устни.

Гуинивър подбра думите си с особено внимание.

– Далеч съм от мисълта да проявя неуважение, лорд Кромуел – но не виждам защо фактът, че съм жена, се използва в моя вреда. Просто постъпих така, както мъжете постъпват в подобни ситуации.

– Мъжете не убиват жените си, за да си присвоят богатството им – процеди епископът.

– Няма доказателства, че съм извършила убийство – отговори спокойно Гуинивър. – Няма свидетели, няма улики, които биха оправдали подобно обвинение. – Много ѝ се искаше да погледне през рамо и да намери Хю между всички, които я зяпаха любопитно – но успя да устои на изкушението.

– Обстоятелствата допускат подобно заключение – отбеляза студено Кромуел.

– Аз се осмелявам да твърдя, милорд Кромуел, че вие сте запознат с капаните на така наречените уличаващи обстоятелства не по-зле от мен – отговори Гуинивър. Тя можеше да проведе правен спор с най-добрия адвокат на страната... докато Хю не съобщише доказателствата си, базирани върху лъжите, които му бяха наговорили. Неговите улики щяха да натежат и да унищожат всичките ѝ правни аргументи.

Лорд-пазителят на печата се наведе над масата и я посочи с пръст.

– Вие сте надживели четирима съпрузи. Всички са починали от внезапна смърт. Всеки от тях ви е оставил като значително по-богата вдовица от предишния. Аз изхождам от предпоставката, че сте планирали всяка женитба и всяка смърт, за да се сдобите с още богатство и да завладеете почти цялото графство Дербишайър. – Той се облегна назад, като че нямаше какво повече да се каже.

Гуинивър обходи с поглед мъжете насреща си. Кралят я наблюдаваше равнодушно, мъжете около него също не изглеждаха особено заинтригувани. Очевидно процесът беше в ръцете на епископа и пазителя на печата.

Като че за да потвърди опасенията ѝ, думата взе епископът.

– А аз твърдя, мадам, че сте използвали магьосничество, за да си намерите богати съпрузи. Не мога да знам дали сте използвали магия, за

да ги убие, но само магия би ги накарала да се съгласят с вашите изисквания.

– А аз отхвърлям обвиненията ви, милорд! – Гуинивър се изправи с голямо достойнство. Вече нямаше какво да губи. Ей сега щяха да извижат Хю да свидетелства и тогава всичко беше загубено. Но докато все още имаше думата и мъжете я гледаха колкото уплашено, толкова и с възхищение, трябваше да се защитава.

– Капиталът на жената, милорд, е само лицето ѝ, фигурата, очарованието ѝ. Жената трябва да бъде привлекателна за мъжете, ако иска да има най-необходимото като храна, покрив над главата и огън в огнището. Тя трябва да използва даденото ѝ от природата, за да оцелее. Защо наричате това магьосничество?

Тя се изсмя кратко и безрадостно.

– Когато една жена притежава повече от средното ниво разум и знания, тя влага и тях в усилията си да оцелее. Защо единствената дума, която намирате за тази борба за оцеляване, е магьосничество? Няма магьосничество, милорди! Аз използвам само дадените ми от господата женски прелести и разума си, за да осигуря своето и на дъщерите си бъдеще. Жена, която не умеє да спечели сърцето на един мъж и да го направи свой съпруг, заслужава само съжаление, защото ѝ липсва привлекателност и воля за оцеляване. Не можете да отречете това, милорди! – Тя отново ги обходи с поглед, в който този път се четеше неприкрито презрение.

– За съжаление представата за жената, оценяваща я само по външността, пренебрегва факта, че и тя е човек. Аз признавам вината си, че поставих под въпрос този начин на мислене, освен това се признавам за виновна, че се постарях да опазя себе си и дъщерите си от такова неуважение. Това е единственото, в което мога да бъда обвинена: аз се смятам за равностойна на всеки мъж! – Тя седна отново и скръсти ръце в скута си.

Кралят поглади червеникавата си брада. Епископът я посочи с пръст и заяви триумфално:

– Еретичка! В Светото писание е казано, че жената трябва да се покорява на своя съпруг и господар, както той е подчинен на бога. Вие се противопоставяте на повелите на църквата.

– Не, милорд, аз не съм еретичка, а просто изказвам мнението си: то е, че се смятам за равностойна на всеки мъж. Приемам, че има много хора, които не споделят това мое убеждение. – Тя спря за миг, но не можеше да се сдържи и заключи: – А в известни области, милорд, смятам, че

превъзхождам много мъже.

Най-после и кралят взе думата.

– За бога, мадам, много се изсилихте!

Гуинивър стана и направи реверанс.

– Аз не принуждавам никого да сподели мнението ми, ваше величество. То е валидно единствено за мен. Освен това вярвам, че словото на църквата е отворено за много тълкувания. – Тя издържа безстрашно смаяния поглед на Хенри. Това беше предизвикателство лично към него – към мъжа, който тълкуваше по свое усмотрение повелите на църквата.

– Всемогъщи боже! – изгърмя той, скръстил ръце пред могъщите си гърди, и я огледа развеселено.

Хю задиша по-спокойно. Незнайно по каква причина днес кралят беше в прекрасно настроение и очевидно оценяваше по достойнство смелостта и искреността на Гуинивър. Естествено това великодушие можеше да се окаже краткотрайно. Болка в стомаха (кралят страдаше от язва), неприятен сърбеж – и негово величество щеше да се превърне в жестокия и дребнав тиран, а това беше втората му природа.

– Мисля, че трябва да престанете с тези пламенни речи, мадам. – Лорд-пазителят на печата се покашля сухо. – Значи оспорвате изнесените срещу вас обвинения?

– Точно така, милорд. – Гуинивър отново зае мястото си.

– Много добре. Тогава да се обърнем към доказателствата. Лорд Хю дьо Босер, разкажете ни какво открихте.

Гуинивър чу как Хю тежко се надигна зад нея. Отново устоя на изкушението да обърне глава. Усети тръпки в тила и косите ѝ настръгнаха, докато чакаше разкритията, които щяха да я осъдят.

Хю застана пред обвинителите. Страстните ѝ думи отекваха в главата му. Гуинивър имаше пълното право да се смята за равностойна на всеки мъж и той не можеше да я съди за това. Тя имаше пълното право да се възползва от дадените ѝ от господата дарове, за да осигури бъдещето си. А сега това бъдеще беше в ръцете на няколко мъже, които изобщо не я познаваха. Самият той никога не бе поставял под съмнение този ред, но Гуинивър бе посяла съмнението в душата му. Виждайки неумолимото изражение на Кромуел и фанатичните очи на епископа, той разбра, че нямаше спасение.

Тя ли бе убила Стивън Малори?

Всъщност какво значение имаше това сега?

Босер се покашля и с отмерен тон разказа за пътуването си, как бе пристигнал в Малори Хол, как беше провел разследванията си.

– Както знаете, милорди, аз оспорвах правото на лейди Малори да притежава част от земите си. Сега обаче съм убеден, че братовчед ми Роджър Нийдхем действително е имал право да завещае тези земи на вдовицата си. Аз няма да оспорвам истинността на предбрачния договор.

– О! – Кромуел го изгледа пронизващо. – Е, това си е ваша работа, милорд.

– И аз така мисля – отговори спокойно Хю.

– Съчувствам ви – промърмори Кромуел. Хю се ограничи с крива усмивка.

– Когато Роджър Нийдхем е паднал от коня си при лов на елени, лейди Гуинивър е била на легло с родилна треска. Не можем да я обвиним за смъртта му.

– Магьосничество – процеди ядно епископът.

– Не намерих нито един човек в цялата област, който да каже и една думичка за магия – възрази решително Хю. – Моите хора проведоха разследване в селата и между арендаторите. Не чухме дори слух за подобно нещо – точно обратното, въпросите ни бяха посрещнати с възмущение.

– Това не е доказателство за невинност.

– Може би, но не доказва и виновност – отговори спокойно Хю. – Третият съпруг на лейди Малори е починал от треската, която през онази година върлуваше в цялата страна. И при него не намерих нищо, което да ми се стори подозрително. В областта нямаше нито едно семейство, което да не е загубило поне един свой член при тази епидемия. – Той вдигна рамене. – Не виждам причини да предполагам нещо незаконно.

– Защо не помислите, че смъртта е била планирана точно по време на епидемията? – попита епископът и погледна Гуинивър с пламтяща омраза.

Хю отново реагира съдържано.

– Милорд епископ, вие можете да вярвате в каквото си искате – но си позволявам да се усъмня, че това е от полза за справедливостта или за църквата.

Епископът поглади избръснатата си брадичка и намести шапката си.

– Защо не казахте нищо за втория съпруг на лейди Гуинивър? Не разследвахте ли и неговата смърт?

– Той е бил улучен от стрела без отличителен знак. Станало е по време на лов, съпругата му е била с него. Гората е била пълна с хора,

тъй като господарят е дал разрешение за свободен лов. Повече от вероятно е да е бил улучен от някой неумел стрелец – обясни спокойно Хю. – Естествено, че виновният не е посмял да си признае, защото е знаел, че ще бъде обесен. Но в никакъв случай не е била лейди Гуинивър.

Кромуел се намръщи заплашително.

– Тя може да е била подстрекателката.

– Прав сте. Но няма доказателства.

– Само че мотивът е налице. Обстоятелствата допускат такова заключение.

– Според всичко, което чух, лорд Хадлоу и съпругата му са били нежно привързани един към друг. Имат две деца. Лейди Малори е наследила от първия си съпруг значително богатство, а лорд Хадлоу е... как да кажа, най-бедният между съпрузите й – запъна се леко Хю, тъй като си припомни богатите находища на възлища и желязна руда, които Хадлоу беше оставил на жена си.

Той помълча малко и продължи:

– Хадлоу е бил известен с щедростта си и е направил много за арендаторите си. Жена му го е подкрепяла във всички подобни начинания и не се е възпротивила, когато той е завещал на слугите си големи суми и значителни имоти. Завещанието му е намалило значително собственото й наследство, милорди. Накратко казано, смъртта му й е донесла само нещастие, без да увеличи богатството й. След смъртта му тя е продължила с проявите на щедрост към бедните хорица в областта. Всичко това означава, че лейди Малори не е имала финансов мотив да убие втория си съпруг.

Гуинивър слушаше слисано. Ето какво беше научил онзи следобед в Матлок! Защо не й беше казал, че я счита за невинна за смъртта на Хадлоу? Вместо това беше допуснал тя да се измъчва от съмнения и почти да обезумее от тревоги, питайки се какви ще бъдат свидетелските му показания на процеса.

От друга страна обаче, тя беше премълчала пред него, че ненадейно е намерила предбрачния договор на Нийдхем. Бяха си играли на котка и мишка и никой не позволяваше на другия да погледне в картите му.

След всичко, казано от Хю, съдът беше длъжен да я оправдае за първите три смъртни случая, но при Стивън...? Там беше капанът.

Тя затвори очи и извика в спомена си онази фатална вечер. Чу тежките, влаещи се стъпки на Стивън, дрезгавия глас на пияния мъж, който я обсипваше с ругатни. Видя как той се втурна към нея с вдигнат юмрук. По устните, в зъбите или в лицето – все едно му беше къде щеше да

улучи. Тя протегна крак и...

– Лейди Малори?

Гуинивър стреснато отвори очи и осъзна, че се беше олюляла. Лорд-пазителят на печата я измерваше с остър поглед.

– Простете – прошепна тя.

– Вино за дамата – заповяда кралят. – Лицето ѝ е необичайно бледо.

Не искаме да припадне по време на разпита. Томас!

Кромуел чу укора в гласа на краля и стисна устни. Явно Хенри се беше поддал на едно от внезапните си настроения и изпитваше симпатия към лейди Малори. Първо я хвърли в Тауър, а днес слушаше безсрамията ѝ с видимо одобрение – сега пък си играеше на кавалер! Като че ли този процес не беше и в негова материална изгода, не само на пазителя на печата! Само епископът не мислеше за материалните облаги, той търсеше единствено удовлетворение на фанатичните си наклонности.

Един прислужник излезе навън и скоро се върна с чаша вино. Подаде я на Гуинивър, която беше готова да откаже, но си помисли, че вече достатъчно е събудила недоволството на краля. Ако отблъснеше великодушния му жест, щеше да го обиди. Затова отпи малка глътка.

– Браво, виждам, че цветът се възвръща по бузите ви – оповести доволно кралят. – Продължавайте, Томас.

Кромуел се поклони и отново се обърна към Хю, който междувременно беше седнал. Той не виждаше лицето на Гуинивър, но бе усетил слабостта, която заплашваше да я надвие. Засега не можеше да направи нищо за нея. А така копнееше да я прегърне, да ѝ даде своята сила.

Тя ли бе убила Стивън Малори?

Сега това нямаше значение.

– Какво ще ни разкажете за смъртта на лорд Малори, лорд Хю? Гуинивър дишаше бавно и равномерно, потискайки паниката си.

– Мисля, че знам малко повече, отколкото за смъртта на другите трима, лорд Кромуел.

– О, това е добре! – Пазителят на печата се отпусна назад. – Продължете.

– Лорд Малори често се е напивал. – Хю подбираше думите си много внимателно. Тъй като повечето присъстващи познаваха това състояние, сигурно нямаше да намерят в него нищо осъдително. – Той е бил грамаден мъж. Нерядко се е случвало да падне някъде и много трудно са го вдигали отново на крака.

– Бил ли е пиян вечерта, когато е паднал?

– Да. Имал е гости. Моят лейтенант говори с тях и всички се

заклеха, че е бил пиян като никога досега. Жена му се е оттеглила рано. Както чух, тя се отвращавала от пиянството му и не се е страхувала да му го каже открито.

Чу се неодобрително мърморене. Гуинивър впери очи в позлатения таван.

– Гостите на лорд Стивън са останали с впечатлението, че тя не се е отнасяла към него с необходимото уважение... Всички твърдят, че е бил мъртвопиян, както и че се е ядосал на жена си.

– Нито един мъж не може да остане равнодушен, когато съпругата го излага пред гостите му – отбеляза един от лордовете.

– Точно така – кимна Хю. – Това може да бъде взето предвид, ако се търси мотив за умишлено нараняване. Според мен не лейди Гуинивър, а лорд Малори е имал такъв мотив. Огромен мъж, милорди! Много по-едър и тежък от милейди. Мъж, склонен към насилие.

Той направи пауза, за да остави думите си да подействат.

– Е, какво точно се е случило онази вечер? – попита раздранено епископът. – Лорд Малори е имал пълното право да накаже съпругата си за неподчинението ѝ. Направил ли го е?

– Лейди Малори не е била в спалнята си, когато той е отишъл там, след като е изпратил гостите си – отговори Хю. – Тя се е намирала в гардеробната си със своя управител и със старата си камериерка, където са преглеждали сметките. По всичко изглежда, че пияният лорд Малори е влетял в стаята в пристъп на ярост, загубил е равновесие и е паднал от прозореца. Прозорецът е нисък. Не намирам друго обяснение.

Гуинивър напразно се опита да проумее казаното. Той описа всичко, както се беше случило... с едно малко изключение. С една малка поправка, която я оневиняваше. Нито думичка за измама, за лъжите на персонала. Нищичко!

– Лорд Хю, вярвате ли, че лейди Малори е невинна по всички обвинения? – попита в напрегнатата тишина лордът пазител на печата.

– Лейди Малори не е убила нито един от съпрузите си – отговори спокойно Хю.

Тogaва Томас Кромвел се приведе рязко напред и посочи Гуинивър с пръст.

– Вашият съпруг Стивън Малори е бил приятел и благодетел на предателя Робърт Аски!

Кралят се обърна стреснато и доброжелателното му изражение изчезна.

– Какво чувам?

– Съпругът на дамата е подпомагал поклонническото пътуване, ваше величество – отговори гладко Кромуел. – Можем да смятаме, че жена му е участвала в предателството. Гниещото тяло на Аски виси във вериги в Йорк, както подобава на един предател. Стивън Малори е мъртъв. Но съпругата му, дамата, за която трябва да предполагаме, че е споделяла възгледите на мъжа си и е вървяла по неговия път, седи тук пред нас.

– Простете, милорд, но не разбирам как можете да обвинявате лейди Гуинивър в съучастие в предателство – отговори спокойно Хю и дори се усмихна. – Вече всички разбрахме, че дамата носи умна глава на раменете си. Именно независимият ѝ дух я доведе днес пред този съд. Готов съм да се обзаложа, че тя е последната, която би се присъединили към мнението на съпруг, когото е ненавиждала!

Кралят се намръщи, обърна тежката си глава и изгледа пронизващо Гуинивър.

– Бил ли е съпругът ви съучастник в предателството на Аски, мадам?

Гуинивър, която изведнъж се видя изправена пред нова страшна заплаха, решително поклати глава.

– Знам, че се е познавал с Аски, ваше величество, но още в началото на поклонническото пътуване прекъсна всички връзки с него. – Тя се намръщи леко и добави: – Стивън Малори не притежаваше качества като лоялност или твърдост на възгледите, милорди.

– А вие, мадам? Какво е мнението ви за Аски и поклонническото му пътуване? – Погледът на Хенри сякаш се мъчеше да проникне в главата ѝ.

Сега трябваше да бъде много внимателна. Всичко зависеше от дипломатичността ѝ, от грижливия подбор на думите.

– Аски постъпи необмислено, ваше величество – отговори тихо тя. – Аз съм на мнение, че трябва да уважаваме пламенната вяра – но мистър Аски искаше единствено да предизвика бунтове и да се сдобие с власт, не да последва сърцето си.

Дълбоко в себе си тя помоли за извинение нещастника, който беше загинал от жестока смърт заради вярата си, но ако искаше да избегне подобна съдба, беше длъжна да го стори.

Кралят кимна замислено.

– Вече не ме е грижа за Аски и бунтовете му. Той си плати за предателството. – Погледна първо Кромуел, който изглеждаше безкрайно разочарован, след това се обърна към Хю. – Значи вие, лорд Хю,

вярвате, че дамата не е убила нито един от съпрузите си?

– Да, ваше величество. И съм готов да се ожена за нея, за да се убедите, че съм прав!

Всички присъстващи шумно поеха въздух. Епископът скочи и намести шапката си. Пазителят на печата ахна изненадано, после по лицето му се изписа ожесточение. Минаха секунди, докато възстанови обичайното си равнодушие. Кралят се приведе напред и очите му засвяткаха с предишната веселост.

– Е, Хю дьо Босер, това е невероятна проява на доверие. Значи не се боите нито от отрова, нито от магьосничество, даже от остър нож в мрака? – Той се изсмя гърлено.

Хю погледна неподвижната Гуинивър, изправения ѝ гръб, високо вдигнатата глава и отново си представи как беше изглеждала миналата нощ: отчаяна и въпреки това невероятно смела.

– Няма от какво да ме е страх, ваше величество – отговори спокойно той.

– Ами тогава... – Кралят се обърна към Гуинивър: – Сега е ваш ред, милейди. Какво ще кажете за предложението на лорд Хю?

19.

– Магьосничество! Тази жена е вещица! – изрева архиепископът и посочи обвинително Гуинивър. – Тя е омагьосала и Хю дьо Босер!

След миг тишина Хю избухна в смях. Дълбок, развеселен смях. Засанал в средата на залата, сложил ръце върху парапета пред мястото си, той се смееше и сините му очи, устремени към лицето на епископа, святкаха развеселено. След малко към смеха му се присъединиха и други мъже. Представата, че този трезв, грамаден воин, който излъчваше сила и безстрашие, както физическо, така и духовно... дори само мисълта, че Хю дьо Босер би могъл да попадне под магията на една жена, пък била тя и вещица, беше просто абсурдна. Мрачната сериозност, която дотогава цареше в залата, се разтвори в смях.

Томас Кромвел, който неспокойно гладеше брадичката си, стисна тънките си устни с такава сила, че те почти изчезнаха. Погледът на краля се местеше от епископа към пазителя на печата. Очевидно Негово величество не можеше да скрие злобната си радост от поражението на двамата си верни люде. За него беше невероятно удовлетворение да види как интригата на най-високопоставените мъже в кралството претърпя неуспех.

– Мога да ви уверя, милорд епископ, че лейди Малори ни най-малко не ме е омагьосала – заяви Хю. – Прекарах почти два месеца с нея и не съм спял за грешките ѝ. Тя е дръзка и своенравна, изказва рязко мненията си и ръководи имотите си като мъж – но тези грешки не я правят нито вещица, нито убийца. Освен това нямам намерение да я оставя да ми диктува условията на предбрачния договор, засега дори не смятам да сключваме такъв договор. Но аз вярвам в нейната невинност и добродетел. И се съмнявам, че някой в тази зала ще се възпротиви, като кажа, че тя е много красива и всеки мъж би се гордял да я има за съпруга.

– А когато към красотата се прибави богатство, изкушението става непреодолимо – добави развеселено кралят. – И аз не виждам тук никакво магьосничество. Ние разбираме много добре желанието ви да се ожените за дамата, лорд Хю... щом сте сигурен, че няма да ви сполети участта на предшествениците ви. – Кралят вдигна едната си вежда, а Хю се ограничи с поклон като отговор.

Кралят отново поглади брадата си. Всички зачакаха напрегнато отсъждането му. Той формулира присъдата си замислено и почти като

въпрос.

– Както стана ясно, би трябвало да оневиним дамата по всички точки на обвинението...

По залата премина неясен шепот и завърши с обща въздишка на облекчение. Хю усети, че устата му е пресъхнала, а тилът му се е сковал, след като дълго беше стоял изправен и неподвижен. Той бе спечелил... но на каква цена?

– Е, лейди Гуинивър, какъв е вашият отговор на предложението на лорд Хю? – попита кралят.

Гуинивър, останала бледа и трепереща на стола си, се намираше в шоково състояние. В сърцето ѝ бушуваше буря от чувства, които предизвикваха замайване. Изпитваше толкова силно облекчение, че се бе спасила, че не беше в състояние нито да мисли, нито да говори. Все опитваше да разбере какво бе казал Хю. Защо я беше спасил? Заради нея бе излъгал. Човек с чувство за дълг и твърди убеждения, с ясно изразено чувство за чест, а днес бе дал фалшиви показания заради нея – макар да не беше убеден в невинността ѝ, както тя знаеше дълбоко в себе си. Дори в минутите на страст беше усещала съмненията му.

Мислите се надпреварваха в главата ѝ и тя изобщо не осъзна, че гледаше втрещено краля, без да продума. Хю я бе спасил, защото искаше богатството ѝ. Нямаше никакво намерение да подпише съставен от нея договор, искаше сам да диктува условията. Женитбата за него щеше да спаси живота ѝ... с цената на независимостта ѝ!

Но нима имаше избор? Хю беше единственият. Острият ум и юридическите аргументи бяха безсилни. Хю дьо Босер беше уважавана личност, искреността и чувството му за справедливост бяха неоспорими и никой нямаше да посмее да се усъмни в свидетелските му показания.

Той щеше да се ожени за нея и да я спаси от смърт с цената на независимостта ѝ.

– Мадам, вие май изгубихте ума и дума – проговори нетърпеливо кралят и в очите му светна раздразнение.

Господи! Тя наистина нямаше избор! Гуинивър си заповяда да подреди мислите си и да раздвижи езика си. Изправи се бавно и изрече с леко треперещ глас:

– Извинете, ваше величество, но предложението на лорд Хю дойде твърде неочаквано. Простете, ако с мълчанието си неволно съм изразила неблагодарност. Истината е друга. Толкова съм ви благодарна, че ми липсват думи!

– О, как добре го казахте! – Кралят засия. Когато беше в добро

настроение и бе проявил великодушие, светът ставаше най-приятното място и той с удоволствие използваше властта си, за да прави хората щастливи. Дамата му харесваше, дъщерите ѝ бяха чудесни хлапета, милчки и толкова искрени в благодарностите си. Освен това беше намерил начин да даде богатство на лорд Хю, без да бръкне в собствения си джоб. О, да, с удоволствие щеше да използва властта си за такова добро дело.

– Значи приемате предложението за женитба, милейди?

Хю трепереше от страх. Въпреки думите на благодарност, които беше произнесла, той изобщо не беше сигурен, че Гуинивър ще приеме предложението му. Беше готов да повярва, че своенравието ѝ ще победи и този път. Дай боже интелигентността, инстинктът за самосъхранение и страхът за децата да я предпазят от фаталната стъпка, помолите се искрено той.

– Да, ваше величество, приемам – отговори високо и ясно Гуинивър и Хю въздъхна облекчено.

Хенри плесна с ръце и се изправи тромаво. Спря за секунди, за да провери дали раната на крака му ще запулсира, но като не усети болка, заяви с усмивка:

– След два дни ще се венчаем в параклиса на Хамптън. Кралицата ще се радва лично да присъства на сватбата.

Негово величество беше доволен. Предстоящата сватба щеше да развесели Джейн, чиято напреднала бременност я правеше раздражителна и мрачна.

– Два дни ще стигнат за съставяне на договорите. – Мрачният лорд-пазител на печата бе удостоен с окуражително кимване. – Томас, вие ще се погрижите всичко да стане бързо и според закона.

С тези думи кралят напусна Стар Чеймбър. Късата наметка, която висеше от масивните рамене, се развяваше широко при всяка крачка.

Лордовете бяха станали заедно с краля си и изчакаха гологлави, докато пазачът затвори вратата зад него.

Пазителят на печата погледна втрънено Гуинивър, която стоеше напред залата с бледо лице и безмълвна.

– Кралят ви удостои с велика милост, мадам – проговори ледено той. – И ви дари нов живот. – Той сведе поглед към документите на масата, движейки беззвучно устни; само епископът чу каква беше последната му дума: „засага“.

Хю излезе от редицата пейки и се поклонил церемониално пред неподвижната фигура.

– Мадам, процесът срещу вас приключи. Желаете ли да се оттеглите?

Това беше заповед, облечена в учтиви изрази. Гуинивър го разбра веднага. Сведе глава в знак на съгласие, улови се за ръката му и напусна залата, без да погледне обвинителите си.

Лорд-пазителят на печата погледна епископ Гардинър и застана така, че да го скрие от напускащите залата лордове.

– Тази жена е виновна – изсъска злобно духовникът. – Аз подушвам вещичите отдалече! Сигурен съм, че е омагьосала и Хю дьо Босер, както е постъпила и с другите си съпрузи.

– Аз обаче се съмнявам, милорд епископ – отговори замислено Кромуел. – Тя е интелигентна жена и е много красива – но не е вещица. Според мен е изучила законите само за да се обогати. И със сигурност е убийца. – Той вдигна рамене. – За съжаление нямаме доказателства, пък и тя си намери нов съпруг. Но аз въпреки това ще получа от нея онова, което искам.

Епископът го погледна остро.

– И как ще го постигнете, Томас, след като кралят ѝ даде благословията си?

Кромуел се усмихна с тесните си устни и отговори с един от любимите си цитати.

– Има много начини да се одере една котка, епископ Гардинър!

Докато вървяха по коридорите и дворовете на палата Уестминстър, Гуинивър мълчеше. Не каза нищо и когато се качиха в лодката. Бледото слънце на късния септември беше високо в небето. Сутринта, когато се бе събудила в леглото на Хю, то беше само бледо петно на хоризонта – споменът за нощта я накара да потрепери. Все още го усещаше по кожата си, по сладостната тежест в крайниците си.

Когато Хю и Гуинивър тръгнаха за Уестминстър, момичетата още спяха – питието на Тили продължаваше да действа. Тя целуна топлите им личица и безмълвно им каза сбогом. Сега неволно ускори крачка, копнееща да ги види отново, да ги прегърне, да ги увери, че вече нямат причини да се страхуват, че всичко ще бъде добре. Щом бракът с Хю и загубата на независимостта ѝ бяха цената за собствения ѝ живот и този на децата, тя щеше да я плати и да скрие дълбоко в себе си възмущението от начина, по който се бе отнесъл с нея. Знаеше, че Хю няма да лиши дъщерите ѝ от полагащата им се зестра, макар че сигурно щеше да му хареса да направи майка им зависима от своето благоволение и доброта.

Лорд Хю ѝ подаде ръка и ѝ помогна да се качи в лодката, която чакаше на водната стълба. Ръката ѝ в кожена ръкавица едва докосна неговата. Без да каже дума, тя се настани на тясната пейка. Той седна срещу нея, също без да говори, и устреми поглед напред.

Двамата гребци налегнаха веслата и лодката много бързо стигна до Блекфриарс. Гуинивър бе вдигнала лице срещу мекото слънце и вдишваше дълбоко разнообразните миризми, които се носеха от реката и от двата бряга. Воня на гниещо месо и зеленчуци, на човешки изпражнения, на застояла вода, риба и гъста черна тиня. Понякога до тях достигаха и миризма на прясно печено, най-вече когато на брега се появяваше уличен търговец с таблите си. От една градина повя аромат на късни рози. Цветовете бяха много по-ясни и ярки от вчера. Градската глъчка ехтеше като музика в ушите ѝ. Миризмите, макар и не особено приятни, ѝ бяха толкова скъпи, че дишаше с пълни гърди и не можеше да им се насити. Тя беше жива – и свободна.

Хю я наблюдаваше крадешком. Разбираше чувствата ѝ. Но много скоро, след като първото облекчение отлетя, тя щеше да го попита защо я беше излъгал, а той все още не знаеше отговора си. Докато не изрече онези думи, сам не знаеше, че иска да я оправдае. Вярно, самозащитата ѝ го беше развълнувала, но това още не означаваше, че е готов да даде лъжливи показания...

Той я обичаше, желаше я, изпитваше към нея дълбока и трайна страст. Но не беше убеден в невинността ѝ. Въпреки това излъга, за да я защити.

Естествено и парите играеха роля. Дали мотивът му беше чисто материален? Не вярваше в това. Онова, което искаше за Робин, и без това щеше да стане негово притежание, тъй като лорд-пазителят на печата беше обещал да конфискува имотите на Гуинивър Малори и да му даде полагащата му се част. Но в брачния договор той възнамеряваше да поиска много повече и да настои на стария закон, според който жената трябваше да предаде цялото си имущество в ръцете на съпруга си.

Естествено той никога нямаше да остави Гуинивър да води мизерен живот – но в никакъв случай нямаше да се подчини на финансовите условия, които тя щеше да се опита да му наложи. Той не беше от онези нещастни глупци, които падаха в мрежите на женските интриги. Гуинивър много скоро щеше да разбере, че новият ѝ съпруг се различава твърде много от предишните.

Богатството ѝ щеше да осигури на Робин място в света, което момчето заслужаваше, да му даде възможност да направи кариера в двора.

Колкото и да обичаше тази жена, той не можеше да ѝ позволи да си играе с него. Връзката им трябваше да бъде нещо повече от страстни любовни нощи и нежно приятелство. Той имаше право на богатството ѝ – и юридическо, и морално!

Лодката спря пред водната стълба в Блекфриарс и Гуинивър слезе на сушата без чужда помощ, докато Хю се разплащаше с гребците. Засанала на мокрите стъпала, обкръжена от много хора, тя вкуси съвсем съзнателно радостта от подарения ѝ живот. Струваше ѝ се, че чува веселото гласче на Пипа и мекия, нежен глас на Пен. Без да чака Хю, тя забърза по познатия път към къщата му.

Хю я догони само след минути. Разбираше бързането ѝ и не ѝ се сърдеше. Но я спря за малко пред портата на дома си.

– Гуинивър!

Тя спря, стресната от тона му.

– Не е ли по-добре да поговорим, когато останем насаме? – попита меко тя. – Искам да видя децата си!

Хю протегна ръка да я помилва, но не посмя. Желанието му беше да разбере какво изпитваше тя към него в този миг, да съживи поне частичка от предишната близост, преди децата да я обсебят изцяло. Но разбра, че сега това не беше най-важното, че трябваше да отстъпи пред децата. Това беше естественото желание на една майка. Затова кимна безмълвно, само вдигна ръката ѝ и я сложи върху своята, за да изминат оставащите няколко метра заедно.

Той отвори вратата и я пусна да мине първа. След ярката дневна светлина очите ѝ трябваше да свикнат с полумрака.

– Мамо... мамо! – Пипа скочи от пейката пред камината, където беше сгушила с котенцето си. Лунна светлина измяука възмутено, когато се озова на пода, но детето не ѝ обърна внимание, а се хвърли в прегръдката на майка си. – Пен... Пен, мама е тук! Не са я затворили! Мама си дойде! – Последните ѝ думи прозвучаха задавено, защото зарови главичка в полите на майка си.

Гуинивър се наведе и я вдигна на ръце. Притисна я до гърдите си и опря слепоочието си в топлата детска бузка, помилва русата главичка, вдъхна жадно лекия аромат на ванилия.

– Вече всичко е наред, мила моя – пошепна успокоително тя. – Пак съм при вас.

Бързайки да стигне при майка си, Пен, чието лице беше мокро от сълзи, а очите ѝ бяха силно зачервени, едва не падна по стълбата. Тя се вкопчи в талията на Гуинивър и майката коленичи и постави Пипа на

крачетата ѝ, за да прегърне и двете.

– Вече всичко е наред – повтори тихо тя и очите ѝ се напълниха със сълзи. Стиснала здраво зъби, за да не се разплаче, тя притискаше двете си деца и си мислеше, че за малко не ги беше загубила завинаги... че може би нямаше да ги види как порастват, че никога вече нямаше да чуе смеха им или да им се скара за детските пакости.

В никакъв случай не биваше да мисли за това. Сега не беше време за плач и слабост. Не и сега, след като пред съда се бе държала толкова смело.

Ала радостта и облекчението след преживения ужас бяха наистина неописуеми.

– Защо плачеш, мамо? Не бива да плачеш. – Пен помилва очите на майка си и изтри сълзите, които вече течаха неудържимо. – Да не си болна, мамо?

– Нали каза, че вече всичко е добре – захълца и Пипа, сгушена в прегръдката на майка си, сякаш искаше да се скрие в нея. – Моля те, не плачи!

– Плача, защото съм щастлива – отговори с пресекуващ глас Гуинивър и се опита да изтрие очите си с лявата ръка. – Трябва ми кърпичка.

– Заповядай. – Хю се наведе и ѝ подаде своята.

– Благодаря. – Тя изтри очите си, отдели се внимателно от децата и се изправи. – Никога не съм плакала – проговори едва чуто тя. – Нито сълзичка. Това ми е за пръв път.

– Знам, знам – отговори също така тихо той и нежно помилва мократа ѝ буза.

Макар да не се отдръпна от беглата милувка, тя не му отговори нито с очи, нито с ръка. Все пак знаеше, че съчувствието и разбирането му бяха искрени. Дватама имаха да уредят твърде много неща и тя не можеше просто да падне благодарна в обятията му. Видя, че в залата бяха влезли Тили, магистърът, Грийни и Кроудър и чакаха отстрани с напрегнати, страхливи лица.

Обърна се към тях и им протегна ръце.

– Скъпи мои – прошепна развълнувано тя, после поздрави всеки поотделно.

– Наистина ли всичко свърши, детето ми? – попита Тили и избърса очи с края на бонето си.

– Има още някои неща да се уредят, но вече не съм в опасност – отговори Гуинивър: – А вие ще останете с мен и момичетата, разбира се, ако не предпочитате да се върнете в Малори Хол.

– Я не говорете глупости – изсъска сърдито Грийни. – Където сте вие, милейди, там сме и ние.

– Много ви благодаря – усмихна се през сълзи тя. – Защото се нужда от вас повече от всякога. – Стисна отново ръцете им и се обърна към децата. Грийни и Кроудър излязоха, но магистърът и Тили останаха, макар и в дъното на залата.

Пен и Пипа гледаха майка си с обожание.

– Ти си щастлива, защото всичко свърши добре – обобщи Пен. – Затова се разплака.

– Да, затова.

– И аз съм щастлив, че всичко завърши добре, мадам – проговори сковано току-що появилият се иззад стълбата Робин, който отчаяно се мъчеше да скрие чувствата си зад мъжка сдържаност. Сцената го беше развълнувала до сълзи. Слава богу, лорд Хю беше успял да обърне процеса в полза на лейди Гуинивър. За момчето нямаше съмнение, че дамата дължеше освобождаването си именно на баща му.

– Благодаря ти, Робин. – Гуинивър се обърна към момчето и му подаде ръка с топла усмивка. Съзнаваше, че той бе разбрал много по-добре от момичетата колко сериозно беше положението ѝ, но не беше казал нито дума на Пен, за да не я уплаши. Задържа ръката му малко по-дълго от необходимото и в погледа ѝ светна обич. Хю можеше да целува Пипа съвсем спокойно, но Робин сигурно щеше да се смути много, ако получеше целувка от бъдещата си мащеха.

Пръстите на момчето потрепнаха и тя веднага пусна ръката му. Все още усмихната, тя приглади назад немирните му къдрици с майчински жест и зачака Хю да каже нещо. Ала той не се обади и тя реши, че е оставил на нея да каже голямата новина.

– Смятам да се омъжа – проговори тя, обърната към дъщерите си. Цената на свободата. Не го каза, само се наведе и ги целуна.

– Още веднъж? – попита Пипа с неприкрито разочарование. – Последният ти съпруг беше ужасен. Защо трябва да се омъжиш, мамо? Ние не искаме нов баща, нали, Пен?

Пен остана безмълвна, без да откъсва поглед от майка си.

– Вторите бащи са зли и груби – продължи с плачлив глас Пипа. – Крещат на децата и хвърлят по тях разни неща. Ние не искаме още един такъв, мамо. Искаме да се върнем къщи и всичко да бъде както преди.

– А би ли приела аз да ти стана втори баща, Пипа? – попита Хю и вдигна въпросително едната си вежда.

– Вие? – извика смаяно Пипа. – Вие ли ще се ожените за мама, лорд

Хю?

– Да, аз – отговори спокойно той. – Майка ви се съгласи да стане моя жена. Аз нямам навика да крещя и да хвърлям разни неща по децата.

Пен се обърна към майка си и впи пронизателен поглед в лицето ѝ. Гуинивър изпита чувството, че дъщеря ѝ е вникнала в невъзможните обрати на съдбата, които бяха довели до този изненадващ брак. За да я успокои, тя ѝ се усмихна и кимна с обич.

– Това е вярно, сър, но вие не можете да понасяте котките – възрази сериозно Пипа. – Какво ще правим, когато двете ни котенца имат малки, а вие живеете с нас?

– Разбирам, че скоро ще се видя обкръжен от котета! – Хю комично извъртя очи към небето. – Е, когато се случи, ще правите това, което сте правили досега. – Тонът му беше лек и безгрижен. – Само внимавайте да не ми се мотаят из краката – така ще водим мирно съвместно съществуване.

Пипа се опита да премисли казаното. После погледна сестра си, която изглеждаше по-скоро изненадана, отколкото нещастна. Това ѝ помогна да проумее, че този странен обрат на съдбата не е непременно лош.

– Е, щом е така, да се надяваме, че ще върви добре – заяви великодушно тя. – Ще се примиря, че не обичате котки. А ще се върнем ли в Малори Хол? – Тя подръпна майка си за полата. – Или ще останем тук? Ние с Пен искаме да се върнем къщи, нали, Пен? – Пипа беше свикнала да се допитва до мнението на сестра си.

– Все още не е решено – отговори Гуинивър, преди Пен да е успяла да каже нещо. Тя се обърна към Хю и в погледа ѝ блесна предизвикателство. Той ѝ отвърна с леко кимване. Двубоят щеше да започне много скоро.

Робин, който досега беше мълчал, погледна с копнеж Пен. Тя щеше да му стане несъща сестра, а това означаваше, че вече няма да се разхождат ръка за ръка по брега и да събират цветя...

Той улови погледа на баща си и забеляза съчувствената му усмивка.

– Сестрите са най-добрите приятелки, Робин – проговори меко Хю.

В първия миг Пен се уплаши, после се изчерви, разбрала значението на тези думи. Още не беше помислила за последствията, които женитбата на майка ѝ и лорд Хю щеше да има за тях с Робин. Тя се извърна плахо към момчето. Изпитваше страх, но и любопитство. Много

важно беше да разбере какво мислеше той за предстоящата сватба. Ала Робин избегна погледа ѝ и тя отново сведе глава.

Пипа се намръщи, но много скоро лицето ѝ се разведри и тя заяви важно:

– Мисля, че разбрах. Когато Пен и момчето станат брат и сестра, вече няма да се харесват, както досега. – Челото ѝ отново се смръщи. – Това не е честно.

– Ние не се сърдим – проговори остро Робин.

– Точно така, не се сърдим – подкрепи го Пен и посегна към ръката на майка си. – Ние се радваме.

– Ах, така ли! – Пипа беше готова да попита как така можеш да твърдиш, че обичаш някого, а в следващия момент да кажеш точно обратното, но веднага осъзна, че сега не беше моментът да се задават неприятни въпроси.

– Ще е прекрасно да имаш брат – изрече меко Гуинивър и помилва бузата на Пен. – Аз винаги съм искала да имам голям брат.

Пен я погледна малко несигурно, но някак успя да се усмихне.

– Ето че имаме причина да празнуваме – обади се Хю. – Най-добре е да отбележим събитието с особено вкусна вечеря. Робин, би ли уредил въпроса с мастър Милтън?

– Пен и Пипа могат да те придружат – предложи Гуинивър и сложи ръце на раменете на момичетата. – Мисля, че е редно мастър Кроудър да даде своя принос за... – Тя се поколеба, но продължи: – ...защото това е общ празник, нали, лорд Хю? – Едната ѝ вежда се вдигна предизвикателно. – Щом сме решили да се оженим, значи трябва да намерим начин да си поделим домакинските задължения.

Хю преглътна мъчително. Естествено беше Гуинивър да поиска свое домакинство. Двама управители под един покрив – това със сигурност щеше да създаде проблеми.

– Мисля, че имаме достатъчно време да обсъдим подробностите – отговори спокойно той и допълни: – Досега Кроудър и Милтън не са се карали за нищо.

– Естествено, но мастър Кроудър се държеше като гост на вашия дом – възрази тя. – Така не може да продължава.

– Казах, че ще го обсъдим по-късно. Робин, ще бъдеш ли така добър...

Робин направи тържествен поклон и се запъти към кухнята. Гуинивър побутна момичетата след него и те го последваха с неохота, но и с нарастващо любопитство.

Тили излезе напред.

– Значи пак ще правим сватба, момичето ми. – В погледа, отправен към лорд Хю, не личеше нито враждебност, нито съгласие.

Магистърът застана до нея.

– Ще съставим ли предбрачен договор, мадам?

Гуинивър веднага разбра, че старият ѝ учител беше схванал точно за какво ставаше дума.

– О, да, но лорд Хю вероятно ще пожелае да участва и неговият правен съветник. Най-добре е да седнем всички заедно.

Тя срещна безстрашно погледа на бъдещия си съпруг. Видя искрите смях в блестящите сини очи и разбра, че той не желаше да отговори на предизвикателството ѝ със свое. Не беше нужно, защото предимството и без това беше на негова страна. Двамата се разбираха без думи.

– Ще го съставим всички заедно – повтори тя и той кимна.

– Ще повикам магистър Нюбъри колкото се може по-скоро. Добре ли е утре сутринта, мадам?

– Разбира се. – Тя наклони глава. – Вие определете часа, лорд Хю. Нали ще останем под вашия покрив.

Той се засмя, както се беше засмял в Стар Чеймбър, и сърцето ѝ направи скок. Обичаше смеха му. Той не беше подигравателен, ни най-малко, а изразяваше одобрение, като че беше чул добра шега. Тяхна шега, неразбираема за никой друг. Гуинивър многозначително вдигна рамене.

– Моля да ме извините, лорд Хю, но бих желала да се оттегля. Предиобедът беше напрегнат... във всяко отношение.

– Естествено. – Той се поклони. – Ще се храним в два. Малко е късно, знам, но ако искаме на масата нещо повече от обичайното, трябва да дадем на готвача достатъчно време.

Гуинивър кимна в знак на съгласие и се обърна.

– Тили, магистре, моля ви да ме придружите!

– Искам да ви кажа още нещо. – Хю я задържа в началото на стълбището. Гуинивър остана с ръка върху парапета.

– Ще ви бъда много благодарен, ако с магистър Хауърд направите пълен списък на притежанията си. Горедолу знам колко са големи, но съм сигурен, че има още доста, с които не съм имал възможност да се запозная. Нека списъкът бъде готов преди утрешното ни събиране. – Той се усмихна невинно, като че молбата му беше съвсем обикновена.

– Всички имоти, които са мое притежание, са вписани в поземления регистър – отговори хладно тя.

– Да, знам, но би трябвало да се върна в Дербишайър, за да го прегледам – възрази той със същата невинна усмивка. – Пътуването е дълго и опасно. Знам, че ще ми спестите това усилие. Кралят настоява бракосчетанието да стане след два дни, което означава, че дотогава трябва да подпишем и заверим брачните договори. Съмнявам се, че Хенри ще се съгласи на отлагане. Той е известен с бързите промени в настроението си.

Заплахата беше недвусмислена. Гуинивър знаеше, че той говори истината. Имаше право да ѝ напомни колко застрашена е свободата ѝ преди официалната сватба. Като че ли имаше нужда от това предупреждение! Затова се задоволи с кратко кимване и изкачи стълбата, следвана от Тили и магистъра.

– Значи наистина ще има сватба – повтори Тили, щом влязоха в спалнята, и поклати глава. – Надявам се този брак да бъде по-добър от другите. – Е – допълни тя с обичайната си откровеност, – след като вече познаваш леглото на лорд Хю, сигурно знаеш какво правиш.

При тази недискретна забележка магистърът се изчерви и смутено подръпна връзките на шапката си. Тили нямаше право да говори така в негово присъствие! Съвсем друго беше, когато двете споделяха тайните си на четири очи.

– Решението дойде внезапно, милейди... – Бедният Хауърд се покашля сухо.

– Прав сте. – Гуинивър свали ръкавиците си. – То ми бе натрапено от обстоятелствата, мисля, че ме разбирате. Лорд Хю иска висока цена, задето ме спаси от палача. – Тя се изсмя безрадостно. – Мога ли да му се сърдя? На негово място сигурно щях да постъпя по същия начин.

Магистърът вдигна вежди.

– Това ли е причината, поради която поиска списък на имотите ви?

Гуинивър кимна.

– Още тази вечер трябва да помислим какво бихме могли да си запазим. Например земите, които са непродаваема собственост или ми принадлежат само докато съм жива, поради което не мога свободно да разполагам с тях.

– Както и собствеността на лейди Пен и лейди Пипа, завещана им от лорд Хадлоу – допълни магистърът и бързо забрави смущението си. – Може би ще успеем да увеличим малко тяхната собственост и ще добавим към нея и част от земите в Айлкистон. Тя не е спомената изрично в завещанието на лорд Хадлоу – но може да мине, тъй като имотите са съседни. – Той се почеса по брадичката. – Лорд Хю няма да посегне на

наследството на децата ви, нали? – Във въпроса му имаше съмнение.

Гуинивър поклати глава.

– Лорд Хю няма да стори нищо, което би навредило на дъщерите ми – отговори спокойно тя.

Нямаше да навреди и на нея – само на гордостта ѝ.

Първоначално бе предявил претенции към известни части от собствеността ѝ, но сега имаше шанс да получи много повече от земите, които искаше за Робин. Естествено претенциите му бяха компенсация за оказаната ѝ услуга и тя трябваше да преглътне гордостта си. В сегашното си положение не можеше да си позволи лукса да бъде горда. Но я болеше... не можеше току така да се откаже от онова, за което беше работила толкова години, първо, за да го получи, а после да го задържи и да увеличи стойността му... за да го предаде на човек, който не беше сторил нищо... който го искаше само защото щеше да стане неин съпруг!

Да, щеше да я боли. Но не колкото секирата на палача. Мрачна усмивка трепна на устните ѝ.

20.

Мастър Нюбъри беше висок и мършав. Кафявото, подплатено с кожи палто висеше на раменете му като на закачалка. Черната шапчица с наушници беше здраво вързана под брадичката. Едното му око изглеждаше мътно и се движеше във всички посоки, докато другото оставаше неподвижно. Изглеждаше, като че не се беше хранил от месеци.

Когато на следващата сутрин Гуинивър слезе в залата, придружена от магистъра, адвокатът я посрещна с дълбок поклон.

– Ще позволите ли да ви изкажа благопожеланията си, милейди...

– Благодаря ви, мастър... – Тя се поколеба. – Мастър Нюбъри, ако не се лъжа.

– Точно така, милейди.

– Позволете да ви представя магистър Хауърд, моя дългогодишен учител и съветник.

Двамата мъже се поздравиха с кратко кимване и се огледаха подозрително.

Хю влезе от задния вход след обичайната си сутрешна езда и в залата нахлу свеж утринен въздух. Той беше гологлав, посивялата му коса беше разбъркана от вятъра.

След като свали ръкавиците си и ги остави на пейката до вратата към кухнята, той поздрави присъстващите в най-добро настроение.

– Желая на всички ви добро утро. Лейди Гуинивър, магистре, мастър Нюбъри. – Той хвърли изпитателен поглед към Гуинивър. Цяла нощ се беше надявал тя да отиде при него, но спа сам... с мечтите си.

Но вдругиден... Тогава щеше да спи в леглото му като негова съпруга.

Облечена в светлосива, дискретно избродирана роба, Гуинивър изглеждаше хладна и недостъпна. Тъмносиньото було беше прибрано и разкриваше лебедовата шия, украсена с великолепни перли. Висока и стройна, с порцеланов тен, тя изглеждаше непоколебима, неспособна да направи погрешна стъпка, да каже нещо не на място. Ако не знаеше истината, той би повярвал, че във вените ѝ тече вода. Нищо не показваше, че под нежната светла кожа пулсираше топла кръв.

Пръстите го засърбяха да свали булото и да разпусне косата по гърба ѝ, а после да зарови ръце в сребърните къдрици. Желанието беше толкова силно, че тя сигурно го усети. Ала Гуинивър не допусна да се

разбере дали беше успял да ѝ предаде мислите си. Само го дари с полумивка, далечна и загадъчна.

Той не можеше да знае, че разкъсвана от трескаво желание, тя беше лежала цяла нощ будна и решена да остане в леглото си; в никакъв случай не биваше да се поддаде на страстта, докато Хю ѝ беше враг. Нямаше да се предаде без съпротива, нямаше да му позволи да ѝ отнеме имотите. Двамата щяха да водят жестока борба за брачните договори.

– Да седнем! – Хю посочи дългата маса за хранене и седна начело. Гуинивър и магистърът седнаха от дясната му страна, мастър Нюбъри – от лявата.

– Подготвихте ли списък на имуществото си? – обърна се лордът към Гуинивър. Тя посочи магистъра, който разпростря върху масата гъсто изписан пергамент. Хю го взе и го прегледа набързо. Не откри нищо изненадващо. Лорд-пазителят на печата имаше пълен списък на имотите на вдовицата и беше изчислил на каква сума възлиза имуществото ѝ. Хю познаваше тези документи дълго преди да потегли към Малори Хол. Сега беше важно да разбере дали списъкът е бил манипулиран, за да го лишат от собственост върху част от имотите.

– Това ли са земите, които лорд Хадлоу е завещал на момичетата си? – попита учудено той, устремил поглед в лицето на Гуинивър. – Не си спомням областта Айлкистон да е част от тях.

– Така ли? – попита меко тя и не каза нищо повече.

Тази жена притежаваше железни нерви! Доходните мини край Брасингтън явно бяха нейни само приживе, макар че в документите на пазителя на печата тази клауза липсваше. Без да се порови в регистрите на Дербишайър, той не можеше да провери дали твърденията ѝ отговаряха на фактите. Ако да, тя нямаше право да включи този имот в брачния си договор, тъй като притежанието ѝ беше ограничено. Нали точно с тази обосновка той беше предявил претенции към земята на Роджър Нийдхем. Ако предположението му беше погрешно, ако повярваше и приемеше твърденията ѝ, тя можеше спокойно да се разпорежда с тези земи зад гърба му.

Той я погледна пронизващо и почука с перото си по въпросната част от списъка. Би било трагично за Гуинивър да обърне собствените му аргументи срещу него. Тя не показва признаци на безпокойство или смут, само равнодушие. Погледът му се премести към магистъра, който се взираше в празното пространство и смучеше бузите си.

Страхотна двойка, каза си с неволно възхищение Хю. След дългата им съвместна работа не беше за чудене, че умееха да се сдържат.

– Предлагам следното – заговори енергично той. – Робин получава без ограничения земите между Грийт Лонгстоун и Уордлоу, които са били собственост на нашето семейство.

Гуинивър беше очаквала точно това и само кимна. Мастър Нюбъри започна да записва. Магистър Хауърд отбеляза нищо в списъка си.

– Дъщерите ви запазват собствеността, която баща им е завещал като зестра – включително земите в Айлкистон, които не се споменават в оригиналните документи. – Той вдигна рамене. Добавката не беше толкова важна. – С изключение на Малори Хол и мините в Брасингтън цялата ви поземлена собственост преминава в ръцете на съпруга ви, т.е. в мои ръце, според обичайното брачно право.

Гуинивър пое шумно въздух, но той продължи, без да ѝ даде възможност да отговори:

– След вашата смърт половината от тези имоти отиват в ръцете на дъщерите ви. След моята смърт... – Погледът му се плъзна по изуменото ѝ лице и той продължи натъртено: – Ако умра преди вас, синът ми наследява другата половина. Ако имаме деца, след раждането си всяко от тях ще получава полагащата му се част от наследството.

Гуинивър беше подготвена за най-лошото, но тайно се беше надявала, че чувствата на Хю към нея ще намалят претенциите му, макар да заслужаваше компенсация. Той знаеше, че тя цени независимостта си повече от всичко на света.

В моменти на оптимизъм тя си рисуваше бъдещето в розови краски и си представяше как щяха да живеят в хармония и да управляват имотите си заедно и в съгласие. Какво лошо имаше, ако той споделеше управлението на семейното богатство със съпругата си? Тя щеше високо да оцени плавността му за партньорство.

Вместо това той я разочарова и потвърди най-мрачните ѝ предчувствия, като я лиши от последните остатъци от независимостта ѝ. Това беше непоносимо! Макар да беше решена да преглътне гордостта си, тя нямаше да му позволи такова грабителство.

– Всичко! – извика тя и очите ѝ пламнаха от гняв. – Най-спокойно ми предлагате да се лиша от цялото си имущество?

В очите му светна гняв.

– Между съпрузи не може да става и дума за грабителство, мадам. Договорът ни ще съответства на закона и традицията. Ясно ми е, че при предишните си бракове сте действали другояче – но за разлика от бившите ви мъже аз няма да се откажа от правата си. Бъдете уверена, че няма да ви липсва нищо и че дъщерите ви ще получат полагащото им се

възпитание и лукс. Не забравяйте, че ви оставям пълновластна собственица на Малори Хол. При дадените обстоятелства смятам, че постъпвам почтено.

– Не сте направили нищо, за да заслужите подобен подарък – изфу-ча разярено тя. – Благодарение на моя труд земите и другите имоти носят много по-високи доходи от времето, когато ги получих. Аз се грижа за всичко, влагам много пари в подобрения. А вие идвате и ми ги вземате ей така, без нищо!

– Това е обичайният брачен договор, мадам – осмели се да се наме-си мастър Нюбъри.

– Знам какво е обичайно и какво не – отсече тя и отново се обърна към Хю. – Не е прилично да се караме пред хората. Настоявам да уре-дим спора си на четири очи. – И стана от масата.

– Няма какво да уреждаме – отговори спокойно лордът. – Аз не променям условията си.

– А аз не съм длъжна да встъпя в този брак – отговори със същата решителност тя.

– Това е вярно. – Сега и Хю се надигна. – Явно трябва да изясним някои неща. Всяка жена има право да промени намерението си да се омъжи. Утрото е чудесно. Желаете ли разходка в градината?

– В момента не съм настроена за градински идилии – отговори кратко тя.

– Тогава да идем в стаята ми. – И той се запъти към стълбата.

– Да ви изчакам ли, лорд Хю? – попита мастър Нюбъри.

– Да. В наше отсъствие можете да прочетете всяка точка от догово-ра с магистър Хауърд. Искам той да е убеден в законността му, докато се върнем.

Гуинивър стисна устни и мина като вихър покрай него. Твърдо бе-ше решила да запази спокойствие, да му покаже с достойнство и гор-дост колко много притежаваше и великодушно да се подчини на иска-нията му – а той поиска да ѝ отнеме всичко!

Хю се наведе над рамото ѝ да вдигне резето на вратата, сложи ръка на кръста ѝ и я въведе в стаята. Тя се изтръгна от докосването му с така-ва рязкост, че движението ѝ беше като скок, и застана до прозореца.

– Ето за какво ме спасихте – заговори горчиво тя. – За да се сдобие-те с богатство! Колко погрешно съм ви преценила! Не мога да повяр-вам, че сте толкова алчен и безогледен. Естествено очаквах да поискате обезщетение – но да ми ограбите всичко... не очаквах това от вас!

Хю се намръщи грозно. Нима я ограбваше? Естествено, че не.

Животът ѝ щеше да продължи както преди. Тя нямаше да загуби нищо. Защо беше нужно да драматизира излишно?

Гуинивър нямаше да загуби нищо освен свободата си.

Ама че глупост! Независимостта беше празна дума – нали щеше да има съпруг, любовник. Това беше единственото, което щеше да се промени в живота ѝ. Ако забравеше поне за малко гордостта си, щеше да проумее, че ще спечели от тези промени, а няма да загуби.

Трябваше да я успокои.

– Моля ви, Гуинивър, не преувеличавайте! Не мога да разбера защо предишните ви съпрузи са ви позволили да им диктувате условията на предбрачните договори, но аз не съм ви подчинен и не желая да ме командват. Ще се оженим при обичайните условия. Децата ви ще наследят половината имущество, аз и синът ми другата половина. А Малори Хол ще си остане изцяло ваш.

Гуинивър скръсти ръце пред гърдите и го погледна безмълвно. Ако не ставаше въпрос за живота ѝ, веднага щеше да откаже да се омъжи за него.

Изведнъж се почувства безпомощна и ранима. Преди в живота ѝ да влезе Хю дьо Босер, не познаваше тази слабост, ала откак го видя за пръв път, слабостта стана постоянният ѝ спътник. И сега чувството за безсилие и отчаяние заплашваше да я надвие.

Хю смени тактиката и се опита да призове към съвестта ѝ.

– Помислете малко, Гуинивър! Ако допусна отново вие да поставите условията в предбрачния договор, обвинението на епископ Гардинър в магьосничество ще бъде подкрепено с нови доказателства. Мога да ви уверя, че договорите ще бъдат подложени на критична проверка от пазителя на печата, ако не и от самия крал. Ако открият, че нещо липсва или излиза извън обичайните рамки, кой знае какви заключения ще си извадят.

– Нима твърдите, че това е истинската причина за грабителството ви? – попита подигравателно тя. – Че не сте действали от алчност?

Хю отново обузда гнева си.

– Опитайте се да помислите разумно и сама ще стигнете до този извод. И не ме обвинявайте отново в алчност. И моето търпение има граници.

Гуинивър продължи да го гледа мълчаливо. Той беше прав, трябваше да му се признае... но никога нямаше да му го каже. След малко той започна отново:

– Струва ми се напълно справедливо да извлека някаква

материална изгода от този брак. Всъщност не съм имал намерение да се ожена отново... след Сара.

Той направи кратка пауза и продължи глухо:

– Бях се заклел, че ще се пазя от болката на нова загуба... – Не можа да издържи на гневния, обвиняващ поглед и ѝ обърна гръб.

– Ако умра преждевременно, дълбоко се съмнявам, че ще страдате от разбито сърце – изсъска Гуинивър. – След като се жените за мен от жажда за печалба, значи не заемам много място в чувствата ви.

Той се обърна рязко и тя установи удовлетворено, че бе успяла да разруши желязното му самообладание, както той бе постъпил с нея.

– Не ставай глупачка! – изфуча той. – Много добре знаеш, че те обичам. Парите не са в състояние да ме накарат да положа фалшива клетва в Стар Чеймбър.

Двамата стояха един срещу друг и се гледаха – нащрек, преценяващи, развълнувани. Никой не искаше да отстъпи, да направи първата крачка.

– Но искате да се обогатите за моя сметка – проговори най-сетне тя.

Отговорът му прозвуча искрено:

– Не е за ваша сметка! Ще си живеете така добре, както и преди. Най-важното за мен е да осигуря бъдещето на Робин. Освен това не виждам защо трябва да продължа да живея в оскъдица, след като законът, скъпа моя Гуинивър, ми дава право да живея така, както вие, моята жена, сте свикнали.

– А ако се стигне до подялба на земите между нашите деца, какво ще стане тогава? – попита възбудено тя. – Много добре знаете, че някои имоти са много по-ценни от други.

– Ще се спрем поотделно върху всяко парче земя и ще ги поделим справедливо – отговори веднага той. – Предполагам, че вашите сметки са точни?

– Разбира се – отговори тя с неприкрито презрение.

– Предполагам също, че няма да се опитвате да ме заблуждавате с фалшиви оценки? – Той я фиксираше с присвити очи.

– Ако не сте достатъчно умен да разпознавате манипулирани цифри, значи нямате достатъчно ум и да управлявате имущество, голямо като това, което ми отнемате – гласеше отговорът ѝ. – Сам ли ще управлявате имотите ми?

– Ако вие откажете да се занимавате и занаят с управлението им.

– Аха, разбирам. Ето това е умно. Печалбата за вас, трудът за мен. Прекрасно партньорство. Поздравявам ви, лорд Хю!

Изведнъж мъжът избухна в смях. Бързината и остротата на ума ѝ не се плашеха и от крайни ситуации.

– Каква осичка си! – Той я улови за раменете и я привлече към себе си въпреки съпротивата ѝ. – Разбери, Гуинивър, трябва да отстъпиш, за да сме сигурни в бъдещето си. Независимо от изгодата за мен, трябва да признаеш, че в този си вид договорите отговарят на тактиката ни. Ако искаме да разиграем убедително този театър, те трябва да издържат на всяка проверка. Пазителят на печата няма така лесно да признае поражението си.

Гуинивър разбра, че трябваше да се признае за победена. Хю беше поне честен. И я обичаше – сам го каза. Може би беше искрен. Но дали тя го обичаше? Любов ли беше странната връзка помежду им? Вярно, тя го желаше страстно и въпреки гнева и разочарованието си копнееше за прегръдката му... за аромата на косата и тялото му, за силата и нежността му. За ръцете, които я държаха, за страстта, която ги съединяваше, за всичко, което я разтърсваше до дън душа и я изпълваше със сладостна нега.

Той беше нежен, с чувство за хумор, изпълнен с обич. В същото време беше остър, с категорични оценки, с непоколебимо чувство за чест и дълг.

Беше излъгал, за да спаси живота ѝ.

– Такъв е животът – изрече тихо тя, признавайки поражението си.

Той вдигна лицето ѝ към своето и я целуна. Тази целувка подпечата съгласието ѝ, но беше толкова обещаваща, че тя се изпълни с нова надежда. Поражението можеше да се превърне в обща победа. Вече не беше нужно да се бори с него, да му оказва постоянна съпротива. В любовта щяха да победят и двамата.

Когато се отделиха един от друг, Гуинивър попита тихо:

– Ти излъга заради мен. Защо го направи, след като вярваш, че съм убила Стивън Малори?

Той я измери с мрачен поглед и на свой ред попита:

– А ти уби ли го?

Кой можеше да отговори на този въпрос? По челото и се плъзна сянка. Нарочно ли бе протегнала напред крака си? Сигурно никога нямаше да разбере. Но Хю искаше отговор.

– Не!

Той не ѝ повярва. Бе видял смръщването ѝ, усети краткото колебание. Но зарът беше хвърлен.

– Тази точка остава спорна – промърмори той и изпъна силните си

рамене. – Всъщност вече няма значение дали вярвам в невинността ти или не. Важното е всички останали да знаят, че ти вярвам.

Той зачака напрегнато да види дали съмнението му ще разруши самообладанието ѝ. Ако наистина беше невинна, щеше да реагира гневно и да се опита да го убеди. Но изражението ѝ остана каменно. Той се обърна и се запъти към вратата.

– Мисля, че се разбрахме. Да сложим край на тази работа.

– Явно не ми остава нищо друго – отвърна беззвучно тя. – Да приключваме.

Слязоха в залата и Гуинивър подписа всички договори, без да каже дума. Видимо угриженият магистър, който непрестанно клатеше глава, отново напомни на Хю за шаран, останал на сухо. Но след като господарката му млчеше, и той се въздържа от коментари. Единственият шум, който се чуваше, беше стърженето на перото по пергаментата.

– Ще връча договора на лорд-пазителя на печата, лорд Хю. – Мас-тър Нюбъри посипа пергаментата с пясък, изтърси го и грижливо го нави на руло. Размекна восък и го накапа по ръбовете. След това го подаде на Хю да сложи печата си.

– Венчавката ще стане утре сутринта в Хамптън Корт – съобщи Хю. – Тази сутрин получих разпореждането на краля. Кралицата много държи да присъства.

– Каква чест – промърмори адвокатът и едното му око се стрелна към ъгъла на залата, докато другото беше устремено към навития и запечатан пергамент в ръката му.

– Точно така – усмихна му се Хю.

– И ние ще дойдем на сватбата, нали, мамо?

Всички глави се обърнаха към Пипа, която бе задача този въпрос. След мрачната тишина гласчето ѝ беше като освежаващ дъжд след дълга суша.

– Откъде се появи пък ти? – попита недоволно Хю.

– Трябваше да хвана Лунна светлина, която се промъкна под вратата. Ти ни каза да стоим отвън, мамо, но нали трябваше да я хвана. – Пипа притисна до гърдите си сивото котенце и погледна страхливо към възрастните. – Иначе не съм чула нищо. Само онова, което лорд Хю каза за сватбата.

Гуинивър не беше сигурна, че може да ѝ вярва. Малката винаги чуваше повече от онова, което беше полезно за нея; но в момента беше просто да ѝ повярва.

– Къде е Пен?

– В обора с Робин. Момчето чисти сбруята. Не искат да говорят с мен. Имат си тайни. – Момиченцето се намръщи сърдито.

– Не вярвам да имат тайни от теб, миличка. – Гуинивър я потупа окуражително по рамото. – Просто трябва да си изяснят някои неща.

Пипа кимна и забрави сестра си и Робин, защото имаше по-интересна тема.

– Нали и ние ще дойдем на сватбата, мамо? – попита отново тя. Гуинивър хвърли поглед към Хю, който поклати глава и отговори:

– В писмото на краля не е казано нищо за децата. Ти и аз сме единствените поканени на специалната церемония.

– Съжалявам, момичето ми. – Гуинивър помилва бузата на момиченцето. – Но ние няма да се бавим много.

– Ще се върнем следобед и ще празнуваме – обеща Хю. – Ще си устроим голямо празненство!

Пипа моментално се развесели.

– О, да! Ние с Пен ще украсим залата както за Коледа или за празника на Тримата крале. И ще поръчаме сладкиш с марципан!

В духа на предбрачния договор Гуинивър искаше сватбата да мине тихо и незабелязано. Струваше ѝ се неподходящо да устроят голям празник, но нямаше сърце да откаже на малката си дъщеря, която изглеждаше толкова въодушевена.

– Ще направим малък празник – поправи я тя.

– В никакъв случай – възрази весело Хю. – Според мен това е идеалният случай да заколим угоено теле!

– Цяло теле? – погледва го учудено Пипа. – Когато мама се омъжи за лорд Малори, имаше фазани и дивеч и шарани и всякакви сладки неща. Но нямаше теле.

– Мисля, че майка ти предпочита тази сватба да бъде различна – засмя се Хю.

– Но ще има музика и танци, нали? – попита сериозно детето. – На всяка сватба трябва да има музика и танци.

– Иди да обсъдиш приготовленията с Тили – посъветва я Гуинивър и леко я побутна към вратата.

Пипа изскочи навън и залата изведнъж опустя. Мистър Нюбъри подреди нещата си и се надигна.

– Отивам при лорд-пазителя на печата, милорд. Хю кимна.

– Ако има отговор, бих искал веднага да го узная.

– Разбира се, сър. – Адвокатът се поклони церемониално пред Гуинивър, кимна на магистъра и бързо излезе.

– Музика и танци – промърмори Хю. – Трябва да намеря добри музиканти.

– Не е нужно – отвърна остро Гуинивър. – Не искам музика, нито фазани и угоено теле! Не виждам причина да правим празненство. Щом децата искат, нека украсят залата, но иначе няма защо да си създаваме излишни главоболия.

– Напротив, напротив! – В очите на Хю блесна дяволитост. – Искам да празнувам. Аз съм се женил един-единствен път, докато ти... Разбирам, че сватбите за теб са... всекидневие, но за мен са рядкост и искам да отбележа утрешния ден, както подобава.

Магистър Хауърд се закашля силно. Направи извинителен жест, отгегли се в дъното на залата и скри лице зад голямата си и не особено чиста носна кърпа.

– Чувството ти за хумор е крайно неприлично – изсъска Гуинивър и Хю се ухили още по-широко. – Постигна победата си, защо сега демонстрираш злоба?

– Всъщност не се чувствам като победител – отговори той и ѝ се усмихна с нежност. – Вместо това изпитвам задоволство, радостно очакване, увереност, че отсега нататък животът ми никога няма да бъде скупчен. Но не се чувствам победител, не, наистина...

Тя го погледна и потъна в очите му. Желанието му беше недвусмислено. Вдигна ръка и отстъпи назад, сякаш искаше да го отблъсне.

– Ела при мен – пошепна умолително той и гласът му потрепери. – Ела при мен, Гуинивър!

– Не – отговори шепнешком тя. – Не бива така. Не е редно всичко да става по твоята воля.

Той се намръщи и светлината в очите му угасна.

– Знаеш, че не го искам за себе си.

Да, тя го знаеше. Но любовта нямаше място в заредения с конфликти свят, в който живееха. Когато телата и душите се сливаха в любов, противоречията и споровете изчезваха. Но тя нямаше да отстъпи от своенравие си. То беше нейната сила. Обърна се и понечи да избяга.

– Велики боже! Никога не бяха срещал такава упорита жена! – извика подире ѝ Хю, опитвайки се да я вразуми.

Тя стигна до стълбата и отговори през рамо:

– Оттук нататък ще трябва да живеете с тази упорита жена, милорд.

– Ще те укротя аз, ще вадиш – изръмжа ядно той.

За сватбата си Гуинивър се облече изцяло в черно. Момичетата

седяха на леглото и си бърбеха, докато тя се приготвяше и се вслушваше в звънките им гласчета. По заповед на краля тя щеше да се венчее в параклиса на Хамптън Корт – и да пожертва независимостта си в името на децата си. Ако продължеше да размишлява за несправедливото отношение към себе си, за безизходицата, в която беше изпаднала, никога нямаше да намери покой. Трябваше да мисли само за онова, което беше спечелила. Бъдещето им беше осигурено.

Хю почука на вратата и влезе. Носеше къса турскосиня наметка, подплатена с черен сатен и обточена с хермелин. Модният жакет беше от черно копринено кадифе, а прилепналият панталон очертаваше примамливо силните мускули на краката му. Баретата беше украсена със сапфирена брошка.

– О, колко сте елегантен! – извика възхитено Пипа.

– Да, наистина – потвърди похвалата Пен.

– Много ви благодаря, дами! – Той се поклони тържествено, обърна се към Гуинивър и я огледа учудено. – Май и аз трябваше да избира погребални одежди.

– Аз съм вдовица – отвърна кратко тя.

– Още малко ти остава – отвърна с усмивка той. – Лодката на краля вече чака.

– Кралят ни е изпратил лодка? – Гуинивър беше толкова учудена, че забрави съдържаността си.

– Е, всъщност това е лодката за музикантите, но са им поръчали по пътя да спрат в Блекфриарс – отговори честно Хю. – Но все пак е знак на внимание.

– Сразена съм!

Хю избухна в смях.

– Не забравяй да кажеш на краля, че си била сразена – разбира се, ако почете венчавката ни с присъствието си.

– Ще се постарая да не забравя.

– Може ли да дойдем поне до брега, за да видим лодката на краля? – попита Пен и скочи от леглото.

– Не виждам защо да не ни придружите. Робин ще дойде с нас и ще ви върне къщи. Готова ли си, Гуинивър?

Тя нахлузи тънките си кожени ръкавици, обшити с малки перли. Тили сложи на раменете ѝ наметка от копринено кадифе, мека и топла, черна като нощта.

– Готова съм! – Тя тръгна към вратата, преди Хю да е успял да ѝ предложи ръката си.

Той вдигна рамене и се обърна към Тили.

– Наредете да пренесат раклите на лейди Гуинивър в моите покои. Вие знаете най-добре как да подредите. Можете да направите всички промени, които считате за нужни. Искам господарката ви да се чувства уютно.

Тили кимна и се усмихна.

– Много добре, милорд.

– Според мен не са необходими промени, Тили – обади се Гуинивър от вратата. Защо ѝ беше толкова трудно да приеме, че отсега нататък щеше да спи при него?

– Аз ще се оправя, момичето ми – успокои я Тили. – Остави всичко на мен.

Старата бавачка не за първи път трябваше да мести багажа на господарката си. Въпреки очевидните притеснения на Гуинивър и неодобрението на магистъра, Тили беше оптимистка. Гуинивър беше имала само един брак по любов, а при сегашната ѝ връзка много неща напомняха за женитбата ѝ с Тимъти Хадлоу.

Дано и новият брак не завършеше преждевременно с някой нещастен случай...

21.

Кралицата, двадесет и осем годишна дама с открито лице и меки черти, седеше в кабинета си точно до кралския параклис в Хамптън Корт и бродираше кесия за съпруга си.

Когато ѝ представиха Гуинивър, тя я прие с топла усмивка.

– Какво щастливо събитие, лейди Малори! Милорд кралят знае много добре, че се радвам на сватбите.

– Ваше величество е много добра, че пожела да почете венчавката ни с присъствието си. – Гуинивър направи почтителен реверанс. – Особено в това състояние... – Погледът ѝ се плъзна към издутия корем под разхлабения корсаж на роклята.

Високопоставената дама забеляза погледа ѝ и поглади корема си с доволна усмивка.

– Вие имате деца, доколкото знам.

– Две дъщери, ваше величество.

Кралицата кимна.

– След една седмица ще подаря син на негово величество краля.

– Вашият народ ще бъде с вас в този труден момент, ваше величество.

Джейн се усмихна с отнесената усмивка на жена, устремила всичките си мисли към новия живот, който растеше в нея.

– Синът ми ще ощастливи сърцето на баща си.

– Абсолютно сте права, милейди! – Гуинивър беше износила три деца. Синът ѝ се роди мъртъв, но дъщерите оцеляха. Беше претърпяла и два спонтанни аборта, и двата пъти за щастие в началото на бременността. Дълго и мъчително беше тъгувала за мъртвия си син, макар че никога не го беше държала жив в прегръдката си. Докато гледаше кралицата в напреднала бременност, тя се помоли горещо да се роди здраво и силно момченце, което да ѝ осигури трайната любов и закрилата на краля.

– Желая на ваше величество здраве и щастие – проговори тихо тя.

Усмивката на кралицата стана още по-топла.

– И аз ви желая същото, лейди Гуинивър. – Тя остави настрана бродерията си и се надигна с помощта на камериерките, които стояха от двете страни на креслото. Те подредиха полите ѝ и я наметнаха с топъл шал.

– Капеланът ми ще извърши венчавката в параклиса. Аз ще ви

гледам отгоре.

Гуинивър отново направи реверанс и изчака кралицата и дамите ѝ да се настанят в запазеното за тях помещение в галерията, откъдето се виждаше целият параклис.

Хю, който не беше поканен в кабинета на кралицата, очакваше Гуинивър в параклиса. Единственият присъстващ беше капеланът на кралицата. Когато откъм вратата се чу шум, Хю се обърна бързо и видя лорд-пазителя на печата.

– За нищо на света не бих пропуснал венчавката ви, лорд Хю – заяви Томас Кромуел с равнодушно изражение и корав, арогантен поглед, докато крачеше по тясната средна пътека между пейките. – Вдовицата и голямото ѝ състояние паднаха като зрял плод в кошницата ви. – Студена усмивка заигра на устните му. – Брачният договор е достоен за... много алчен джентълмен. Поздравявам ви. Самият аз не бих се справил по-добре. – Той докосна ръката му.

Хю едва потисна напора да се отдръпне отвратно от мъжа, чиято алчност беше станала пословична. Вместо това се усмихна, прие комплимента с поклон и попита:

– Не виждам милорд епископа. Няма ли и той да присъства?

– Гардинър искаше вещица – отвърна сухо Кромуел. – И след като не си я получи, загуби интерес към случая.

– А вие, милорд Кромуел? Продължавате ли да се интересувате от вдовицата? – Като че не го беше грижа за отговора, Хю погледна възхитено към куполовидния таван, който кралят беше заповядал да подновят, красивите арки, резбованите и позлатени полилеи, синия свод, обсипан със златни звезди.

Лорд-пазителят на печата се усмихна студено.

– Докато дамата не остане отново вдовица, лорд Хю, аз не се интересувам от нея.

Хю само повдигна едната си вежда, без да откъсва поглед от тавана. В същия миг улови някакво движение зад един от еркерните прозорци над църковния кораб. Това беше частното помещение на краля в галерията, откъдето присъстваше на службите.

Лорд-пазителят на печата проследи движението на главата му и промърмори:

– Я виж ти, кралят все пак е решил да присъства. Ще отида при него. – Той се обърна и в този миг Гуинивър излезе от кабинета на кралицата.

– Милейди Гуинивър! – Кромуел се поклони дълбоко. – Позволете

да ви изкажа благопожеланията си!

– Благодаря, милорд. – Тя направи бърз реверанс и спокойно вдигна глава към широкото, глъсто лице. Погледът ѝ беше леден и предизвикателен.

На устните му се появи неприятна усмивка. Обикновено будеше у хората страх, не упорство. Удостои я с леко кимване, сякаш приемаше предизвикателството, и продължи пътя си.

Гуинивър отиде при Хю и застана неподвижна, както винаги скрила ръце в черните поли. Кралският капелан произнесе брачните клетви, двамата отговориха по обичайния начин, коленичиха да изслушат службата, изправиха се.

Гуинивър вече не беше вдовица.

Тя стоеше до съпруга си, неспособна да се помръдне или да каже нещо, замаяна от бързината, с която се беше променил животът ѝ. Изведнъж забеляза великолепната светлина, която влизаше през пъстрите стъкла на прозорците в източния край на параклиса. Лъчите затанцуваха върху профила на Хю, оцветиха крайчето на ухото му в розово, подсилиха цвета на леката вдлъбнатина в основата. Тя си представи колко мека беше тази част и езикът и устните ѝ се раздвижиха. Дося ѝ се да я вкуси, да усети нежността и чувствителността ѝ. Много скоро щеше да го направи наистина. Винаги когато целуваше и изследваше с език и зъби ушите му, Хю буквално изпаднаше в екстаз и издаваше комични звуци, които я възбуждаха.

Той се обърна към нея и видя, че кожата ѝ е леко зачервена, а устните полуотворени. Падащата през източния прозорец слънчева светлина бе обагрила бузите ѝ и подчертаваше тъмните сенки на ресниците ѝ, съвършената извивка на веждите. Светлата коса под тъмното боне изглеждаше розова като опал.

Тя вдигна глава към него и когато срещна погледа му, очите ѝ бяха почти черни.

– Скъпа съпруго – прошепна той и се наведе над ръката ѝ. Когато се изправи, в сините му очи светна дяволитост.

– Господарю мой и повелителю – отговори в същия тон тя и склони глава.

– Това е лицемерие, но ще видим – пошепна той и когато тя се засмя, в параклиса сякаш звъннаха камбанки.

Капеланът ги погледна укорително, сякаш смехът отричаше сериозността и значението на току-що произнесените клетви. Появи се млада жена.

– Лорд Хю... лейди Гуинивър... Приемете благопожеланията ми! – Тя посочи вратата в задната част на параклиса, която водеше към кабинета на кралицата. – Бихте ли ме последвали?

Двамата тръгнаха след нея и напрежението, което усещаха помежду си, нарасна. Ръката на Хю докосна тази на Гуинивър и стомахът ѝ се сви. По тялото ѝ пропъзляха сладостни тръпки и фините косъмчета на тила и ръцете ѝ настръгнаха.

Край на битката, каза си тя. Сега е време за победата на любовта. След това си наложи спокойно изражение, заповяда на непокорното си тяло да се сдържа и направи реверанс, докато Хю смъкна баретата от главата си и се сведе в дълбок поклон.

Кралицата не беше сама. До стола ѝ стоеше кралят, сложил ръка на облегалката, докато другата си играеше със златната кама, която висеше на шията му. Изглеждаше в най-добро настроение. Лорд-пазителят на печата не се виждаше никъде.

– О, ето ги и новобрачните – извика той. – Много хубава церемония... наистина хубава! Но аз имах желание да видя отново двете ви момиченца, мадам. Защо не ги доведохте?

Гуинивър отново направи реверанс и премълча, че дъщерите ѝ не бяха поканени.

– Побоях се, че вълнението ще им се отрази зле, ваше величество.

– Великолепни малки госпожички – продължи той. – Трябваше да ги доведете, мадам! – Усмивката му угасна, челото се намръщи.

Хю, който знаеше колко бързо кралят променяше настроенията си, се стресна не на шега. Когато си втълпеше нещо, Хенри не допускаше никой и нищо да отклони вниманието му и много лесно си внушаваше, че някой не иска да му угоди.

Сега обаче на помощ им дойде кралицата. Тя вдигна спокойно глава от бродерията си.

– Скъпи мой, вие проявихте голямо внимание към мен, като организирахте тази церемония. Знаете колко обичам сватбите и пожелахте да ме зарадвате.

Кралят сведе глава към жена си и лицето му се разведри.

– Да... да... колко вярно. Хареса ли ви, мадам?

Облекчена, че кралят вече не я удостояваше със застрашителното си внимание, Гуинивър се надигна грациозно.

– Да, разбира се. – Джейн се усмихна на съпруга си и даде знак на една дама. – Лейди Маргарет, бихте ли донесли подаръка на краля? – Тя отпрати усмивка към новобрачните. – Негово величество пожела да

запомните щастливото събитие! – Тя взе двете пакетчета от дамата и тържествено ги връчи на младата двойка под отново одобрителния поглед на краля.

Хю получи чифт ръкавици, обшити със скъпоценни камъни, а за Гуинивър беше предвидено було в цвят старо злато, избродирано с герба на Хенри, двойна дива роза в аметистова бродерия. Двамата благодариха на монарха и съпругата му за вниманието, обещаха да се молят за благополучното освобождаване на кралицата от бременност и бяха освободени. Само след няколко минути се озоваха в тишината и анонимността на външния двор.

– Доколкото разбирам, ние с вас сме женени, лорд Хю – проговори Гуинивър.

– Да. Така изглежда.

– Децата подготвят сватбено празненство – продължи замислено тя с поглед към реката.

– Да. Ще мине много време, преди да останем сами.

– Много дълго. – Гуинивър проследи с поглед минаващата лодка.

– Не бихме ли могли да забавим връщането си с около час? – Погледът на Хю проследи нейния.

– Но трябва да се върнем точно навреме за празненството, за да не им създаваме грижи.

Хю вдигна поглед към слънцето. Имаха предостатъчно време.

– Не виждам причини да бързаме. Случайно съм извършил някои приготовления за в случай че решим да позабавим връщането си.

– Каква предвидливост – похвали го тя и го погледна в очите. – Хайде тогава да консумираме този брак, Хю дьо Босер, преди някой от нас да е размислил.

Лорд-пазителят на печата обхождаше с големи крачки покоите си в палата. От време на време спираше, поръсваше парче хляб със сол и отпиваше глътка вино. Един от тайните му агенти, скрит под черната си наметка, стоеше мълчаливо до стената и чакаше кога ще го поканят да заговори.

Най-сетне Кромуюел проговори.

– Хю дьо Босер...

– Да, милорд!

– Погрижи се за една хубава злополука... никой да не разбере, че е нарочно. Нещастна случайност... или бавно действаща отрова. Намери човек, който да свърши мръсната работа.

– Да, милорд! – Мъжът отиде до вратата, сметнал, че разговорът е приключил. И друг път беше получавал подобни указания.

Кромуюел вдигна ръка.

– И синът!

Мъжът спря.

– Искам да се погрижиш и за сина. Бързо или бавно, все едно.

– Да, милорд! – Мъжът се поклони и излезе.

– Има много начини да одереш кожата на една котка – промърмори под носа си Томас Кромуюел и отпи голяма глътка вино.

Гуинивър лежеше на мекия матрак в дълбоката сянка на завесите. Намираха се в таванската стая на една от новите къщи в село Хамптън. Чаршафите миришеха на свеж въздух и слънце, по камината блестяха месинг и мед, въглицата пламтяха. Простите мебели бяха намазани с пчелен восък.

Тя се протегна сладостно и се наслади на лекото пулсиране между краката си, на чувството, че тялото ѝ е получило отдавна жадуваното удовлетворение. Хладният полъх милваше горещата ѝ плът. Беше преживяла замайваща любовна битка. Чувственият спомен я накара да плъзне ръка по тялото си. Безумното отдаване можеше да се мери само с онзи първи път в палатката – необузdana страст, летеж към пропастта, хапане, драскане, безсрамно поглъщане. Тя усещаше вкуса му на езика си, миризмата му сякаш бе полепнала по нея. Бедрата ѝ бяха влажни и лепкави от смесените им сокове.

Чувстваше се по-жива от всякога.

Чу как вратата се отвори и тихо се затвори. Хю вдигна завесите на леглото. Беше само по панталон и набързо закопчана риза. Когато заста на бос пред нея, приличаше точно на мъж, напуснал набързо леглото на любимата си.

– Нося ти нещо да се подкрепиш – рече засмяно той, остави на леглото до нея бутилка вино и приседна на ръба. Помилва корема ѝ и впи очи в нейните – дълъг, интимен поглед, който искаше да проникне в най-дълбоката ѝ същност.

Настойчивият му поглед я накара да се раздвижи. Ръката му се плъзна между бедрата ѝ и обхвана влажната издатина. Той погледна към онова, което държеше, като че го виждаше за първи път. Пръстите му внимателно разтвориха гънките, отместиха влажните кичурчета. Той сведе глава, целуна я и видиша дълбоко запазенния аромат на страстта им.

Гуинивър потрепери, зарови пръсти в косата му и вдигна главата

му към своята. Той я целуна по устата и тя вкуси себе си, собствената си миризма. Той се засмя тихо до устните ѝ, потопа език в ъгълчето на устата ѝ, после вдигна глава.

– Вино?

– О, да... – Тя кимна с усмивка и изчака, докато той извади тапата. Преди да е разгадала намерението му, той изля малко вино във вдлъбнатинката на пъпа ѝ. Тя потръпна от студените капки, а той се засмя и се наведе да оближе виното. След това напръска корема ѝ и жадно облиза капките от кожата ѝ.

– Въпросът ти не означаваше това – възпротиви се тя, докато тялото ѝ се разтърсваше от сладостни тръпки.

Хю се изправи. Очите му святкаха като сапфири. Отпи голяма глътка и остави бутилката на пода. Наведе се към нея, обхвана лицето ѝ, разтвори устните ѝ със своите и напълни устата ѝ с вино.

Гуинивър затвори очи и се отдаде цялата на сладкото, възбуждащо усещане. Студеното вино се смеси с топлината на търсеция му език – всички вкусове се размесиха и я замаяха.

Когато Хю най-сетне освободи устата ѝ и отпусна ръце, тя отново вдигна лице към него. Устните ѝ бяха полуотворени, очите все още затворени.

– Искаш още, нали? – отгатна правилно той.

Гуинивър кимна, без да отваря очи. Хю избухна в тих смях. Отново отпи глътка вино и впи устни в нейните.

– Много хубав начин да се пие вино – пошепна тя, когато той най-сетне се оттегли. – Боя се, че може да ми стане навик.

– И аз се боя. – Той приглади назад влажните ѝ къдрици. – Изглеждаш прекрасно без многото си задръжки.

– Точно така се чувствам – усмихна се замечтано тя. – Какво ли са си помислили долу, когато слезе полугол да искаш вино?

– Плаща им се, за да си държат езика зад зъбите и да не се интересуват какво става в тази стая – отговори спокойно той и отново поднесе бутилката към устните си.

– Колко жени си водил тук? – попита с привидна небрежност тя.

Очите му светнаха.

– Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че ти си първата?

– Щом казваш, ще ти повярвам – кимна величествено тя. – Но все пак ми кажи откъде познаваш това любовно гнезденце.

– Имам приятели, които разполагат с полезна информация от всякакъв род.

– Аха! – Тя кимна и протегна ръка към бутилката. Той ѝ я подаде и стана, за да закопчее ризата си.

– Трябва да тръгваме – промърмори тя, разгадала правилно движението му.

– Да, за да си бъдем въщи, преди да са изпратили войници да ни търсят.

Тя пийна малко вино и стана неохотно от мекото легло.

– Едва се движа.

Той се усмихна самодоволно.

– А пък аз имам повече драскотини и белези от зъби, отколкото съм получавал на бойното поле.

Гуинивър се протегна и се огледа. На бедрото ѝ имаше голямо червено петно, на лявото рамо се виждаше още едно по-малко.

– Никога не бях помисляла, че любовта може да бъде толкова дива. – Тя наля вода от каната в легена на тоалетната масичка и натопи в нея крайчето на чиста кърпа.

Хю я наблюдаваше скритом как изстиска кърпата и изтри цялото си тяло, като започна от шията, мина през натежалите си гърди, като ги вдигна лениво една след друга, а накрая се изми между бедрата, вдигайки единия крак, после другия.

Даже да беше забелязала, че той я гледа, Гуинивър не реагира. Хареса му, че тя се чувстваше добре в кожата си, независимо от няколкото дребни несъвършенства, които явно не я тревожеха. Очевидно суетността ѝ беше чужда. Тя беше, каквато беше. Когато се наведе, дългата коса се разпиля по раменете и гърдите ѝ. Тялото ѝ беше толкова гъвкаво и силно, че сърцето му отново заби ускорено. Искаше му се да я гледа вечно. Сега беше негова. И без съмнение не беше достигала тези върхове на страстта никога, дори с Тимъти Хадлоу... както и той със Сара. Любенето с жена му беше приятно, учтиво, меко. Сара беше като хладно горско поточе, липсваше ѝ огън. Нищо общо с Гуинивър, която беше като вулкан или бушуващ водопад, или пък внезапна лятна буря със светкавици и гръмотевици. Когато бяха заедно, той откриваше тези качества и у себе си.

Излязоха от къщата, без да срещнат жива душа. Гуинивър разбра, че вътре имаше хора, чу гласове от кухнята в задната част, но както на влизане не беше излязъл никой да ги посрещне, така не срещнаха никого и на излизане. Това тайно любовно гнездо беше много по-подходящо за незаконна любов, отколкото за консумирането на един брак, сключен в присъствието на краля в Хамптън Корт. При тази мисъл Гуинивър

едва не избухна в смях.

По обратния път към Блек Фриарс двамата почти не разговаряха. Вече не бяха в лодката на музикантите, а в специално предоставената им от кралицата лодка, с която превозваха придворни от по-нисък ранг. Лодката беше малка, но разполагаше с кабина, която предлагаше защита от излезлия в късния следобед вятър, който шибаше безмилостно сивите води и носеше със себе си лек дъжд.

Гуинивър се топлеше на мангала и се наслаждаваше на радостното облекчение, което беше заменило отчаянието и безнадеждността. През последните месеци беше живяла в отчаяние и сега ѝ беше трудно да си представи живота си без него. Вече нищо не заплашваше дъщерите ѝ и нейния живот. Бе загубила независимостта си, но притежаваше любовта на Хю. Вече не се съмняваше, че той я обича. А когато успееше да прогони остатъците от враждебността си, чувството, че той бе причината за всичките ѝ нещастия, тя усещаше, че отговаря на любовта му. Нали времето лекуваше всички рани. А и за какво ѝ беше независимост, ако можеше да живее с Хю в любов, разбирателство и взаимно уважение.

Тя щеше да се погрижи бракът им да бъде наистина добър.

– Какви дълбоки и сериозни мисли – проговори Хю, който седеше до нея, и я помилва по бузата.

Тя кимна мълчаливо и той не настоя за обяснение.

Когато лодката най-сетне стигна до водната стълба на Блек Фриарс, беше почти тъмно. Тъй като вече валеше силен дъжд, Гуинивър вдигна качулката на наметката си и нетърпеливо зачака Хю да даде на лодкарите полагащия им се бакшиш. Той беше щедър, както подобава на младоженец.

– Да вървим, бързо! – Той я прегърна и двамата забързаха по мокрите улички към портите на дома му. Хората се бяха скрили на сухо под стрехите и гледаха сърдито дъжда. Никой не забеляза как един мъж се измъкна от сянката на ниска къща и хукна след тях със скрит в ръкава нож.

Тъкмо бяха стигнали края на тясната уличка, когато Хю се обърна рязко. Инстинктът му за опасност беше толкова силен, че още със завъртането си извади сабята си и изблъска Гуинивър настрана така рязко, че тя се удари в стената на близката къща.

Забулената фигура се нахвърли върху Хю. Ножът на непознатия блесна за миг в мокрия мрак. Сабята на Хю улучи нападателя в ръката и тя увисна безпомощно. Той изпищя и изпусна ножа в калта. От раната рукна кръв.

Вцепенена от случващото се, Гуинивър не посмя да извика, макар че устата ѝ беше широко отворена.

Хю се изправи заплашително над мъжа, който бе паднал в собствената си кръв. Градът беше пълен с крадци, които се надяваха на лесна плячка. Нападенията в тесни улички като тази бяха всекидневие. Той се наведе, вдигна ножа и го изтри в палтото на мъжа, после го прибра в джоба си.

– Копеле! – изсъска той и се изправи. – Да пукне дано!

Гуинивър се отдели от стената. Ръцете ѝ трепереха неудържимо.

– Откъде се взе така изведнъж?

– Навсякъде има негодници, които издебват минувачите в тъмните улички. Като нищо могат да ти прережат гърлото за няколко дребни монети. Все едно дали си в Лондон, или в бедняшките квартали на Париж.

– Да ни ограби ли искаше?

– Не виждам друга причина за нападението – отговори кратко той и я погледна изпитателно: – Или ти виждаш?

– Не. – В главата ѝ се въртеше една-единствена мисъл: за малко щеше да загуби петия си съпруг. Само няколко часа след венчавката им той бе погледнал смъртта в лицето в нейно присъствие. Дали над нея не тегнеше проклетие? Тя си припомни думите на Хю при първата им среща: близо до вас мъжете намират смъртта си.

Гуинивър погледна свития в калта мъж, който хленчеше жално. Вече не можеше да си представи, че той беше сериозна заплаха.

– Не трябва ли...?

– Виж, Гуинивър, това е Лондон, а не някое спокойно гнезденце в пустошта на Севера! – Той не бе довършил мисълта си, когато се сети, че смъртта дебнеше и в тихите селца на Дербишайър.

– Да вървим! – Той улови ръката ѝ. Съпротивата беше безсмислена. Гуинивър безмълвно тръгна след него към края на тъмната уличка.

Едва излезли на по-светло, той я попита загрижено:

– Много ли се уплаши?

Мислите ѝ я бяха развълнували повече от нападението, но сега не можеше да говори с Хю за страшната перспектива да загуби още един съпруг. Вместо това се опита да го успокои:

– Наистина се уплаших, но всичко стана толкова бързо... Ти прояви невероятно самообладание... как бързо реагира...

Когато най-сетне стигнаха до къщата на Хю и тежката порта се затвори зад тях, тя спря за миг и пое дълбоко въздух.

– Искам да съм спокойна, когато влезем в залата. Децата не бива да

знаят какво ни се е случило.

От къщата се чуваха смехове, музика и песни.

– Явно са започнали празненството без нас – отбеляза Хю, който я бе прегърнал под едно капещо дърво и успокоително я милваше по гърба. – Позволих на Робин да започнат на смрачаване. Той явно е изпълнил нареждането ми буквално.

– Кои са гостите?

– Няма нито една важна личност! Само прислугата, няколко приятели, стари бойни другари. Ти не състави свой списък. – Той я дари с нежна усмивка и тя разбра, че случилото се изобщо не го беше засегнало. Как можеше да изглежда толкова хладен, толкова спокоен, след като преди малко беше отсякъл ръката на непознат човек?

Това ѝ даде сили да скрие собствения си ужас.

– Кого бих могла да включа в списъка? Пък и не виждах причина да празнувам.

– А сега? – Питащата усмивка остана.

– Сега ли... може би.

– Може би? – Той поклати укорително глава. – Е, засега ще се задоволя с този половинчат отговор. – Той хвърли развеселен поглед към осветената къща. – Ако си готова, да влизаме.

– Готова съм. – Тя изпъна рамене и му се усмихна. В мрака под дървото лицето ѝ все още изглеждаше много бледо.

– Тогава да вървим, скъпа съпруго!

22.

Всички бяха положили много усилия да подготвят сватбеното празненство. Залата беше украсена със зелени клонки и хвойна, чиито червени плодчета бяха в ярък контраст с блестящите зелени листенца. Огромни букети хризантеми и маргарити в големи медни съдове грееха в бяло и оранжево. На дългата, покрита с дамска маса горяха безброй свещи.

Застанал на вратата, Хю оглеждаше сцената. Явно това беше работа на мастър Кроудър. Неговият иконом нямаше достатъчно фантазия, за да създаде такова великолепие. Той се обърна питащо към Гуинивър. Тя ли беше дала нареждания на управителя си? Но тя беше изненадана колкото него и доколкото можа да разбере – даже сърдита. Някой беше действал на своя глава. Гуинивър бе настоявала да не се вдига много шум около сватбата.

Обяснението дойде от децата, които се хвърлиха към тях веднага след отварянето на вратата. И тримата бяха в празнични дрехи. Явно бяха подготвили поздравленията си, но Пипа ги прекъсна, като започна да обяснява как тя и Пен, Тили и мастър Кроудър обсъдили всички подробности около празника.

– Трябваха ни осъщени свещи, мамо – обясни Пен.

– Да, обаче мастър Милтон имаше само обикновени – прекъсна я разгорещено Пипа. – Робин каза, че би било чудесно да покрием масата с дамска и да купим осъщени свещи.

– Естествено, че го казах – намеси се Робин и в гласа му имаше нещо, което накара баща му да го погледне по-внимателно. – Мастър Милтон реши да заколим бичето, определено за Коледа, и аз се съгласих с него.

– А пък Грийни прекоси реката и уби малко дивеч, патици и фазани – допълни Пен. – Тили показва на готвачите как да направят дивечов пастет и сега имаме цяла купа. Да не говорим за печеното!

– Дано никой не се е почувствал засегнат – отбеляза Гуинивър.

– О, разбира се, че не – успокои я сериозно Пен. – Всички работиха усърдно.

– Виждате ли колко красиво стана! – Пипа направи широк жест и Гуинивър се засмя.

– Справили сте се великолепно, мили мои! Виждам, че сте се трудили усърдно.

– Все пак празнуваме сватба – отговори някак задавено Робин.

– Прав си – кимна Хю и отново огледа изпитателно сина си. Робин беше яркочервен, превъзбуден, движенията му бяха трескави. Господарят на дома се обърна към масата. Стомните с ейл и бутилките с вино бяха недокоснати, но смеховете, които долитаха откъм кухненското крило, издаваха, че войниците и членовете на домакинството празнуват от доста време. Той бе дал на Робин указания да отвори за персонала две бъчвички силно октомврийско пиво и сега си помисли, че синът му сигурно бе взел участие в наздравичите на мъжете.

– Къде е Джек Стедмън? – Той огледа залата. Джек имаше за задача да държи момчето под око. Освен това лейтенантът трябваше да изпълни важно поръчение, което щеше да го отдалечи от празника.

– Беше на лов с Грийни – обясни Пипа, изпреварвайки Робин. Всичко, което ставаше в къщата, й беше известно. – Откакто се върнаха, двамата пият в ловната къщичка. Отидох да си поговоря с тях, но те просто ме отпратиха!

– Иди да повикаш Джек – нареди Хю на сина си. – Искам да свърши една работа.

Робин се запъти към задната врата с несигурни крачки. Момчето беше свикнало да пие ейл и разредена бира. Докато пътуваха към Дербишайър, често правеше компания на баща си и войниците в крайпътните кръчми, но пиеше умерено. Октомврийското пиво обаче беше много силно. Робин знае това, каза си Хю, пък и не е от тези, дето правят глупости. Внезапната женитба на баща му и двете нови сестри сигурно бяха объркали чувствата му. При обикновени обстоятелства щеше да му трябва доста време, за да свикне с промяната – особено с допълнителното усложнение, което представляваха отношенията му с Пен.

– Хайде да поздравим персонала и гостите си – предложи Гуинивър, забелязала, че при влизането им всички в залата бяха наставали. Тя свали ръкавиците си и ги подаде на Пипа. Свали наметката и я връчи на Пен. – Отнесете ги в покоите ми.

– Искаш да кажеш в покоите на лорд Хю – поправи я важно Пипа. – И тях сме украсили с цветя.

– Много сте мили! – засмя се Гуинивър и им посочи стълбата. Двамата с Хю приеха благопожеланията на приятелите му и членовете на домакинството. Тили и магистърът прегърнаха господарката си с насълзени очи. Кроудър с мъка скриваше вълнението си, но Гуинивър разбра, че подготовката за празника беше създавала напрежение между него и мастър Милтон – който изказа благопожеланията си с уважение, но

сдържано. Но този проблем щеше да почака до следващия ден.

Двамата поздравиха всички гости и останаха пред камината до началото на същинското празненство.

В залата забързано влезе Джак Стедмън.

– Простете, милорд. Трябваше да бъда на място – проговори той и лицето му пламна. – Желая ви щастие, милейди.

– Благодаря, Джак.

– Нищо, нищо – засмя се Хю и извади ножа, който бе отнел от убиеца. – Недалече оттук бяхме нападнати в една тъмна уличка. Иди да видиш дали нападателят е още там. Ранех го тежко. Ако го намериш, опитай се да разбереш какво е било намерението му.

– Нали каза, че е обикновен уличен крадец? – попита учудено Гуинивър.

Хю вдигна рамене.

– Така мисля, но въпреки това искам да се уверя. Взemi ножа, Джак, и поразпитай дали някой ще го познае.

– Веднага, милорд – отговори Джак и прибра ножа в ръкава си.

– Извинявай, че няма да присъстваш на празника – добави съжалително Хю.

Джак поклати глава и излезе.

– Ако не е било нападение на крадец... има ли някой, който би искал да те убие? – попита глухо Гуинивър. Тя си припомни мислите си в онзи ужасен момент и потрепери. Ами ако наистина над нея тегнеше проклятие?

– Нямам представа – отговори Хю, взрян в чашата си с вино, като че отговорът беше вътре. След малко разтърси глава и се огледа. Особеният израз на лицето му беше изчезнал.

Робин влезе, клатушкайки се, следван от Пен и Пипа.

– Изпратих ви Джак, сър – съобщи той, като натъртваше на всяка дума.

– Вече се видяхме – отговори Хю. – Да започваме ли празненството?

– Аз ще кажа на херолда да надуе фанфара за откриването. – Пипа хукна към другия край на залата и кадифените ѝ поли се развяха.

– Трябваше аз да го направя – промърмори недоволно Робин. – Това беше моя задача.

– Още не си се научил да се справяш с малката Пипа – отбеляза засмяно Хю. – Пен сигурно отдавна знае колко е трудно да я изпревариш.

– Да, сър, разбрах го веднага след раждането ѝ – отговори сериозно

Пен и погледна към Робин. – Освен това знам, че почти никога не си струва да се караш с нея.

Робин се изчерви и я погледна обидено.

– Понякога все пак си струва.

– Е, може би си прав – отстъпи примирително Пен. – Но ако в мислите си свикнеш да я имаш като сестра, скоро ще се научиш да не ѝ обръщаш прекалено много внимание.

– Пен е умно момиче – похвали я Хю.

От галерията проехтя сигналът на херолда и всички се запътиха към масите.

Пен знаеше, че Робин бе пил доста с войниците на баща си. Той беше почти възрастен и му беше разрешено – но тя се страхуваше за него. В дома на втория си баща често беше присъствала на шумни пиянски сцени и ненавиждаше мъжете, които не умееха да се въздържат. Щом седнаха, тя подръпна майка си за ръкава и Гуинивър се наведе към лицето ѝ.

– Робин е пил прекалено много. Какво трябва да направя?

– Мисля, че лорд Хю също го забеляза – отговори успокоително майката. – Той ще се погрижи за Робин.

Момичето се поуспокои, но остана твърдо решено при нужда да пусне в ход влиянието си. Гуинивър отхвърли категорично предложението ѝ вино с надеждата, че Робин ще последва примера ѝ, но той изобщо не ѝ обърна внимание. Вместо това разговаряше на висок глас с мъжете от другите маси и често избухваше в необуздан смях.

Гуинивър чакаше Хю да се намеси, защото Робин продължаваше да се налива с вино, но той мълчеше. Когато погледна скритом към него, тя видя в погледа му дълбока тревога. Когато Робин стана още по-шумен, макар че вече не беше в състояние да произнесе две свързани думи, тя се наведе към мъжа си и пошепна:

– Не е ли време да се намесиш, Хю?

Угриженият баща поклати глава.

– Той е на път да стане мъж и неизбежно ще прави грешки. Днес поне греша в присъствието на баща си. А утре ще си понесе последиците, защото няма да му позволя да излекува махмурлука си. – Тонът му беше остър и Гуинивър разбра, че му беше много трудно да седи бездееен и да гледа колко лошо се държи синът му.

Когато за пореден път посегна към стомната с трескаво и некоординирано движение, Робин закачи с ръкава си купа за сос и я събори на земята, като половината от съдържанието ѝ се изля върху роклята на Пен.

Сега вече момичето не издържа.

– Виж какво направи, Робин! Защо си толкова несръчен! – В гласа ѝ звънтеше обида.

Бедният Робин я погледна объркано. Никога не я беше чувал да му говори с такъв гняв.

– Нищо страшно не се е случило – прошепна той и се наведе да избърше полата ѝ със салфетката си.

– Напротив, случи се – извика тя и блъсна ръката му. – Ти си пиан! – Очите ѝ се напълниха със сълзи. – Мразя мъже, които се напиват! Защо го направи?

Робин я зяпна смяяно.

– Не съм пиан! – изкрещя сърдито той. – А пък ти се държиш като... като свадлива стара бабичка! Всеки мъж има право да си пийне ейл, госпожице Добродетел!

– Само не се карайте – намеси се отчаяно Пипа. – Не и днес! Нали празнуваме сватба!

– Ти го каза, малко момиче! – изрева един от мъжете в най-добро настроение. – Робин не пие, както се следва. Момчето трябва да си изтърпи наказанието.

По масите се надигна одобрителен хор, мъжете наставаха и го наобиколиха. В началото той не разбра какво му се готви, но когато го вдигнаха от пейката и го повлякоха към куката до вратата, се усети и започна да се отбранява с всички сили. Привидната му смелост отстъпи място на див ужас.

– Недейте! – извика безпомощно Пен и хвърли страхлив поглед към майка си. Чувстваше се виновна, че бе привлякла общото внимание към Робин и беше предизвикала това наказание.

Хю беше не по-малко ужасен от нея, но изрече с мрачна решителност:

– Щом иска да пие като мъж, трябва да си плати цената.

– Това са глупости! – възрази Гуинивър. – Не можеш да допуснеш да го накажат пред Пен. Не сега, не тук. Нима не разбираш? Той никога няма да се възстанови от това унижение!

Хю я погледна, после се обърна към сина си, който все още се бореше с похитителите си.

– Значи смяташ, че унижението баща му да го спаси от оковите и да го отнесе в леглото е по-лесно поносимо, отколкото да понесе наказанието?

– Естествено – отговори тя. – Пред Пен... днес. Остави го още

малко дете... само днес!

Хю почеса брадичката си. Тя беше права. Жените виждаха живота другояче. Досега не му се беше налагало да се съобразява с женски мнения във възпитанието на Робин.

Той скочи от мястото си.

– Пуснете момчето – извика и се запъти към групата мъже. Те се поколебаха. Не им се искаше да изпуснат жертвата си. Алкохолът и празничното оживление бяха зачервили лицата им, а в добродушието им се примеси злоба.

– Казах да го пуснете! – Тонът на Хю изведнъж стана опасно тих, очите корави и студени. Бе видял лицето на Робин и отчаянието на момчето го бе проболо право в сърцето.

Мъжете отстъпиха настрана, Хю се наведе и с едно-единствено движение метна момчето на рамото си. Изправи се и изръмжа гневно:

– И не смей да повръщаш на гърба ми, синко!

Пен въздъхна облекчено. Пипа, която по изключение беше мълчала през цялото време, докато се разиграваше драмата, даде израз на чувствата си:

– Благодаря на бога, че лорд Хю не допусна да го приковат към вратата. Щеше да бъде много подло!

– И за вас двете е време да се качвате – нареди енергично Гуинивър. Шумното веселие започваше да се изражда в оргия, а тя знаеше от опит колко бързо се променяше ситуацията. В собствената си къща беше напускала трапезата, но сега не можеше да го направи. Или поне не, докато не се върнеше Хю.

– Още е много рано – възпротиви се Пипа. – Нали сме на сватба! Още не са поднесли сладкиша.

– Утре ще получиш две парчета – обеща майката. – Сигурна съм, че ще остане.

– Хайде да си вървим. – Пен дръпна сестра си за ръкава. – И без това сме уморени.

Макар и с колебание, Пипа стана.

– Ако Робин не се беше напил, щяхме да останем по-дълго – изрази мнението си тя с обичайната си прямота. – И щяхме да ядем сладкиш!

– Хайде да се прибираме в стаята – подкани я енергично Пен. – Ако не дойдеш, ще си ида сама.

– Добре де, идвам – примири се Пипа. – Само казах... – Тя забърза след сестра си.

– Да отида ли и аз с тях, милейди? – попита Тили, която очевидно

беше пийнала повечко с група домашни прислужнички и лицето ѝ пламтеше.

Гуинивър поклати глава.

– Не, не е нужно. Аз ще се кача скоро и ще отида да ги видя.

– Но ти сигурно ще искаш да ти помогна при събличането – възрази Тили.

Гуинивър отново поклати глава.

– Не, Тили, ще се справя сама. Повесели се.

Тили понечи да се възпротиви, но като чу смеховете на жените от групата, където беше седяла, се предаде.

– Е, щом сте сигурна, милейди... – промърмори тя и се върна към приятната си компания.

Хю се върна в залата скоро и зае мястото си до Гуинивър.

– Как е Робин?

– Да кажем, че успях навреме да сложа главата му в легена – отговори кратко той и посегна към чашата си. – Ти си отпратила момичетата?

– Реших, че така е най-добре. Настроенията на мъжете се менят бързо, а децата ми често са присъствали на подобни сцени.

След кратко мълчание Хю призна:

– Знам, че ергенското домакинство е по-грубичко. В къщите, където юздите са в женски ръце, е друго. Моите мъже обичат да се веселят, когато им се отдаде случай, но бъди сигурна, че не искат да обидят никого.

Гуинивър се усмихна с разбиране.

– Аз не съм обидена. Празникът е чудесен. Единственият страдащ ще бъде бедният Робин.

Хю се намръщи угрижено.

– Не мога да разбера какво го е тласнало към тази глупост...

– Наистина ли?

– Е, може би разбирам – проговори разкаяно той. – Но се надявам днешната сцена да е излекувала Пен от младежката влюбеност.

– Пен е твърде разумна, за да се сърди на Робин за напиването му – поправи го Гуинивър. – Освен това имам чувството, че двамата ще станат истински приятели. Предстои ни да живеем всички заедно, а това създава доверие – докато любовта вирее преди всичко там, където роля играе неизвестното и обектът на любовта крие в себе си тайнственост. Не мислиш ли, че съм права? – И тя го погледна дяволито.

– Не обичам тайните – отговори кратко той. – Харесва ми, когато

всичко е ясно и мога да го разбера. Може би думите ми звучат прозаично, даже скучно – но аз съм си такъв.

– Да, да, знам – засмя се тя и продължи дяволито: – Омъжила съм се за трезв, делови мъж, който не разбира нищичко от фантазии. Този мъж е пряк и винаги иска да чува голата истина.

– Толкова ли съм лош? – Той не отговори на предизвикателството. Изражението му остана сериозно, погледът му беше устремен в лицето ѝ.

– Не – отвърна също така сериозно Гуинивър. – В никакъв случай. Но искам да знаеш, че жените са по-умели в тези неща от мъжете. Те се приближават към целта си по-скоро по околни пътища.

Какво ли цели тя? – запита се неволно Хю. Накъде го водеше? Какво искаше да му внуши? Явно това не беше незначителен разговор. Каква беше целта ѝ?

– Трябва ли да разбирам, че искаш да ме подготвиш за нещо? – попита той.

– Когато мъжете повярват, че са уредили нещата според своите разбирания, жените преобръщат създадения от тях ред с главата надолу – отговори спокойно тя. – Обикновено това сварва мъжете напълно неподготвени. Самодоволството може да бъде опасно, когато става въпрос за отношенията им с жените.

– Гуинивър, не бива да се опасяваме, че можеш да ме изненадаш с нещо – увери я тихо той. – Освен това можеш да бъдеш сигурна, че самодоволството не е между пороците ми.

Тя го погледна пронизващо, но в следващия момент се разсмя и напрежението се разсея.

– Мисля, че сме равностойни, милорд. Предвиждам интересни времена.

Хю присви очи.

– И аз съм на същото мнение, мадам. Равностойни – в леглото и извън него.

– Щом стигнахме до тази тема, искам да ви кажа, че невестата не желае да бъде изпратена до спалнята си от глутница пияни мъже.

– За съжаление е малко късно за такива желаниа – отговори ѝ с намигване Хю. – Невестата вече бе отнесена в леглото. В най-истинския смисъл на думата!

– В най-истинския смисъл на думата – повтори тя и стана. – Ще се измъкна, докато гостите се занимават с чашите си. Ако ме забележат, ще им хрумне още някоя безумна идея.

– Ща дойда при теб веднага щом гостите си отидат. – Той посегна към ръката ѝ. – Бъди готова за мен.

– Както заповядате, милорд! – Тя го дари с неустоима усмивка и избяга от залата.

Хю се усмихна на себе си. Колко ли щеше да издържи, преди да я последва? Сладостно мъчение представляваше това забавяне.

– Милорд... – В залата бе влязъл Джек Стедмън.

– Седни, Джек, и се нахрани хубаво. – Той посочи празното място на Гуинивър и препълнената маса. Покривката беше цялата на петна, восъчните свещи бяха догорели, но големите чинии все още бяха пълни с ядене.

– Благодаря, сър. – Джек седна и придърпа чиния с дивеч. Нахрани се с апетит, като набождаше месото на ножа си и топеше соса с парче хляб. Накрая изпи канче ейл и си отрязва голямо парче пастет.

Хю изчака търпеливо, докато помощникът му утоли глада си. От време на време отпиваше от виното си и наблюдаваше ставащото в залата с притворени очи. Но спокойствието му бе измамно.

– Е? – попита той, щом Джек се насити.

– Много странна история, сър. – Джек изтри устата си с ръкав. – Онзи мъж беше още там, лежеше в калта. Никой не се доближаваше до него. Останах обаче с впечатлението, че хората го зяпат... че даже са му взели някои неща...

Хю кимна.

– Още ли беше жив?

– Наполовина. Хората стояха наоколо и чакаха да му изтече кръвта. – Джек поклати глава. – Никога не бях виждал подобно нещо. Никой не се приближаваше към него... като че беше чумав.

– Каза ли нещо?

– Умираще от страх, милорд, но като че ли не се страхуваше само от смъртта. Не поиска да каже нищо, ама нищичко – даже когато обещах да го заведа на лекар. Постоянно мърмореше нещо за заповеди.

– Заповеди... – повтори замислено Хю и поглади брадичката си. – Кой му е дал заповеди?

Джек поклати глава.

– Нещастникът не пожела да каже.

– Какво направи с него?

Стедмън го погледна учудено.

– Ами оставих го да си лежи там. Какво друго можех да направя? Не сте ми казали да го доведе тук. Трябваше ли?

Хю не отговори. Нямаше интерес да спаси живота на нападателя, с това нямаше да окаже услуга никому. Веднъж убиец, винаги убиец. Затова поклати глава и попита:

– Какво научи за ножа?

Лейтенантът го остави на масата.

– Попитах дали някой го е виждал или знае на кого принадлежи, но даже и да знаеха, всички си замълчаха. Само една старица измърмори нещо за дявола, но я накараха да замълчи.

– Дявол ли?

– О, тя не беше наред с главата, сър. – Джек отново поднесе канче то с ейл към устата си.

Хю посегна към ножа и го огледа внимателно. Не откри нищо необикновено. Нищо не насочваше към самоличността на убиеца, но едно беше ясно: мъжът е бил наемник. Някой искаше смъртта му.

Преди да се прибере в спалнята си, Гуинивър се отби в кухнята и огледа неодобрително царящата бъркотия. Планини от мръсни съдове, навсякъде пияни и задрямали кухненски прислужници. В кухнята на Малори Хол винаги цареше ред, защото всички се подчиняваха безпрекословно на мастър Кроудър. За съжаление тук той нямаше авторитет. Тя напълни каничка с гореща вода от котела над огнището, прерови билките, които съхнеха на лавиците в склада, избра няколко, счука ги в хаванче и ги изсипа в горещата вода.

С каничката в едната ръка и газена лампа в другата тя влезе тихо в стаята на Робин, която беше до тази на момичетата. Остави каната на масичката до ниското легло и огледа внимателно спящото момче на светлината на лампата. Робин лежеше по гръб, лицето му беше восъчнобледо. Той усети близостта ѝ и ресниците му затрепкаха. От гърлото му се изтръгна жален стон.

– Много ли ти е зле, Робин?

Той простена отново. Гуинивър остави лампата на масичката и вдигна капачето на каната.

– Изпий това, момчето ми. Вкусът му е ужасен, но стомахът ти ще се успокои. – Тя коленичи до леглото, повдигна леко главата и бавно изля съдържанието на каната в гърлото му.

Робин пиеше, кашляше и се давеше. Все пак изпи всичко и се отпусна на възглавницата с вик на болка.

– Скоро ще заспиш спокойно – пошепна тя и приглади влажната коса от челото му.

Когато той не отговори, тя стана, взе лампата и излезе от стаичката,

спартанска като тази на баща му.

Ала покоите на Хю бяха преобразени до неузнаваемост. Както бе казала Пипа, навсякъде имаше цветя, а на перваза на камината горяха восъчни свещи. Нещата, определени за Кулдън – спално бельо, възглавници, завивки, порцелан и стъкло от Малори Хол – бяха намерили мястото си в Лондон. Леглото на Хю беше застлано с нейния лен. Сребърното дръвче, на което окачваше пръстените си, стоеше до ковчето за скъпоценности и свещниците на тоалетната масичка. Стомната и легенът на масата за миене бяха от най-фин делфтски порцелан, дълбоката ниша на прозореца беше украсена с копринени възглавници.

Смръщила чело, Гуинивър огледа стаята. Как ли щеше да реагира Хю, като видеше какво бяха направили с покоите му. Той бе възложил на Тили да промени обстановката и тя бе изпълнила заръката – но сигурно не беше очаквал чак такава промяна.

Тя седна пред тоалетната масичка и разпусна косите си. Вратата се отвори и Хю влезе. Огледа се смаяно и остана на прага – цяла вечност, както й се стори. Тя се обърна и го погледна, забравила да остави дългите фуркети от булото си.

– Всемогъщи боже! – проговори най-сетне той. – Покоите ми са се превърнали в будоар.

Свали кадифената си барета и се почеса по главата.

– Разбира се, не мога да очаквам, че ще се откажеш от обичайния си лукс. Но нямах представа колко много неща си донесла.

– Всичко това беше в каруцата, предназначена за Кулдън – отговори тихо тя.

– Разбирам – отбеляза сухо той. – Явно не можеш да се откажеш от тези красиви нещица дори в отчаян опит за бягство.

– Нима искаш да кажеш, че е трябвало да се откажа от всичко? – попита остро тя. – Освен това личните ми вещи не са включени в брачния договор. Или съм пропуснала тази точка? – Тя посочи накитите си, дръвчето за пръстените, сребърните свещници. – И тези неща ли са вече твои? Може би и дрехите, които нося на гърба си? – Тя остави дългите игли на масата и свали булото си. После извади фуркетите от малкото бяло боне.

– Днес няма да се карам с теб – изръмжа той и хвърли баретата си на леглото. – Твоите лични вещи са си твои и ти го знаеш. Просто се изненадах. Все пак това са моите покои.

– Тогава ще ми дадеш ли друга стая, която да е само моя? – Тя се обърна към него с бонето в ръка. – С удоволствие бих събрала личните

си вещи в стая, която да наричам своя. – Бонето падна на пода.

– О, не – възпротиви се той и сложи ръце на раменете ѝ. – В този брак няма да има отделни легла, скъпа съпруго! Щом трябва да спя в копринен будоар, за да бъда с жена си, ще се примиря. Моите покои са и твои. Можеш да правиш с тях, каквото си искаш.

– Много сте мил, милорд! Благодаря ви. – Въпреки ироничния тон надигналата се в нея враждебност бързо се стопи. Много време щеше да мине, преди да забрави обидата от брачния договор, гневът ѝ отново и отново щеше да изригва както сега – но Хю беше длъжен да прояви разбиране.

Тя свали пръстените си и ги окачи както обикновено на сребърното дръвче.

Хю я наблюдаваше с тихо недоволство. При венчавката не бяха разменили пръстени. Гуинивър не му предложи, той също си замълча. Вероятно тя беше на мнение, че този символичен жест няма място в сделката, която бяха сключили, докато той се въздържа само защото не разполагаше с нужните средства, за да ѝ купи пръстен, който можеше да се мери с тези по дръвчето или в ковчето ѝ. Гордостта не му позволяваше да се задоволи с нещо евтино.

Естествено сега можеше да ѝ купи най-скъпите накити. Но пак гордостта му не допускаше да използва нейни пари, за да ѝ прави подаръци.

Е, все пак имаше нещо, с което можеше да я ощастливи. Той заста на зад нея и започна да разпуска косата ѝ.

23.

На следващия ден Хю влезе в залата тъкмо когато Гуинивър, момичетата и магистърът закусуваха. Той се наведе и целуна съпругата си по устата – собственически жест, който накара магистър Хауърд да скрие лице в канчето си с ейл. Публичната размяна на нежности не беше обичайна за предишните бракове на лейди Гуинивър.

Хю поздравя момичетата в най-добро настроение и попита:

– А къде е Робин в това хубаво утро?

– Не съм го виждала – отвърна Гуинивър. – Вероятно е още в леглото.

– Крайно време е да стане – процеди през зъби Хю и се запъти към стълбата, макар че първоначално възнамеряваше да седне на масата за закуска.

Гуинивър не каза нищо. Предишната вечер се беше намесила във възпитанието на сина му, но беше решила да използва влиянието си, доколкото го имаше, само при нужда, като подбира внимателно поводите. Въпреки това изпитваше съчувствие към момчето.

– Робин сигурно е много зле – отбеляза премъдро Пипа. – Най-добре е да остане в леглото и да си почива.

Майката си спести коментара и продължи да закусува. Пен само ровеше в чинията си и лицето ѝ ставаше все по-мрачно. Не знаеше как трябваше да се държи с Робин, когато той слезеше в залата. Не искаше да му напомни за поведението му по време на празненството, но пък и не можеше да се преструва, че нищо не се беше случило.

– Смятам, че трябва отново да се заемете с уроците си – каза Гуинивър. – Ако магистър Хауърд е съгласен? – Тя го погледна въпросително.

– Но разбира се, милейди – отговори старецът и намаза парче пшеничен хляб с масло. – Веднага след закуска започваме с френския. – При тази перспектива той засия, а лицата на момичетата помрачняха още повече.

Хю и Робин слязоха по стълбата. Изражението на бащата беше от мрачно по – мрачно, докато момчето беше толкова бледо и сгърчено, като че беше ударил последният му час.

– Хапни нещо, Робин – нареди строго Хю. – Стомахът ти трябва да е пълен.

– Не мога – отговори с треперещ глас момчето. – Не съм в състояние за преглътна нито хапка.

– Почакай, ще ти приготвя топла напитка – побърза да му помогне Гуинивър. – Нещо, което ще премахне главоболието. – Тя стана и помоли мъжа си: – Не го насилвай да яде, Хю. Ще повърне всичко.

– С празен стомах обаче няма да може да работи – възрази Хю, но се отказа да храни сина си. Момчето облегна глава на масата и затвори очи, докато баща му си вземаше шунка с бъркани яйца.

Пен наблюдаваше Робин страхливо и изпълнена със съчувствие, а Пипа каза сериозно:

– Мама ей сега ще ти донесе нещо и веднага ще се почувстваш по-добре. Когато сме болни, тя ни дава някоя от своите специални напитки и ние веднага се оправяме, нали, Пен? – Тя потупа Робин по ръката.

Робин успя някак си да се усмихне, а Хю отбеляза сухо:

– Съмнявам се, че някога сте били толкова зле като Робин.

– Но вие познавате това състояние, нали, сър? – Пен го погледна предизвикателно с кафявите си очи, които силно напомняха на майчините й. Той погледна към Пипа и видя и в нейния поглед неодобрение. Очевидната липса на съчувствие към страдащото момче не срещаше разбиране у доведените му дъщери.

– Това изобщо не те засяга, Пипа – изрече сърдито той. – Ако си закусил, най-добре е да си потърсиш някое полезно занимание.

В този момент Гуинивър се върна с чаша, от която се издигаше пара, и я подаде на Робин.

– Днес напитката не е толкова горчива като снощната – кимна му окуражително тя и приглади назад непокорната му коса. – Изпий го, докато е горещо. Така няма да усетиш горчивината.

– Вчера си била при него? – погледна я учудено Хю.

– Отидох да му дам нещо за пиене, което намали гаденето и му помогна да заспи.

– О, и аз съм пила от това – рече Пипа, която се бе навела да вдъхне миризмата на напитката. – Мама ми го даде, когато имах треска и главата ужасно ме болеше. Ако му се сложи мед, става още по-приятно. Искаш ли малко мед, Робин? – Тя посегна към гърненцето.

Момчето поклати глава и предпазливо отпи глътка.

– Ако сте готови със закуската, вървете да съберете книгите си – нареди строго Гуинивър. – Момчетата ще бъдат готови след половин час, магистре.

– Веднага отивам да подбера книгите, по които ще учим. –

Зажаднял за работа, Хауърд се надигна. – Много се радвам, че се връщате към нормалните дни, милейди. Искате ли следобед да се позанимаваме двамата?

– Ако имам време – отговори неопределено Гуинивър.

– Робин също има нужда от уроци – проговори замислено Хю, когато магистърът излезе след момичетата. – Може да чете, да пише и да смята, но му липсват класическите езици. Впрочем и френският.

Той погледна към Робин, взрян в чашата си, глух за думите на баща си.

– Във войнишкия живот не е нужно да си кой знае колко образован, но сега, след като вече не му се налага да печели хляба си по този начин, трябва да се посвети на образованието си. Какво мислиш за това, Робин? Робин!

Момчето се стърчи като от удар и вдигна глава.

– Какво казахте, сър?

– Предложих да вземаш уроци от магистъра заедно със сестрите си. Скоро ще влезеш в кралския двор, а там не обичат недоделани селяци.

– Но аз искам да стана войник – прошепна Робин и за миг забрави телесното си страдание. – Винаги съм искал да бъда войник... като вас, сър.

– Много скоро ще откриеш, че промяната на обстоятелствата не може веднага да промени и хората, Хю – намеси се Гуинивър с най-очарователната си усмивка. Тя стана от масата и добави: – Ако Робин е решен да стане войник, не вярвам да направиш от него придворен – само защото сега можеш да си го позволиш. А сега ви моля да ме извините. Отивам в кухнята, за да склуча мир между мастър Кроудър и мастър Милтон. Впрочем в кухнята ти царя истински хаос, Хю!

Той я проследи с намръщено чело. Тя беше напълно права. Но не биваше да говори с такова злорадство. Сигурно беше решила да му отмъсти със свои средства за брачния договор и той се запита колко ли време щеше да трае тази потребност у нея. Макар че нямаше никакви основания, сигурно щеше да съжалява, че бе подписал такъв договор, ако тя продължеше да го дразни по този начин. С изключение на Гуинивър обаче всички приемаха договорите като напълно естествени и в духа на традицията.

Той хвърли бърз поглед към Робин. Въпреки питието на Гуинивър момчето все още изглеждаше зле.

– Щом свършиш определената ти работа, можеш да се върнеш в леглото – каза му меко той.

Робин с мъка вдигна глава от масата.

– Благодаря, сър – прошепна той.

Застанала наред кухнята, Гуинивър се оглеждаше намръщено. Макар че утрото напредваше, слугите не правеха почти нищо, за да заличат следите от празненството. Помещението изглеждаше точно като миналата вечер, когато беше приготвила чай за Робин. Мърляви момчета и момичета седяха лениво по столчетата и търкаха очите си. Явно и те бяха празнували до късно. Около купчина оглогани кости хвърчаха рояци мухи, няколко кучета душеха по пода в търсене на паднали или хвърлени вкусни хапчици.

През отворената врата към кухненския двор нахлуваше свеж въздух и гонеше миризмата на престоляло ядене. Мастър Милтън и мастър Кроудър бяха застанали там и преговаряха с мършав мъж, когото Гуинивър не беше виждала досега. Позите на двамата управители ѝ напомниха за враждебно настроени кучета с настръхнала козина.

Тя прихвана сините си копринени поли, прескочи боклуците и се запъти към вратата. Не беше нейна работа да се грижи за реда в кухнята, това си беше задължение на иконома. Инстинктът ѝ подсказваше, че Кроудър, отвратен от състоянието на кухнята, не беше спестил упреците си към Милтън и сега управителят на Хю беше обиден.

– Добро утро, господа.

Двамата се обърнаха след хладния поздрав и се поклониха почтително.

– Добро утро, милейди.

Мъжът, с когото разговаряха, притисна вехтата шапка до гърдите си и се поклати дълбоко.

– Милейди – прошепна почтително той. Когато се изправи, той се ухили раболепно и разкри изгнилите си зъби. Очите бяха хлътнали дълбоко в орбитите, лицето беше тясно, ъгловато, а носът му като че ли беше многократно чупен.

– Кой е този? – обърна се Гуинивър към мастър Милтън. Мъжът побърза да се представи.

– Името ми е Тайлър, милейди, дошъл съм да търся работа. Надявам се, че имате нещо за мен. Мога да работя навсякъде, в кухнята, в обора, в градината... – Той се надигна на пръсти, за да надзърне над раменете на двамата мъже. – Виждам, че имате нужда от допълнителна работна ръка.

– Това е вярно – отговори Гуинивър със строг поглед и кимна на мастър Милтън да се отделят настрана. Щом се увери, че никой нямаше

да ги чуе, тя продължи тихо, но категорично: – Милтън, не желая да се меся, но вашите хора явно нямат понятие как да се справят с целия този хаос.

Управителят смутено запристъпва от крак на крак.

– Не сме свикнали с подобни празненства, мадам.

– Това ми е ясно. Но някой трябва да накара прислугата да работи. Първо прогонете кучетата, после покрийте останалото ядене, за да не го нападат мухите.

Тя спря за миг, а когато продължи, се направи, че това ѝ е дошло на ума едва сега:

– Естествено домакинството се увеличи и сигурно ще стане още по-голямо. Питам се дали не би било разумно мастър Кроудър да поеме кухнята и складовите помещения, а вие да се заемете с поддържането на къщата. Аз съм много впечатлена от добрата ѝ поддръжка. Спалните са винаги чисти, чаршафите са изпрани и миришат на свежо, винаги има огън в камината. Лорд Хю сигурно ще кани гости по-често отпреди... и ще имаме нужда от още помещения.

Управителят не беше глупав и веднага разбра, че току-що беше получил сериозен укор, макар и облечен в похвала.

– Ако лорд Хю е съгласен с това разделение, аз естествено ще се подчиня – отговори той със скован поклон.

– Ще видите, че лорд Хю много ще се зарадва – отговори тихо тя. – Но ако желаете да го попитате лично, моля, заповядайте.

– Това не е нужно, мадам – побърза да я увери той.

– Много добре. Тогава ще запозная мастър Кроудър с новите му задължения. Надявам се двамата да работите добре заедно. – Тя му се усмихна окуражително и се обърна отново към вратата, където Кроудър продължаваше да разговаря с мъжа на име Тайлър.

– Кроудър, реших вие и мастър Милтън да си разделите работата в къщата – съобщи тя. – Кухнята и складовете са под вашата опека. – Тя посочи безредието зад тях. – Чака ви много работа.

– Да, мадам – отговори с мрачно задоволство управителят. – И като първа мярка ще назнача този човек.

– Няма да съжалявате, сър. – Тайлър смутено въртеше шапката между пръстите си. – Имам жена и шест деца, мадам. Ако не си намеря работа, ще тръгна да прося по улиците. По-рано бях гребец по реката, но ръцете ми са толкова изранени, че вече не мога да се справям. – Той показа страшните белези по дланите си. – Но ще правя всичко, каквото ми наредите – увери я той. – Само да не ме карате да гребя.

– Добре, добре – кимна Гуинивър. – Отсега нататък ще работиш за мастър Кроудър. – Тя кимна и излезе от кухнята.

Тайлър я проследи с внимателен поглед, после се поклони на мастър Кроудър и влезе в кухнята, запретвайки ръкави.

Слугите го посрещнаха радушно. Всеки, който не се плашеше от работа, беше добре дошъл. Тайлър веднага се хвана да чисти и небрежно задаваните му въпроси не направиха впечатление никому.

След около час в кухнята се появи все още бледият Робин, за да вземе от склада чувалче жито за гълъбите. Примигвайки несигурно, той застана в средата на помещението, опитвайки се да си спомни за какво бе дошъл. Главата му бучеше, всяка частица от тялото го болеше.

– Кой е пък този? – попита Тайлър една от прислужничките, докато ѝ помагаше да окачва почистените съдове по куките.

– О, това е младият господар – отговори момичето след бърз поглед през рамо. – Мастър Робин. Изглежда много зле, горкият. Какво ли му е? – Тя подаде на Тайлър последната тенджерка с предизвикателна усмивка. – Много ти благодаря, Тайлър!

Мъжът се ухили в отговор и приятелски я тупна по дебелия задник, при което тя се разкиска. После се обърна към момчето, което все още не се помръдваше и не забелязваше как двете прислужнички, които миеха пода, гонеха помията право към него.

– Мога ли да ви помогна, млади господине?

При този чужд глас Робин се стресна и погледна смаяно Тайлър.

– Исках да взема нещо, но забравих какво. О, да, най-сетне си спомних. Храна за гълъбите. – Той се запрепъва към склада, като единствената му мисъл беше за мекото легло, в което щеше да се пъкне, след като си свърши работата.

Тайлър го последва.

– Почакайте, дайте аз да го нося, мастър Робин. – Той нарами чувала и тръгна напред.

– Остави го там. Благодаря ти. – Робин посочи двата гълъбарника в градината с подправки. – Как ти беше името?

– Тайлър, сър. Искате ли аз да им хвърля житото?

– Не, Тайлър, това е мое задължение. – Робин разпори чувала с ножа си. – Аз знам точно колко трябва да им дам.

– Прав сте, млади господарю. – Тайлър тръгна обратно, но не се върна в кухнята, а заобиколи и влезе през един страничен вход. Остана известно време в тъмния коридор, вслушвайки се напрегнато, после изкачи тясната стълба към втория етаж. Навсякъде беше тихо. Стълбата

свършваше с врата. Той вдигна предпазливо резето, отвори я и се озова пред по-широко стълбище, от което се отваряше дълъг коридор с други три врати.

Въпросите, които беше задал за разположението на къщата, сега даваха плодове. Зад една от трите врати беше стаята на момчето.

Той застана на края на стълбата и отново се послуша. После прекоси безшумно коридора, застана пред първата врата и наклони ухо към ключалката. Чу детски гласове и отмина. Зад другите две врати беше тихо.

Тайлър отвори едната врата и надзърна в стаята. Помещението беше просторно, с голямо легло, но изглеждаше необитаемо. Вероятно стая за гости. Той затвори вратата и продължи.

Следващата врата се отвори към малко, оскъдно мебелирано помещение с тясно легло. Тайлър се вмъкна вътре и грижливо затвори вратата. Това със сигурност беше стаята на момчето. На стената висеше къс меч, а палтото, окачено на закачалката до вратата, беше твърде малко за възрастен. Той измъкна няколко чекмеджета и намери ръкавици, панталони, бельо – всичко като за момче.

Работейки с трескава бързина, Тайлър смени свещите в двата калаени свещника с други, които извади от раницата на гърба си. Откакто работеше в къщата, той не се разделяше с нея. Сипа в газената лампа малко от шишенцето, което също носеше в раницата, след това извади сгънатото парче пергамент и посипа прахчето от него по ръкавиците на момчето, в панталоните, между ризите. Накрая отметна завивката и насипа от финия прах по чаршафите и възглавниците. Така лицето на спящия щеше да влезе в съприкосновение с праха.

След като отново опъна завивката, той се огледа критично. Всичко изглеждаше напълно нормално, нищо не намекваше, че в това помещение се бе настанила смъртта. В този миг по коридора се чуха стъпки и Тайлър светкавично се мушна зад вратата, стиснал в ръка тънка кама.

Вратата се отвори.

– Робин? – В стаята надникна мъж, без да пуска бравата. Той огледа празното помещение и веднага излезе.

Тайлър въздъхна облекчено. Властното държание на мъжа му показва, че за малко не бе паднал в ръцете на Хю дьо Босер – на следващата си жертва. И за лорд Хю беше приготвил няколко приятни неща. Той нямаше да направи грешката да подцени жертвата си.

Като си припомни неуспялото покушение от миналата вечер, мъжът изкриви устни. Онзи глупак явно не е знаел какво прави. Истинско щастие, че Хю дьо Босер го бе ранил смъртоносно. Методите, с които

лорд-пазителят на печата наказваше неуспелите, бяха повече от страшни.

Тайлър изчака няколко минути, след което се измъкна навън и бързо слезе по задната стълба. Следващата му задача беше да огледа оборите. Там винаги имаше работа.

* * *

Хю излезе от стаята на Робин и тръгна да търси сина си. Започваше да разбира, че бе постъпил твърде жестоко, като бе принудил момчето да стане и да работи в това състояние. От друга страна обаче се радваше, че Робин не се е предал на махмурлука и се е подчинил на неумолимата бащина заповед. На минаване Хю бе чул някакъв шум в стаята на Робин и влезе да провери дали синът му не беше отново в леглото. Сега изпитваше облекчение, че се е излъгал. Момчето знаеше много добре, че баща му ще отстъпи. Гордостта, а не страхът бе накарала Робин да стане и да работи, вместо да остане в леглото.

При тази мисъл Хю се усмихна доволно и влезе в залата с ведро лице. Гуинивър стоеше до огъня с пергамент в ръка. Тя се обърна към него и му го подаде.

– Адресирано е до теб. Ако не се лъжа, печатът е на лорд Кромуел.

Хю пое писмото и отговори спокойно:

– Точно така. Не си се излъгала. – Той разкъса печата, разви рулото, прочете написаното и подсвирна изненадано. – Канени сме на празненството, което Кромуел дава в чест на кралската двойка. Ще има веселие, за да се отбележи предстоящото раждане на принцесата.

– Ако питаш мен, в това състояние кралицата предпочита усамотението с дамите си – отбеляза сърдито Гуинивър. – Раждането е скоро и надали й се иска да гледа как празнуват мъжете.

Хю вдигна едната си вежда.

– Кралят се радва, когато оказват чест на кралицата му.

– Дори когато тя има нужда от спокойствие? – Гуинивър вдигна рамене. – Трябва ли да отидем?

– Никой не отказва покана от Томас Кромуел.

– Но ние ще откажем много обосновано – отговори весело тя. – С хиляди извинения, с молби за прошка и признание за честта, която ни е била оказана.

Хю избухна в смях, протегна ръка и помилва тила ѝ под бялата лента на бонето.

– И аз предпочитам да прекарам нощта със съпругата си.

– Това достатъчно ли е като извинение?

Той поклати глава.

– Не, мила. Трябва да отидем.

– Съзнанието, че съм длъжна да се подчинявам на капризите на лорд-пазителя на печата, е крайно неприятно – отговори тихо тя. – Не бихме ли могли да се махнем от Лондон и да отидем в Дербишайър?

Хю отново поклати глава.

– Зимата чука на вратата. Не можем да тръгнем на път преди началото на пролетта, или поне не на голямо разстояние. Освен това аз служа на краля и той трябва да ми даде разрешението си, ако искам да напусна Лондон.

– Не знаех, че животът ти е толкова ограничен. – Тя се обърна към прозореца и добави замислено: – А сега и моят.

– Аз служа на краля – повтори той.

– Но не и на лорд-пазителя на печата. – Все още с гръб към него, тя се наклони грациозно към огъня.

– Не пряко – кимна той. – Но тъй като Томас Кромуел е най-верният слуга на краля, аз съм длъжен да се съобразявам с него.

– Да, вероятно си прав. – Тя вдигна тесните си рамене. – Но това не ми харесва. Изпитвам страх, Хю.

Мъжът не отговори. Не знаеше как би могъл да я успокои. И той не харесваше Кромуел, не му беше приятно да изпълнява заповедите му, но докато той се ползваше с благоволенieto на краля, не можеше да стори нищо, за да му се противопостави. Много добре знаеше, че кралят менеше настроенията си твърде често и още утре можеше да лиши и Кромуел, и самия него от благосклонността си. Ако Кромуел допуснеше и най-малката грешка, Хенри веднага щеше да поиска главата му. При такъв развой на събитията Хю нямаше интерес да бъде прогонен от двора като привърженик на лорд-пазителя на печата – защото в двора на Хенри слугите си отиваха с господаря си. Засега беше принуден да балансира и щеше да продължи това опасно занимание с извънредна бдителност.

– Простете, сър.

Като чу гласа на Робин, той се обърна.

– А, ето те и теб. – Той го огледа критично и попита: – Е, по-добре ли си вече?

– Не съвсем – промърмори Робин и разтърка зачервените си очи. – Свърших работата си в обора. Има ли още нещо, което трябва да направя?

– Не, върни се в леглото. – Хю го потупа окуражително по рамото.
– Надявам се, че си разбрал колко е важно да умееш да се съдържаш.

Робин кимна предпазливо, за да не дразни бръмчащата си глава.

– Искаш ли да ти приготвя още една напитка? – попита Гуинивър.

– Онази, която ми дадохте сутринта, веднага излекува главоболието ми – отговори благодарно момчето. – Но сега пак ме боли глава.

– Ще ти я донеса горе.

Робин промърмори някаква неясна благодарност и се запъти бавно към стаята си. Гуинивър веднага отиде в кухнята, която вече изглеждаше много по-добре. На дебел шиш над огъня се въртеше месо за вечеря. На печката бяха наредени тигани, в които пържеха разни неща, подът и масите бяха изстъргани до блясък.

Тя приготви лечебното питие и го отнесе на Робин, който се беше свил на кълбо в леглото си и се бе завил до брадичката.

– Ще вечеряш ли? – попита тя и му подаде чашата.

– Не мисля, че бих могъл да хапна нещо, мадам. Гладен съм, но като си помисля за ядене, и стомахът ми се преобръща.

– Тогава не мисли за ядене. – Гуинивър се обърна към вратата. – След няколко часа дълбок сън ще си отново на крака.

В съседната стая дъщерите ѝ и магистърът седяха над книгите си. При влизането ѝ двете момичета вдигнаха глави и я погледнаха с надежда.

– Време ли е вече за обяд, мамо? Можем ли да свършваме? – попита Пипа.

– Още не. Искам да ми почетете.

– Много са забравили, откак напуснахме Малори Хол, мадам – съобщава магистър Хауърд и загрижено поклати глава. – Трябваше да започнем миналите времена съвсем отначало.

Гуинивър седна на пейката под прозореца и изслуша един дълъг френски текст, прочетен с много запъвания от момичетата. Тъй като собствената ѝ жажда за знания беше неутолима, тя не преставаше да се учудва, че децата ѝ никак не обичаха учението.

Тя остана с момичетата, докато прозвуча сигналът за хранене и всички заедно слязоха в залата.

– След като ще присъстваме на празника на лорд-пазителя на печата, ще трябва ли и да ядем? – попита тя и зае мястото си на трапезата.

– Кромвел е известен с разкошните си трапези – отговори с усмивка Хю. – Скоро ще видиш едно наистина вулгарно излагане на показ на власт и богатство.

– Тогава ще хапна съвсем малко. – Гуинивър въздъхна. Перспективата да прекара вечерта в двореца я потискаше. – Къде всъщност ще отидем?

– В Остин Фриърс, в къщата на Кромуел. Най-добре на коне.

– Е, поне едно малко развлечение. Имам чувството, че цяла вечност не съм яздила бедната Изолда. – Тя отпи глътка вино, но поклати глава, когато Хю ѝ подаде табла с агнешко.

– Къде е Робин? – попита страхливо Пен.

– В леглото – отговори Хю и обясни: – Трябва да се наспи хубаво, за да оздравее. – Пен въздъхна облекчено, а Пипа отговори с пълна уста:

– Мразя да съм болна. Ужасно е да лежиш цял ден! Искаш ли да му занесем котенцата, Пен? За да си има компания?

– По-добре го оставете да спи – каза Гуинивър и си взе малко сирене. – Кога тръгваме, Хю?

– Малко след три.

Гуинивър изкриви лице, но като видя, че Хю се е обърнал намръщено към края на трапезата, проследи погледа му и попита:

– Има ли нещо?

– Не познавам този човек. – Хю посочи с ножа. – Какъв е този чужденец на масата ми?

– О, това е Тайлър. Назначих го на работа тази сутрин, за да помага на Кроудър. Кроудър ще ръководи кухнята и складовете, а мастър Милтън ще се занимава с къщата. Сигурна съм, че оттук нататък всичко ще върви гладко.

– Разбирам – отговори кратко Хю. – Досега ле бях забелязал, че нещата не вървят гладко. А този Тайлър има ли препоръки?

– Не го попитах, но ми изглежда свестен и е готов да работи всякаква работа – отвърна тя. – Трябва да храни семейството си. Кроудър го одобри, а аз се доверявам на преценката на управителя си. – В погледа ѝ имаше предизвикателство. – Това представлява ли проблем за теб?

Той поклати глава.

– Ни най-малко, но Милтън няма да бъде доволен да отстъпи дори част от правата си на друг. Той е свикнал да държи юздите на домакинството ми в свои ръце, а сега...

– Мастър Милтън ще трябва да свикне с новото положение – отговори решително Гуинивър. – Нямам намерение да живея в лошо водено домакинство, а съм убедена, че в някои области той е некомпетентен. Вие вече имате жена, милорд – и то жена с опит.

– О, в това не се съмнявам – отговори тихо той и очите му

блеснаха. – В крайна сметка това беше една от най-привлекателните страни на тази женитба.

– Абсолютно сте прав – отговори Гуинивър и посегна към чашата с вино.

24.

Придружени от Джак Стедмън и още трима войници, Гуинивър и Хю пристигнаха пред къщата на лорд-пазителя на печата в Остин Фриарс. Копиеносци с ливреята на дома Кромуел бяха преградили улицата и спираха гълпата, събрала се да поздрави кралската двойка. Жените и децата от простолюдието следяха със зяпнали уста гостите, които пристигаха в обковани с желязо карети или на коне и с мъка си пробиваха път през уличната мръсотия.

За да издигне двореца си, Кромуел беше съборил манастира Остин Фриарс. Всички сгради в околността на манастира бяха безмилостно унищожени, за да не развалят гледката. Великолепният парк, на големина колкото двадесет нормални градини, беше ограден с висок каменен зид.

Гуинивър вдигна глава към флаговете, които се вееха по островърхите кули, позлатени от ранния залез. Копията на стражите бяха с позлатени върхове и създаваха измамно впечатление, че разпръскват светлина.

– Наистина великолепно къща – прошепна тя и потрепери, обзета от странно чувство за надвиснала заплаха. Вече минаваха през малката порта към вътрешния двор, където цареше пъстро оживление. Ратаи тичаха да поемат конете или да отворят вратичките на каретите; лакеи придружаваха гостите до голямата зала с великолепен златен таван, която се простираше по цялата дължина на къщата.

Отведоха ги до местата им на една от дългите трапези, където жените и мъжете седяха едни срещу други. Гуинивър се оглеждаше възхищено, но усещането за опасност не я напускаше.

Фанфари оповестиха пристигането на кралската двойка. Гостите наставаха и прислужниците отметнаха великолепната завеса в задната част на подиума, откъдето влязоха техни величества с придворните си. Кралят и кралицата заеха местата си на високата маса, дамите и господата от свитата им образуваха полукръг зад тях. Който е на служба при кралското семейство, гладува по цяла вечер, помисли си развеселено Гуинивър.

За нейно облекчение лорд-пазителят на печата не седеше на тяхната маса, но тя го виждаше ясно начело на трапезата под подиума, където седяха най-почетните гости. Погледът му непрекъснато обхождаше

голямата зала и явно виждаше всичко. Веднъж улови погледа ѝ и го задържа. Огледа я безцеремонно и изпитателно, докато тя не извърна глава.

Гуинивър се обърна към Хю и веднага се успокои от солидното му, стабилно присъствие. Когато той ѝ намигна тайно, тя не можа да удържи усмивката си.

Тъй като никой не се интересуваше от разговор с нея, тя можеше да наблюдава необезпокоявано ставащото и много скоро разбра, че това беше една от онези вечери, на които присъстващите се стремяха да увеличат властта и богатството си и най-важното беше кой с кого и за какво говореше. Сключваха се съюзи – добри и лоши, или се разваляха. Тя беше чужд човек, никой. Ала никак не съжаляваше, че седеше сама и незабелязана сред глъчката, звъntenето на чаши и тракането на прибори. Чиниите бяха от злато, чашите от венециански кристал. Всяко поднасяне на месо се оповестяваше със сигнал на фанфари. А меса имаше много. Жерави, фазани, лебеди, диви свине – все необичайни видове. Слугите разнасяха гарафи със скъпо рейнско вино и непрекъснато доливаха чашите.

Гуинивър пиеше малко и не хапна почти нищо. Все още не разбираше защо Кромвел ги беше поканил на тази толкова нагла демонстрация на богатството и властта си. Учтивата усмивка на кралицата, която оставаше на лицето ѝ въпреки очевидното неразположение, не беше в състояние да скрие досадата ѝ. Кралят, който непрекъснато дъвчеше, често се привеждаше напред и кимаше на всички страни с тежката си глава. Той следеше внимателно изпълненията на артистите, а слугите не преставаха да слагат на масата пред него все нови и нови чинии с вкусни хапки.

На свободната площадка в средата от пода изведнъж избликна фонтан. Лебеди заплуваха грациозно по образувалото се езерце, а около тях затанцуваха нимфи, гонени от сатир. Кралят ръкопляскаше въодушевено. Главата на Гуинивър забуча от шума. Изобщо не можа да си обясни откъде се беше взел фонтанът, а ухажването на нимфите от сатирите беше безкрайно глулаво.

Един поглед към Хю беше достатъчен. Той вдигна въпросително едната си вежда и посочи с глава стенния килим от дясната си страна. Тя разтълкува правилно жеста като покана за кратък отдых и се надигна. Хю също стана и заобиколи масата, за да ѝ предложи ръката си.

– Точно над залата минава галерия, където можем да се по-разтълчем. Там е по-хладно и най-вече по-спокойно.

– Главата ми бучи по-силно, отколкото на бедния Робин – оплака се

тя. – Какво отвратително зрелище.

– Шшт! – Той стисна предупредително ръката ѝ. – Навсякъде има чужди уши.

Тя прехапа устни.

– Прощавай. В Дербишайър нямаме такива неща.

– Тук те са част от живота – промърмори мрачно той и отметна стенния килим. Гуинивър мина напред и се озова пред вита стълба. Никой от двамата не забеляза мъжа в другия край на залата, който проследил излизането им и бързо се мушна под отсрещния стенен килим.

С една ръка на парапета, а с другата прихванала полите си, Гуинивър изкачи стълбата към широката галерия, от която се виждаше цялата зала. Тя се огледа и въздъхна облекчено. Дори само усещането за простор ѝ вдъхваше спокойствие.

– Хайде да се поразходим – предложи тя.

Със същата увереност на собственик, с която я бе целунал на масата за закуска, Хю мушна ръка под лакътя ѝ и тя трябваше да признае, че това ѝ харесва. Двамата тръгнаха към другия край на галерията и Гуинивър хвърли поглед към залата, където сатирите вече бяха уловили нимфите. Кралицата и дамите ѝ бяха изчезнали, но кралят беше на мястото си и видимо се забавляваше.

– О, милорд, както виждам, търсите усамотение?

Младата жена вдигна стресната глава и се озова срещу непознат мъж. Олюляването му и дебело подплатеният жакет върху огромното шкембе го правеха гротесков. Раираният му панталон беше агресивно издут. Очите му бяха малки и корави и макар че се правеше на много пиан, тя беше готова да се обзаложи, че е трезвен като нея.

– Какво хубаво парче сте си намерили, приятелю. И аз бих напуснал кралския празник, за да се усамотя с малката красавица. – Той застава пред тях и удостои Гуинивър с похотлива усмивка.

Тя усети как Хю до нея се скова, усети и движението, с което поsegна към мечата си.

– Върви да си допиеш, драги – проговори спокойно той. – Долу ще си намериш по-добра компания.

Мъжът застава плътно пред тях и приближи лицето си към това на Гуинивър.

– Една целувка, хубавице! Твоят... твоят закрилник... със сигурност няма нищо против. Готов ли сте да я споделите с мен, приятелю? Само за малко...

Тя чу как Хю бързо си пое дъх, как стисна по-здраво лакътя ѝ.

Въпреки това гласът му прозвуча напълно спокойно.

– Хайде, драги, върви да си търсиш забавления другаде. Натрапникът извади дългия си меч наполовина от ножницата и устреми остър, нагъл поглед към лицето на лорд Дьо Босер.

– О, я, стига, приятелю, да не искате да ме лишите от една напълно заслужена хапчица от това апетитно парче! Както чувам, доста мъже са имали възможността да му се наслаждават.

Гуинивър престана да диша. Но Хю се овладя и сега. В първия миг тя се обиди – как можеше да стои бездеен и да не отговори на мръсните намеци на непознатия! В действителност той просто стоеше и не се помръдваше. Бе свалил ръка от дръжката на меча, само очите му бяха приковани в лицето на мъжа насреща му. Тя усещаше гнева в тялото му, тъй като стоеше плътно до нея, но лицето му не издаваше нищо.

– Извинете ни – проговори тихо той. – Смятаме да продължим разходката си. – Той сложи ръка на рамото на мъжа и го обърна без усилие – но така, че го удари в парапета. Стиснал силно лакътя на Гуинивър, той я преведе покрай него.

Двамата чуха шум от меч, изваден от ножницата. Хю не се обърна, дишането му не се ускори. Той просто продължи пътя си, докато стигнаха витата стълба в другия край на галерията, по която беше дошъл „приятелят“.

Там Гуинивър спря за миг и се обърна. Галерията зад тях беше пуста. Тя вдигна поглед към Хю и видя колко бледо и напрегнато беше лицето му. Устните бяха здраво стиснати, в очите пламтеше гняв.

– Кой беше този? – попита тихо тя. – Защо искаше да се скара с теб?

– Откъде да знам? – Хю я погледна като подгонено животно. – Знаеш ли какво заплашва мъжа, извадил меча си в дом, където пребивава кралят?

Гуинивър поклати глава. Той я погледна втренчено и обясни:

– Загубата на едно око е най-лекото наказание. Обичайното е обезглавяване.

Гуинивър потрепери от ужас.

– Но защо? Защо искаше да те предизвика?

– Нямам представа.

Тя пое дълбоко въздух.

– Хю, това празненство започва да ме плаши. Не можем ли да си тръгнем?

– Не и докато не си е тръгнал кралят. – Той ѝ посочи стълбата и тя

тръгна напред, усещайки втрещения му поглед в гърба си.

Щом стигнаха долу, Гуинивър попита.

– Познаваш ли онзи мъж?

– Не. И не си спомням да съм го виждал някога.

В погледа му имаше нещо, което я уплаши. Без да каже дума повече, той вдигна стенния килим и я поведе обратно към масата, където нямаха възможност да продължат този разговор.

Скоро след това кралят последва съпругата си и двамата можеха да си тръгнат. Лорд-пазителят на печата лично дойде да им каже довиждане.

– Хю... милейди Дьо Босер. – Той се усмихна студено с тънките си устни. – Вярвам, че моето малко увеселение ви хареса?

– За мен то беше невероятно преживяване, лорд Кромуел – отговори Гуинивър. – Ние в Дербишайър нямаме такива чудеса.

– Така си и мислех. – Той се почеса по носа, без да откъсва поглед от нея. – Но ние възнамеряваме да ви запознаем с още много такива чудеса. Интересното тепърва предстои.

Гуинивър направи кратък реверанс.

– Аз се дивя още от сега, милорд. – Тя се поколеба леко и добави: – И съм ви много благодарна за великодушнето.

Той вдигна единия си пръст.

– Благодарността е мъдра добродетел, мадам! – После се обърна към Хю: – И вие ли се забавлявахте добре, милорд?

– Разбира се – отговори с усмивка Хю. – Поканата ви беше голяма чест за нас, милорд. Всички се молим кралицата скоро да ни дари с наследник.

– Ах да... ако се роди момче, в кралството ще се възцарят мир и хармония – кимна Кромуел. – А кралят ще бъде много щастлив. – Коравият му поглед обходи лицето на Хю. – Вие вече имате син и познавате тази радост.

– Прав сте, милорд. – Хю улови ръката на Гуинивър. – Ако позволите – конете вече ни чакат.

– Щастливо завръщане! – Лорд-пазителят на печата им обърна гръб, сякаш бе изгубил интерес към тях, и се запъти към други тръгващи си гости.

Джак Стедмън и войниците ги чакаха с конете във вътрешния двор. Гуинивър се настани на седлото и разстла внимателно полите си. Хладният въздух бързо проясни главата ѝ.

Хю се метна на гърба на врания си жребец и малкият отряд потегли

бавно. Около тях имаше много хора, но водачът сякаш не ги забелязваше. Между гъстите му вежди се беше вкопала дълбока бръчка, устата и брадичката издаваха напрежение. По някое време се обърна и погледна жена си, която се поклащаше грациозно на гърба на млечнобялата кобила, и в погледа му имаше неизречен въпрос.

– Да се махаме оттук – настоя тя. – Не понасям това място. Той кимна и се обърна към своя лейтенант.

– Джак, някъде в тази гълпа ще откриеш мъж с жакет на жълти и зелени райета. Носи къса черна наметка, обточена с белки. Панталонът му е зелен, шапката жълта. Около четиридесетгодишен, с подрязана брадичка и огромно шкембе. Опитай се да го намериш и го поразпитай за приятелите му.

Джак го погледна със съмнение.

– Ще направя, каквото мога, милорд, но то е все едно да търсиш игла в купа сено...

– Това ми е ясно, но се надявам да имаш късмет. Защото имам сметки за уреждане с дебелака.

Джак кимна примирено, скочи от коня си и изчезна в навалицата, която все още излизаше от палата на лорд-пазителя на печата.

– Никога няма да го открие – изрече тихо Гуинивър, докато излизаша на улицата.

Хю вдигна рамене.

– Вероятно. – Остатъкът от пътя премина в мълчание. Въпреки късния час в залата все още горяха факли, огънят не беше угаснал. Гуинивър остави наметката си на една пейка и се прозя уморено.

– Господи, какъв ден!

– Иди да си легнеш. Аз ще чакам Джак. – Хю си наля вино от гарата, която го очакваше на масата.

Гуинивър се поколеба.

– Смяташ ли, че е искал да те убие?

– Във всеки случай търсеше скандал – отговори кратко той. – Незнайно по каква причина някой има интерес да сложи край на досегашния ми спокоен живот.

Гуинивър помълча малко и попита съвсем тихо:

– Защо?

– Ако знаех, щях да зная и къде да търся този някой – отвърна уморено той. – Легни си, Гуинивър. Днес не съм в настроение и не искам да се скараме.

Тя не му позволи да забележи, че се обиди от начина, по който я

беше отпратил. Отиде да види момичетата, които спяха спокойно, докато Тили хъркаше шумно. Наведе се над децата си, вдъхна сладката им миризма и се усмихна доволно, като видя розовите им бузки. Котенцата, които също се бяха сгушили на топло в леглото, я посрещнаха с възмутено ръмжене.

Тя зави добре момичетата си, целуна меките им челца и напусна спалнята на пръсти. Направи няколко крачки и спря пред спалнята на Робин. Под вратата се виждаше тясна ивица светлина. След малко се чу шумна кашлица.

Без да се бави, Гуинивър влезе вътре и остави вратата открената. Момчето беше заспало, без да угаси светлината, но беше неспокойно и мърмореше нещо насън. Гуинивър попипа бузата му, която беше суха и гореща. Робин се закашля отново и тя се уплаши още повече. Това не бяха последствия от прекаляване с алкохола.

– Какво правиш тук?

Гуинивър се обърна стреснато, вдигнала ръка към гърлото си. Не бе чула стъпките на Хю и внезапният въпрос, който отекна в спящата къща, я уплаши до смърт. Той стоеше на прага с грозно смръщено чело.

– Преди да си легна, винаги отивам да видя как са децата – пошепна тя. Робин отново се закашля, измърмори нещо неразбрано и вдигна ръце над главата си.

Хю се приближи към леглото и попипа зачервената буза на момчето.

– Горещ е.

– Да, има температура – отговори шепнешком тя. – Мога да му приготвя чай от исоп и ехинацея, за да сваля температурата.

– Не! – изсъска Хю, но веднага понижи тон. – Сънят е най-доброто лекарство. Да го оставим на мира. – Той хвана ръката ѝ и я бутна към вратата.

– Угаси светлината – помоли го Гуинивър. – Не знам кой я е забравил, но сигурно му пречи.

Хю духна свещта и помещението потъна в мрак. Двамата излязоха в коридора и вратата тихо са затвори зад тях.

– Върна ли се Джак?

Той поклати глава и се запъти към стълбата.

– Не ме чакай.

– Добре. – Тя тръгна по коридора към общата им спалня. Хю спря и я изчака да влезе, след което се върна в стаята на Робин. Загледан в трескаво мятщото се тяло на сина си, той хапеше нервно устни. Робин

беше здраво и силно момче и много отдавна не бе боледувал. Какво се беше случило? През последните дни не бяха ходили никъде, където имаше треска. В действителност момчето прекарваше много повече време вкъщи отпреди.

Повече време вкъщи... повече време... О, глупости, не биваше да мисли такива неща! Ала не можеше да се отърве от подозренията си.

– Значи не ти позволи да го предизвикаш? – Лорд-пазителят на печата, който се бе настанил удобно в резбования си стол пред огъня, нервно потропваше с пръсти по облегалката и почукваше с върха на обувката си по каменния под.

– Не, милорд! Стигнах дотам, че извадих меча си пръв, но той не ме последва. – Застанал почтително до вратата, дебелият мъж в жакет на жълти и зелени райета смутено пристъпваше от крак на крак.

– Босер е студен като лед – промърмори Кромуел. – Но все пак вярвах, че не понася да го дразнят. – Той се обърна към наемника си и мъжът усети как стомахът му се преобърна от студената заплаха в погледа на малките сиви очи.

– Явно съм заобиколен от некадърници – изрева изведнъж Кромуел. – Отишъл си при лорд Хю в тази смешна одежда, с която приличаш на огромен търтей! Не помисли ли, че ще тръгне да те търси? Не се ли сети, че веднага ще те познае? – Той отпи глътка вино и огледа мъжа с безкрайно презрение. – По-добре е да не те намери – промърмори той след известно време. Предупреждението в гласа му окончателно извади човека от равновесие. – Ако те видя набучен на меча му, няма да пролея и сълза за теб – но за съжаление не вярвам, че ще съумееш да мълчиш.

– Нищо няма да му кажа, милорд. Даже да ме подложат на мъчения – изплака великанът.

– Искам утре на разсъмване да напуснеш страната. Един от корабите ми потегля с отлива от Гринич към Франция. Искам да си на борда. И сваля тези смешни дрехи, преди да излезеш от къщата!

Мъжът се поклонил толкова ниско, че челото му докосна пода, и избяга от застрашителната близост, макар че Кромуел вече му бе обърнал гръб и се взираше в огъня.

По всичко изглеждаше, че единствената му надежда оставаше най-верният му човек – Тайлър. Кромуел обичаше да организира атаките си от много страни. Ако един опит се провалеше, другите можеха да успеят. Засега имаше два провалени опита. Трябваше да изчака, за да види дали Тайлър ще се справи, а после да кове нови планове.

Трябваше да помисли и за момичетата. Той протегна дългите си крака към камината и поглади пълната си брадичка. След смъртта на лорд Хю и сина му и след екзекутирането на майката завещанието щеше да бъде обявено за нищожно и цялото имущество на лейди Малори щеше да бъде конфискувано. Той щеше да прояви великодушие към милите сирачета и да ги снабди с добра зестра, за да ги омъжи за хора, които можеха да му бъдат полезни. Вероятно някои от притежанията на майката можеха да се трансформират в зестра. Аристократичният произход на момичетата беше достатъчна гаранция, че щяха да се явят ухажори от най-благородна кръв – мъже, които искаха да направят кариера и да си осигурят благоволенията на пазителя на печата.

Много добър план, наистина много добър! Докато Томас Кромуел се ползваше с благосклонността на краля.

Лорд-пазителят на печата се надигна с пъшкане от стола си. Ако детето, което щеше да роди Джейн, се окажеше момиче, кой знае как щеше да реагира Хенри.

Ала това беше проблем за следващата сутрин. Той се протегна и повика слугите си да го приготвят за лягане.

Хю остана в залата, поддържайки огъня, докато Джек се върна едва на разсъмване... и то все с неуспехи. Нито един от разпитаните слуги не познавал човек, който да отговаря на описанието. Затова Джек остана пред къщата на Кромуел, докато портиерът не затворил портата след последните гости, но не открил мъж, който да прилича поне малко на нахалния пияница.

– Все пак оставих на улицата Уили Малфой, сър, и му заповядах да не мърда от мястото си, докато не дойде някой да го смени. Защото онзи може да реши да се измъкне на зазоряване. Ако и Уили не открие нищо, утре тръгвам да го търся из града.

– Вероятно се е измъкнал незабелязано в навалищата – отговори уморено Хю. – Не виждам причина да е останал през нощта в Остин Фриарс. – Хю раздвижи отеклите си крака. – Много ти благодаря, Джек. Мисля, че трябва да прекратим разследването. И извинявай, че стана толкова късно.

– Задачата ми е да ви служа, сър. – Джек вдигна ръка към челото си и излезе от залата. Не знаеше как да постъпи. Ако лорд Хю смяташе разследването за приключено, значи нямаше смисъл Уили Малфой да стои още няколко часа на стража пред вратата на Кромуел. От друга страна обаче, това няма да му навреди, каза си Джек с лека злоба. И без това

заслужаваше наказание, задето миналата седмица беше прекарал цяла нощ в долнопробен бордей и не се беше явил на служба. Уил, който вярваше, че днешната стража е наказанието му, нямаше защо да знае, че изпълнява едно излишно задължение. Джак кимна доволно и се прибра да поспи.

След излизането на Джак Хю стоя още дълго пред огъня, тъй като нямаше никакво желание да се прибере при Гуинивър в спалнята. Нямаше сили да облече в думи подозренията, които го мъчеха, макар да се опитваше да ги прогони. Вместо това се беше скрил като охлюв в черупката си и се самоизмъчваше. Не, това беше смешно. Гуинивър не познаваше никого в Лондон. Как би могла толкова бързо да наеме убийци?

Но тя имаше Грийни, дори Кроудър, които щяха да свършат тази работа за нея. Хю знаеше много добре как умело се справяха двамата. И колко предани бяха на господарката си. Нали бяха премълчали всички подозрителни обстоятелства около смъртта на Стивън Малори. А после ѝ бяха помогнали да планира бягството в Кулдън. Не можеше да очаква, че изведнъж са се привързали към новия съпруг на любимата си господарка. Брачният договор сигурно ги беше възмутил. Даже магистър Хауърд открито беше изразил враждебността си.

Въпреки това беше абсурдно.

Но нали тя самата го предупреди да не бъде прекалено самоуверен и да повярва, че е спечелил битката с брачния договор. Въпреки това беше абсурдно.

Но нали тя беше станала богата, като се беше омъжила четири пъти. По тази точка не беше имала скрупули. Велики боже! Той полудяваше!

Хю изкачи стъпалата и влезе тихо в стаята на Робин. Запали една от свещите на масата и застана до леглото на сина си. Момчето кашляше мъчително, лицето му беше по-горещо отпреди. Хю коленичи, за да го попипа, и Робин отвори очи.

– Жаден съм – промълви той. – Умирам от жажда.

Хю напълни чаша с вода от стомната и я поднесе към сухите му устни. Момчето пи жадно, но отново се закашля и тялото му се разтресе.

– Олеле, главата ми! – простена то. – Много по-лошо е от сутринта. Толкова дълго ли трае махмурлукът?

– Това не е махмурлук, момчето ми – отговори тихо бащата и изтри лицето му с мокра кърпа. – Имаш треска. Утре ще повикам лекар.

– Но лейди Гуинивър има лекарство. – Робин се отпусна на възглавницата и затвори очи. – Мразя да ми пускат кръв. Предпочитам

лекарството на лейди Гуинивър.

– Лейди Гуинивър не е лекар! – Хю го зави грижливо, без да обръща внимание на слабите му протести. – Трябва да се изпотииш, Робин. Моля те, не се отвивай.

Робин се обърна настрана и утихна. Хю стана, духна свещта и излезе.

Гуинивър не спеше, но инстинктът ѝ подсказа да се престори на заспала. Хю ѝ бе дал да разбере, че не иска да разговаря с нея за случилото се в двореца на Кромвел – нито пък за треската на Робин. Затова остана да лежи, дишайки равномерно, докато се вслушваше във вече познатите стъпки на мъжа си, който се движеше под светлината на малената лампа. Много скоро лампата угасна и напълненият с пух дюшек леко се раздвижи, когато той легна до нея.

Тя не смееше да се помръдне, питайки се дали той щеше да я докосне или поне да се доближи до нея, но той си остана в другия край на леглото. Въпреки разстоянието тя усещаше напрежението в тялото му и чуваше накъсаното му дишане. Искеше ѝ се да заговори, за да изясни всичко, но много скоро установи, че не беше в състояние да произнесе нито дума. Между тях се бе издигнала преграда, също толкова висока и широка като онази, която тя бе издигнала на път от Дербишайър към столицата, когато след нощта в палатката му се съпротивляваше отчаяно на любовта си към него – защото си въобразяваше, че само така може да събере сили за съдебния процес, когато щяха да се изправят един срещу друг.

Тази нова преграда обаче беше дошла от нищото. Преди празненството на Кромвел помежду им цареше непомрачавана от нищо хармония. Защо сега той се държеше настрана и налагаше тази дистанция помежду им? Защо се затваряше пред нея?

Незнайно по каква причина тя изпитваше толкова голям страх, че не смееше да го попита.

25.

Малко преди разсъмване нощта беше най-студена. Уили Малфой трепереше с цялото си тяло и непрекъснато се увиваше в наметката си като охлюв, който търси убежище в черупката си. Проклинаше Джак Стедмън, който му беше наложил това наказание. Той сигурно отдавна беше в топлото си легло и се самовъзхваляваше, че бе намерил най-добрия начин да накаже провинилия се Уили – а той нямаше никаква вина, тъй като си беше намерил заместник. Само дето бе пропуснал да уведоми Стедман за замяната.

Потропвайки с крака, той напъха ръцете си в кожени ръкавици още по-дълбоко в джобовете. Дъхът му излизаше на бели облачета в сивия мрак. Вече беше склонен да мисли, че е заслужил наказанието си. Хю дьо Босер, господарят на Джак, не беше от хората, които можеха лесно да бъдат измамани. Той беше военен и предявяваше към подчинените си високи изисквания за послушание и чувство за дълг. А пък лейтенантът му Джак се стремеше да подражава на господаря си и изпълняваше задълженията си с усърдие, което според Уили беше прекалено.

Скърцането на портата го изтръгна от тези мисли. За да остане невидим, той се скри в една ниша в стената. Портата се отвори и на улицата излезе едър, набит мъж. Той се обърна и каза нещо на пазача, при което скръсти ръце пред гърдите си.

Уил го наблюдаваше напрегнато. Когато великанът се обърна, съгледвачът забеляза подрязана брадичка и месесто лице. Палтото му беше яркожълто. Уил беше получил нареждане да следи пъстро облечен мъж. Дебелак с шкембе и брада!

Мъжът се запъти с големи крачки към реката и Уил Малфой го последва на сигурно разстояние. На брега дебелият се качи в очакващата го лодка и се настани на кърмата край пълния с въглени мангал. Лицето му издаваше, че е дълбоко угрижен.

Също като мен, каза си развеселено Уил, сложи два пръста в устата си и даде уговорения сигнал на своята лодка, която чакаше между останалите на кея. Той скочи пъргаво вътре и нареди на двамата гребци да следват първата лодка. Щом се раздвижи, увереността му се възвърна. Нощната му стража се увенчаваше с резултати, а лорд Хю беше много щедър в заплащането на добрите услуги – но и винаги наказваше строго грешките.

На следващата сутрин Робин беше още по-зле. Хю стоеше до лекаря край постелята на сина си и с мъка скриваше ужаса си при вида на момчето, което беше в безсъзнание. Дишането му беше слабо, на къси тласъци, кашляше почти непрекъснато, очите му бяха полузатворени, кожата гореща и суха.

Денят беше мрачен, затова в стаята горяха няколко свещи и лампи, докато лекарят вършеше работата си. Робин изобщо не се възпротиви, когато поставиха пиявици по раменете и слабините му.

– Много упорита треска, милорд – промърмори лекарят и извади пресни пиявици от бутилката си, с които замени вече напоилите се с кръв. Дребен, пълен мъж с дълга брада и лош дъх. Дрехите му бяха стари и занемарени, ботушите напукани на няколко места. Медицината не беше доходна професия, освен ако лекарят не беше сполетян от късмета да служи в дома на голям господар.

– Виждам – изфуча Хю, изпитвайки мъчително гадене при вида на тлъстите пиявици по тялото на Робин. – Какво друго можете да сторите за него?

– Ами... мога да му дам една отвара, която вероятно ще помогне – заекна лекарят и посегна към торбата си. – Но ако е лошата треска, сър, или, бог да пази, чумата...

– По дяволите, та той изобщо не се поти! – прекъсна го гневно Хю. – А много по-добре щеше да бъде, ако се беше изпотил! А за чума не сме чували отдавна. Това е невъзможно. През последната седмица момчето почти не е излизало от къщата!

– Значи всички членове на домакинството ви се чувстват добре? – Лекарят се почеса по главата и се намръщи още повече.

– Доколкото знам, да.

– Какво му давате? – прозвуча тихият глас на Гуинивър откъм вратата. Загрижена почти колкото Хю, тя пристъпи до леглото и зададе още един въпрос: – Не мислите ли, че исоп и ехинацея ще помогнат да свалим температурата?

Лекарят отново почеса голата си глава.

– Съмнявам се, мадам. При толкова висока температура можем само да слагаме пиявици и да се молим. – Той замени издутите животинки с нови.

– Мястото ти не е тук – обърна се Хю към Гуинивър. – Нали не искаш ти и момичетата да се заразите?

– Това важи и за теб – отговори спокойно тя. – Искам да се грижа

за него, Тили също. Тя има богат опит с различни болести и познава най-добрите билки.

Хю поклати глава.

– Не, не искам никой освен мен да се доближава до него.

– Но защо? – попита разтревожено тя. – Защо не ми позволяваш да приложа познанията си?

Хю отново поклати глава, но не каза нищо. Наведе се към Робин и повдигна клепачите му. Бялото на очите беше оцветено в жълто.

Гуинивър го погледна пронизващо, обърна се и излезе навън. Момичетата я чакаха в коридора.

– Какво става с Робин, мамо? – попита с треперещ глас Пен и поsegна към ръката ѝ.

– Още ли страда от пианството си? – допълни Пипа от другата страна.

– Не, деца, Робин има треска. Лекарят му е сложил пиявици.

– Можем ли да го видим? – настоя Пипа.

– Не. Не знам какво му е, но можете да се заразите.

– Ще си вземем шишенцата с амоняк – не се предаде малката. – Нали те предпазват от треска?

– Не винаги. Хайде, вървете да си учите уроците. Надявам се, че по-късно ще ви разрешат да го посетите, разбира се, ако се чувства по-добре.

Момичетата се запътиха към стаята си, а Гуинивър слезе в залата. Разбираше, че Хю е много изплашен за детето си – но в никакъв случай не можеше да разбере защо той бе отклонил предложението ѝ да се грижи за момчето.

Хю изпрати лекаря до портата, върна се в залата и застана до огъня. Гуинивър остави гергефа си настрана и облегна глава на високото облегало на стола, за да го наблюдава по-добре. Вдигнал единия си крак на прераза, мъжът ѝ се взираше с празен поглед в пламъците.

– Според мен пиявиците бяха излишни – заговори тихо тя. – Обикновено пациентът отслабва още повече от загубата на кръв.

– Ти не си лекар – отговори рязко той. – Може да си много добра в правото и да умееш да водиш домакинството – но не можеш да твърдиш, че си и лекарка. Или се лъжа?

Гуинивър се опита да пренебрегне злобата в думите му и поклати глава.

– Не, не твърдя, че съм лекарка. Но като жена и майка имам опит в грижата за болни.

– Опит да, но с какъв успех? – Погледът му я прониза. – Колко от мъжете си успя да опазиш живи, Гуинивър?

Тя затвори за миг очи.

– Разбирам, че си загрижен за Робин, но това не ти дава право да ме нападаш по този начин.

Той вдигна рамене.

– Само зададох въпрос. И ми се струва напълно логичен. Сигурно си се грижила за съпрузите си, преди накрая да станат жертва на всякак-ви злополуки.

Нима това подозрение помежду им щеше да трае вечно? Тя кимна примирено и се изправи.

– Отивам да обсъдя някои домакински въпроси с мастър Кроудър.

Хю я проследи с мрачен поглед. Високо вдигната глава, изправен гръб, грациозни движения. Не искаше да ѝ говори по този начин, но думите сами излязоха от устата му. Страхът и недоверието се бяха настанили като червеи в главата му и гризяха упорито доводите на разума. Той изруга полугласно и се запъти към стълбата.

Когато зави по коридора към стаята на Робин, пред него се изпречи със загрижено лице новият слуга на име Тайлър.

– Какво търсиш тук? – попита раздражено господарят на дома. Кухненските прислужници нямаха работа в частните покои на семейството.

– Мастър Кроудър ми нареди да напълня лампите – отговори мъжът. Погледът му беше сведен, цялото му поведение беше на покорен слуга. Той вдигна кожения мях с масло, който държеше в десницата си. – Затова влизам наред в спатиите, сър.

Хю се намръщи недоумяващо.

– Доколкото си спомням, не мастър Кроудър, а мастър Милтън отговаря за помещенията извън кухнята.

– Да, но мастър Кроудър управлява складовете, сър – отговори тихо мъжът, без да вдига глава. – Той трябва да знае по колко масло се гори на ден.

– Аха! – Хю беше принуден да признае, че обяснението звучеше разумно. Въпреки това не му харесваше на горния етаж да се мотаят непознати слуги. Реши лично да обсъди този въпрос с Кроудър, отпрати Тайлър с кратко кимване и побърза да влезе при Робин.

Вероятно прясно напълнената с масло лампа гореше с намален пламък. Обляно от меката ѝ светлина, момчето лежеше неподвижно. Гуинивър се бе оказала права. Предписаното от лекаря лечение не бе

донесло резултати, само го беше отслабило още повече.

Хю удари с юмрук дланта на другата си ръка и се опита да се пребори със страха си. Имаше сигурното усещане, че пламъчето на живота на сина му догаряше пред очите му. Робин се закашля тихо, клепачите му трепнаха, той отвори очи и се вгледа с невидещ поглед в баща си. Устните му бяха сухи и напукани, кожата сгърчена.

Решението го връхлетя изведнъж. Трябваше да изнесе момчето от тази къща! Тук витаеше зло, въздухът беше отровен. Хю не беше човек, който живееше с фантазии. Не вярваше в проклетия, в зли погледи и магьосническо изкуство. Ала сега се раздвижи като по заповед на неизвестна сила, неподатлива на разума. Някой... нещо искаше да му вземе сина. Затова трябваше незабавно да го отнесе далече оттук.

Той се наведе над Робин, уви го в няколко одеяла и го вдигна на ръце. Момчето беше плашещо леко, почти безтелесно. Хю го притисна до гърдите си и се втурна надолу по стълбата.

Гуинивър отново бе заела мястото си в креслото. Като видя съпруга си да тича към външната врата, скочи уплашено.

– Какво правиш, Хю? Къде носиш Робин? – Тя се втурна към него с протегнати ръце.

– Ще го махна оттук – изпъшка той и се обърна с момчето на ръце. – Тази къща е вредна за него.

Като срещна погледа му, Гуинивър пребледня. В очите му имаше нещо диво, каквото не бе виждала никога досега. И още нещо... нещо невероятно. Обвинение! Тя отпусна ръце.

– Какво искаш да кажеш?

Той не можа да отвори уста, не можа да намери думи, в които да облече обвинението си. Нямахше никакво доказателство, само дълбокото убеждение, че около сина му витаеше зло. А Гуинивър имаше мотив да стори зло на момчето...

– Не съм сигурен какво искам да кажа – процеди през зъби той, обърна й гръб и излезе.

Гуинивър дълго стоя неподвижна с ръка на гърлото си. Не беше възможно той да я обвинява за болестта на сина си. Не беше възможно! Колкото и да се съмняваше в невинността ѝ за смъртта на Стивън, не можеше... дори и в най-страшните си кошмари не можеше да заподозре, че тя би могла да стори нещо на Робин. Тя беше майка. Той нямаше право да мисли по този начин за нея!

Но той го мислеше. Нали бе видяла дивия му поглед.

Стана ѝ лошо, зави ѝ се свят. Избърса челото си и видя капчици

пот. Как да живее с човек, който дори само за миг бе повярвал, че тя е способна на толкова ужасно деяние? Как да споделя леглото му, да износи детето му?

Бавно плъзна ръка по роклята си. После безсилно се отпусна в креслото и опря глава на облегалката. Отдавна знаеше, че е заченала, макар че все още нямаше други признаци. Увереността, че в тялото ѝ расте детето на Хю, от няколко дни дебнеше в края на съзнанието ѝ. Не бе проверила това знание, искаше да го остави недокоснато, докато дойдеше абсолютната сигурност. Радостната тайна трябваше да остане само нейна поне още една седмица.

Може би Хю изобщо не мислеше такива страшни неща за нея. Поддълж от страх за живота на Робин, той бе произнесъл тези думи от дъното на отчаянието си, без да знае какво казва, в какво я обвинява. Да, сигурно беше така. Веднага щом Робин се оправеше, щяха да изяснят отношенията си.

Гуинивър се помоли от все сърце Робин да оздравее. Да, той трябваше да оздравее. Всичко друго беше немислимо. Но къде бе отнесъл Хю болното момче? Беше лудост да го изнесе навън в това състояние, но тя не можа да му попречи. Отново усети очите му върху себе си. Обвиняващи! Проклинащи!

Хю остави купчинка сребърни монети на масата в ниската, слабо осветена стаичка на къщурката от Лудгейт Хил.

– Марта, ето ти пари за лекаря и за аптекаря, за всичко, от което има нужда Робин. – Той огледа отчаяно стаичката и спря очи върху сламеника, където лежеше синът му. – Ще умре ли? – попита с пресекващ глас той.

Старицата, наведена над сламеника, се изправи и изохка, разтривайки гърба си.

– Още не знам, милорд. Не изглежда добре. Но ако в къщата е имало нещо лошо, както твърдите вие, значи сте го донесли навреме – ако иска бог...

Тя се прекръсти.

– Бедното ми детенце! Какво силно хлапе беше, когато го извадих на бял свят. А майка му – светица! Бог да е милостив към душата ѝ. Не извика нито веднъж. Два дни болки и нито звук. Какъв ангел. – Тя се прекръсти отново.

Хю преглътна мъчително. Буцата в гърлото му беше болезнена. Беше близо до сълзите, много по-близо, отколкото след смъртта на Сара,

затова се вкопчи в последния остатък от твърдостта си. Марта беше единствената му надежда. Само Робин я познаваше и знаеше, че баща му ѝ плащаше малка пенсия – колкото можеше да отдели, като признание за времето, когато беше работила като камериерка на Сара и акушерка. Никой друг не познаваше тази скромна къщичка, никой нямаше да намери момчето му тук.

Робин отново се закашля, съвсем слабо, но продължително – цяла вечност, както се стори на баща му. По челото на Хю избиха капки пот. Марта забърка нещо в една чаша и отново се наведе над болното момче. Вдигна го и поднесе чашата към устните му.

– Върнете се вкъщи, милорд. Тук не можете да помогнете. Елате довечера, тогава ще видим.

– Не мога да го оставя сам.

– Но аз работя най-добре сама.

Хю се поколеба, после пристъпи към сламеника. Наведе се над Робин, целуна пламтящото му чело и приглади назад сухата коса. Изпитваше безпомощност, непознавано досега отчаяние. В дълбините на съзнанието му витаеше прозрението, че Гуинивър се бе чувствала по същия начин, когато, хваната в мрежата, изплетена от него, не можеше да стори нищо за децата си през последните ужасни месеци.

Но какво значение имаше това, че той изпитваше същото, което беше изпитала тя?

– Идете си вкъщи – повтори тихо Марта. – И се върнете отново, щом падне мрак. Тогава ще знаем повече.

Хю се поколеба още малко, после с безпомощен жест отвори вратата и излезе от къщичката. Възседна коня си, вързан до градинската портичка, и бавно заслиза по полегатия склон.

Конят се движеше несигурно по неравната уличка и когато затегна юздите, Хю усети как седлото му се размести. Спря веднага и скочи на земята. Коланът се беше разхлабил и конят се плашеше. Той го затегна и бавно прокара пръст между ремъка и тялото на коня, за да се убеди, че не го стяга. Усети някаква резка в кожата и се намръщи сърдито. Някой от обора беше забравил да провери ремъците.

Естествено това беше задача на Робин. Синът беше длъжен да се грижи за снаряжението на баща си. В душата му отново нахлу вълна от страх и отчаяние и Хю едва не извика. Възседна отново коня си, стиснал здраво устни, и препусна към Холборн.

Всъщност не искаше да се върне вкъщи, не искаше да види Гуинивър, да седи до нея на масата, да яде хляба и да пие виното ѝ. Не

вярваше, че ще успее да премълчи подозрението си. Но трябваше да го направи, трябваше да я наблюдава. Щом искаше смъртта на Робин, значи искаше и неговата.

Хю влезе в задния двор и Тайлър се втурна да поеме юздите.

– Как е момчето, милорд? – попита загрижено той, щом господарят му скочи на земята. – И аз имам син на неговата възраст.

Тайлър беше оседлал коня на Хю и бе държал Робин, докато бащата се настани на седлото. Съчувствието му изглеждаше искрено, особено когато бе подал болното дете в ръцете на бащата.

– Благодаря, вече е в добри ръце – отговори кратко Хю и погледна замислено новия слуга. Тайлър изглеждаше подходящ за домашен прислужник. Работеше еднакво добре в кухнята, оборите и складовете. Беше навсякъде и бързо бе станал незаменим.

– Прегледай ремъка – нареди кратко той. – Преди малко се разхлаби. В кожата има цепнатина.

– Веднага, милорд. Ще се погрижа за жребеца ви и веднага ще се заема с ремъците.

Хю кимна и се запъти към къщата.

Тайлър го проследи с присвити очи. Момчето щеше да се отърве – разбира се, ако лорд Хю не бе закъснял с изнасянето му от къщата. Това бе възможно, дори вероятно. Но той трябваше да бъде сигурен. Засага щеше да съсредоточи усилията си върху бащата.

Когато Хю влезе в къщата през задната врата, към него се приближи Джек Стедмън.

– Само една дума, милорд!

– Какво има, Джек? – Хю свали ръкавиците си.

– Знаете ли, сър, Уил Малфой е изчезнал. Оставих го пред портата на лорд-пазителя на печата, за да следи кой влиза и излиза. Бях му запоядал да стои през цялата нощ, но когато сутринта изпратих хора да го вземат, те не го намерили.

– Оставил си го там цяла нощ, макар да бях решил, че по-нататъшното наблюдение е безсмислено?

– Това беше въпрос на дисциплина, милорд.

– Аха. – Хю никога не поставяше под въпрос авторитета на Джек пред войниците. – Дали си е тръгнал по своя воля?

Джек поклати глава.

– Невъзможно. Той е добър човек, само от време на време проявява ината си. Но гарантирам, че никога не би напуснал поста си.

– Може би е попаднал в сбиване?

– Това е възможно, но не знам... – Джак отново поклати глава. – Той е толкова добър с меча и юмруците, че са необходими поне трима здрави мъже, за да го победят. Претърсихме всички улички наоколо.

– Къде тогава може да е? – Хю разбра, че Джак имаше собствено мнение по въпроса.

– Това е загадка, сър – но ако случайно е забелязал търсения от вас човек, сигурно го е последвал.

Хю го погледна замислено.

– В такъв случай ще се появи отново.

– Да, сър.

– Тогава да изчакаме.

– Да, сър.

Хю го отпрати с кимване и влезе в залата. Обяснението на Джак му се струваше невероятно. Не му се вярваше гостите на лорд Кромуел да излизат на улицата на разсъмване.

– Къде е Робин, сър? Ще оздравее ли? – Пипа се хвърли към него още с влизането му. – Къде го отнесохте?

Хю, който иначе се чувстваше съвсем естествено в компанията на момиченцето, сега се усмихна едва-едва.

– Да, Робин ще оздравее – отговори твърдо той.

– Но къде е той, лорд Хю? – Тихият глас на Пен беше много по-мелодичен от пронизителното гласче на малката.

Хю погледна над главите на момичетата към Гуинивър, която стоеше до вратата и го наблюдаваше изплашено. Отново трябваше да се принуди да се усмихне.

– При една стара приятелка с голям опит в гледането на болни. Хайде да обядваме. Вече е късно, а следобед трябва да свърша много неща.

Всички насядаха по масите. Атмосферата беше потисната, тъй като всеки усещаше отсъствието на Робин. Хю наблюдаваше скритом Гуинивър. Подозрението, че тя ще се опита да го отрови на собствената му трапеза, беше абсурдно. Трябваше да обуздае фантазията си... на маса с толкова много хора беше невъзможно само той да яде от отровено ястие или да пие отровна напитка. Въпреки това остана нащрек през цялото време и ядеше само от ястията, които тя вече беше опитала.

Гуинивър нямаше апетит. Мъжът ѝ отново беше студен, неумолим и подозрителен както по времето на първата им среща. Нито следа от чувството му за хумор, от топлината и страстта, които иначе пулсираха съвсем близо под повърхността. Даже в гнева му се усещаше страстно

желание. Сега обаче то беше задушено и на негово място беше дошло нещо, което тя можеше да обозначи само като недоверие. А това беше непоносимо, невероятно, възмутително обстоятелство. Разочарованието ѝ лека-полека чезнеше и отстъпваше място на нов гняв.

– Трябва да поговорим – изрече рязко тя. – След обяда. След тази покана тя не му каза нищо повече, ограничавайки разговорите си с децата и магистъра, който правеше всичко възможно да запълва дългите паузи с дълбокомислени научни разсъждения. Всички приписаха мълчанието на Хю на загрижеността му за Робин.

Веднага след като се нахрани, Гуинивър стана от масата.

– Магистър Хауърд, бихте ли направили една разходка с момичетата? Денят е хубав и те ще могат да научат много неща за града и историята му.

– Трябват им придружители – намеси се строго Хю. – Един старец и две малки момичета не могат да излязат сами из града... това е абсурдно. Джак! – Той махна на своя лейтенант, който тъкмо се готвеше да излезе.

– Да, сър? – Джак веднага дотича при тях.

– Погрижи се трима войници да придружат магистър Хауърд и дъщерите на лейди Гуинивър, които искат да се разходят из града.

Джак кимна и се отдалечи. Пипа погледна смаяно втория си баша.

– Вие ни се сърдите – установи тя. – Защо, лорд Хю?

– Не, не ни се сърди – възрази поучително Пен. – Лорд Хю се тревожи за Робин.

– Пен е права – подкрепи я Хю и тонът му омекна. – Не се сърдя на никого, Пипа. – Той се усмихна на детето и го потупа по рамото. – Хайде, вървете да се разходите!

Пипа се поколеба. На устата и напиряха десетки въпроси. Явно беше усетила колко усилия му струваше да общува естествено с тях.

– Вървете да си вземете наметките! – намеси се енергично Гуинивър. – Не карайте магистъра да ви чака.

Пипа хвана сестра си за ръката и я поведе към стълбата. Хю се обърна към Гуинивър:

– Пожелайте да говорите с мен, мадам. – Тонът му беше безизразен, погледът затворен.

– Да се качим горе – предложи тя. – На четири очи се говори по-добре. – Тя изкачи стълбата след дъщерите си, както винаги с изправен гръб, грациозна, но цялото ѝ поведение издаваше гняв.

Влезе в общата им спалня и остави вратата отворена. Хю влезе,

затвори и се облегна на рамката.

– Е?

– Какво значи „е“? – попита остро тя и бързо се обърна към него. Стоеше пред прозореца, обърнала гръб на светлината, ръцете ѝ бяха както винаги преплетени пред гърдите. Отразената от бялото копринено боне светлина обграждаше главата ѝ като златна аура. – Какво става тук, Хю?

Той разтърка челото си, силно и бързо, докато размисляше какво би могъл да ѝ отговори. Нямаше думи, с които да опише подозрението си. Нямаше доказателства. Въпреки убеждението си не посмя да каже нищо.

– Страхувам се за Робин. Това е всичко.

– Това е разбираемо – отвърна спонтанно тя и тонът ѝ изведнъж омекна, макар че все още трепереше от гняв. – Но защо се гневещ на мен? Защо ме гледаш по този начин?

– По какъв начин? – Той отчаяно се стараяше тонът му да остане нормален.

– Много добре знаеш. В какво ме подозираш? – Когато той не отговори, тя повтори въпроса си: – В какво ме подозирате, милорд? Моля ви, кажете го! Знам, че не ви липсва смелост. – Тя издаде кратък, горчив смях. – Хайде, Хю, кажи го!

– Какви думи искате да чуете? – Той се обърна и ядно изрита с бутуша си дебелия цепеница в камината. – Синът ми е на прага на смъртта. Какво има да се говори?

– Ти подозираш, че по някакъв начин съм причинила болестта му – изфуча вбесено тя. – Според теб съм убила съпрузите си, или поне един от тях. Убеден си в това, нали? Защо тогава да не продължа със същите средства? За да си възвърна богатствата, трябва да се отърва от Робин и от теб. Или първо от теб, а после от Робин. Какво значение има подреждането? – Гласът ѝ преливаше от презрение. – Не мога да живея с мъж, който мисли такива неща за мен.

– Аз не мисля по този начин – възрази слабо той. – Говориш глупости. Но болестта на Робин ме извади от равновесие. Естествено е да се държа по-различно отпреди. А сега, ако сме приключили този разговор, ще ида отново при него. – Той се запъти към вратата.

– Защо тогава не ми позволи да го лекувам? Защо го махна от къщата си?

Хю спря на прага.

– Не знам, наистина не знам. Не съм на себе си. В момента не съм

способен на нито една разумна мисъл. Очаквах от теб повече разбиране.
– Той се обърна рязко и изчезна.

Гуинивър се отпусна тежко на пейката под прозореца. Той бе отрещъл, че я подозира, но какво друго можеше да се очаква? Никога не би признал нещо толкова страшно, не и без доказателство. Дали пък не се опитваше да я заблуди, докато търсеше доказателства?

Хю влезе в обора и поиска коня си. Тайлър, който се беше занимавал с врания жребец, веднага дотича.

– Искате ли да ви придружа, милорд? За да държа коня! Ще го раздвижвам, докато вие се занимавате с вашите си работи.

Хю се поколеба и с отсъстващ вид провери ремъците на седлото. Бяха добре стегнати, кожата изглеждаше здрава. Наистина беше по-добре да не оставя коня си дълго време без надзор. Тъй като посещениято му при Робин щеше да трае няколко часа, имаше смисъл да вземе със себе си човек от къщата, за да пази коня. Не искаше никой да узнае къде е отвел Робин, дори никой от слугите, затова щеше да остави Тайлър и коня си пред „Бул“, кръчмата, която се намираще на няколко пресечки от къщата на Марта.

– Нямах ли си друга работа? – попита той и се метна на седлото.

– Не, сър, свърших всичко за днес и с удоволствие ще ви помогна. – Тайлър се усмихна и вдигна ръка към шапката си.

– Е, добре. – Хю успокоително потупа по шията нервно потропващия жребец. – Иди си вземи кон.

След минута Тайлър се появи на гърба на мишосиво пони. Позата му издаваше, че няма опит в ездата. Хю препусна напред и слугата го последва на почтено разстояние.

Хю яздеше бързо, страхът го тласкаше напред. Какво го очакваше? Дали състоянието на Робин се бе подобрило поне малко? Ами ако се беше влошило? Сега не искаше да мисли за разговора си с Гуинивър, ако това изобщо беше разговор. Дали отричането му бе прозвучало убедително?

Вероятно не, но докато не разполагаше с истинско доказателство, не можеше да предприеме нищо. Щом Робин се оправеше, главата му щеше да се проясни и тогава щеше да обмисли какво да предприеме. Но дотогава трябваше да мисли само за сина си.

Скочи от гърба на коня пред „Бул“ и изчака Тайлър да го настигне.

– Не знам колко време ще се забавя. Ако желаете, поръчай си бира, но искам да раздвижваш коня на всеки час. Ще ме чакаш тук. В никакъв случай не се отдалечавай.

– Тъй вярно, милорд. – Тайлър пое юздите на жребца, завърза го до понито си на стълба и сам се настани на пейката за посетители. Хю се отдалечи с дълги крачки, но веднага щом изчезна зад ъгъла, Тайлър скочи от мястото си и го последва. Промъквайки се предпазливо зад жертвата си, той се криеше във входовете, дебнеше зад ъглите и така успя да го последи чак до тясната пътека, водеща към ниска сива къщурка.

Запомнил мястото, Тайлър се върна при конете и доволно си поръча бира.

За да влезе в единствената стаичка на къщата, Хю трябваше да се наведе. Той се огледа, примигвайки, докато очите му свикнаха с полумрака.

– Как е той? – Гласът му трепереше.

– Няма промяна, милорд – отговори Марта от ниското столче край постелята на болния. – Щом състоянието му не се е влошило, можем да се надяваме на спасение.

Хю изпита безумно облекчение. Коленичи пред сламеника и се наведе над Робин. Момчето все още беше горещо, очите му бяха затворени, пулсът беше бърз, но видът му даваше известни основания за надежда. Болките явно бяха отслабнали, вече не се бореше за глътка въздух.

– Кашля ли още?

– Вече е по-спокоен. Каквото и да е поемал с въздуха, който е дишал, то вече го няма. Не и в моята къща.

– Какво искаш да кажеш? – Хю стана и погледна втренчено старата жена.

Тя вдигна рамене.

– Според мен момчето е вдишвало нещо, което го е довело до това състояние. Много добре сте направили, като сте го махнали от къщата.

– Отрова ли имаш предвид?

Отново вдигане на раменете.

– Не съм в състояние да определя, сър.

– Права си – отговори тихо той и отново се вгледа в спящото момче. – Откъде можеш да знаеш?

26.

Тайлър съвестно изпълни нареждането да раздвижва жребеца на всеки час. Вече му беше ясно, че момчето е било отнесено в къщурката, където бе влязъл лорд Хю. Ако наистина бе така, той щеше да се справи бързо. Според плана му двете жертви трябваше да умрат още преди разсъмване. При последната си обиколка с конете той се задържа по-дълго в тясната уличка, от двете страни на която се издигаха високите каменни зидове на две големи имения. В мръсното и вонящо пространство почти не влизаше слънце и конят на лорд Хю, който не понасяше вонята, изцвили тревожно и нервно затропа с копита.

– Спокойно, спокойно – промърмори Тайлър и помилва копринената конска грива. Наведе се под животното, пхна един пръст под ремъка на седлото и го отместа от издутия конски корем, търсейки идеалното място, където можеше да го пререже с бърз, енергичен замах, без да уплаши коня. Трябваше да го направи, без да гледа, тъй като щеше да довърши делото си едва след като лорд Хю възседне жребеца си. Ако го направеше сега, седлото щеше да се размести още при възсядането.

Първоначалното му намерение беше всеки ден да прави по една резка в кожата, докато накрая ремъкът поддадеше и се скъсаше – за предпочитане без свидетели наблизко. Щом лорд Хю паднеше от седлото, наемниците на Тайлър щяха бързо да го довършат, без да падне подозрение върху незаменимия слуга. За съжаление лорд Хю беше забелязал първата тънка резка. Тайлър не обичаше прибързаните акции, защото знаеше от опит, че в бързината често се правят грешки, но в този случай не можеше да си позволи забавяне.

Той се изправи отново и помилва успокоително шията на коня. След това извади от джоба си камъче с допълнително заострени ръбове. Наведе се и вдигна левия крак на коня. Бързо пхна камъчето под подковата, за да се впие в мекото месо, и побърза да успокои разтревоженото животно.

– Хайде, момко, да вървим – подкани го той и стегна юздите. – Я да видим как ще се чувстваш сега. – Той бързо изведе двете животни от тясната уличка.

След като ги завърза отново пред „Бул“, той се запъти към уличката, където беше изчезнал лордът. Спря на ъгъла в мрака на един вход и огледа внимателно старата къщурка. Без стълбище, без прозорци към

улицата. Нисък сламен покрив, мъничка градинка отпред с билки и зеленчуци, ябълково дърво. Тясна входна врата, от двете ѝ страни по един прозорец със затворени капаци. От единствения комин се виеше дим. Къщата отдясно беше залепена за нея, отляво обаче имаше тесен проход. Зад къщата сигурно имаше курник с пилета. Сякаш за да потвърди думите му, прозвуча кукуругане на петел.

Най-добре беше да влезе отпред. Щеше да измисли нещо, за да отклони вниманието на обитателите и да ги накара да отворят вратата, зад която дебнеше убиецът. Тайлър опипа желязото в джоба си. Смъртоносно оръжие, което щеше безшумно да убие човека, дошъл да отвори вратата. Никой нямаше да го забележи. Щеше да набута безжизненото тяло вътре и да довърши момчето, което, макар и в по-добро състояние, все още беше слабо от поетата отрова. Щеше да свърши всичко много бързо и безшумно. След това щеше да излезе отзад. Макар че беше доста прибързано за неговия вкус, начинанието обещавахе да се увенчае с успех.

Тайлър се усмихна самодоволно, откъсна лист бръшлян от оградата на съседния имот, разтърка го между пръстите си и вдъхна дълбоко аромата му.

Къщната врата се отвори и на прага застана лорд Хю. Преди да поеме по пътеката, той се обърна и размени няколко думи с някого във вътрешността на къщата.

Тайлър хукна обратно към кръчмата. Едва успя да се настани на пейката и да протегне крака, когато иззад ъгъла се появи господарят му. Придал си равнодушно изражение, мнимият слуга размишляваше усилено. Само след пет минути езда камъчето в копитото на коня щеше да му причини силни болки. След пет минути щяха да са в подножието на хълма. По това време улиците гъмжаха от хора, пазарите се разтуряха, кръчмите започваха да се пълнят с шумни и жадни посетители, най-вече гребци от реката. Много скоро градските порти щяха да се затворят и да прозвучи сигналът за вечеря. Никой нямаше да обърне внимание на коня, който щеше да се изправи на задните си крака в тъмната уличка и да хвърли ездача от гърба си.

Лорд Хю махна на слугата си и Тайлър скочи. Походката и позата му издават облекчение, каза си предателят, момчето явно е по-добре.

Без да се бави, той отвърза конете.

– Всичко наред ли е, милорд?

Погледът, с който го удостои лордът, беше дистанциран, съсредоточен и потвърди предположението му.

– Всичко наред ли е, милорд? – повтори с леко колебание той. Хю

кимна сериозно.

– Да – отговори рязко той. – Да вървим, че става късно. – И се метна на седлото с едно-единствено гъвкаво движение.

– Един момент, сър! – Тайлър се наведе към стремето, скрил ножа в дланта си. – Ремъкът се е извъртял.

Хю извади крака си от стремето и Тайлър го дръпна назад. Вниманието на лорда беше другаде и той изобщо не забеляза какво се вършеше. Сега трябваше да се прибере вкъщи, макар че домът му беше последното място, където би искал да бъде.

Препуснаха надолу по хълма Лудгейт. Хю беше потънал в мислите си. Робин беше по-добре. Инстинктът му подсказваше, че синът му ще оцелее. Изтръгнат от отровната атмосфера на къщата в Холборн, той видимо се подобряваше. Сега пред баща му стоеше друга дилема. С брака му беше свършено. Докато Гуинивър живееше в къщата му, той нямаше да посмее да доведе Робин. Макар все още да нямаше убедително доказателство за участието ѝ в отравянето на сина му, той вече не се нуждаеше от доказателства. Никой освен нея нямаше мотив да убие Робин. Миналото ѝ и обстоятелствата говореха против нея. Значи той трябваше да се отърве от жена си. Но как?

Може би да я издаде на лорд-пазителя на печата? Кромуюел щеше да се зарадва и бързо да вземе нещата в своя ръце. Щеше да я екзекутира, но и да обяви брачните договори за невалидни. Още от самото начало намерението му беше да си присвои имуществото на богатата вдовица. Хю щеше да получи възнаграждение, което щеше да бъде от полза за Робин, но нямаше да подобри собственото му положение.

Да поискаш смъртта на едно невинно дете – за него това беше толкова отвратително, че можеше да изпитва само погнуса към жената, за която се беше оженил. Но той не искаше главата ѝ, защото смъртта ѝ нямаше да му донесе нищо, освен това мисълта да направи момиченцата ѝ сираци му беше непоносима. Не, той щеше да свърши необходимото сам и да се погрижи жена му никога вече да не причинява зло на близките си хора. Щеше да я затвори в Дербишайър. Оттам тя не беше в състояние да вреди на него и сина му. Щеше да я затвори в дома ѝ в Малори Хол и да постави охрана от свои хора. Отсега нататък тя щеше да живее практически като пленница.

Какво друго би могъл да стори?

Когато конят му се подхлъзна по покрития с нечистотии калдъръм, той стегна юздите по-грубо, отколкото беше свикнало животното, и то изцвили тревожно. Хю продължаваше да се взира мрачно пред себе си,

без да забелязва гъстата навалица наоколо.

– В тази посока ще се отървем от тълпата, милорд. Мазният глас на Тайлър го изтръгна от мислите му.

– Какво? – Той последва посоката, която му бе посочил слугата и видя тясна уличка отляво. – Ах, да! Проклетите тълпи! – Обърна коня си, изведе го от навалицата и го насочи към уличката.

Тайлър го последва с понито си. Конят на Хю отново изцвили тревожно и вдигна задния си крак. В този момент Тайлър го удари с все сила по задницата с камшика си, животното се стресна и се вдигна на задните си крака. Разрязаният ремък се скъса, седлото се измести настрана. Хю падна на земята, единият му крак беше все още в стремето. Конят се втурна напред на три крака и предното му копито мина на сантиметри от главата на господаря му.

Хю се претърколи настрана, освободи стъпалото си от стремето и повлече след себе си седлото. Нараненото и раздражено животно удари с предните си крака по мръсната земя и стъпи право върху протегнатата ръка на Хю.

Лордът изрева от болка. В същия момент Тайлър скочи от понито си, стиснал в едната си ръка камшика, а в другата – нож. Той изплюща с камшика по голия гръб на коня, който отново се надигна на задните си крака и обезумял от болка и страх, замята крака на всички страни в тясната уличка.

Хю осъзна, че трябваше по най-бързия начин да скочи на крака и да избяга колкото се може по-далече от обсега на подивелия жребец. Дясната му ръка беше безполезна. Той направи кълбо във въздуха, после се сви и изведнъж се стрелна нагоре. Тайлър се хвърли към него с нож, насочен към гърдите му. Ритникът на Хю го улучи в слабините. Убиецът изпищя, но продължи нападението си. Острието блесна и закачи Хю, който в последния момент успя да се отдръпне, само за рамото.

Лордът нямаше възможност да извади мечта си от ножницата, която висеше отляво на колана му. Дясната му ръка беше ранена, а мечът беше твърде тежък и труден за употреба с лявата. Когато Тайлър отново го нападна, той изпрати кратка молитва към небето и се скри под корема на коня си. Едното предно копито го улучи леко в рамото, но той все пак успя да се промъкне и сега побеснелият кон беше между него и Тайлър.

Хю се метна на голия гръб на коня, обърна го сърчно и го насочи право срещу Тайлър. Предателят падна под копитата на обезумялото животно, надавайки ужасяващи викове, и то го стъпка безмилостно, с

разширени от дива омраза ноздри, оголени зъби и пяна по муцуната. Хю не направи опит да го спре.

Полудял от болката в копитото си, жребецът отново и отново се надигаше на задните си крака, но Хю все пак успя да го изведе до края на уличката, оставяйки изтерзаното тяло на врага си в калта и нечистотиите. Стигнаха до площада, който беше пълен с хора. Около кладенеца стояха десетки мършави деца в окъсани дрешки, с дървени кофи в ръце. Нито едно не се учуди на появата на ранения мъж върху запенен кон.

Хю стегна юздите и се наведе към главата на животното, започна да го милва и да му говори успокоително. Но посмя да слезе едва след като жребецът се успокои напълно. Продължавайки да го успокоява с нежни думи, той прегледа подковите му и намери острото камъче. Опря копитото на вдигнатото си коляно, задържа го внимателно с ранената си ръка и с върха на камата си извади камъчето от зачервената, възпалена плът. След това хвана юздите със здравата си ръка и поведе куцащия кон към дома си.

Тайлър! Ето го доказателството! Гуинивър беше назначила Тайлър на работа в къщата му. Гуинивър и Кроудър... Тайлър се беше качил на горния етаж и беше напръскал стаята на Робин с отрова... Тайлър беше напълнил лампата с масло... Тайлър се бе погрижил за коня му...

В сърцето му нахлу неудържим гняв. Той откъсна раздрания си ръкав, за да погледне раната в рамото си. Тя беше дълга, но повърхностна и кръвта вече засъхваше, но ножът вероятно е бил отровен. Тайлър сигурно беше взел тази предохранителна мярка. Дясната му ръка пулсираше от болка. Той стисна здраво зъби и опипа раненото място със здравата си ръка. Кожата беше зачервена и подута, но май нямаше нищо счупено. Само дето болката беше толкова силна, че му се гадеше и по челото му избиваше пот. Болеше го и рамото, където го бе улучило копитото.

Гневът му непрекъснато нарастваше и накрая прогони изцяло трезвото размишление. Той я обичаше, а тя го омагьоса, разпростря мрежите си върху него и го улови като нещастен паяк. А след това се опита да го унищожи, както бе унищожила и другите си мъже, които също като него се бяха оплели в копринените ѝ мрежи.

Хю измени пътя до дома си в мъгла от гняв и отчаяние. Отведе коня в обора и нареди на уплашените ратаи да лекуват копитото с хладни компреси. След това влезе в къщата.

Гуинивър беше в кухнята и говореше с Кроудър, когато Хю се появи откъм обора. Като го видя, лицето ѝ побеля.

– Какво се е случило, за бога? Нещо с Робин ли?

– Ела с мен – изръмжа той, без да движи устните си. Сграбчи китката ѝ и тя видя раната на рамото му. Погледът ѝ се плъзна към подутата длан на дясната ръка, скрита в отвора на жакета му.

– Всемогъщи боже! Какво се е случило, Хю? – пошепна ужасено тя, обзета от мрачно предчувствие.

– Ела с мен – повтори със същия тон той и буквално я повлече след себе си.

Тя го последва мълчаливо по задната стълба, докато се озоваха в общата си спалня. Там той я пусна, като че ръката ѝ беше отвратителна змия, и отиде в другия край на помещението.

– Нещо с Робин ли? – повтори с пресекуващ глас тя. В гърлото ѝ бе заседнала буца.

– Преди да махна Робин оттук, той е бил отровен – изфуча насреща ѝ Хю. – От твоя наемник!

Гуинивър поклати глава като замаяна.

– Не... не, какво говориш? Какъв наемник?

– Тайлър! – процеди през зъби той. – Тайлър! Ти го назначи в дома ми, ти доведе убиеца при сина ми! Ти нае мъжа, който за малко не ме уби!

– Тайлър? – Гуинивър продължи да клати глава като автомат. В широко отворените ѝ очи се четяха страх и объркване. – Не разбирам за какво говориш, Хю.

Той направи крачка назад и тя се сви като ударена под дивия гняв в погледа му.

– Спестете си лъжите, мадам! Познавам ви. Най-после познавам истинското ви лице. Робин ще оцелее, аз също. – Той се обърна, грабна една свещ и я запали от една цепеница в камината. След това взе бутилката от нощната масичка, извади тапата със зъби и изля съдържанието върху раната на рамото си.

– Вземи това и обгори раната! – Той ѝ подаде горящата свещ. – Имам основание да предполагам, че камата на съучастника ти е била отровна. Изгори раната! – И пхна мократа си ръка пред лицето ѝ.

– Хю, престани! – извика отчаяно тя. – Ти не си на себе си!

– По дяволите, прави, каквото ти казвам! Знам кой съм, знам и ти каква си. Веднага изгори раната!

Гуинивър взе свещта и кимна примирено. Той беше полудял. Трябваше да се подчини.

– Първо трябва да я почистя – осмели се да възрази тя.

– Не, в никакъв случай! Изгори раната! Сега, веднага!

– Добре, ще го направя. Сложи ръка на масата.

Той го направи и тя поднесе пламъка към раната, прокара го по цялата ѝ дължина. Когато алкохолът се запали и косъмчетата по кожата му пламнаха, помещението се изпълни с миризма на обгорена плът. Лицето му позеленя, брадичката му се разкриви, а устата толкова се сгърчи, че почти изчезна. Ръката му обаче остана неподвижна. Гуинивър вършеше работата си, без да го погледне и без да се плаши от делото си. Решена да отиде докрай, тя изчака, докато синьото пламъче на алкохола угасна и останаха само черни ръбове.

– Ето – прошепна най-после тя. – Доволен ли си сега?

Ноздрите му трепереха, вените на слепоочията му пулсираха, кожата около устата му беше побеляла. Той взе чиста ленена кърпа от масата за миене, уви я около изгорената ръка и се опита да я върже със зъби и с помощта на смачканата си ръка.

Гуинивър не направи опит да му помогне. Не смееше да се доближи до него.

– Какво стана с ръката ти? – Тя искаше да не показва страха си, искаше да говори спокойно и овладяно, да го успокои по някакъв начин. Не искаше да се страхува от този луд непознат.

Хю я удостои с поглед, изпълнен с дълбока омраза, и не отговори.

Тя преглътна и пое дълбоко въздух.

– Позволи ми да намажа раната с мехлем и да я превържа.

– Никога вече няма да се доближиш до мен! – изсъска той. – Никога вече!

Тя го погледна с безкрайна тъга. Той беше обезумял. Заговори му бавно и ясно, изброи фактите, за да изключи всяка заблуда.

– Ти вярваш, че съм се опитала да отровя Робин? Ти вярваш, че Тайлър те е нападнал по моя заповед, за да те убие? – Той трябваше да разбере колко абсурдни бяха обвиненията му. Чувайки ясните, кратки формулировки, той трябваше да проумее, че това не може да е истина. Да осъзнае, че отчаянието и страхът за живота на сина му бяха замъглили разума му.

Той я погледна със същата дълбока омраза.

– Откакто имах глупостта да се ожена за теб, станаха три покушения върху живота ми!

Обзе я отчаяние. Как да го убеди? Какви думи да избере?

– Но аз те обичам, Хю! – Гласът ѝ трепереше.

Той вдигна ръце, сякаш искаше да се предпази от нея, да я задържи

далече от себе си.

– Ти лъжеш! Но бог ми е свидетел, че аз наистина те обичах! А сега се махни от живота ми! Не искам да те видя никога вече. Утре ще потеглиш за Дербишайър!

Гуинивър се олюля. Изправена пред това брутално обвинение, пред дивата увереност в погледа му, тя разбра, че той никога не беше вярвал в невинността ѝ. Беше допуснал любовта – или плътската страст, каквото и да беше, да подкопаят увереността му, че тя е виновна за смъртта на Стивън.

Гуинивър направи последен опит, макар да знаеше, че е безполезно. Колкото можеше по-спокойно, тя обясни:

– Ти каза, че за такова пътуване е вече много късно. – Ръката ѝ неволно се вдигна към гърлото. Светът ѝ бе рухнал. Мъжът, когото обичаше, се беше превърнал в зъл, ослепял от гняв непознат. Тя знаеше още от самото начало, че той притежаваше корава, непоколебима страна от характера си, но никога не беше очаквала подобно поведение.

– Въпреки това ще тръгнете още утре. Дъщерите ти ще яздят на възглавници зад моите хора, за да не спирате толкова често. При бърза езда ще стигнете до целта още в началото на декември, преди първия сняг. Този път няма да имаш каруци с луксозни вещи. Слугите ти ще спазват темпото, което ще налагат моите хора. Ескортът, който ще ти дам, ще остане в Малори Хол да те пази.

– Значи ще бъда затворница? – попита тя и лицето ѝ преbledня още повече.

– Да, правилно си схванала – отвърна студено той. – Няма да напусках Малори Хол без мое съгласие.

– А децата ми? – Без да съзнава какво прави, тя сложи ръка на корема си. – И те ли ще са затворници?

– Щом тръгват с теб, значи са длъжни да спазват условията, които са ти наложени. Ако искаш да им спестиш затворничеството или опасностите и мъките на пътуването, можеш да ги оставиш при мен. Бъди уверена, че няма да ги карам да плащат за греховете на майка си.

Гуинивър се обърна към прозореца. Не искаше Хю да види дивия ужас в очите ѝ. Вече не можеше да каже нищо, не можеше да стори нищо. Хю я бе осъдил и проклед. Но даже да успееше да го убеди в невинността си, тя не искаше да живее повече с мъж, който я смяташе способна да извърши такива ужасни дела.

– Моите деца тръгват с мен – отговори тя и добави едва чуто:

– Всички мои деца.

Застанала с гръб към него, тя беше изправена и грациозна както винаги, с гордо вдигната глава, опънати рамене, скръстила ръце пред гърдите си. Тази грация, тази елегантност и красота... само жалка обвивка! – помисли с безсилна ярост той. Прекрасна обвивка, която умело криеше безсрамна алчност и празна душа!

– Да бъдеш готова за тръгване на разсъмване – заповяда рязко той. – Когато се върна, не искам да те заваря в къщата си. – Той излезе от спалнята и затръшна вратата зад гърба си.

Несъзнателно поглаждайки корема си, Гуинивър остана неподвижна на сред помещението. Откакто в живота ѝ беше влязъл Хю дьо Босер, тя бе изпитала отчаяние; сега обаче съзнаваше, че не е знаела какво означава истинско отчаяние. В нея зееше черна пропаст. В момента не беше в състояние да чувства или да върши нещо. Беше изоставена, без надежда, без бъдеще.

Гуинивър не знаеше колко време бе стояла така, не забеляза и как сенките се удължиха и потъмняха. Накрая чу звънките, загрижени гласчета на децата пред вратата. Те я викаха, чукаха и тя дойде в съзнание. Потребностите на децата отново ѝ вдъхнаха сила. Трябваше да се погрижи за тях, както винаги беше правила.

Отиде до вратата и отвори.

– Чукаме от цяла вечност, мамо – оплака се веднага Пипа. – Не ни ли чуваш?

– Не, мила, съжалявам, но се бях замислила – отговори тя и леко дръпна плитката на немирната си дъщеря. – Налага се да напуснем тази къща, и то бързо. Би ли отишла да кажеш на Тили и Кроудър, че трябва да дойдат при мен?

– Но защо трябва да се махнем оттук, мамо? – попита недоволно Пипа. – Нали щяхме да останем до Коледа и Празника на тримата крале?

– Заради Робин ли? – попита Пен и в лешниковите ѝ очи блесна тревога.

– Отчасти – отговори уморено майката. – Лорд Хю и аз постигнахме съгласие, че най-доброто за нас е да се махнем от тази къща, за да не се заразите и вие. Напускаме къщата, защото съществува вероятност въздухът да е отровен.

– Това е нещо като чумата, нали? – попита Пипа с разширени от любопитство очи.

– Няма нищо общо с чумата – отговори сериозно Гуинивър.

– Робин е вече по-добре, но преди да знаем от какво е бил болен, не

мога да рискувам да ви оставя тук. Затова ще отидем в друго жилище.

– Ще ида да кажа на Кроудър – извика възбудено Пипа. – Той ще се зарадва. Чух как каза на Грийни, че му е дяволски трудно да работи с мастър Милтън. А пък Грийни му отговори, че напълно го разбира. Пен да доведе Тили! – С тези думи тя се втурна към вратата.

– Какво ще правим сега, мамо? – попита голямото момиче и в очите му блесна загриженост. – Наистина ли Робин е по-добре?

– Да, мила, Робин ще оздравее и всичко ще бъде наред.

– А лорд Хю ще дойде ли с нас? – продължи с въпросите Пен.

– Не – отговори майката. – Ще остане с Робин.

– Но ти си му жена. Трябва да бъдеш до него, да го подкрепяш.

– При тези необикновени обстоятелства съм длъжна да се погрижа първо за вас – обясни търпеливо Гуинивър. – Хайде, иди да доведеш Тили. Трябва да решим какъв багаж да вземем. Няма да носим тежки неща, защото ще пътуваме бързо.

Пен се поколеба и погледна майка си, но не посмя да зададе въпроса, който очевидно я измъчваше.

– Иди да доведеш Тили – повтори спокойно Гуинивър. Лицето на момичето не се разведри, но то кимна послушно и излезе. Гуинивър пристъпи към тоалетната масичка, където стояха ковчето й със скъпоценности и дръвчето за накити. Вече беше способна да разсъждава трезво. В никакъв случай нямаше да се подчини на волята на обезумелия си мъж и да заживее доброволно като изгнаница. Щеше да напусне Хю, но нямаше да изложи себе си и децата си на мъките на пътуването до Дербишайър, както й беше заповядал той. Децата никога нямаше да разберат подбудите й.

Трябваша й пари, за да живее. Вече не можеше да разполага с доходите от имотите си, но имаше скъпоценностите си, а те струваха цяло състояние. Кроудър щеше да продаде или да заложил бисерите й. Освен това имаше парите, които беше взела за пътуването до Лондон. Тя стисна здраво зъби. Съпругата на лорд дьо Босер съвсем не беше без средства, каквото и да си въобразяваше той. Макар че беше унищожил щастие и душата й, той не беше в състояние да прекърши волята й, нито да й отнеме независимостта.

– Какво чувам, миличка? – попита възбудено Тили, която влезе шумно в стаята. – Пен каза, че трябва да заминем.

На прага застана мрачният Кроудър. Пипа мина покрай него и се спусна към майка си.

– Да, след около час. Разбира се, ако успеем да се приготвим. –

Гуинивър се обърна и вдигна сапфирената си огърлица. Видя Пипа и продължи по-рязко, отколкото ѝ се искаше: – Пипа, не съм те молила да се върнеш с мастър Кроудър. Върви в стаята си и събери дрехите, които ще вземеш за пътуването.

– Искях само да науча къде отиваме.

– Ще ти кажа, когато му дойде времето! – Този тон не търпеше противоречия и Пипа се оттегли обидено.

Гуинивър се опита да се усмихне, но устните ѝ трепереха силно, а очите и бяха пълни със сълзи.

– Какво става, сърчицето ми? Какво се е случило? – Тили се втурна към нея и я прегърна. – Кажй всичко на своята Тили. – Тя я потупа по гърба, както беше правила още когато Гуинивър беше дете. Кроудър остана на прага, но докато слушаше разказа на Гуинивър, лицето му все повече помрачняваше. Тя изля мъката си пред хората, които бяха най-близките ѝ приятели, които ѝ служеха вярно и сега бяха на нейна страна и я защитаваха.

– Мили боже, как може да твърди такива глупости! – извика възмутено Тили. – Сега ще ида да се разправам с него. Само почакай!

Гуинивър изтри сълзите си и поклати глава.

– Не, Тили, няма нужда. Ние си отиваме – доброволно! – Тя се обърна към гневния Кроудър: – Засега ще останем в Лондон. Имам нужда от време, за да реша как да се справим със ситуацията. Ще намериш ли подходящо убежище? Няколко стаи в пансион или частен дом?

– Не можеш да отседнеш в някой хан! – извика Тили и ужасено вдигна ръце. – Не и с момичетата! Не знаеш ли какво се върши на такива места? А Пипа е способна на всичко.

– Мисля, че мога да уредя нещата, мистрес Тили – прекъсна я спокойно Кроудър. – Сестрата на готвача има пансион в Мурфийлдс, спокойно и приятно място извън града. Той ме увери, че дамата е уважавана и отговорна личност. Наскоро ми се оплака, че е загубила наемателите си и сега не знае как ще изкара зимата.

– Там ще има ли място за всички ни?

– Мисля, че да, милейди. Да отида ли да се погрижа?

– Да, бъдете така добър. Искам да тръгнем най-късно след два часа. Ще вземем само най-необходимото, дрехи и спално бельо. Щом си изясня как ще живея по-нататък, ще си устроим свое домакинство. – Тя се сети за книгите си, но побърза да прогони тази мисъл. Сега нямаше време да ги опакова. Извади от ковчето си кожена кесия и я подаде на Кроудър. – Ще наемем квартирата за един месец. В момента не мога да

права дългосрочни планове.

– Да, мадам. – Той пхна кесията в джоба на палтото си. – Ще се върна след час. – Докато бързаше навън, от всяка бръчица на мършавото му лице се излъчваше възмущение.

– Всемогъщи боже! – извика Тили, щом останаха сами. – Какво нещастие! Бедното ми момиче! – Тя отново прегърна питомката си. – Готова съм да му изтръгна черното сърце. Да мисли такива неща за моята Гуинивър!

Младата жена се остави в ръцете на старата си бавачка. В тази ситуация само Тили можеше да я утеши, да ѝ вдъхне смелост. Тази смесица от отчаяние и гняв ѝ беше непоносима. Тя будеше у нея желанието да изличи всеки спомен за Хю – макар че сърцето ѝ копнееше за любовта му, за усмивката и нежността му, за пламтящата му страст.

Как щеше да живее без него?

Но не можеше да живее и с него. Трябваше да се погрижи за себе си и за близките си – както беше правила винаги досега. Нямахме да се крие от него, нямаше да запази в тайна изчезването си, нямаше да покаже, че се страхува от него. Като неин съпруг той имаше право да се противопостави на независимостта ѝ; но щеше да му се наложи да използва насилие, за да ѝ я отнеме – а Гуинивър много добре знаеше, че Хю няма да го направи. Или поне си въобразяваше, че знае. Преди днешния ден щеше да бъде сигурна в това. Но днес го опозна от другата му страна, която срути досегашните ѝ убеждения. Ала сега не беше време за такива размишления. Първо трябваше да се махне оттук.

– Няма нищо, Тили – отговори окуражително тя. – Стига сме плакали. Имаме много работа, а и не искам момичетата да разберат какво се е случило. Искам да им спестя мъката...

– От Пен няма да можеш да го криеш още дълго – предрече Тили и започна да изважда дрехите от шкафа. – Това е позор! Още повече в твоето състояние!

– Значи знаеш – прошепна Гуинивър. Това не я учуди. Тили винаги беше осведомена за тези неща.

– Да, естествено – отговори с усмивка Тили. – Ти за каква ме мислиш?

Гуинивър не отговори на този реторичен въпрос, а се зае да разпределя нажитите си.

27.

Джак Стедмън остави канчето си с бира върху мазния плот на масата в „Пристанищното куче“ и изтри с ръкав пияната от мустаците си, без да изпуска от поглед Уил Малфой, който му разказваше за случилото се през изминалата нощ.

След завръщането си Уил трябваше да търси Джак в продължение на цял час, тъй като лейтенантът се беше оттеглил в една отдалечена кръчма. И сега му разказваше приключението си с отмерен тон, с всички подробности. Описа му как търсеният човек бил свален от лодката си на разсъмване на водната стълба в Гринич. Лодката му още се люлеела по вълните, когато Уил пристигнал със своята.

– Лодката беше на лорд-пазителя на печата, сър – обясни Уил. – Гребците веднага я познаха. Лорд Кромуел я държал на стълбата в постоянна готовност и я използвал за важни работи.

– Значи нашият приятел е бил гост на лорд Кромуел – размишляваше на висок глас Джак. – И то важен гост, след като е използвал лодката му. – Той прокара пръст по устата си.

– Е, това не знам, сър – отговори замислено Уил. – Говорих с гребците, които бяха ужасно ядосани. Негодникът не им дал нито стотинка и те здравата го ругаеха. Но аз останах по-скоро с впечатлението, че той е слуга, който чака заповед от господаря си.

Значи не гост, а слуга. Лорд Хю сигурно щеше да се заинтересува от разказа на Уил. Джак вдигна поглед към опушения таван.

– Защо се забави толкова? Вече минава десет, а ти ми каза, че нашият човек бил свален в Гринич на разсъмване.

– Да, но се появи отново едва вечерта – разказа Уил. – Реших, че трябва да открия какво възнамерява да прави. Стори ми се най-добре да се помотая наоколо и да разузная каквото мога.

– Ти си дяволски упорит момък, Уил – отбеляза с усмивка Джак. – Сам вземаш решенията! Сам си даваш заповеди!

– Не обичам половинчати неща – отговори спокойно войникът. – Намерих нашия човек в една кръчма, беше доста пиян. Изпразнихме заедно две-три чаши ейл, но той мълчеше като пън.

– Нали е човек на лорд-пазителя на печата! Ако проговори, ще се прости с живота си – отбеляза Джак.

– И аз така си помислих. Той трепереше от страх, непрекъснато се

оглеждаше, потеше се ужасно и подскачаше и при най-малкия шум. Никой не смееше да се доближи до него. Хората го отбягваха като чумав. Беше направо страшно, Джек – по едно време повярвах, че и мен ме гледат като чумав, затова го оставих да се поти и излязох навън. Той излезе точно в полунощ, налян до козирката, и се качи на кораба, където очевидно го очакваха – това е последното, което видях. Корабът потегли с прилива в пет.

– Накъде?

– За Франция. – Уил се изплю на пода. – Хубаво корабче, подвижно и бързо. Казаха ми, че било между най-добрите съдове на лорд-пазителя на печата. Освен това разбрах, че с него пътували шпионите му. Почерпих в няколко кръчми, но никой не пожела да си отвори повечко устата.

– Никой разумен човек не би издал тайните на лорд-пазителя на печата.

– Ще разкажете ли всичко това на лорд Хю?

– Да, разбира се. Ти свърши добра работа, Уил. Той сигурно ще пожелае да те види лично.

Уил изглеждаше доволен.

– Тогава отивам да поспя. Цяла нощ бях на крака. А може и да си потърся нещо по-така – добави многозначително той.

– Ако искаш да посетиш къщата на другия бряг, вземи си свободен ден за утре. – Джек се ухили и се почеса по носа.

– Може би да, а може би и не – отговори със същата усмивка Уил. – А сега ви желая лека нощ, сър!

– И на теб лека, Уил!

Джек седя още дълго пред чашата си. Лорд Хю не му беше казал нищо за събитията в къщата. Първо беше заболял мастър Робин и бащата го беше изнесъл от къщата. След това господарят, мрачен като облак, беше заповядал на лейтенанта си да събере ескорт за Дербишайър, който щял да потегли на следващата сутрин с жена му и момичетата. Той не бе дал обяснение нито за тази странна заповед, нито за раните по ръцете си. Освен това Джек беше узнат, че конят на господаря бил окуцал, а когато самият лорд Хю го завел в обора, изглеждал ранен и измъчен – и по-страшен от всякога.

Джек вече беше събрал ескорта и бе дал заповедите си; а после избяга от суетнята и бъркотията в оборите и се скри в „Пристанищното куче“, където го намери Уил. На всичкото отгоре и Тайлър беше изчезнал. Не че Джек имаше особено високо мнение за него. Новият му изглеждаше твърде мазен. И непрекъснато се мушеше някъде. Ето ти още

една загадка...

Джак хвърли една монета на масата, стана и намести меч на кола на си. Лорд Хю му бе казал къде да му изпрати вест, щом лейди Гуинивър и ескортът ѝ потеглят; но според Джак господарят му нямаше да има нищо против, ако отидеше при него още сега и му разкажеше какво бе узнал от Уил.

Лейтенантът препусна към хълма Лудгейт, винаги по средата на улицата, с гол меч в ръка. Щом стигна целта, той се озова пред десетина притиснати една към друга малки къщи. Вторият най-добър кон на лорд Хю беше вързан за ябълково дърво в една от малките градинки. Въпреки късния час през прозореца се процеждаше мътна светлина, а от комината се издигаше дим.

Джак завърза коня си в градината и почука на вратата с дръжката на меч.

Резето се вдигна със скърцане, вратата се отвори и на прага застана лорд Хю с меч в ръка, сякаш очакваше нападение.

– Джак! Какво се е случило, по дяволите?

– Нещо, което трябва веднага да узнаете, сър. – Джак никога не беше виждал господаря си в такова състояние, дори и след най-тежките сражения. Очите му тъмнееха, сенките под тях бяха почти черни, устата беше опъната в тънка линия, тенът на лицето му беше сивкав и повехнал.

– Как е мастър Робин? – попита Джак, без да крие загрижеността си.

– По-добре, благодаря. Влез вътре. – Хю отстъпи назад и отвори вратата по-широко.

Джак влезе в къщата. Робин лежеше на сламеник в ъгъла, а на втория сламеник пред огъня спеше възрастна жена, завита с тънко одеяло.

Хю седна на столчето до постелята на момчето и посочи на Джак другото столче. След това посвети вниманието си на болния си син – намокри една кърпа с лавандулова вода и изтри потното му чело.

– Температурата спадна – съобщи той. – Слава богу, Робин ще живее!

– Слава на бога – повтори Джак и огледа малкото помещение. Въпреки добрата новина тук царуваше погребална атмосфера. Лорд Хю изглеждаше измъчен, сияещото синьо на очите му беше помръкнало. Едното рамо и дланта на другата ръка бяха превързани. Раните очевидно му причиняваха болки, но не беше само физическото страдание. Мъката му идваше отвътре.

– Уил Малфой се върна, сър.

– Така ли? Къде се е мотал досега? – Хю изобщо не се заинтересува от информацията.

– Според него човекът, когото трябваше да проследим, е бил слуга на лорд-пазителя на печата.

В първия момент Хю не реагира, после бавно вдигна глава и втренчи поглед в лейтенанта си. Ръката му остана върху челото на Робин.

Джак предаде разказа на Уил.

– Според него мъжът треперел от страх – обясни той. – Непрекъснато се оглеждал, а хората го избягвали. Уил седнал да пие с него, но те започнали и него да гледат като прокажен, затова се измъкнал и по-късно проследил как дебелакът се качил на кораб за Франция.

– Сигурен ли е, че корабът е на Кромуел? – Хю отново посвети вниманието си на Робин, който стенеше и се опитваше да махне кърпата от челото си.

– Съвсем сигурен, сър!

Хю повдигна сина си, за да му даде малко вода, после изтри устата му и го зави до брадичката.

Джак седеше и чакаше. Несигурността му нарастваше с всеки миг. Господарят му изглеждаше така, сякаш изобщо не беше схванал смисъла на казаното.

Но Хю беше чул всичко и бе осъзнал значението му. Но каква полза да го научи чак сега? Мисълта му работеше, проверяваше, търсеше противоречия. Който беше на служба при лорд-пазителя на печата, действаше само по негова заповед. Мъжът, който се опита да го предизвика в галерията, не остави впечатление, че работи по чужда поръка. Но от друга страна, лорд Кромуел имаше свои хора навсякъде. Фактът, че непознатият се беше качил на негов кораб, не беше непременно доказателство. Кромуел предоставяше корабите си на приятели, познати, почетни гости. Когато беше в настроение, той можеше да бъде великодушен.

Възможно ли беше да се е заблудил? Възможно ли беше Гуинивър да няма нищо общо с отравянето на Робин и покушенията върху него? Но Тайлър беше неин човек. Тя и Кроудър го бяха довели в къщата му.

Надежда окрили мислите му и сърцето му заби по-силно. Но не посмя да повярва в щастието си. Изключено беше да се е излъгал. Много факти говореха срещу нея – миналото ѝ, мотивите ѝ. Трябваше да разсъждава трезво, не биваше да си вади прибързани заключения. А би дал цяла година от живота си, ако надеждите му се окажеха истина.

Припомни си мъжа, който го беше нападнал в деня на сватбата му в онази тъмна уличка. Нали той беше споменал, че изпълнява чужди заповеди. Припомни си и как го бяха оставили да пукне на улицата, защото никой не беше посмял да се доближи до него. Ако убиецът е бил един от агентите на лорд-пазителя на печата, които дебнеха по улиците в тази част на Лондон в служба на господаря си, беше твърде възможно местните хора да са го познавали и да са били доволни от смъртта му. Хю знаеше, че народът се страхуваше от Кромуел и го мразеше.

Той затвори очи и силно разтърка слепоочията си.

Джак усети веднага промяната в господаря си. Лорд Хю изведнъж се изправи, кожата му се опъна, лицето му доби цвят.

– Днес чух, че и новият слуга е изчезнал – проговори Джак в напрегнатата тишина. – Тайлър ли се казваше...

– Знаем. – Хю бавно отвори очи. – Ще го намериш в най-тъмната уличка в подножието на Лудгейт. – Погледът му издаваше трескав размисъл. Сигурно трупът на Тайлър още беше там. Надали някой си беше направил труда да го вдигне. Твърде възможно беше да намерят у него някакво доказателство. Междувременно Робин беше заспал, дишането му беше спокойно и равномерно. Гласнат от внезапен импулс, Хю скочи.

– Джак, трябва веднага да го намерим. Може би мъртвецът ще ни каже нещо.

– Прав сте, сър – съгласи се Джак, макар да не разбираше нищо. – Но как така знаете къде е той?

Хю посочи превързаните си ръце.

– Тази сутрин едва не ме прати в ада.

Той отиде до сламеника пред огъня и се наведе към спящата жена.

– Марта, трябва да свърша някои неща. Излизам. Робин спи спокойно. Ще се върна късно.

Старата жена веднага се събуди, седна в леглото и огледа Джак с меко любопитство, след което кратко му кимна. Той ѝ отговори с учтив поклон.

Марта отметна завивката и докуцука до постелята на Робин. Наведе се над него и попипа челото и ръцете му.

– Да, милото момче прескочи трапа! Но преди да се върне вкъщи, трябва да опушите стаята му със сярата, и дрехите му, и всичко, до което се е докосвал. Най-добре е да изхвърлите всички непотребни вещи. Не знам каква е била отровата, но може би още действа. Смъртоносна отрова, това е сигурно!

Хю кимна в знак на съгласие.

– Ще го взема след няколко дни. Смятам да го настаня в друго помещение. – Той взе наметката си. – Да вървим, Джек.

Двамата възседнаха конете си и се спуснаха мълчаливо по склона на Лудгейт. Джек не правеше опити да задава въпроси, тъй като знаеше, че няма да получи отговор.

По едно време Хю дръпна юздите на коня си и се огледа търсещо. Сутринта беше толкова потънал в мислите си, че не бе запомнил откъде минаха. Беше забелязал само навалицата и машинално последва предложението на Тайлър да завият в страничната уличка.

От подножието на хълма се отделяха няколко тъмни и влажни улици.

– Да тръгнем по тази! – Хю посочи с камшика си лявата, която му се стори позната. Може би Тайлър вече не беше там, макар че в този град никой не си правеше труда да отнася мъртъвците.

Ако убиецът беше слуга на лорд-пазителя на печата, господарят му сигурно беше заповядал да го потърсят... Сърцето му отново направи скок и той трябваше да си заповяда да разсъждава трезво. Дори да беше останал в уличката, мъртвият сигурно беше вече ограбен и възможното доказателство за връзката му с Кромуел бе изчезнало. А как да повярва в невинността на Гуинивър без сигурни доказателства?

Двамата извадиха мечовете си, слязоха от конете и предпазливо навлязоха в уличката, която се простираше пред тях тъмна и негостоприемна. Изминаха няколко метра и Хю забеляза тъмна купчина на земята. Посочи я с върха на меча си и пристъпи по-близо. Не смееше да се надява... и все пак да, това наистина беше Тайлър!

Джек го последва, търсейки в чантата на седлото си кремък и прахан. Двамата застанаха от двете страни на неподвижната фигура, без да отслабват бдителността си. Тайлър лежеше с лице в уличната кал. Джек запали една борина и двамата коленичиха пред трупа. Не изглеждаше ограбен, но беше толкова жестоко смазан, че дрехите му бяха станали на парцали.

– Претърси джобовете му – заповяда тихо Хю и обърна трупа. Стисна здраво зъби, мушна ръка под окървавената риза и опипа тялото, докато Джек се занимаваше с дрехите.

Под подплатата на жакета пръстите му напипаха нещо твърдо.

– Я да видим – промърмори той и извади от защития вътрешен джоб кожена торбичка. Развърза шнуровете с треперещи пръсти и изсипа съдържанието в шепата си.

Джак приведе борината към ръката му. Видяха миниатюрен печат, какъвто носеха пътници – и шпиони. Хю го прегледа под трепкащата светлина.

– Печатът на Кромуел – проговори беззвучно той, за да скрие изблика на чувствата си. – Тайлър го е използвал, за да праща вести до господаря си и да заблуждава онези, които Кромуел е искал да заблуди. – Той прибра печата в торбичката, стегна шнуровете и я прибра в джоба си. Остана още малко на колене, отдаден на радостта, която го заливаше.

Джак оправи дрехите на мъртвия и отново го обърна по лице. Дватамата се огледаха бдително. Може би някой ги беше проследил? Никой не биваше да знае, че бяха познали Тайлър като агент на лорд-пазителя на печата. Тъй като шпионите на Кромуел обикаляха навсякъде из града, намирането на един от тях можеше да доведе до нощен арест или нож в гърба.

Джак умираше от любопитство, но не смееше да разпита господаря си. Хю все още стоеше пред мъртвия, втренчил поглед в гърба му.

– Сър? – Джак се поколеба. – Трябва да се махнем отгук...

– Да, да, разбира се. – Хю се потърси. Мътната светлина на звездите не стигаше до уличката. Тук миришеше на смърт.

Но въкъщи чакаше жена му. Сърдечната, любеща, невинна Гуинивър. Радостта му беше толкова голяма, че му се искаше да я изкрещи пред целия свят. Гореше от нетърпение да я притисне в обятията си, да се извини, че се е усъмнил в нея, да поправи стореното зло. Трябваше веднъж завинаги да прогони тъгата от очите ѝ. Тя го обичаше и сигурно щеше да му даде шанс. Нали сама му го каза! Щеше да го посрещне с радост и двамата щяха да сложат ново начало, без тъмни сенки помежду им.

– Да си вървим въкъщи, Джак – проговори тихо той. Пътят премина в мълчание, тъй като Хю непрекъснато пришпорваше коня да бърза. Скочи от седлото още щом влязоха в двора пред оборите и хвърли юздите в ръцете на лейтенанта си.

– Много ти благодаря за помощта, Джак! – Той се запъти с големи крачки към къщата.

На първия етаж беше тъмно. Е, не беше нужно да горят лампи или свещи, след като всички спяха. Хю запали една свещ от въглените в камината и изкачи на пръсти стълбата към господарските покои.

Под вратата на спалнята не се виждаше светлина. Той натисна бравата и влезе безшумно.

Огънят беше напълно угаснал. Хю веднага разбра, че нещо не беше наред и че бе станало нещо ужасно. Помещението беше празно. Не беше нужно да провери, за да е сигурен. Духът и близостта на Гуинивър липсваха. Всичко, което ѝ принадлежеше, беше изчезнало и спалнята му изглеждала гола и чисто мъжка както преди сватбата.

Той отиде до леглото, знаейки, че ще го намери празно. Нямахше ги нито меките завивки, нито копринените възглавници. Белите чаршафи сякаш му се ухилиха подигравателно в мрака.

Хю намери кремък и прахан и запали още една свещ. Гуинивър го беше напуснала. Но нима си беше отишла, без да му остави вест? Нима беше изчезнала от живота му, без да го удостои с една-едничка дума? Отчаян, той претърси стаята, обърна всички възглавници, прегледа празния шкаф, надникна под стомната и легена. Нищо. Нищичко.

Излезе в коридора и се втурна към стаята, където живееха момичетата и Тили. Вратата беше открената. И тази стая беше празна. Огънят беше угасен. Нямахше ги и котенцата, които го посрещаха със страхливо мяукане.

Скръстил ръце пред гърдите си, той застана наред стаята, треперейки от ужас. Започваше да осъзнава какво бе загубил.

Връзката му с Гуинивър беше започнала със смърт. Смърт беше опетнила любовта им с подозрения... с отровата, присъща на смъртта. Недоверие. Змия, която се хранеше от собствената си опашка.

Той я видя пред себе си, неподвижна, спокойна, обляна от златна светлина, докато слушаше злобните му обвинения. И отново я чу да му признава: „Аз те обичам, Хю.“

А той я отблъсна, обвини я, че е лъжкия и убийца. Обвини жената, която се беше отказала от всичките си притежания заради дъщерите си, че е отровила сина му...

Хю се отпусна със стон на леглото, в което бяха спали децата, зарови глава във възглавниците и затвори очи.

28.

– В Мурфийлдс, казвате? – Хю, който се беше облегал на перваза на камината и се вираше в буйно разгорелите се пламъци, се обърна бавно към мастър Милтън. В дълбоко хлътналите му очи отново светнаха живи искри.

– Да, милорд. – Управителят скри ръце в широките ръкави на палтото си. Денят едва започваше и в залата беше много студено, тъй като бяха запалили огъня само преди минути. Бяха го вдигнали от леглото, тъй като господарят искаше веднага да говори с него. Въпреки всичко лицето му издаваше важност и самодоволство, тъй като имаше да съобщи интересна новина.

– Малко преди да си легна, чух мастър Кроудър да разпитва готвача за пансиона, който сестра му държи в Мурфийлдс. Не си помислих нищо лошо, сър. Мастър Кроудър не спомена, че смятат да потеглят през нощта, в такъв случай изобщо не бих легнал – добави за свое оправдание Милтън, като че беше упълномощен да представлява господаря си в негово отсъствие и да попречи на лейди Гуинивър и свитата ѝ да напуснат къщата.

Той помълча малко и добави:

– Разпитах и в оборите. Тръгнаха са малко преди единайсет. Взели са само свои коне. Магистър Хауърд, мистрес Тили, мастър Кроудър, дори ловецът Грийни. Лейди Пипа каза на оборските ратаи, че въздухът в къщата бил вреден за тях и вие и майка им сте решили, че не бива и те да се разболеят като мастър Робин.

Милтън примигна развълнувано.

– Намерих, че отпътуването им е малко прибързано, сър, но като знаех, че тази сутрин трябваше да потеглят за Дербишайър, не си помислих нищо лошо – допълни той и в гласа му имаше недвусмислен въпрос.

Хю не отговори. Въобще не го интересуваше какво се говореше в кухнята за последните събития в къщата. Не му се вярваше, че прислугата ще се задоволи с обяснението, което Гуинивър беше дала на децата си. Всички щяха да заподозрат унизителната истина. Лейди Гуинивър беше напуснала съпруга си. И всички вероятно очакваха той да препусне след нея и да я върне, както би постъпил всеки самоуважаващ се мъж.

Защо обаче Гуинивър не се бе постарала да скрие целта на пътуването си или да се измъкне незабелязано? В сърцето му пламна надежда. Дали тя очакваше той да разбере заблудата си и да се опита да я върне? Не му се вярваше. Не беше в стила ѝ да играе подобни игри. Тя знаеше, че той не би я принудил да се върне при него, затова не беше сметнала за нужно да скрие убежището си.

– Идете да се осведомите как се стига до този пансион – нареди нетърпеливо той. – И заповядайте да оседлаят коня ми.

– Веднага, милорд. Ще повикам готвача. Той тъкмо пали печката в кухнята. – Милтън излезе забързано от стаята и черната му одежда се развя зад гърба му.

Хю се върна отново до огъня. Щом научеше истината за лорд-пазителя на печата, щом видеше разкаянието на съпруга си, щом чуеше извиненията му за обидата, която ѝ беше нанесъл, Гуинивър със сигурност щеше да се върне при него.

Милтън се върна с готвача, който смутено триеше брашнените си ръце в престилката, докато подробно описваше на лорд Хю пътя до пансиона на сестра си.

– Къщата е в най-хубавата част на селото, милорд, въздухът е чист и свеж, наблизо има ниви и гора. Можете да сте сигурен, че там децата няма да заболелят от болестта на мастър Робин.

– Добре, добре, вярвам ти – отбеляза сухо Хю, благодари и бързо излезе от залата. Заваля тих дъждец, беше студено и влажно.

Едно треперещо хлапе държеше коня му в началото на алеята. Животното не изглеждаше особено добре, след като беше прекарало голяма част от нощта навън. Хю го възседна, мина бързо по алеята и го пусна в галоп. Прекоси тесния мост над Холборн Ривър и навлезе в Чийпсайд. Тъй като градските порти вече бяха отворени, той мина през Бишъпсгейт и скоро се озова сред зелените поля.

Мурфийлдс беше селце пред стените на града. В студената сива светлина на утрото нагъсто подредените къщи и кръчми по продължение на единствената улица с дълбоко изровени бразди изглеждаха топли и гостоприемни. От комините се издигаше дим, през затворените капаци на прозорците се процеждаше светлина. Във въздуха се носеше аромат на пържена шунка и пресен хляб.

Хю намери къщата в края на селото и се изненада от добрия ѝ външен вид. Стените бяха прясно боядисани, покривът беше в отлично състояние. Входът откъм улицата беше затворен, капациите на прозорците също.

Той слезе от коня си, върза го на определеното място и почука на вратата. Едва удържаше нетърпението си да затропа с юмруци по дебелото дърво. Никой не отговори на почукването му.

Опита отново и този път отвътре се чуха приглушени гласове, отваряне и затваряне на врата. Хю почука отново.

Някой вдигна резето и вратата се откряна. Мастър Кроудър измери лорд Хю с поглед, в който нямаше учудване – само еднозначна враждебност.

– Какво желаете, милорд?

– Кажете на лейди Гуинивър, че съм тук – отговори сърдито Хю и сложи ръка на бравата.

– Милейди знае, че сте тук, сър – отговори спокойно Кроудър. – За съжаление не може да ви приеме. – Той понечи да затвори вратата, но Хю стисна бравата толкова силно, че кокалчетата му побеляха.

– Трябва да говоря с нея, Кроудър. Не ми препречвайте пътя!

– Аз се подчинявам само на господарката си, сър. А тя не иска да ви види. – Тонът на Кроудър беше мек, но погледът му бе леден.

Измъченият Хю пусна бравата.

– Тогава ви моля да ѝ предадете посланието ми – отговори примирително той, макар да беше вбесен от безсрамието на слугата. Трябваше да знае, че хората на Гуинивър са ѝ безусловно предани.

– Разбира се, милорд!

Хю се поколеба. Не можеше да каже пред Кроудър онова, което възнамеряваше да каже на Гуинивър.

– Имате ли пергамент и перо? – попита смутено той.

– Позволявам си да ви насоча към гостилницата на ъгъла, сър – там ще намерите всичко, което ви е необходимо. – Кроудър посочи надясно. – И ще можете да се освежите.

Хю се обърна рязко и излезе навън. Кипеше от гняв, че трябваше да изтърпи унизителното поведение на слугите, но в същото време не можеше да се сърди на Кроудър. Той със сигурност знаеше за обвиненията на съпруга срещу любимата му господарка. Със сигурност знаеше за обидите, които ѝ беше нанесъл. Като всички останали слуги на Гуинивър Кроудър сигурно много искаше да види главата му набучена на пика над градските порти.

Хю намери гостилницата и влезе, при което трябваше да наведе глава, за да не се удари в ниската рамка на вратата. Беше ден за пране и откъм пералнята се носеше миризма на вряща сапунена пяна.

Жена с кръгло лице и запретнати ръкави дойде да посрещне госта.

Бонето ѝ беше влажно и смачкано. Подозрителният ѝ поглед напомни на Хю, че беше немит и небръснат и че след двубоя с Тайлър изобщо не си беше дал труд да се преоблече.

Превръзките на дланта и рамото бяха замърсени, вонята на улиците се смесваше с миризмата на пот и кръв от тялото му.

– Донесете ми пергамент, перо и мастило – нареди грубо той. – И канче топла бира.

Заповедническият тон веднага показа на жената, че си имаше работа с гост от висшето общество. Тя се поклони и бързо излезе от кръчмичката. Върна се много скоро с исканите неща и голямо канче бира. Остави нещата за писане на масата и постави канчето на триножника над огъня. После нажежи машата и я пусна в бирата, която засъска и закипя.

– Това ли е всичко, сър? – попита тя, като остави канчето на масата.

– Да, благодаря ви. – Хю ѝ махна да излезе и отчаяно задъвка пачето перо. Какво да напише? С какво да започне? Трябваше да обясни на жена си, че отговорен за всички покушения е лорд Кромуел, трябваше смирено да се извини за слепотата и глупостта си и да я помоли да се върне при него. Трябваше да ѝ каже, че не би понесъл да я загуби, трябваше да изрази колко дълбоко съжалява за ужасните обвинения, които ѝ беше отпратил.

Ако можеше да я види и да я прегърне, всичко щеше да бъде много по-лесно. Тогава сигурно щеше да успее да я убеди. Но в черните букви нямаше чувство, в тях не течеше топла кръв. Хю беше пряк човек и не притежаваше таланта да изразява чувствата си на хартия. Беше написал истината, но в думите му липсваше страст.

Не можеше да направи нищо повече. Гуинивър щеше да прочете писмото и да го приеме. Тогава щеше да я убеди по единствения начин, който познаваше.

След като прочете още веднъж няколко изречения, той посипа написаното с пясък, изгърси го и нави пергаментна на руло, но не го запечата. Знаеше, че никой от слугите няма да посмее да го прочете.

Изпи бирата си и топлината ѝ го ободри. Остави на масата медна монета и се върна при коня си.

Когато почука повторно, вратата се отвори веднага, сякаш Кроудър го беше очаквал. Той прие писмото с безизразно лице, поклони се и затвори вратата с подчертано движение.

Хю отстъпи назад и погледна към прозорците. Капаците бяха затворени, за да пазят от дъжда и студа, но той забеляза, че точно над вратата

единият капак беше леко открянат и зад него се движеше сянка. Почака още малко, тропна с ботуши, плесна ръце в кожени ръкавици. Очакваше вратата всеки момент да се отвори и Кроудър да го покани вътре.

Нищо такова не се случи. Вратата остана затворена. Сянката зад прозореца се скри. Хю почака почти половин час, после напусна мястото си и потегли обратно към градските порти.

Гуинивър стоеше зад прозореца на горния етаж и наблюдаваше съпруга си. Беше стояла там през цялото време и го беше гледала, докато той крачеше нетърпеливо напред-назад. Сърцето я болеше, защото той изглеждаше измъчен и потиснат. От няколко нощи не беше спал и сигурно беше полумъртъв от умора. Откакто момчето се бе разболяло, не беше затварял очи нито за миг... Господи, наистина ли този кошмар започна само преди две нощи? – запита се изумено тя.

Прочете писмото му за пореден път. Не ѝ беше трудно да усети чувствата, които бушуваха зад оскъдните думи, тъй като познаваше своя Хю. Изпитваше гняв и дива омраза към лорд-пазителя на печата – но в същото време не можеше да забрави, че Хю лековерно беше паднал в капана му. Той бе повярвал, че тя иска да се освободи от него и от Робин. Въпреки пламенните ѝ уверения, че го обича, той бе повярвал в най-лошото за нея.

Как би могла да го забрави? При тези обстоятелства не можеше да продължи да живее с него, сякаш нищо не се беше случило. То щеше да стои винаги между тях.

Трябваше да прогони Хю от съзнанието си и да мисли само за децата си. Ако му позволеше да дойде при нея, щеше да отстъпи. А не искаше да се предаде пред мъж, който беше отишъл толкова далеч. Сега трябваше да бъде силна, да планира живота си. Трябваше да реши къде и как да живеят. Гуинивър се познаваше добре. Съзнаваше, че своенравието ѝ е лошо качество, но и животоспасяващо. А в този момент се нуждаеше отчаяно от вътрешната си опора.

– Мамо... мамо?

– Какво има, Пипа? – Гласът ѝ дойде някъде много отдалеч и сякаш не беше нейният. Тя скри писмото в джоба си и се обърна към детето.

– Това беше лорд Хю!

– Да, знам.

– Защо не влезе? – Пипа помилва котенцето, което се опитваше да се освободи от ръцете ѝ.

Гуинивър знаеше, че трябваше да разкаже на децата си само толкова, колкото те можеха да понесат. Не беше нужно да узнаят за

обвиненията на Хю; но не можеше да премълчи пред тях, че вече нямаше да живеят в дома на втория си баща. Трябваше да измисли убедително обяснение, но в момента не й хрумваше нищо. Мозъкът ѝ отказваше да мисли.

– Да не си болна, мамо? – Пен страхливо протегна ръце към нея. – Изглеждаш зле.

– Я да оставите майка си на мира! – намеси се енергично Тили, която нареждаше дрехи в шкафа. – Не виждате ли, че е уморена? Последните дни бяха много лоши за нея. Слезте долу да закусите. Мистрес Уули е приготвила всичко.

Децата погледнаха майка си и тя се усмихна.

– Да, милички, наистина съм уморена. Вчера не можах да спя и смятам сега да си почина.

– Ще имаме ли уроци днес? – попита с надежда Пипа. Гуинивър поклати глава.

– Не, днес не. Правете, каквото искате, само не досаждайте на мистрес Уули.

– Ще помоля Грийни да ме заведе на лов – зарадва се Пипа. – Той ми обеща следващия път да ме вземе. Ще дойдеш ли и ти, Пен?

Пен продължаваше да следи внимателно майка си.

– Болна ли си, мамо?

– Не, мила, само съм уморена. Смятам да прекарам сутринта в стаята си и да поспя. Не се страхувайте, добре съм. – Тя целуна детето и го погали по бузата.

Пен кимна, но не изглеждаше убедена, когато излезе.

– Утринно гадене ли имаш, сърце мое? – попита благо Тили. Гуинивър поклати глава.

– Не, досега не съм имала. Но съм изтощена до крайност.

– Не се учудвам, след всичко, което преживя. Легни си, а аз ще ти приготвя топло вино – нареди старата бавачка и отметна завивката. – Хайде, какво чакаш? Няма да направиш нищо добро за себе си и за малкото, ако се преуморяваш.

– Права си. – Гуинивър остави Тили да развърже корсажа ѝ. След като бойкият ѝ дух беше угаснал, не можеше да си позволи да отслаби и тялото си.

Хю яздеше към дома си под непреставания дъжд. Какво можеше да стори, след като тя не желаше да го изслуша? Да се върне и да чука,

докато го пуснат да влезе? Само да можеше да я вземе в прегръдката си и да ѝ каже как се чувства! Тя щеше да го разбере. Тя имаше отворено сърце, само че беше ужасно дебелоглава! Ако склонеше да го изслуша, великодушното ѝ щеше да вземе връх.

Той остави коня в обора и влезе в къщата си както обикновено през задния вход, без да обръща внимание на любопитните погледи, които следяха всяка негова стъпка. В залата беше запален буен огън, горяха лампи, но топлината не го утеши. Потънал в мислите си, той се огледа наоколо, прокара ръка по брадичката си и отново се сети, че отдавна не се беше бръснал.

Изрече едно проклятие, тръсна глава и енергично изкачи стълбите към спалнята. При влизането празнотата и го улучи като удар. Приливът на енергия отлетя, отново чу думите, които бе хвърлил в лицето ѝ, обвинителни, проклинащи, окончателни. Как да се надява, че ще си я върне, след всичко, което ѝ беше причинил?

Той дръпна звънеца с нов прилив на сили, отвратен от вонята на тялото си и засъхналата кръв по ръкавите, съблече се и заповяда на дотичалия слуга да донесе топла вода. Мислите му бяха тръгнали в нова посока: трябваше да спечели отново любовта на жена си. Нямаше представа как би трябвало да я ухажда, тъй като бракът със Сара беше уреден от родителите му, а връзката с Гуинивър също бе минала без сладкото изкуство на ухаждането.

Сега обаче трябваше да го овладее – да се научи да ухажда, да я убеди в любовта си. Само така можеше да си я върне.

Той се избръсна със здравата си лява ръка и изръмжа недоволно, когато се поряза под брадичката. Докато се миеше със сапун и гореща вода, непрекъснато си повтаряше, че при други обстоятелства никога не би положил толкова усилия да подобри външността си. Обикновено не го беше грижа как изглежда, не се интересуваше какво впечатление прави на хората около себе си. Днес обаче беше друго. Днес искаше да изглежда добре. Външността му нямаше да повлияе върху решението ѝ, но щеше да ѝ покаже, че той много се старал да ѝ се понрави.

Облече се много грижливо и се огледа изпитателно в огледалото от полирана мед. Отражението му беше разкривено и замъглено, но му показа, че изглеждаше уморен и напрегнат. Може би трябваше да хапне нещо. Не помнеше кога за последен път беше сложил нещо в устата си.

Затова слезе долу в залата, където го очакваше Милтън.

– Бъдете така добър и наредете да ми донесат хляб, месо и ейл – по-моли Хю, докато слизаше по стълбата.

– Веднага, милорд. – Управителят се поклони и изтича навън. Лордът застана пред камината и протегна ръце към пламъците. Тя бе казала, че го обича. Даже накрая, когато я засипа с ужасните си обвинения, му каза пак същото.

Той се вкопчи в тази надежда, докато се хранеше. Откъсна си голямо парче топъл хляб, отрязва от месото и си наля канче прясна бира. Всяка частица от него се стремеше към нея, но си заповяда първо да се нахрани добре. Когато застанеше пред нея, в главата му трябваше да цари ред, за да намери най-правилните думи, с които да изрази молбата си. Беше ѝ показал насилническата си страна, за чието съществуване сам не подозираше, освен в бурята на сражението. Сега трябваше да направи всичко в човешките възможности, за да изтрие този спомен. Тогава му хрумна нещо.

– Милтън!

– Да, милорд? – Докато господарят се хранеше, управителят чакаше пред вратата за кухнята.

– Лейди Гуинивър взе ли книгите си?

– Мисля, че не, милорд. Сигурно са още в стаята на магистъра.

– Веднага ги опаковайте и ги натоварете на каручка. Внимавайте да са предпазени от дъжда.

Милтън учудено изкриви лице, ала гласът на господаря издаваше, че не е в настроение да отговаря на въпроси, и той побърза да изпълни заповедта.

Хю довърши закуската си и отново се заразхожда неспокойно из залата, докато чакаше да опаковат и натоварят книгите. Това щеше да бъде подаръкът му за Гуинивър. Само така можеше да ѝ демонстрира разбирането си, прозрението, че се бе държал отвратително. Ако приемеше разкаянието му, тя щеше да го изслуша. Трябваше твърдо да вярва в това и да не се поддава на отчаянието.

Гуинивър спа дълбоко и без сънища, почти като изпаднала в безсъзнание. Когато отново се почука на вратата, тя не чу нищо.

Не чу и Тили, която се промъкна на пръсти в стаята ѝ. Не усети как старата ѝ бавачка застана до леглото и я огледа с внимание.

Тили поклати глава и излезе от стаята така тихо, както беше влязла. Управителят я чакаше на стълбището.

– Спи дълбоко, мастър Кроудър. Престъпление е да я будим.

Кроудър кимна.

– Ще ида да кажа на лорд Хю.

– Да, но не му казвайте, че спи, а че не може да го приеме – посъветва го Тили. – Тя сама ще реши кога да го приеме. Не искам да вярва, че я е победил.

Кроудър кимна отново и слезе да говори с лорда. Двама млади слуги вече внасяха книгите от каручката и ги подреждаха в малката стаичка на магистър Хауърд. Ученият мъж ги поемаше, оглеждаше критично всяко томче и кореше момчетата за невнимателното им отношение към ценното имущество.

Кроудър излезе навън. Лорд Хю чакаше на улицата, едната ръка върху дръжката на меча, другата стисната в юмрук на хълбока. Позата му издаваше нетърпение и нервност.

– Простете, милорд, но господарката ми не може да ви приеме – изрече Кроудър, но веднага отстъпи крачка назад, когато съпругът ѝ пристъпи напред с буреносно лице.

– Не може ли? И защо?

– Възложено ми е да ви предам, че не може да ви види. – Кроудър остана непоколебим.

Без да каже нито дума повече, Хю се запъти към коня си. Още малко и щеше да избута Кроудър настрана и да нахлуе в къщата: но с това само щеше да си навреди. Тъкмо когато се готвеше да се качи на седлото, чу името си, произнесено от звънко детско гласче.

– Лорд Хю! Лорд Хю! – Пипа зави бежешком зад ъгъла. Бонето ѝ беше разкривено, косата мокра от дъжда. Тя се хвърли в прегръдката му с обичайния си устрем, той я вдигна високо във въздуха и я целуна зарадвано.

Малката помилва бузите му и думите бликнаха като поток от уста ѝ.

– Ще останете ли при нас? Защо вече не живеем в дома ви? Как е Робин? Оправи ли се вече? Върна ли се вкъщи? Кога можем да го видим? Мама спи. Много е уморена. Каза ни, че ще почива цялата сутрин, и Тили не позволява да я безпокоим преди обяда. Ще останете ли за обед? Пен! Пен! – извика през рамо тя. – Лорд Хю е тук!

Пен не бързаше като сестра си.

– Добро утро, лорд Хю – поздрави тя, без да се усмихне.

– Добро утро, Пен. – Той остави Пипа на земята, наведе се и целуна по-голямата си доведена дъщеря по челото. – Както чух, майка ви спи.

– Да, сър, много е уморена. Вчера пристигнахме много късно – разказа съдържано Пен. – Искате ли да я видите?

– Не, нека първо се наспи – отговори с усмивка Хю. – Като се

събуди, кажете ѝ, че съм идвал и че ще се върна следобед. Донесох ѝ книгите.

– О, мама много ще се зарадва – отговори Пен и сериозното ѝ лице се разведри, в кафявите очи светна радост. – Вчера не каза нито дума за тях, но аз знам, че ѝ беше трудно да се раздели с книгите си.

– И защо го направи? – Хю беше много любопитен да чуе отговора на момичето.

Пен помисли малко и отговори честно.

– Не знам точно. – Погледът ѝ беше открит, питащ. – Знам само, че много бързахме да тръгнем, но не разбирам защо. Вие знаете ли причината, лорд Хю?

– Само майка ви може да ви я обясни – отговори меко той. – Щом се събуди, предайте ѝ моите поздрави и ѝ кажете, че възнамерявам да я посетя следобед.

Пен кимна с готовност.

– Разбира се, че ще ѝ предам.

– Добро момиче! – Той отново се наведе и я целуна по челото. Целуна и сестра ѝ и се метна на коня си.

– И лорд Хю изглежда уморен като мама – отбеляза Пипа и сърдито изтри мокрите си от дъжда клепачи. Двете стояха под дъжда и гледаха след втория си баща. – Защо и двамата са толкова уморени, Пен?

Пен замислено сведе глава към локвата под краката си.

– Защо, Пен? – Пипа я дръпна за ръкава.

Пен вдигна глава и погледна снизходително сестра си.

– Ти си още малка, Пипа.

– Не съм малка! Просто попитах.

– Изтощени са, защото е станало нещо лошо – обясни Пен с чувство за превъзходство.

– Нещо лошо ли? И какво е то? – попита изплашено Пипа.

– Откъде да знам! Но каквото и да е станало, и двамата са много нещастни, а ние не можем да сторим нищо, за да им помогнем. О, защо Робин не беше тук? – добави меланхолично тя, но веднага разтърси глава и изрече рязко: – Аз влизам вътре. Навън е много мокро. – Обърна гръб на сестра си и хукна към къщата.

Пипа се поколеба, но само няколко секунди, после събра калните си поли и се затича след сестра си.

– Пен, чакай ме, Пен!

Хю препусна обратно към Холборн, без да обръща внимание на

непрестанния дъжд. Гуинивър спеше. Той трябваше да вярва, че тя спи, а слугите ѝ са го излъгали. Пипа и Пен не бяха в състояние да измислят подобна лъжа. А може би тя им беше казала, че ще спи, за да я оставят на спокойствие... Не, не биваше да се лишава от оптимизма си.

Гуинивър се събуди малко преди обяд. Лежеше неподвижно и се взираше като замаяна в бродирания балдахин на леглото. Капаците бяха затворени, в помещението цареше полумрак, само огънят в камината разпръскваше светлина и топлина. Дъждът трополеше по покрива.

Тя се замисли за детето, което носеше. Детето на Хю. Ръката ѝ се плъзна по корема и остана там. Беше се събудила с тази мисъл, като че в съня съзнанието ѝ се бе съсредоточило върху новия живот в утробата ѝ.

Това беше нейно дете, но беше и на Хю. Дете, което имаше право да знае кой е баща му. Баща, който имаше право върху детето си. Баща, който щеше да закриля и обича детето си. Който щеше да го дарява със същата безусловна любов, която изпитваше към Робин. И към несъщците си дъщери.

Вратата се отвори тихо. Момичетата влязоха безшумно и се приближиха на пръсти към леглото. Гуинивър обърна глава и им се усмихна нежно в полумрака.

– Будна ли си, мамо? – попита тихо Пен и се наведе над нея.

– Току-що се събудих. Запали свещите, миличка.

– Аз ще го направя! – Пипа грабна праханта, преди сестра ѝ да се е обърнала. – Аз се справям много добре.

Пен въздъхна и се покатери на леглото до майка си.

– Лорд Хю донесе книгите ти.

– Аз исках да го кажа на мама! – извика възмутено Пипа. – Аз исках да ѝ кажа, че лорд Хю беше тук!

– Няма никакво значение кой ще ми каже – намеси се енергично майката, за да потуши спора.

– Ох, мамо! – Пипа се намести от другата ѝ страна. – Каза ни още, че ще дойде следобед и че ти изпраща поздрав. Ние с Пен много искаме да знаем какво страшно се е случило.

Гуинивър се надигна и се облегна на възглавниците. Хю бе донесъл книгите ѝ и тя веднага разбра символичното значение на този жест. Той беше готов да се откаже от тях, защото не вярваше, че тя ще се върне при него.

– Моля те, мамо, разкажи ни! – Пипа дръпна ръкава на нощницата ѝ. – Какво лошо се е случило пак? Нали няма да те затворят още

веднъж?

– Разбира се, че не – отговори успокоително Гуинивър и помилва главичката ѝ. – Няма да ме затворят.

Тя носеше неговото дете. Бащата и детето имаха право да живеят заедно. Той знаеше какво ѝ беше сторил, знаеше колко чудовищни бяха обвиненията му. Но беше ли достатъчно това, за да му прости? Трябваше ли заради него да се откаже от независимостта си? Да приеме любовта му и да стане зависима от нея? Ето къде беше най-страшната дилема.

– Може би причината е болестта на Робин? – попита нерешително Пен.

– Да, болестта на Робин е една от причините. Но не искам да говоря за това, преди с лорд Хю да сме обмислили всичко... преди да сме изяснили нещата.

– Той ще дойде следобед – повтори Пен.

– Много добре – кимна Гуинивър. – Тогава ще разчистим всички недоразумения. А сега ме оставете да стана. Вече сигурно е обед.

– Има задушен заек, убит от Грийни рано тази сутрин, и рибен пудинг, така ни каза мистрес Уули – съобщи тържествено Пипа и скочи от леглото. – А за десерт ябълкова торта. – Въпросът за отношенията между майка ѝ лорд Хю беше забравен.

– Какво ще облечеш, мамо? – попита Пен и отвори шкафа.

– О, все ми е едно, Пен. Най-добре сива коприна.

– Не искам да носиш сиво – възрази Пен. – По-добре облечи това. – Тя извади рокля от турскосиня коприна на цветя с подплата от тежка тафта. Широката дантелена яка падаше до раменете, ръкавите също бяха обточени с дантела.

– Защо избра нея? – попита учудено Гуинивър. Тази роба беше подходяща само за празнични случаи.

Пен премълча, но сестра ѝ веднага даде искания отговор:

– Защото тази сутрин лорд Хю изглеждаше много елегантен. Носеше смарагдовозелен жакет, а клинът и наметката бяха на златни ивици. И ти трябва да бъдеш красиво облечена като него!

– Разбирам – промърмори Гуинивър. – Въпреки това ще облека сивата си рокля. Тя е достатъчно добра за пансиона на Мурфийлдс.

Пен я погледна разочаровано, но не каза нищо.

Хю се появи чак вечерта. Прекара целия следобед в книжарниците на Чийпсайд и най-после намери, каквото търсеше. Красиво илюстрирано томче с писмата на Тъли, подвързано с най-фина италианска кожа, с

тънка копринена хартия и позлатени букви. Подвързията беше със сedefена украса. Книгата беше красива, но и с ценно съдържание, а Гуинивър умееше да цени и двата аспекта.

Книжарят прибра книгата в кожена торбичка и Хю я скри под наметката си, за да не се намокри. Когато потегли към Моорфийлдс, вече се здрачаваше. Дъждът беше престанал, но навън все още беше студено и влажно.

През затворените капаци на пансиона проникваше светлина, от комините се издигаше дим. Хю веднага разбра, че този път къщата му казваше добре дошъл и слугите нямаше да затворят вратата под носа му.

Той върза коня си и почука.

Кроудър отвори веднага.

– Заповядайте, милорд! – Той се поклони и задържа вратата. Хю влезе в осветения коридор. В задната част имаше стълба към втория етаж. Вдясно се откряна врата и той видя за миг любопитното лице на Пипа, което изчезна също така бързо и вратата се захлопна. Въпреки нервността си Хю се усмихна. Кроудър пое мократа му наметка.

– Стаята на милейди се намира зад двойната врата в горния край на стълбата, милорд – съобщи той.

Хю кимна и изкачи стъпалата с лудо биещо сърце. Кръвта пулсираше в слепоочията му, ушите му бучаха. Беше изпитал подобно вълнение само веднъж в живота си – в деня, когато трепереше за живота на Робин и страхът заплашваше да го надвие. Нито преди, нито сега имаше думи за онова, което беше заложено на карта.

Спря за миг пред двойната врата и се послуша. Отдолу се провиждаше светлина. Успокояваща златна ивица.

Хю не почука. Гуинивър беше предупредена за идването му. Тихо повдигна резето и отвори.

Гуинивър седеше пред огъня, стъпалата ѝ в домашни обувки почи ваха върху перваза на камината. Когато Хю влезе и затвори вратата след себе си, тя се надигна. Ръцете ѝ се раздвижиха едва забележимо и прихванаха полите на сивата рокля.

– Гуинивър! – Той огледа помещението, завладяно от присъствието ѝ. Ароматът ѝ, диханието ѝ насищаха въздуха. Той я обичаше, както никога не беше обичал жена. Обичаше я с всеобхватната сила, която никога не би признал преди реалната опасност да я загуби.

А сега, пред лицето на злото, което ѝ беше причинил, трябваше да намери думи, с които да я убеди в тази любов.

Гуинивър не се помръдваше, не проговаряше. Той беше длъжен да

започне. Но както винаги, сърцето ѝ се разтуптя от близостта му. Той се беше отнесъл жестоко с нея, но тя продължаваше да го обича.

– Гуинивър – повтори тихо Хю. Видя как сиянието на огъня възпламени бузите ѝ, погледна в дълбините на очите ѝ и видя бурята от чувства, която бушуваше в сърцето ѝ.

Остави кожената торбичка с подаръка си на масичката до вратата. Не искаше тя да помисли, че е дошъл да купи прошката ѝ. По-късно щеше да ѝ даде книгата. По-късно, когато...

Хю прекоси бързо помещението и взе ръцете ѝ, студени като лед.

– Не знам как да измоля прошката ти – започна той и поднесе ръцете ѝ към устните си, за да ги стопли с дъха си. – Как можах да повярвам, че ти си...

Той помълча малко и добави с безкрайна болка:

– Не очаквам да ми простиш. Знам, че не можеш. – Думите излизаха с мъка от устата му.

Гуинивър го погледна и видя в очите му искрено разкаяние и отчаяно желание да чуе благоприятен отговор.

– Аз приех Робин като собствено дете – проговори най-сетне тя. Въпреки спокойния ѝ тон в тези думи се съдържаше обвинение и обида.

– Знам, знам – прошепна съкрушено той и пусна ръцете ѝ. – Винаги съм го знаел. Няма извинение за думите и делата ми.

Той пое дълбоко дъх и зарови пръсти в косата си.

– Не мога да повярвам, че съм бил толкова сляп! Та аз познавам Томас Кромуел и мръсните му интриги! Планът му беше толкова прост, толкова елементарен, че веднага трябваше да се досетя. А аз се хванах като последен глупак...

– Ти се вкопчи в подозренията си... не, в убеждението... което в крайна сметка направи мръсния план на Кромуел възможен – отговори беззвучно тя и отново се отпусна на стола пред камината.

Той не посмя да я погледне. Мина известно време, преди да заговори отново.

– Ти ли уби Стивън Малори?

Гуинивър прибра ръце в скута си и отговори, без да трепне:

– Не мисля. Признавам, че желях смъртта му. Той беше груб с мен и се опитваше да бие децата ми. Онази вечер се нахвърли върху мен. Прозорецът беше отворен. Аз протегнах крак, той се спъна и падна навън.

Тя го погледна, готова да отиде докрай.

– Съзнателно ли съм причинила смъртта му? Не знам и никога няма

да узная! – Стана от мястото си и заключи все така спокойно: – Дали съм убила Стивън Малори? Не мога да ти дам отговор на този въпрос, Хю.

– Защо не ми каза това по-рано? Усмивката ѝ беше тъжна.

– Защото не можех да разчитам, че ще проявиш разбиране към тази двойственост. Ти си пряк човек, говориш без заобикалки и се гордееш с това свое качество. Нямах усет към междинното, към онова, което не е просто и ясно. – Тя сведе глава към ръцете си. – Според теб аз бях виновна. Ако ти бях разказала всичко, щях само да потвърдя подозренията ти.

– Сам ли трябва да нося тази вина? – попита той. – В интимността на любовта между нас цареше доверие. Не можа ли да ми кажеш истината, докато се любехме?

– Може би, но не смеех да рискувам. Живота си... бъдещето на децата си. Всички щяха да пострадат. А после ти спаси мен и децата ми... с фалшива клетва. Виж какво стана накрая! Как бих могла да бъда сигурна в теб?

– Аз те обичам – отговори просто той и отново улови ръцете ѝ. – И те моля да ми простиш ужасната грешка. – Очите му задържаха погледа ѝ, но той не направи опит да я привлече към себе си, докато чакаше отговора ѝ.

– Много е трудно да ти се доверя – отговори тихо Гуинивър. – Времето, в което живеем... това място... този град... – Тя издърпа едната си ръка и направи широк жест, за да изрази отвращението си. – Навсякъде дебнат убийство и предателство.

– Прощаваш ли ми?

– Аз те обичам – отговори само тя.

– Прощаваш ли ми?

Тя склони глава.

– Как бих могла да те отблъсна? И аз не ти се доверих докрай. – Тя се притисна до гърдите му и опря лице в гърлото му, за да се наслади на прегръдката. Любовта имаше дарбата да премахне болката и отчаянието. Само тя имаше значение. Щяха да си простят един на друг – и скоро да забравят.

Той я държеше здраво, вдъхваше дълбоко аромата ѝ и не смееше да повярва, че тя се бе върнала при него. След малко тя взе ръцете му и ги сложи върху корема си.

– Запознайте се с детето си, милорд!

Хю я погледна смаяно и недоверчиво.

– Ти си бременна?

– Това е почти сигурно.

Той помилва корема ѝ с треперещи пръсти.

– И щеше да изчезнеш от живота ми, без да ми кажеш за детето ни?

– Не. Не бих могла да ти причиня това.

– Затова ли остана близо до Лондон? – В погледа му имаше страх и съмнение.

– Ако не те обичах и ако не знаех какво означава да бъда обичана от теб, никога нямаше да се върна при теб, даже заради детето.

Той отново я притегли към себе си и завладя устата ѝ.

– Обичам те толкова силно, че чак ме е страх.

– Тогава да започнем заедно новия си живот – засмя се тя. – А сега ме прегърнете, лорд Хю, като че се срещаме за първи път!

ЕПИЛОГ

28 юли 1540 г.

Палачът вдигна главата и я показа на ревящото множество. Хю, който стоеше в задните редици, обърна коня си и напусна Тайбърн Трий, следван от Джак Стедмън и четирима войници с извадени мечове. Трябваше да побързат, за да не попаднат в задръстването, което неизбежно следваше екзекуциите. Тази вечер в града се очакваше общо веселие.

Лорд-пазителят на печата беше мъртъв.

Хю и спътниците му язدهа безмълвно през навалищата, събрала се на мястото за екзекуции. Равномерната стъпка на силните коне, тежките брони на гърдите им разчистваха пътя. Херолдът даде продължителен сигнал, който накара хората да се разстъпят. Някои се развикаха недоволно, но като видяха въоръжените мъже във военни одежди, предвождани от величествен мъж с пронизващи сини очи и изискано поведение, бързо замлъкнаха и им направиха път.

– Вкъщи ли си отиваме, милорд? Или ще минем през Уайтхол?

Въпросът на Джак Стедмън накара Хю да се обърне. Днес беше венчавката на краля с Катрин Хауърд. Ала Хю дьо Босер нямаше намерение да се прояви като придворен ласкател. Имаше новини за жена си, които сякаш да предизвикат оживени дискусии.

Той попипа пергаментата с кралския печат в джоба на жакета си и даде заповед.

– Вкъщи, Джак!

– Много добре, сър!

Малкият отряд препусна на изток към Холборн. Насреща му тичаха търговци, улични музиканти, артисти, фокусници, водачи на танцуващи мечки. Днес беше ден за радост. Не само защото кралят се женеше за пети път. Омразното господство на Томас Кромуел, лорд-пазителя на печата, беше намерило края си на Тайбърн Трий. Множеството постепенно се разреждаше и в Холборн улиците бяха почти пусати. Хю и войниците минаха по същия път, където убийците на Кромуел бяха нападнали лорда в деня на сватбата му. Когато херолдът наду тромпета си, пазачът на портата притича и я отвори широко. Ездачите навлязоха в тихия парк.

Къщата в дъното на парка пламтеше под слънцето. Всички прозорци бяха със стъкла и фасадата, огряна от лъчите на ранния следобед, беше като в пламъци. Моравите бяха грижливо подрязани, всички храсти бяха приведени в нужната форма, навсякъде цъфтяха цветя.

Хю скочи от седлото и предаде юздите на Джек. Лейтенантът му продължи начело на отряда към обора. Хю остана пред къщата си на покритата с чакъл алея и се вслуша със сведена глава. На устните му заигра усмивка. Както винаги Пипа поучаваше малката си сестричка как да се отнася към света около себе си.

Хю се запъти бързо към гласовете. Където бяха децата, беше и Гуинивър.

Той пое по тясната пътека, оградена с жив плет, която водеше към зелената морава с ухаеща розова беседка в средата. Тихо местенце, където всички обитатели на къщата обичаха да си почиват. Ако не бяха Пипа и сестричката ѝ, щеше да цари абсолютна тишина.

– Татко! – Ана се изправи на пълните си крачета и се затича по тревата към баща си. Хю се засмя, наведе се и я вдигна високо във въздуха. Двегодишна, кръгличка и все още без коса! Очите ѝ бяха странна смес от синьо и виолетово. Невероятно дете, каза си Хю и я целуна по ухаещите бузки.

– Е, лорд Хю, Кромуел умря ли най-после? – Пипа, вече висока млада дама, но все още палава и убедена, че светът не може да съществува без нея, почисти тревичките от роклята си и го погледна сериозно.

– Да, Пипа – отговори с усмивка Хю. – Къде е майка ти?

– Ето ме – обади се Гуинивър откъм беседката. – Търся сянка. В този луд град е много горещо. – Тя се появи усмихната в рамката на беседката.

Хю предаде дъщеричката си на Пипа.

– Моля те, вземи Ана и помоли Пен да дойде при нас. С майка ти имаме да обсъдим нещо с нея.

– А с мен? – попита обидено Пипа.

– Този път не.

Младата дама не беше готова да признае поражението си, но тъй като познаваше баща си, видя в позата му нещо, което заглуши спонтанния ѝ протест. Отмести поглед към майка си, но видя, че и тя бе станала сериозна, и кимна примирено.

– Добре, отивам да я доведа. – Пипа вдигна малката си сестричка, целуна я и излезе от беседката.

– Какво има? – попита тихо Гуинивър. Хю извади пергаментата от

джоба си.

– Две неща. И двете са много важни. Да седнем на сянка.

Той я последва в хладната беседка и седна до нея на пейката. После разгъна пергаментата и го приглади.

Гуинивър изчака, но когато той не ѝ съобщи новината, реши да започне първа:

– Значи дългата ръка на лорд-пазителя на печата най-последно беше отсечена... Не беше лесно да живеем три години в сянката му. Не минаваше ден, без да се страхувам от някоя нова интрига.

– Благоволението на краля не позволи на Кромвел да ни нападне – отговори примирително Хю. – Имахме основание за опасения само ако Хенри беше престанал да ни покровителства.

Гуинивър се усмихна едва-едва.

– Не беше лесно да запазим кралската благосклонност. Но мисля, че момичетата дадоха всичко от себе си.

– Права си. Хенри е искрено привързан към тях, защото е впечатлен от естествеността им – те не го ласкаят, нито се държат покорно с Негово величество.

Хю посегна отново към пергаментата.

– Ето какво получих.

– Носи печата на краля – отбеляза тихо Гуинивър и зачака да чуе новината.

– Кралят ме удостоява с титлата ърл на Кендъл.

Гуинивър се усмихна.

– Защо ме гледаш толкова сериозно? Това е повод за празнуване.

Хю сведе глава.

– Може би. Но както знаем, Хенри често мени настроенията си и лесно лишава приближените си от милостите, с които ги е удостоил. Естествено аз приех и благодарих за високата чест, но не знам какво ще ми донесе бъдещето. По-важната новина обаче засяга Пен.

– Какво за Пен?

– Хенри иска дъщеря ти да отиде да живее при лейди Мери. Това е голяма чест, след като Мери най-последно се покори на баща си и отново се ползва с благоволението му, макар че няма право да наследява трона. – Той помълча малко, но когато Гуинивър не отговори, продължи: – Според мен Пен е в подходяща възраст за такава стъпка...

Гуинивър знаеше, че Хю има право, но още не беше в състояние да отговори. На тринадесет децата от аристократичните семейства биваха изпращани в чужди къщи, за да се усъвършенстват в придворните

умения – и да получат възможност да завържат изгодни връзки. Робин от две години живееше в дома на Хенри Грей, маркиз на Дорсет, чиято съпруга бе братовчедка на краля – най-доброто място за сина на новия ърл на Кендъл. Несъщата дъщеря на Хю също имаше пълното право да се присъедини към двора на кралската дъщеря. Особеният интерес на краля към Пен позволяваше да се предположи, че той се чувства задължен да ѝ намери добър жених.

Само че Гуинивър не искаше момичето ѝ да влезе в кралския двор. Пен не беше готова да влезе в кръга на интригите, машинациите, лъжите, изкушенията и опасностите, характерни за двора. Как щеше да избягва капаните? Откъде можеше да знае кое е правилно и кое не?

– Можем ли да откажем?

Хю стисна устни.

– Знаеш, че рискуваме да обидим смъртно Негово величество...

– Да, знам, не си струва да поемаме този риск – отговори като на себе си Гуинивър.

– Права си – кимна той. – Не забравяй, че ще бъдем само на няколко мили от Пен, стига да продължим да живеем в Лондон. Тя ще ни посещава винаги когато иска. А в двора ще се срещне с Робин. Той вече има опит в придворните интриги и ще ѝ помага.

– Ако Пен не иска да отиде, няма да я насилвам – отговори решително Гуинивър. Тя се изправи и светлосините поли зашумяха. – А кралското благоволение да върви по дяволите! Защо просто не се върнем в Малори Хол?

– Ако желаш... но първо трябва да попиташ Пен, и то без да ѝ казваш мнението си – отговори с половин усмивка Хю. – Тя сама трябва да вземе решение.

– Никога не съм ѝ натрапвала мнението си!

– Така си мислиш ти... Но Пен чете мислите ти и не смее да ти противоречи.

След кратък размисъл Гуинивър трябваше да признае, че съпругът ѝ имаше право. Освен това съзнаваше, че не бива да застава на пътя на Пен само защото ѝ беше непоносимо да ѝ загуби.

– Моля те, кажи ѝ ти – каза накрая тя. – Щом поговориш с нея, изпрати я в кабинета ми.

С тези думи тя излезе от беседката и го остави да чака сам доведената си дъщеря.

Гуинивър се настани зад писалището в работната си стая и отвори книга, но не можа да прочете нито дума. След около половин час по

коридора се чува леките стъпки на голямата ѝ дъщеря.

– Влез, Пен.

Момичето влезе бързо и грациозно и застана на прага в новата си одежда от розова дамаска. Като пеперуда върху цвете, помисли си Гуинивър, но като забеляза потисканата възбуда в очите на дъщеря си, изпита толкова горчиво разочарование, че я заболя сърцето. Въпреки това се усмихна и покани момичето да се приближи.

– Значи лорд Хю ти съобщи новината? – попита Пен и пристъпи към масата, където седеше майка ѝ.

Гуинивър кимна.

– Какво ще кажеш за предложението на краля?

Пен я погледна изпитателно, опитвайки се да прочете мислите ѝ. Но спокойната усмивка на Гуинивър скриваше умело бурята в душата ѝ.

– Според мен ще бъде много вълнуващо – изрече момичето със святкащи очи. Притисна ръце към гърдите си и добави: – Мисля, че ми е време да се отделим от къщи. Не смяташ ли и ти така?

Гуинивър, която усещаше загубата като пробождане в сърцето, разбра, че дъщеря ѝ беше взела това решение, без да се съобрази с мнението на майка си. Явно трябваше да се примири веднъж завинаги, че Пен ставаше възрастен човек.

– Щом смяташ, че ти е време, аз няма да възразя. – Гуинивър стана и заобиколи масата. Сложи ръка на рамото на Пен и я привлече към себе си. – Много ще ми липсваш, но се утешавам, че ще си наблизо.

– Да, мамо, няма да бъда далеч от вас, а и лорд Хю каза, че ще ми е позволено да ви посещавам често. Робин отдавна е в дома на маркиз Дорсет, който е приятел на лейди Мери, и ще се срещаме често. Големият ми брат ще ме ръководи и ще ми помага.

Гуинивър целуна дъщеря си по челото. Знаеше, че Робин щеше да се погрижи за несъщата си сестра. Детската им любов беше умряла от естествена смърт и беше отстъпила място на дълбоко и трайно приятелство. Щом Робин щеше да бъде до нея, Пен щеше да разполага с утеха и помощ.

– Ида да кажеш на Пипа – изрече тихо тя. – Сестра ти ще бъде много засегната.

Пен я погледна замислено.

– И тя ще ми липсва много. Въпреки постоянното си бъбрене.

– Помисли за многото въпроси, с които ще те обсипва при всяко твое завръщане!

И двете се обърнаха към вратата, откъдето прозвуча веселият глас

на Хю. Непоколебим като скала, той стоеше на прага и наблюдаваше сцената с разбираща усмивка. Ала когато се обърна към Гуинивър, в погледа му блесна загриженост.

Усмивката на Пен издаваше и малко тъга.

– Пипа ще ми проглуши ушите. Но се надявам, че щом е за кратко, ще я понасям по-лесно.

– И аз така мисля. А сега върви да ѝ кажеш, преди да се е пръснала от любопитство. – Той се приближи към нея и я целуна по челото.

Пен кимна и поднесе лицето си към устните на майка си за целувка.

– Мамо, наистина ли нямаш нищо против?

– О, не мога да не призная, че изпитвам болка от раздялата – призна тихо Гуинивър. – Но на първо място желая да направиш онова, което е най-добро за теб. Ако зависеше от мен, ти щеше завинаги да си останеш мое дете – но светът върви другояче. – Тя помилва меката буза на Пен. – Искам винаги да помниш, че ние сме тук и не си сама.

– Знам, мамо – отвърна Пен, надигна се на пръсти и я прегърна. Гуинивър я притисна силно до гърдите си, после нежно се освободи от ръцете ѝ.

Пен ѝ кимна с насълзени очи.

– Отивам да кажа на Пипа – заяви решително тя и излезе в коридора.

– Ново начало! – Гуинивър се обърна към Хю, който я привлече в преградката си и я обгърна със силните си ръце, за да ѝ вдъхне смелост.

– Ново начало за ърл и контеса Кендъл! – Хю ѝ се усмихна и напрежението на последните минути отлетя. – Искаш ли да ти предоставя къщата и земите на Кендъл като закъснял сватбен подарък? Първоначалните договори наистина бяха малко... едностранчиви.

Очите на Гуинивър засвяткаха.

– Значи след смъртта на Кромвел вече не е необходимо да се преструваш, че си заграбил имуществото ми?

– Предпочитам думата „споделил“ – промърмори той и повдигна брадичката ѝ с един пръст.

– Е, след като сме сключили този договор, не е нужно да го променяме – отговори с усмивка тя. – Време е да забравим тази част от живота си.

– Но има друга част, от която не искам да се откажа... никога – отговори тихо той. Очите му потъмняха, върхът на пръста му се плъзна по устните ѝ.

Гуинивър го разбра веднага.

– О, милорд, аз също – отвърна нежно тя и засмука пръста му. Хю се наведе над рамото ѝ и спусна резето на вратата.

КРАЙ

© 2001 Джейн Фийдър
© 2001 Красимира Матева, превод от английски

Jane Feather
A Widow's Kiss, 2001

Сканиране: ?
Разпознаване и начална редакция: maskara, 2008
Редакция: Xesiona, 2008

Издание: ИК „Ирис“, 2001

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10226>]